

MENTORUL

PROFESOR. TRĂDĂTOR. TERORIST

virtual-project.eu

STEVE JACKSON

STEVE JACKSON

MENTORUL

Profesor. Trădător. Terorist

Original: *The Mentor* (2007)

Traducere din limba engleză:
MELANIA GOJA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company

2012

PROLOG

Cincisprezece minute până la începerea spectacolului.

Nu mă deranjează să aștept. Nu m-a deranjat niciodată. Vine la pachet. Să-mi omor timpul… Da, mă pricep la asta. Aerul din încăpere e apăsător și miroase a dezinfectant și a urină, camera e închiriată aici cu ora mai degrabă decât cu ziua, și nu e cu mult mai mare decât patul. Nu există reviste religioase în sertarul de lângă pat, n-ai să găsești bomboane de mentă pe pernele pătate. Salteaua are cocoloașe și e acoperită cu un cearșaf gri, murdar. Fără pilotă. Tăblia patului e prinsă în șuruburi la toate colțurile de peretele din plăci de rigips, ca să nu se zgâlțâie. Perdele subțiri ca hârtia atârnă strâmb la fereastră, cu urmele abia vizibile ale unui model floral; contururi de roz, roșu și verde. O alee presărată cu gunoaie se poate întrezări prin crăpătură. Fără dulap, fără comodă cu sertare, fără sens, de altfel.

Am închiriat camera pentru două ore și am plătit în numerar. Funcționarul de la recepție era închis într-o celulă cu zăbrele și nu m-ar fi surprins să aibă o bâtă de baseball sau o armă ascunsă în spatele tejghelei. Un snop de codițe împletite, de un alb lucios, îi atârna până la mijlocul spatelui și avea o țigară groasă cu marijuana prinsă între buzele vinețiі. Șaizeci și ceva de ani, sau puțin peste cincizeci, greu de spus. Privea țintă prin fumul dulceag la un televizor alb-negru portabil, absorbind tot ce vede cu ochii lui injectați și tulburi. Pe ecran, Arnie mânuia o armă imensă. Jumătate om, jumătate cyborg… „Hai cu mine dacă vrei să trăiești!” Individul a luat banii și a vârât o cheie prin fantă, fără să-și ia ochii de la televizor.

— Ăăă… am spus, un prieten… o prietenă. O să ăăă… apară în curând. Ai putea s-o trimiți la mine în cameră?

Omul se întoarse încet, trase un fum din țigara lui și îmi aruncă o privire care parcă spunea: „Ce mă-sa crezi că-i aici? Te crezi la Hiltonul lu’ pește?” Expiră și rânji prin fum, cu dinții lui galbeni și cu cei de aur.

— Sigur, omule, spuse.

Încă rânjind, se întoarse la televizor. Nu se uitase mai mult de două secunde la mine; se uitase, dar nu mă văzuse. Omul de dincolo de gratii era deja uitat. Încă un om de afaceri alb în călduri, greu de distins între zecile

de oameni de afaceri albi în călduri pe care îi vede în fiecare zi.

Arunc o privire la ceas. Mai sunt opt minute. Mai jos pe coridor, o curvă își câștigă următoarea doză. Oftează și geme și, aproape de final, îi spune clientului său ceea ce are acesta nevoie să audă: e un băiat rău, tare rău și… *atââât* de mare! Ignor zgomotul, deschid laptopul. Un clic și începe să toarcă atunci când pornește ventilatorul. Scriu parola, iar degetele îmi aleargă pe tastatură. Sparg sistemul computerizat al metroului din Londra, accesez repede camerele de securitate. Ecranul îmi arată o imagine neclară transmisă de o cameră de supraveghere de pe un peron aglomerat. E o transmisie în timp real, iar imaginea vine de la satelit, prin mobil, în laptop. Sunt trei camere poziționate astfel încât să ofere o vedere completă asupra peronului și cu un singur clic pot sări de la una la alta. E incredibil ce poate face tehnologia.

Ora de vârf e la intensitate maximă, stația e plină de oameni în costum. Fețe albe, fețe negre, fețe galbene. Culorile variază, dar expresiile sunt aceleași: obosite, stresate și plictisite. Un tren se oprește și îmbulzeala de pe peron se dispersează momentan. Se închid ușile, apoi se deschid din nou, să mai lase câțiva oameni de afaceri să se înghesuie înăuntru. N-aș ști să spun cine sunt norocoșii. Cei care pleacă repede cu trenul sau cei rămași în urmă.

Într-un minut, peronul se aglomerează din nou. Cercetez atent chipurile, căutând-o pe fată. Oriîncotro mă uit, mici drame în desfășurare… haiku-uri de umanitate. Un pakistanez într-un costum șifonat stă aproape de o ieșire, cu servieta în mână și geanta cu laptopul atârnată pe umăr. Își umezește instinctiv buzele uscate cu limba, iar cu ochii face dragoste cu fiecare centimetru pătrat al femeii din fața lui. Ea simte ceva și se întoarce brusc. El își sucește capul prea repede, iar pe buzele ei alunecă un zâmbet fin. Își trece o mână prin părul tuns scurt, băiețește, flatată de atenția lui. Dau clic pe altă cameră. Un turist se mișcă prin mulțime ca un astronaut, cu încetinitorul, iar atracția gravitațională a peronului îl trage în jos. Are un rucsac în spate, părul slinos îi atârnă pe umeri. Poartă pantaloni de blugi tăiați; are cercei în urechi, nas și buză. Logoul de pe tricou spune totul: „RATAT”.

Înțelegerea a fost pentru întreaga sumă la început, cele două milioane, taxă nerambursabilă. E singurul mod în care se fac afacerile. Prostia aia cu jumătate acum, jumătate după e strict pentru amatori. Îmi trece prin minte că s-ar putea să fi dat înapoi. N-ar fi prima dată când un agent operativ dă bir cu fugiții în ultima clipă. Îmi spun că trebuie să am răbdare.

Secundele trec una după alta, se transformă încet în minute. Știu cum mi se spune pe la spate: dinozaur. Ei o spun ca pe o insultă, dar eu văd altfel lucrurile. Cuvântul dinozaur e de origine greacă. *Deinos* înseamnă înfricoșător; *sauros* înseamnă șopârlă. Șopârlă înfricoșătoare. Oamenii ar trebui să-și aleagă cuvintele cu mai multă grijă.

Schimb iar camerele, cercetând mulțimea, comparând chipurile cu poza așezată lângă laptop. O arăboaică cu o sarcină înaintată stă lângă aparatul de ciocolată. Strălucește, radiind o lumină pură. Capul i se mișcă de la stânga la dreapta, căutând cel mai bun loc. Se duce spre mijlocul platformei. Mulțimea se desface s-o lase să treacă, de parcă ar ști că e deosebită. Trece cu grijă, cu mâinile așezate pe burtă, cu mersul legănat al unei femei căreia i se poate rupe apa în orice clipă. Le zâmbește bărbaților în costum în timp ce se dau la o parte, le zâmbește femeilor care s-ar putea să fie mame. Ele îi răspund cu priviri pline de înțelegere. „Drăguța de ea! Însărcinată pe căldura asta, nu are cum să fie prea comod!” Ea ridică din umeri și zâmbește. „Ce pot să fac?” O conversație telepatică are loc între membrii unei organizații la fel de misterioase precum cea a masonilor.

Femeia se oprește lângă linia galbenă și se uită la afișajul digital care atârnă din tavan. Următorul tren trebuie să sosească într-un minut. Își întoarce capul și, preț de câteva clipe, se uită direct în lentila camerei. Chiar și în alb-negru arată splendid. Abia trecută de adolescență, cu păr lung și negru și cu piele exotică. Nu se observă niciun fel de neliniște pe chipul ei, nicio urmă de regret în ochii aceia negri, încețoșați. E perfect împăcată cu sine. I se mișcă buzele în timp ce recită în liniște versuri din Coran. „FERIȚI LINIA, TRENUL SE APROPIE” luminează semnul. Trenul se oprește, ușile automate se deschid. Un val de trupuri se revarsă pe peron și o pierd din vedere. O clipită mai târziu ecranul se albește. Dacă n-aș ști, aș bănui că e vorba de o eroare tehnică.

Dacă n-aș ști prea bine.

PARTEA ÎNTÂI

Flori moarte în părul ei

Luăm în râs onoarea, dar suntem șocați
când descoperim trădători printre noi.

C.S. LEWIS

1.

Paul Aston trânti telefonul și se aruncă înapoi în scaun.

— Băga-mi-aș, băga-mi-aș, băga-mi-aș, murmură printre dinți. Ce mă-sa vrea? Lucrează până târziu, care-i problema? Știre de ultimă oră: munca peste program face parte din pachet. Ea știa asta deja, și atunci de ce se purta de parcă ar fi fost o mare surpriză? Telefonul începu să țârâie din nou, dar el încercă să-l ignore. Probabil că Laura suna înapoi să-i spună să se ducă la dracu'. Se stăpâni perfect și apucă telefonul, rostind un „alo" precaut.

— Salut, Paul.

— Slavă Domnului, o voce prietenoasă.

Cu siguranță, Georgina Strauss – George – îi era în primul rând prietenă, și abia apoi colegă de serviciu, iar acesta erau un lucru neobișnuit; în această branșă ai mai degrabă tendința să cultivi relații, nu să-ți faci prieteni. Parcurseseră împreună Cursul de inițiere pentru agenții de informații – IONEC[1] în limbaj MI6. MI6 avea o pasiune pentru acronime, după cum repede descoperise Aston. La început, a fost ca și cum ar fi învățat o limbă străină.

— Fii atent, Paul! Trebuie să-ți spun repede. A explodat o bombă în stația de metrou din Leicester Square.

— La naiba! șuieră el în receptor. Se uită la ceas. În plină oră de vârf. Câți morți?

— Habar n-am. Mulți, al naibii de mulți.

— Ce s-a întâmplat?

— Bănuim că a fost un sinucigaș cu bombă. S-a dus pe peron și a sărit în aer.

— Iisuse!

— N-am spus eu că e doar o chestiune de timp până se întâmplă așa ceva din nou? Încă o dată, urăsc să am mereu dreptate. Deci ce-i cu toate lecțiile alea pe care ar fi trebuit să le învățăm după 7/7, hm? Oftă, și Aston și-o imagină stând pe scaun și clătinând din cap. E extrem de grav, Paul!

— Extrem de grav… asta nu acoperă noțiunea nici pe departe.

— Îmi ești dator, spuse George și apoi dispăru de pe fir.

Aston închise și își scoase telefonul de urgență din buzunarul de la cămașă. Acesta era mereu deschis și mereu încărcat; nu avea voie să meargă nicăieri fără el. Înainte să apuce să-l deschidă, începu să vibreze și să sune. Nu era nevoie să verifice cine-l căuta. O singură persoană avea numărul acesta.

Mac trecu direct la subiect, fără să-l salute măcar. O rafală de întrebări să se asigure că era la curent cu veștile și cu detaliile, unde, când, cum, apoi îi dădu drumul.

— OK, și atunci ce pușca mea stai acolo cu un deget înfipt în fund?

— M-ați prins în drum spre ușă.

— Sper că nu încerci să mă duci cu preșul.

— Nu, domnule.

Un fornăit care ar fi putut însemna orice, apoi:

— Vreau să fii acolo imediat. Vreau să știu tot ce se petrece. Ai înțeles? Totul!

Aston se strâmbă la mobil.

— Da, domnule.

— Și Aston…

— Da.

— Nu folosi identitatea de jurnalist.

Aston ieși alergând în stradă; iar când traversă Vauxhall Bridge, cămașa îi era deja udă de transpirație. Seara era umedă, aerul greu și jilav. Se opri pe malul celălalt al râului să-și tragă sufletul și se uită înapoi spre sediul MI6. Stilul arhitectural elaborat avea ceva care amintea de Orientul

Mijlociu; era ușor de înțeles de ce mass-media botezaseră clădirea „Babilonul de pe Tamisa”. Costul clădirii trecuse de nouă cifre și de afară nu se vedea pe ce se duseseră banii. Lucrurile care nu se vedeau costaseră cel mai mult. Detectoarele sofisticate anti-spionaj, pereții anti-bombă, geamurile termopan. Faptul că cinci niveluri din clădire erau ascunse sub pământ.

Orașul era un haos total. Metroul fusese închis, prin urmare, toată lumea urcase la suprafață să ia un taxi sau un autobuz. Străzile erau blocate și de pretutindeni se auzeau sirene, claxoane, strigăte. Oriunde se uita, Aston vedea panică și confuzie. Prim-ministrul fusese asasinat, Buckingham Palace fusese atacat cu bombă nucleară… zvonurile pe care Aston le auzea în timp ce se îndrepta spre Leicester Square oscilau de la sublim la ridicol și înapoi. Se opri din alergat, cu transpirația prelingându-i-se pe spate. Dacă o ținea tot așa până la Leicester Square pe căldura asta, avea să facă atac cerebral. Trebuie să existe o variantă mai bună.

Biciclistul era îmbrăcat în costum și casca de protecție îl făcea să arate de parcă avea un craniu metalic albastru de extraterestru atașat de cap. Mergea de-a lungul rigolei, strecurându-se între bordură și un BMW decapotabil. Șoferul oprise motorul și se resemnase să stea acolo pe termen lung, bătând nerăbdător cu degetele pe volan, în timp ce asculta un buletin de știri. Biciclistul trecu de mașină. Aston îl apucă de braț și-l trase de pe bicicletă, răsturnându-l pe pavaj. Luă bicicleta, sări pe ea și pedală pe trotuar, strigând la oameni să se dea deoparte.

Tocmai trecuse de Galeria Națională de Portrete când îl zări pe primul supraviețuitor. Fata avea cam douăzeci și cinci de ani și era acoperită cu praf din cap până în picioare, de parcă ar fi fost dată cu glazură gri de zahăr. Stătea pe bordură cu genunchii adunați strâns la piept, legănându-se înainte și înapoi, uitându-se în gol. Aston pedală mai departe, trecând pe lângă mai mulți supraviețuitori. Aveau cu toții aceeași privire moartă, căutătura aceea încremenită, fixată undeva la o mie de metri depărtare. Unii plângeau, unii erau răniți. Erau tăiați și plini de vânătăi, confuzi. Pete de sânge pe fețe, pe haine. Aston simți un gol rece în stomac, dându-și seama că aceștia erau dintre cei norocoși.

Apoi auzi țipetele. Țipete de panică, amestecate cu țipete de durere, o simfonie de suferință deplină, care devenea din ce în ce mai asurzitoare cu cât se apropia mai mult. Ar fi vrut să-și astupe urechile, să se întoarcă și să pedaleze cât putea de repede în direcția opusă, orice numai să scape de acea

gălăgie îngrozitoare. În loc de asta, se duse să-și facă datoria. De acum înainte era inspectorul detectiv Stuart Bromley. Unul dintre cei mai buni ofițeri de poliție ai Londrei. Sub nicio formă, inspectorul Bromley, călit de ani de experiență în care văzuse cele mai urâte lucruri pe care și le imaginase omenirea vreodată, n-ar fi fugit de acolo. Aston se dădu jos de pe bicicletă, o rezemă de un stâlp de felinar, își netezi hainele. E mai ușor să-ți stăpânești frica atunci când pretindeai că ești altcineva.

Coti după un colț și păși într-un adevărat coșmar. Polițiști, pompieri, paramedici munceau din greu de o parte a barierelor ridicate la repezeală. Jurnaliști, reporteri de televiziune, fotografi, cameramani și băgători de seamă erau blocați de partea cealaltă. Parcă pășeai într-un platou de filmare… doar că acesta nu era un scenariu de Hollywood. Simțurile îi fură suprasolicitate, dând de atâta roșu. Culorile, sunetele și mirosurile păreau mai ascuțite, mai definite. Motoare de mașini turate, ordine, strigăte, urletele și țipetele celor răniți, lumini roșii și albastre pulsând deasupra mașinilor de salvare și de poliție, ca o migrenă, murmurul surescitat al mulțimii voyeuriste, mirosul acela murdar de Londra, învelit de un strat subțire de vomă și cenușă.

Aston își croi drum prin mulțime, mișcându-se de parcă era de-al casei. Aproape zâmbi când vreo doi ziariști mai experimentați începură să-l bombardeze cu întrebări. „Fără comentarii”, contraatacă și el. Asta era șmecheria cu lucratul sub acoperire. Dacă credeai – cu adevărat – puteai duce de nas pe aproape oricine. Un polițist care păzea bariera îl opri, îi spuse că nu avea voie să treacă. Aston nu scoase niciun cuvânt. Se îndreptă de spate, își scoase legitimația și o vârî la un centimetru de nasul polițistului. Indignarea personificată. Nu exista nicio șansă să nu treacă de inspecție. Doar cei de la sediul central le luaseră din același loc de unde le luau și cei de la Poliția Metropolitană. Polițistul mormăi o scuză, dădu bariera la o parte și-l lăsă să treacă. Presa era încă blocată de partea cealaltă. N-ar fi ajuns prea departe cu legitimația de jurnalist. Se întoarse cu spatele la barieră și o luă spre intrarea în stația de metrou, ridicând praful cu tocurile pantofilor.

2.

Un bătrân purtând un guler cervical era legat de o targă cu roți, acoperit cu o pătură roșie. Fața lui zbârcită era schimonosită de durere, cu sângele și murdăria umplându-i șanțurile pielii îmbătrânite și cu părul ivoriu brăzdat de negru și stacojiu. Striga un nume, fără încetare – „Helena, Helena, Helena!” – cu o voce surprinzător de puternică, având în vedere situația în care se afla. Se simțea o urmă de accent, ceva mediteraneean. Oare Helena se număra printre morți? Paramedicii împinseră la trei, roțile se plisară, iar targa alunecă în ambulanță. Săriră și ei în spate și închiseră ușile. Ambulanța o luă din loc cu sirenele pornite și în câteva secunde veni alta să-i ia locul. Doi paramedici așteptau deja pe bordură cu următoarea victimă.

Aston privi de jur împrejur. În momentul de față, acesta era spectacolul medicilor; supraviețuitorii aveau prioritate și orice altceva putea să mai aștepte. Polițiștii nu erau decât niște gărzi de securitate a căror menire era să-i țină pe ahtiații după știri sub control, să păstreze ordinea. Identitatea detectivului inspector Bromley îl adusese până în acest punct, dar nu avea să-l ducă cu mult mai departe. Singurele persoane care intrau și ieșeau din stația de metrou erau paramedicii și pompierii. Se mai învârti o dată în jurul propriei axe, căutând o ocazie. Aston își notă în minte poziția forțelor de ordine. Polițiștii în uniformă nu-l îngrijorau. Erau ușor de detectat, ușor de prostit. Cu detectivii de poliție era o altă poveste. Detectivii se nasc cu gena curiozității și ultimul lucru de care avea nevoie acum era să se trezească răspunzând la o mulțime de întrebări incomode.

Un grup de detectivi în costum își făcuseră punct de lucru lângă un stand de ziare din fața intrării în stație. Făceau gesturi ample și vorbeau animat, subliniind cele mai importante aspecte cu ajutorul mâinilor. Aston o luă în direcția opusă, depărtându-se puțin de ei și căutând în același timp o ocazie. Mai trecu o ambulanță pe lângă el, cu sirenele pornite. Opri în mijlocul drumului așteptând să treacă dincolo de mașinile de pompieri parcate lângă bordură, iar șoferul claxona să împrăștie câțiva pompieri care-i stăteau în cale. Aston reflectă o clipă. Toată acțiunea era centrată în jurul autospecialei de pompieri din față. Nu era nimeni atent la cea din spate.

Pășind de parcă avea tot dreptul să se afle acolo, Aston trecu de pompieri și de primele trei vehicule. Se opri în dreptul ultimei mașini și se uită înapoi spre pompieri. Priveau cu toții în direcția opusă, și nu-l luară în seamă. Deschise ușa și sări în cabină. Trebuia să se grăbească. Nu putea ști cât timp avea la dispoziție. Era o tonă de echipamente în cabină: căști de un galben

aprins, măști de față, jachete de protecție, topoare, echipament de respirație, tot ce avea nevoie să reușească ce-și propusese. Îi bătea inima. Aston puse mâna pe o jachetă și o îmbrăcă. Avea mânecile puțin cam lungi, dar mergea. Își trase o pereche de pantaloni, găsi niște bocanci, luă o lanternă de pe raft și o îndesă în buzunarul adânc de la jachetă. Un zgomot afară. Încremeni, ascultând; se rugă ca persoana să rămână acolo. Un chibrit aprins, cineva inspiră lung, adânc fumul de țigară; un oftat și mai lung. Aston își suci capul să vadă în oglinda laterală înaltă. Băiatul n-avea mai mult de nouăsprezece ani, înalt și dezlânat ca un pui de girafă. Uniforma arăta nelalocul ei pe el. Era prea mare, ca și cum mai trebuia să crească puțin până să îi vină. Tânărul își scosese casca și o așezase la picioare. Cu capul aplecat în jos, uitându-se în pământ, duse țigara la buze, chinuindu-se să nu-i tremure mâna. Și apoi vomită, iar voma i se împrăștie pe bocanci. Doamne, chiar așa de rău era acolo jos?

Aston își calculă ieșirea la al doilea acces de vomă. În timp ce puștiul era ocupat să-și verse prânzul, ieși în liniște pe partea cealaltă, pășind pe trotuar și închizând ușor ușa în urma lui. Își puse casca, se uită în oglinda laterală să vadă dacă se încadrase în rol. Aproape, dar nu complet. Se aplecă și scormoni niște praf din șanț și și-l întinse pe față. La început îi fu greu să meargă, dar se obișnui repede. Acum înțelese de ce pompierii aveau mersul acela fudul, de macho. Pantalonii umflați erau de vină. Trase adânc aer în piept când ieși în dreptul mașinii de pompieri din față, rugându-se să nu fie abordat. Avu noroc. Toți erau prea ocupați cu propriile treburi. Cu mai multă încredere în sine, se îndreptă spre intrarea în stația de metrou, trecând pe lângă un grup de polițiști care nici măcar nu-i aruncară o privire. Cum spunea Mac, când te deghizezi, tot secretul e să te pui în locul celuilalt, să intri în pielea lui. Foaierul stației fusese transformat într-un punct sanitar de triaj, cu zeci și zeci de tărgi acoperind podeaua rece și dură. Lămpi de halogen inundau zona cu strălucirea lor sterilă, iar generatoarele făceau un zgomot surd în fundal. Aston se uită în jur cu neîncredere. Arăta ca o scenă din Primul Război Mondial. Doctori în halate ca de măcelar, pătate de sânge, treceau de la un pacient la altul, evaluându-i pe fiecare, categorisindu-i, luând decizii de viață și de moarte cât ai clipi din ochi. Se ocupau de cei care aveau cele mai mari șanse de supraviețuire; cei care nu se încadrau erau duși repede cu targa, pentru a face loc altora care puteau fi salvați. Infirmierele se mișcau în jur ca o specie rară de fluture ivoriu, oprindu-se câte o clipă să pună vreo perfuzie, să facă vreo injecție sau să

dea vreun analgezic, să ofere cuvinte de mângâiere. Lucrau eficient, cu mișcări chibzuite și precise, ascunzându-și teama în spatele profesionalismului și a procedurilor. Sunetele și mirosurile de afară erau mai intense aici, ca și cum realitatea ar fi fost o roată de tortură reglată din ce în ce mai strâns. Zgomotul se insinua în creierul lui Aston, sfâșiindu-i sinapsele, făcându-l să-și încleșteze dinții. Ecoul țipetelor reverbera în plăcile de marmură, la un volum ce trecea de zece decibeli. Sub nivelul acesta se auzea o rumoare de intensitate mai joasă, dar care era cumva mai cumplită – gemete, suspine, voci insistând să primească ajutor, voci șoptite implorând izbăvire de durere: „Vă rog, vă rog orice numai să nu mai doară” – un contrapunct grav la melodia înfiorătoare. Mirosul era și mai rău decât zgomotul. Duhoarea de fecale și vomă domina, contaminând puținul oxigen ce mai rămăsese în aerul greu. Mai exista un miros, un miros curat care părea complet nelalocul lui: mireasma antiseptică de spital. Combinația îi făcu greață lui Aston. Era mult prea mult, mult prea real. Cazurile fără speranță fuseseră mutate lângă casa de bilete, unde un preot în sutană gri se străduia să ofere mângâiere oamenilor care nu mai puteau fi auziți sau îngrijiți. Își ținea crucifixul atât de strâns, că îi luceau încheieturile degetelor. Părul lui grizonant, de obicei atât de îngrijit la slujbă, era răvășit de o mână nervoasă care-l ducea în toate direcțiile. Aston îl privi pe preot îngenunchind lângă o targă. Era greu de spus dacă victima era bărbat sau femeie, tânără sau în vârstă. Avea fața distrusă: hidoasă, umedă și neagră. Buzele preotului se mișcau, murmurând rugăciuni în latină. Cuvinte moarte într-o limbă moartă, pentru cineva care nu va mai vedea răsăritul vreodată. Se închină, apoi se aplecă și închise ochii cadavrului. O expresie de dezgust îi acoperi fața și-și șterse frenetic mâna de poalele sutanei sale gri, lăsând o dâră închisă la culoare și scârboasă. Sări în picioare, vizibil zdruncinat, și se roti să vadă dacă îl observase cineva. Aston își feri repede privirea, lăsându-l pe preot cu rușinea sa, și, când se întoarse, dădu cu ochii peste sacii cu cadavre. Erau așezați unii peste alții într-un ungher întunecat, ascunși în umbră. Cu siguranță, vreo două duzini. Poate mai multe. Și ăsta era doar începutul.

— Iisuse Hristoase, murmură Aston pentru sine.

Se așteptase să fie grav, dar nici pe departe atât de grav.

Simțindu-se nesigur, se îndreptă spre scările rulante, cu o senzație de greutate în stomac. Trase adânc aer în piept de câteva ori, ca să-și revină. Trei dintre barierele pentru bilete fuseseră smulse și aruncate într-o parte,

facilitându-se accesul între punctul sanitar improvizat și peroanele de dedesubt. Aston se dădu la o parte să lase doi medici să treacă. Nu se putu abține să nu se uite la targă. Curiozitate morbidă. Aston nu-i dădu prea multe șanse femeii. Luă colțul și aproape se ciocni cu un pompier.

— Fii naibii atent pe unde mergi!

Consoanele explozive ale cuiva obișnuit să latre ordine în stânga și în dreapta; Aston cunoștea prea bine această tonalitate. Ridică privirea și văzu un viking costumat în pompier; urmele negre de cenușă de pe față păreau desenate de un machior profesionist. Bărbatul care se uita de sus la el se apropia de cincizeci de ani, avea mai bine de un metru optzeci și o mustață perfect aranjată. Aston murmură o scuză, spunându-și întruna că aici era locul lui, rugându-se să nu-i fie distrusă acoperirea, nu acum când se afla atât de aproape. Avea uniformă și cei mai mulți nu se uitau mai departe de asta – tot ce avea de făcut era să-și păstreze calmul. Mac i-ar fi tras o chelfăneală dacă o dădea în bară acum. Iar Mac putea fi mult mai intimidant decât individul ăsta.

— Cine dracu' ești?

Pompierul îl cântări din ochi pe Aston, mișcând din mustață.

— Paul Hester.

Ăsta a fost primul nume care i-a venit în minte.

— Nu te-am mai văzut până acum.

— Sunt de la Watford, spuse Aston. Am fost aduși să dăm o mână de ajutor.

— Unul din băieții lui Blackie.

— Da.

Aston nu avea nici cea mai vagă idee cine era Blackie, dar dacă vikingul voia să creadă că e unul din băieții lui Blackie, el n-avea nimic împotrivă. Urmă un moment lung de tăcere, suficient de lung cât Aston să reflecteze că vikingul îl testează și că tocmai o dăduse în bară rău de tot.

— Bine, Hester, câțiva băieți deblochează o surpare de teren la unul dintre tunelurile de ieșire de la peronul de vest al liniei Picadilly. Le-ar prinde bine o mână de ajutor în plus. Crezi că te descurci să-i găsești sau vrei să-ți fac o hartă?

— Îi găsesc eu, spuse Aston.

— Bun băiat!

Vikingul o luă spre bariere și Aston răsuflă ușurat. Fusese cât pe ce.

Ajunse la scara rulantă lungă și se uită în jos, în prăpastie. Capătul era

undeva acolo, ascuns în beznă. Becuri albe fuseseră atârnate pe o parte, iar lumina lor slabă răzbătea spre peretele din partea cealaltă, fără să ajungă prea departe. Alese scara cea mai apropiată de becuri, călcând atent, pas cu pas, mișcându-se prin petice alternative de lumină și umbră, cu inima cât un purice. Pe jumătate se aștepta ca scara să prindă viață dintr-odată, cu muzică de carusel răzbătând prin beznă și cu becuri multicolore luminând lugubru, ca într-un fel de parc de distracție din Casa Groazei.

Cu cât cobora mai mult, cu atât era mai cald și mai sufocant. Aston își desfăcu haina umflată, o scutură de câteva ori să-și facă vânt, dar nu simți nicio diferență. Trase o gură de aer șuierătoare, astmatică, în piept, adunând puținul oxigen care se putea găsi. Cum mă-sa făceau față pompierii zi și noapte? Poate era o chestie cu care te puteai acomoda în timp.

La capătul scării rulante scoase lanterna industrială și o aprinse. Era chiar mai puțin aer aici, iar Aston își ținu în frâu panica, încercând să se poarte rațional. Mersul prin tuneluri era o experiență suprarealistă, întunericul le făcea imposibil de recunoscut. Prindea din când în când în raza lanternei câte-o reclamă – o carte, un film, o atracție turistică din Londra pe care nu trebuia s-o ratezi – frânturi de lucruri cunoscute, dar, în cea mai mare parte, peisajul era complet străin. Din când în când mai apărea câte-o față din întuneric. Paramedici, mai cu seamă, scoțând la suprafață pe targă răniții și morții. Aston tresărea de fiecare dată. I se părea că era singurul om care populează acest univers straniu.

Câțiva pompieri lucrau la surpătură, folosindu-și mâinile să înlăture balastul bucată cu bucată. Lucrau în liniște să-și conserve energia; lucrau metodic în caz că dădeau peste vreun supraviețuitor prins printre dărâmături; lucrau cu grijă, căci posibilitatea unei noi surpări atârna deasupra capului lor ca sabia lui Damocles. O lampă de halogen fusese instalată, iar raza ei era reproiectată de baricadă. Apa noroioasă de la o conductă fisurată se aduna în jurul picioarelor lui Aston. Se luă după primul pompier din apropiere, și lucrară amândoi cot la cot. Făcură o grămadă de balast în spatele lor, și cărau împreună bucățile mai mari. În foarte scurt timp, Aston era leoarcă de transpirație. I se prelingea pe frunte, în ochi, orbindu-l. Cam din cinci în cinci minute unul dintre pompieri striga la ceilalți să se oprească. Altul folosea un scanner infraroșu să examineze dărâmăturile, și toată lumea își ținea respirația, rugându-se pentru un miracol.

Imaginea unui picior de păpușă ieșit dintre bucățile de moloz îi frânse

inima lui Aston; cumva, îl făcea conștient de ceea ce se întâmplase cu adevărat aici. Oamenii care muriseră azi erau nevinovați, cu atât mai mult copiii. Asudând și gemând, ridică o dală mare de piatră din drum și zări un petic murdar de bumbac roz. Aston se aruncă în genunchi, cu plămânii înghețați dintr-odată în ciuda căldurii înăbușitoare de acolo. Știa ce vede, dar partea rațională a creierului său nu-l lăsa să recunoască adevărul. Dacă făcea asta, trebuia să iasă, s-o ia la fugă și să nu se mai oprească până nu ajunge la suprafață. Nu că era slab, ci doar că uneori aveai nevoie de puțină negare ca să rămâi pe linia de plutire. Aston se concentră să respire, trăgând cu forță în piept aerul fierbinte și murdar, topind gheață – înăuntru, afară, înăuntru, afară – apoi își continuă munca. Cu cea mai mare grijă excavă păpușa, roboti în liniște, complet absorbit de ceea ce făcea. Habar nu avea ce se întâmpla în jurul lui. Zgomotul făcut de pompierii care lucrau, respirația lor grea și șoaptele strigate cu încordare, răceala apei, lumina halogenelor înfiptă în ochi – nu înregistra nimic din toate astea. În genunchi și în mâini, săpa în moloz, iar praful și murdăria îi rodeau pielea fină ca de bebeluș; avea mâinile adaptate la plasticul neted, la telefoane, la tastaturi de calculator, și nu la realitatea aspră a muncii manuale. Pietrișul ascuțit îi intra în piele, sub piele, abraziv până la oase. Își privi palmele și abia și le mai recunoscu. Erau zbârcite de la apă și de la murdărie, negre ca ale unui miner. Era și roșu amestecat pe acolo. Sânge. Nu simțea nicio durere, nu vedea nicio tăietură. Avea mâinile amorțite, de parcă rănile nu ar fi fost ale lui. Aston începu să sape din nou, cu grijă, reverențios. Prin praf și transpirație văzu salopeta roz de bebeluș cu „Mica Prințesă a Mamei” inscripționat în față. Văzu chipul mutilat, plin de sânge. Ridică păpușa afară, conștient că odată fusese vie – respirase, râsese, iubise –, dar fără să fie în stare să recunoască asta. Nu acum. Nici altă dată. Și, chiar dacă membrele păreau făcute din gelatină, și nu din plastic, continuă să-și spună că e o păpușă, doar o păpușă, pentru că acesta era singurul lucru care-l ținea întreg la minte, singurul lucru care-l împiedica să cedeze. Dar negarea nu te poate duce prea departe, iar Aston începu să se trezească la realitate. Încercă să o respingă, dar era prea târziu. Mișcând din degete de parcă nu ar fi fost ale lui, se întinse și-i netezi părul, îi mângâie obrazul. Carne în loc de plastic. Nu avea niciun sens să se mai mintă. Întreaga oroare îl lovi dintr-odată, și nu avu nicio putere să oprească avalanșa. Era o siluetă izolată stând cu mâinile ridicate să potolească torentul turbat; acum, aici, și în clipa următoare luat de val și distrus.

Aston cuibări copila în brațele sale, cu fețișoara sprijinită ușor de piept, și se adânci în tunel, departe de lumina crudă a halogenului. Încă ținând-o strâns în brațe, se rezemă de un zid și se lăsă pe vine. Apoi îl năpădiră lacrimile și plânse. Știa că de acum înainte nimic nu va mai fi la fel.

3.

Aston avea șapte apeluri pierdute pe telefonul de urgență când se reîntoarse la suprafață. Se adună și apoi apăsă butonul de reapelare.

— Unde naiba ai fost? îl întrebă Mac. De ce n-ai sunat?

Aston îl lămuri că fusese la câțiva metri sub pământ și că nu avusese semnal. Nu voise să sune sarcastic, dar Mac așa interpretă. Când Mac se calmă, Aston încercă să-l pună la curent. Nu ajunse prea departe.

— Taci și ascultă. Crezi că am stat pe aici cu mâinile în sân așteptând să mă suni, nu-i așa?

— Nu, domnule.

— Bine, la naiba. Dacă mi-aș petrece viața așteptându-te pe tine, n-aș ajunge nicăieri. Cât ai umblat tu haihui, eu m-am dat peste cap încercând să înțeleg ce dracu' se întâmplă.

„Aiurea." Aston se abținu s-o spună.

— Dacă ai ceva ce crezi că ar putea fi util, adăugă Mac cu o voce plină de sarcasm, azvârle-l într-un raport.

— Da, domnule.

— Și dacă nu e prea mare deranjul, aș vrea să-l am pe birou la prima oră dimineața. Și să faci bine să fie-n puii mei acolo.

Cu asta, linia amuți.

— Idiotule, șopti Aston în mobil.

În mod miraculos, bicicleta era acolo unde o lăsase. În orice altă zi ar fi dispărut în două secunde. Pedală înapoi spre Vauxhall Cross pe străzi aproape pustii, cu vântul suflând pe lângă el, o ușurare binevenită după tunelurile sufocante. Era aproape miezul nopții și tot umed; noaptea era o furtună în așteptare.

Butonă pe tastatură aproape o oră, fără să ia deloc în seamă ce scrie. Îl dureau mâinile și-și simțea degetele înțepenite. Rănile erau superficiale – zgârieturi și tăieturi minore și o bătătură în palma stângă – cu siguranță

nimic care să necesite tratament la spital. Niște antiseptic, un leucoplast… și gata. Nu se gândea decât la bebeluș. Tastă mai repede… dacă și-ar fi putut face cumva creierul să lucreze mai rapid, atunci pesemne ar mai uita de imaginile acelea de coșmar. Foarte simplu în teorie, dar nu reuși decât să facă mai multe greșeli. Nu se obosi să citească raportul după ce-l termină. Îl durea în cot dacă suna ca în chineză. Îl trimise prin e-mail la adresa securizată a lui Mac și o luă spre casă.

Mama lui îl avertizase că avea să ajungă într-o casă sărăcăcioasă, și măcar o dată în viață avusese dreptate. Casa sărăcăcioasă în chestiune era o clădire de cărămidă roșie cu trei etaje în Pimlico, ridicată pe la sfârșitul secolului al nouăsprezecelea de un proprietar de moară filantrop. Stătuse abandonată până prin 1995, când fusese renovată și transformată într-o clădire de „garsoniere și apartamente”… codul agentului imobiliar pentru „camere de nefamiliști și cuști de iepuri”. Aston cumpărase o garsonieră mică la etajul întâi, iar agentul imobiliar îl asigurase că sunt bani cheltuiți cu înțelepciune. Zona era în plină dezvoltare, el investea de fapt în viitor, în zece ani apartamentul avea să valoreze dublu. Mă rog. Tot ce știa el era că o bună parte din salariul lui dispărea în fiecare lună doar ca să-l țină pe prima treaptă de pe scara proprietății.

Se apropia de ora două când Aston ajunse acasă. Era extenuat fizic și psihic. Laura adormise pe canapeaua neagră de piele, inocentă ca un prunc. Purta o pereche de pantaloni gri de jogging și un tricou roșu strâmt cu inscripția „BABE” scrisă cu litere roz strălucitoare. Sforăia ușor, deși se jura cu mâna pe inimă că nu sforăie niciodată. Aston se gândise s-o înregistreze, ca să-i ofere dovezi irefutabile ale acestei infracțiuni, dar sigur ar fi găsit o cale să se scoată. Când era vorba de ceartă, era la fel de alunecoasă ca un avocat sudist.

Urmele căderii nervoase de aseară erau vizibile pe dușumeaua laminată. Aston cunoștea semnele pericolului. Șervețele folosite erau împrăștiate ca o mulțime de crini striviți; o cutie de bomboane de ciocolată era așezată la îndemână. Golise jumătate de cutie de înghețată. O cutie de DVD goală stătea deschisă în fața unei combine dotate cu aparatură hi-tech. Tehnologia era singurul lui răsfăț. Trebuia să aibă întotdeauna cele mai noi „jucării”. Era o chestie de băieți. Luă de jos caseta de DVD. *Mic dejun la Tiffany.* Nu era bine deloc. Se uita la el numai când era cu moralul la pământ. Televizorul era pornit și căută BBC News 24, cu volumul foarte mic. Aston se cocoță pe marginea canapelei, cu grijă, ca să nu scârțâie. Îi dădu bretonul

de pe frunte, înlăturând ușor șuvițele negre de păr cu vârful degetelor. Doamne, ce frumoasă era! Voia și nu voia s-o trezească. După ziua care tocmai se încheiase, avea nevoie să-i simtă îmbrățișarea, ca pe o afirmare a vieții care să îl scape de duhoarea morții care se mai ținea după el, chiar dacă se frecase până la sânge sub duș, în Vauxhall Cross. Acum avea nevoie de asta mai mult decât de orice altceva. Dar ea părea să doarmă atât de liniștită acolo, încât nu i se păru potrivit s-o trezească. Se aplecă aproape de ea, o sărută pe frunte. Se mișcă, dar nu se trezi. Aston se duse în dormitor, luă o pilotă, o înveli, apoi își puse ceva de băut – un JD cu cola. Se instală în fotoliul de la televizor, cu sticla la îndemână, se lăsă pe spate, și suportul de picioare se ridică. Sorbi, iar cuburile de gheață zăngăniră în pahar, și își fixă privirea pe cutia luminoasă, prea încordat ca să poată dormi. Locuiau împreună de aproape șase luni, și formau un cuplu cam de un an. Laura era singura femeie cu care locuise și, privind înapoi, se întrebă de cât timp își plănuise ea asaltul. Mai întâi, își făcuse apariția periuța ei de dinți electrică. O văzuse într-o zi în dulapul de la baie și cumva rămăsese acolo. Apoi, apăruse un schimb de haine. Era logic. Dacă rămânea peste noapte, ceea ce se întâmpla mai des decât când nu stătea, avea nevoie de haine curate. Înainte să își dea seama ce se întâmplă, la capătul patului locuia un ursuleț vechi și ponosit, pe pervazul din baie se găsea o cutie de Tampax și era nevoit să lupte pentru spațiul din dulapul de haine.

Laura încă nu știa cu ce se ocupă. Credea că lucrează la Ministerul de Externe de pe King Charles Street din Whitehall; o minciună pe care o spunea atât de des, atât de multor oameni, că aproape o credea și el. Acesta era unul dintre primele lucruri pe care le învățai la IONEC. „Nu lucrați pentru noi, lucrați pentru Ministerul de Externe.” Se pregătea de ceva vreme pentru discuția „Sunt spion”. Era pe lista lui cu lucruri de făcut în viitorul apropiat. Simțea că îi datorează adevărul, dar cum să începi o asemenea conversație? „Bună, draga mea, sper că ai avut o zi bună; apropo, sunt spion.” Apoi, mai era și faptul că trebuia să facă cerere scrisă pentru asta la Personal. Probabil, în triplu exemplar. Era mult mai simplu să trăiască în minciună. Nu avusese de gând să devină spion. Când era copil, voia să se facă astronaut; în gimnaziu, îi spusese psihologului că vrea să devină actor de film. Când a ajuns la liceu, i-au venit mințile la cap. Avea zece pe linie și a sfârșit prin a studia Afacerile la Oxford.

Pe măsură ce creștea, subiectul despre tatăl său adevărat era un mare „nu”. Ori de câte ori întreba Aston, mama lui se tulbura și schimba repede

subiectul. În cele din urmă, renunțase să mai întrebe. O auzise odată vorbind cu tatăl lui vitreg. Credeau că doarme, dar el se ridicase să bea un pahar de apă și îi auzise dincolo de ușa de la camera de zi. Când și-a dat seama despre ce vorbesc, și-a lipit urechea de lemnul ușii, fără să scoată un sunet. Tot ce a auzit a fost că tatăl lui fusese un ticălos mincinos, care merita să fie strâns de gât. Cuvinte grele din partea unei femei pentru care „naiba" era un cuvânt murdar. Mama lui era agitată ca o vrăbiuță, o casnică profesionistă, pentru care conta mereu ceea ce credeau ceilalți. Dacă familia Brown își lua o mașină nouă, atunci voia și ea una. Dar trebuia să fie mai mare, mai bună și mai nouă.

Tatăl lui vitreg nu era un om rău, era doar extrem de plictisitor. Era analist financiar, ceea ce, după părerea lui Aston, spunea totul. Mama lui se căsătorise cu Brian puțin după ce Aston împlinise patru ani. Brian avea o casă mare în somnorosul sătuc Great Bedwyn în Wiltshire și făcea naveta la Londra în fiecare zi, iar asta însemna că Aston nu-l văzuse prea mult, ceea ce era foarte bine. Nu avea surori sau frați vitregi, iar asta era la fel de bine. Brian își dăduse toată silința. Îl crescuse ca pe propriul lui copil, făcuse toate lucrurile pe care le fac tații – îl dusese la meciuri de fotbal și-l învățase să se bărbierească. Dar oricât de mult ar fi încercat, nu era tatăl lui.

Brian și mama lui Aston se despărțiseră cu câțiva ani în urmă, iar asta îl șocase pe Aston. Pentru o femeie atât de sensibilă la părerile altora, asta era complet ieșit din comun. Aston își imaginase că Brian și mama lui vor merge până în pânzele albe împreună. Nu-și imaginase o clipă că va fugi cu Roy, tenorul scund și chel din corul bisericii. Bineînțeles că bârfele s-au împrăștiat ca vântul în micul sătuc. Mama lui încă trăia în Great Bedwyn – în păcat – și părea mai fericită decât o văzuse vreodată.

Nu fusese prea mare dragoste între ea și Brian, iar motivația mamei sale de a se căsători i se păruse întotdeauna mai degrabă de natură pragmatică decât romantică. Mamă singură în anii șaptezeci, pur și simplu făcuse ce trebuia ca să supraviețuiască. Aston nu o învinuia pentru asta. Avusese parte de o educație bună, de clasă de mijloc, trăise într-o casă confortabilă, nu îi lipsise nimic, niciodată. Lucrurile ar fi putut sta complet diferit.

Întâia oară, Aston fusese „abordat" la câteva zile după examenele finale. Îl știa pe profesorul Charles Devlan din vedere și după reputație; majoritatea studenților îl cunoșteau. Devlan era un geniu al calculatoarelor, cu toate că, pentru studenții lui, Dumnezeu al Calculatoarelor era mai potrivit. Avea o coadă lungă, gri, se îmbrăca în blugi și tricou și era cât se

poate de „ne-Oxfordist” – excentric de-și lăsa colegii mască. Aston nu înțelesese niciodată de ce era profesor universitar, când ar fi putut câștiga milioane de lire sterline în sectorul privat.

— Pot să te însoțesc?

Aston era în drum spre bibliotecă să lase niște cărți împrumutate. S-a întors și l-a văzut pe Devlan alături, cu un zâmbet larg pe fața lui copilăroasă. A ridicat din umeri și i-a spus că nu-l deranjează, dar i s-a părut puțin straniu.

— Aston, nu-i așa? Paul Aston?

— Da, domnule, a răspuns Aston, întrebându-se de unde îi știe numele. Nu participase la niciunul din cursurile lui Devlan; acesta nu avea cum să-l cunoască.

— Și, Paul, te-ai gândit la ce ai de gând să faci când termini?

— Păi, mă gândeam să-mi iau un an liber, să călătoresc puțin. După asta, nu sunt prea sigur. Tatăl meu vitreg are o slujbă pregătită pentru mine la Barclays, dar nu știu dacă ăsta e drumul pe care vreau să merg.

— Ah, înțeleg. Devlan făcu o pauză. Bănuiesc că nu te-ai gândit niciodată să lucrezi pentru Guvern?

— Nu prea.

— Nu, nici eu nu credeam. Poate ar trebui să te gândești la asta, Paul. Am niște relații. Te-aș putea îndrepta în direcția potrivită. Oricum, trebuie să plec. Și cu asta, a dispărut. A fost una dintre ele mai stranii și contrariante conversații pe care le purtase Aston. În mod special, accentul pe care îl pusese pe „Guvern” îi dăduse lui Aston o idee cât se poate de clară unde bătea Devlan.

Oferta îi păru tentantă aventurierului visător din el și trei săptămâni mai târziu răsfoia un număr din *The Economist* în recepția de la Carlton Gardens 3, o clădire veche și elegantă din sectorul SW1, care dădea în St. James Park. Apăru o secretară și Aston se abținu cu greu să nu ridice o sprânceană și să-i spună „Domnișoara Moneypenny”[{2}]. O urmă pe pardoseala de marmură, sus pe scările spre mezanin.

Domnul Halliday era o namilă de om a cărui înălțime trecea mult peste un metru optzeci. Costumul lui maro în dungi era ieșit demult din modă și-l făcea să arate ca un director de bancă din anii ’40. Avea până și un ceas de buzunar, cu lănțișorul de argint atârnând din buzunarul vestei. Părul îi era alb ca zăpada, tăiat scurt la spate și lateral, fixat cu briantină. Îi întinse o mână, iar Aston se încordă așteptându-se să-i fie strivite oareșce oase.

Strângerea de mână a lui Halliday fu însă surprinzător de ușoară. Îi oferi un scaun, apoi se așeză în spatele biroului din lemn de mahon și-i împinse înainte o foaie de hârtie și un stilou, peste registrul din piele vișinie.

— Înainte să începem, spuse, am nevoie să citești și să semnezi asta.

În partea de sus a foii era tipărit cu roșu „STRICT SECRET”, iar cuvintele îi provocară lui Aston fiori pe șira spinării. Sub pasajul din Actul Oficial Secret era un spațiu liber pentru semnătura lui. Semnă, împinse foaia înapoi peste masă.

— Excelent! Halliday se întinse la sertarul biroului și scoase un dosar verde. Acum aș vrea să citești asta.

Își așeză mâinile la ceafă, se lăsă pe spate în scaun și nu mai scoase niciun cuvânt până când Aston termină de citit.

Erau mai bine de treizeci de pagini în dosar, fiecare așezată într-o folie de plastic separată. Prima parte conținea un istoric al MI6 și prezenta scopurile și obiectivele serviciului. A doua parte era un abecedar al vieții de zi cu zi la MI6: șase luni la IONEC; câțiva ani de condus un birou la sediul central; după asta, perioade alternative de câte trei ani acasă și peste hotare în serviciu, până la pensionarea obligatorie la cincizeci și cinci de ani. Asta însemna că următorii treizeci de ani din viața lui erau deja aranjați și planificați. Asta nu prea îi căzu bine lui Aston. Trecu prin interviu pe pilot automat, cu decizia gata luată. „Nu, mulțumesc.”

Anul pe care îl petrecuse călătorind fu extraordinar, cei trei ani de muncă la Barclays, o condamnare la închisoare. Salvarea veni sub forma unei întâlniri întâmplătoare cu profesorul Devlan, în Piața Camden, într-o după-amiază ploioasă de sâmbătă. Aston se uita la un stand cu cărți de mâna a doua, răsfoind paginile unui roman de Steven King pe care nu-și mai amintea dacă-l citise sau nu, când cineva îi rosti numele. Ridică privirea și-l recunoscu imediat pe profesor. Coada îi era puțin mai albă, dar expresia tinerească nu-i dispăruse. Începură să discute și, auzind că Aston nu era mulțumit de cariera lui, profesorul îi sugeră să se mai gândească la varianta colaborării cu Guvernul. Aston îi spuse că o va face. A doua zi scrise o scrisoare și o trimise la Carlton Gardens, numărul 3. La momentul acela, nu i se păruse nimic suspect la întâlnirea sa cu Devlan. La Londra veneau o grămadă de oameni. Privind retrospectiv, fusese, evident, o înscenare. Zece zile mai târziu, Aston o urma din nou pe domnișoara Moneypenny pe scările de marmură, spre biroul domnului Halliday.

Halliday era considerabil schimbat de când se văzuseră ultima oară.

Cântărea cu patruzeci de kilograme mai puțin și era mai scund cu vreo doisprezece centimetri. Din căprui, ochii se făcuseră de un albastru de gheață; sclipeau de parcă îți spuneau o glumă făcută pe seama universului. Dacă l-ar fi întrebat cineva, Aston ar fi zis că această incarnare a domnului Halliday avea în jur de patruzeci și cinci de ani; totuși, ceva – nu știa exact ce – îl făcea să creadă că omul trecuse de cincizeci de ani. Părul cândva blond se decolorase la o nuanță de porumb pălit de soare; dacă exista vreun fir alb, fusese ascuns cu chimicale sau smuls. Își strânseră mâinile și apoi trecură prin același set de proceduri ca și data trecută: semnarea formularului AOS, lecturarea dosarului verde. De data aceasta, Aston cântări atent fiecare întrebare înainte de a răspunde. Halliday voia să știe tot, de la numărul de la pantofi până la înclinațiile politice, de la istoricul de familie până la cazier. Aston plecă de la Carlton Gardens simțindu-se de parcă ar fi fost torturat de Inchiziția Spaniolă, convins că o dăduse în bară la interviu.

Cu siguranță, Halliday trebuie să fi fost de altă părere pentru că, două săptămâni mai târziu, se trezi în Whitehall, unde își petrecu ziua trecând printr-o serie de teste și interviuri istovitoare de serviciu civil. În săptămâna următoare, era iar în Carlton Gardens, supus unui interogatoriu sever în fața unei comisii de ofițeri MI6. Halliday „versiunea II” domina încăperea undeva din fundal, urmărind, fără îndoială, orice fel de inadvertențe din răspunsurile lui.

Etapa finală a fost controlul de securitate, o dezgropare amănunțită a trecutului său, în care au scotocit fiecare sertăraș în căutare de „schelete”. Condamnarea juvenilă a lui Aston pentru furt din magazin n-a contat, cu siguranță, pentru că, două luni mai târziu, a găsit scrisoarea de admitere pe preșul de la ușă.

Perioada de la IONEC zbură ca prin ceață, cu săptămâni petrecute alternativ între Londra și unitatea de instruire de la Fortul din Portsmouth. Aston a descoperit rapid că alcoolul era uleiul care ajuta rotițele de la MI6 să se învârtească încet… nu că asta ar fi fost vreo problemă. A mai descoperit și că relația lui amoroasă cu băutura era împărtășită de George; unul din multele lucruri pe care le aveau în comun. Erau la fel de competitivi; încercau mereu să se întreacă unul pe celălalt, și IONEC s-a transformat în curând într-o cursă cu doi cai. În cele din urmă, Aston i-a suflat postul. George a luat „Căsuța 2” pe formularul ei de evaluare a personalului – deasupra mediei. Aston a luat „Căsuța 1”. Firește, ăsta a fost

alt pretext să iasă în oraș și să se facă mangă.

Cu un asemenea punctaj, Aston n-a fost surprins când s-a trezit numit la Producție și Planificare, Contraproliferare. PPCP fusese înființat pentru a opri țări precum Iranul și Irakul să dețină arme de distrugere în masă. Lucrul la care nu se așteptase era să ajungă să lucreze ca asistentul lui Mac. Acesta îl ceruse în mod expres – aflase neoficial. Robert Macintosh era o legendă, unul dintre eroii neslăviți în ode ai Războiului Rece. Fusese H[{3}]/MOS – șeful stației din Moscova, până când s-a destrămat Uniunea Sovietică. Apoi fusese numit H/VIE. Stația din Viena era una dintre cele mai mari din MI6, nu pentru că ar fi avut vreun interes în Austria, ci pentru că țara era situată ideal pentru a spiona Rusia și Orientul Mijlociu, comerțul cu arme și Agenția Internațională de Energie Atomică.

În prima sa zi de lucru, Aston ajunsese dis-de-dimineață la serviciu, dornic să facă o impresie bună. Mac sosise și mai devreme.

— Va trebui să te străduiești mai mult decât atât, dacă vrei să mi-o iei înainte.

Bărbatul din spatele biroului zâmbea superior, cu ochii albaștri, pătrunzători sclipindu-i. Era Halliday, versiunea II.

Aston butonă între canalele de știri. Peste tot era o singură știre; faptul că nu existau deloc pauze publicitare arăta cât de importantă e. Toţi reporterii dădeau reprezentații demne de Oscar, toți purtându-se de parcă văzuseră ororile cât se poate de aproape și de personal. Cu cravate și costume negre scoase de la naftalină pentru această ocazie, erau șocați, îngroziți, dezgustați. Aston încerca să suprapună ceea ce spuneau ei cu ceea ce văzuse el însuși în tunelurile acelea claustrofobice, dar nu reuși să le potrivească. Cuvintele și imaginile lor erau departe de adevăr. În funcție de canalul de știri, numărul morților varia între două și cinci sute. Dar astea erau doar cifre – statistici reci, care nu însemnau nimic. O persoană nu poate fi redusă la un număr. Cei care muriseră erau soți și soții, fii și fiice, copii. Care au iubit și au fost iubiți. Iar acum erau morți, iar pentru cei rămași să îi jelească nimic nu avea să mai fie vreodată la fel. Reporterii ăia habar n-aveau.

— Hei, te-ai întors, rosti o voce somnoroasă de pe canapea. Laura se ridică în capul oaselor și își trecu mâna prin șuvițele de păr, dându-le la o parte de pe fața adormită. Cât e ceasul?

— Aproape trei.

Laura veni la el în vârful picioarelor, având grijă să nu calce pe lemnul rece și trăgând pilota după ea. Se cuibări în poala lui Aston, cu cele

cincizeci de kilograme și cei o sută șaizeci și ceva de centimetri pe care îi avea, trăgând pilota peste ei. Încăpea perfect. Își mișcă poziția ca ea să stea comod și o sărută pe creștet. Ea își ridică fața spre el și se sărutară.

— Unde ai fost, Paul? Am încercat să te sun, dar îmi tot răspundea căsuța vocală. N-am reușit să te prind nici pe mobil. Mi-am făcut griji.

— Îmi pare rău. Când am primit mesajele de la tine, era deja prea târziu să te mai sun. Azi a fost nebunie la muncă.

Îi văzu mâinile, le ridică și le examină, se încruntă când își trecu degetele peste leucoplast.

— Ce s-a întâmplat?

— Îți vine să crezi? M-am împiedicat și am căzut. Vezi cât de neatent pot fi?

— Pare dureros.

— O să supraviețuiesc. Aston îi zâmbi, îi zări lacrimile. Fără să se gândească, i le șterse cu degetul mare. Hei, ce s-a întâmplat?

Laura își șterse fața cu colțul pilotei. Cu toate că nu era frig, o strânse mai tare în jurul lor.

— Ți-o mai amintești pe prietena mea Becky?

Încercă să facă legătura între nume și persoană, apoi clătină din cap.

— Am fost împreună la instruirea pentru profesori. A fost la nunta lui Trish și a lui Simon.

Se lumină brusc.

— Da, mi-o amintesc. E bine, nu-i așa?

— Ea e bine. E vorba de fratele ei, Martin. Ia metroul din Leicester Square. În fiecare seară la aceeași oră. Nu știe nimic de el… vocea i se frânse.

— Oh, Doamne, Laura!

— Biata Becky! Nu știe ce să facă. M-aș fi dus s-o văd. Dar nu aveam cum să ajung la ea… continuă Laura, printre suspine.

Aston o lăsă să vorbească și, când termină, o strânse mai aproape, simțindu-și cămașa umedă de la lacrimi.

— Cum a fost la serviciu? întrebă Laura.

Schimba subiectul, și ăsta ar fi trebuit să fie un lucru bun. În timp ce vorbise, revăzuse imagini cu bebelușul mort. Așa că îi povesti despre problemele pe care le aveau în Noua Zeelandă, și cât de neplăcut era să se ocupe de toate acestea din cauza diferenței de fus orar, pentru că fie trebuia să pierzi vremea până la nouă seara, fie să te trezești dimineața ridicol de

devreme. Nu-l mai surprindea deloc cât de ușor îi venea să mintă. Făcea parte din meserie. I se părea ceva normal acum să deschidă gura, iar minciunile să se alinieze, așteptând să iasă. Uneori se întreba cât de sănătoase erau ele pentru relația lor.

— … O zi de coșmar, încheie el, iar partea asta era cât se poate de adevărată.

— Drăguțul de tine, murmură Laura la pieptul lui.

Aproape că adormise. O ploaie ușoară începu să bată în pervazul ferestrei, iar undeva în depărtare, se auzea primul bubuit de tunet.

4.

Presa n-a avut nevoie decât de câteva ore să boteze atrocitatea. Sky News, canalul TV tabloid de știri a făcut onorurile, în buletinul de la ora șapte, crainicul s-a referit la explozia de la Leicester Square ca la 18/8, și numele a rămas. Tabloidele l-au folosit și a doua zi, și n-a durat mult până când și restul canalelor le-au urmat exemplul. Firește, BBC News și CNN n-au rămas mai prejos. 18/8: SUTE DE MORȚI, titra ziarul *Sun* a doua zi dimineața, cu litere de-o șchioapă care aproape că umpleau pagina. Articolul, acoperind zeci de pagini, era plin de imagini senzaționale – saci cu cadavre scoase din Leicester Square, supraviețuitori șocați și confuzi, pompieri mohorâți cu fețele murdare – dar zgârciți în cuvinte. Cel puțin, zgârciți cu cuvintele cu substanță. Publicațiile erau pline de speculații, de relatări ale unor martori oculari, povești despre eroismul unora sau al altora, dar nu conțineau prea multe despre ceea ce se petrecuse de fapt. Chiar și acum nu existau dezvăluiri spectaculoase despre subiect și, cu siguranță, nimic ce nu fusese deja spus de o mie de ori. Trecuseră aproape două săptămâni de la atacul cu bombă. Toamna se apropia cu repeziciune, se întuneca mai repede și zilele deveneau mai reci și nu se aflau cu nimic mai aproape de prinderea nenorociților care erau responsabili pentru această atrocitate. Stând la biroul lui de la etajul al cincilea, uitându-se la ecranul computerului, Aston era cât se poate de conștient de toate astea.

Fapt: Bomba fusese detonată la ora 5:21 p.m., vinerea, pe data de 18 august.

Fapt: Mai murise o femeie peste noapte, ridicând numărul morților la

două sute șaizeci și doi.

Fapt: Numărul de forțe implicate în acest caz era fără precedent. MI6 adusese fiecare om disponibil, MI5 făcuse la fel, și tot așa Poliția Metropolitană.

Fapt: Trecuseră două săptămâni și nu aveau niciun rahat.

Era extrem de deprimant. Ca să nu mai vorbim de cât era de stresant. Sună telefonul intern și Aston ridică receptorul cu un presentiment.

— Mișcă-ți fundul încoace, acum! se răsti Mac.

Înainte să apuce să spună ceva, linia amuți. Oftând, își luă agenda și pixul și urcă cele câteva scări până la biroul lui Mac, o distanță ce-i părul la fel de lungă ca ultimul drum până la scaunul electric.

Mac se plimba de colo-colo, tocind covorul, cum îi plăcea lui să spună. Tocise covorul de nenumărate ori în ultima vreme. Ca șef al Centrului de contraproliferare, fusese în tranșa întâi. În condiții normale, Mac era un individ cât se poate de calm. Cu toate acestea, condițiile erau departe de a fi normale și, cu siguranță, nu se mai străduia să-și ascundă nervozitatea. Îi mai apăruseră niște riduri care îi scoteau în evidență trăsăturile colțuroase ale feței, iar părul său îngrijit avea câteva șuvițe rebele. Și nu era numai asta. Aston își văzuse șeful cu primul nasture de la cămașă descheiat și cu cravata lărgită un centimetru-doi – ceva ce nu mai pomenise înainte de 18/8. Semnele erau subtile, dar existau, dacă știai unde să te uiți.

Și Mac nu era singurul strâns cu ușa. Toți erau. Atacurile veniseră din toate părțile. Mass-media crucificase MI6, așternând vina pentru această tragedie direct la picioarele șefului, care a distribuit-o imediat cât de bine s-a priceput. Apoi urmaseră întrebările ridicate în Camera Comunelor, o sută una întrebări mici, care împreună au dat o singură mare întrebare: Cum de a permis MI6 să se întâmple așa ceva din nou? Pentru a înrăutăți lucrurile și mai mult, prim-ministrul ieșise din toată povestea curat ca lacrima. Își pusese cea mai bună cravată neagră, simulase doza exactă de compasiune, făcuse gălăgie, iar mass-media înghițise tot. Devenise peste noapte figura publică a durerii națiunii, și prin asta, popularitatea îi crescuse imens. Nu se compară nimic cu un dezastru când e vorba să câștigi populația de partea ta. Ceea ce-i scăpa publicului era că Guvernul era responsabil pentru finanțarea MI6, și acele bugete fuseseră tăiate an după an. Și poate că, dacă MI6 ar fi avut fondurile pe care le ceruse, atunci toată tragedia asta ar fi putut fi împiedicată.

— Nenorocitul, spuse Mac.

Aston nu era sigur la care „nenorocit” anume se referea Mac. Prim-ministrul era candidatul preferat, dar exista un șir întreg de posibili suspecți: parlamentari, reporteri, colegi de la MI6. În ultimele două săptămâni, Mac tunase și fulgerase din cauza lor. Singura persoană care scăpase era Grant Kinclave, șeful, și Aston își imagina că asta se întâmpla din pricină că Mac și șeful erau prieteni buni. Se cunoșteau de multă vreme, își câștigaseră amândoi galoanele în timpul Războiului Rece – și probabil că aveau în garderobă același model de cravată de la școala pe care o absolviseră.

Aston se lăsă în scaunul din fața biroului, își deschise agenda și așteptă să i se vorbească. Când Mac era în toane proaste, era mai bine să fii de acord când ți se cerea să fii de acord, să ai expresia potrivită, dar în cea mai mare parte a timpului era înțelept să taci și gata.

Încăperea era mobilată cu o precizie utilitară și dominată de un birou curat, neaglomerat: tăvile cu mapele de citit și cele rezolvate erau mereu la un nivel acceptabil, iar suportul de birou era aprovizionat întotdeauna cu creioane și pixuri care funcționau (una dintre sarcinile lui Aston; vai de steaua lui dacă șeful se întindea după un creion și găsea unul tocit). Niște pești înotau înainte și înapoi pe monitor. Singura amprentă personală era o mică fotografie înrămată lângă ușă. Fusese așezată astfel încât să poată fi văzută de la birou. În primă fază, fotografia îl lăsase perplex pe Aston, dar când se prinse care-i mișcarea, totul căpătă sens. Orson Wells își ținuse faimosul discurs despre „ceasul cu cuc” în fața acestei roți mari din *Al treilea bărbat.* Nu că legătura cu Orson Wells ar fi fost relevantă. Nu, conexiunea era că roata era în Viena, iar Mac fusese șeful stației de acolo la începutul anilor 1990, o poziție care fusese cea mai importantă etapă a carierei sale. Asta îl surprinsese pe Aston. N-ar fi crezut niciodată că Mac face parte din categoria sentimentalilor.

Mac se opri și se întoarse spre Aston, de parcă l-ar fi văzut pentru prima dată.

— Ghici ce-au mai făcut de data asta?

Aston nu spuse nimic și așteptă ca Mac să continue. „Au făcut” se putea referi la oricine. Guvernul, mass-media, teroriștii.

— Tocmai mi-au cerut demisia… din nou. Nenorociții!

În cazul ăsta era clar. Era o chestiune politică, ceea ce însemna că fusese chemat cu un motiv. Să stea și să-l asculte pe Mac descărcându-se. Aston închise agenda la loc și se lăsă pe spate, numai urechi. Dacă Mac își vărsa năduful din cauza asta, cel puțin Aston nu se afla aici să fie admonestat.

Toate astea puteau lua într-o clipită altă întorsătură. Mac era mai schimbător ca vremea. Și când stai să te gândești că atunci când fusese numit să lucreze cu Mac chiar ieșise în oraș să sărbătorească. Să lucrezi pentru legendarul Robert Macintosh, ce onoare! Dacă-ar fi știut el atunci ce știa acum!

— Firește că asta nu se va întâmpla, spuse Mac. Și știi de ce nu se va întâmpla?

Înainte ca Aston să apuce să spună „nu” sau măcar să clatine din cap, Mac începu iar:

— Pentru că nu au cum să scape de mine. Ar fi ca și cum ai vrea să scapi de corbii de pe Turnul Londrei. Dacă eu plec, toată clădirea asta se va face praf, ascultă-mă pe mine!

Drăcușorul de pe umărul lui Aston îi sugeră că ar fi, poate, un moment potrivit să-i amintească șefului că MI6 însemna mai mult decât o singură persoană, că era o organizație care, prin definiție, funcționa în virtutea eforturilor unite ale tuturor acelor oameni din Londra și de pretutindeni din lume care lucrau pentru ea. Îngerul de pe celălalt umăr se opuse și-i aminti că următoarea lui evaluare se apropia și o bilă neagră din partea lui Mac n-o să-i ajute deloc să promoveze. Perspective de promovare, asta era de tot râsul! Dacă ar fi fost după Mac, l-ar fi vrut în slujba lui pentru tot restul vieții. Hai să fim serioși, era aici pe viață!

— Cine naiba se cred? Ce știu ei despre jocul serviciilor secrete? Un rahat, asta știu. Mac trase adânc aer în piept. Calm, calm, calm. Apoi zâmbi mânzește, genul de zâmbet care ar fi sedus până și o călugăriță. Zâmbetul deveni un râs sănătos, soarele de după ploaie. Asta nu-i decât furtună într-un pahar cu apă. Până mâine vor găsi deja pe altcineva să pună la zid. Bine, Aston. Ce mai e nou? Hai, impresionează-mă!

Aston simți cum îi îngheață sângele în vine. Orice ar fi spus, nu avea cum să-l impresioneze pe Mac. În câte feluri poți să spui că nu știi nici cât negru sub unghie?

5.

The Farriers forfotea, iar mulțimea de navetiști care-și terminaseră orele de program trăgeau unii de alții să mai bea una mică înainte de plecare. Nimeni nu avea nevoie de prea multă muncă de convingere. Aston se

strecură între doi brokeri – bretelele de un roșu aprins și cravatele colorate îi dădeau de gol – și flutură o bancnotă de zece ca să-i atragă atenția barmaniței. Era o frumusețe de fată de douăzeci și ceva de ani, purta o pereche de tanga negri care i se vedeau prin blugi și un tricou cu „Little Miss Mischief” care i se mula pe corp ca o a doua piele. Servi un om de afaceri cu o față lucioasă care suferise prea multe operații de întindere a pielii și cu o cantitate indecentă de aur pe degete și la încheieturile mâinilor. Aston flutură energic și ea își făcu drum până la el.

— Cu ce vă servesc?

Avea accent est-european. Unguresc sau slovac. O altă studentă la „limbi” în căutarea lozului de aur. Aston n-o învinuia. Prăbușirea Uniunii Sovietice crease o bulibășeală care avea nevoie de câteva decenii să se limpezească… dacă apuca să se limpezească vreodată. Comandă două whisky-uri JD și cola și plecă de lângă bar. Două femei între două vârste, îngrijit îmbrăcate, de la o masă de lângă una din ferestre își terminau băuturile. Aston se apropie, gata să le ia locul. Aveau haine de firmă, și nu l-ar fi surprins dacă fiecare ținută ar fi costat mai mult decât întreaga lui garderobă. Laura încercase să-l învețe diferența dintre Prada și Gucci, dar nu înțelesese nimic (și nici nu îl interesa în mod deosebit; trebuia să îți lipsească o doagă să dai câteva mii pe o rochie numai pentru că avea un nume fițos pe etichetă). Totuși, doamnele astea două știau cu siguranță diferența. Își așezară paharele de vin pe masă, își vârâră pachetele de Marlboro Lights în poșetele micuțe, care valorau, fără îndoială, greutatea lor în platină. De îndată ce se ridicară, Aston își ocupă masa, la fix, înaintea brokerilor. Își ridică paharul și le aruncă un zâmbet prin care le ura „mai mult noroc data viitoare”. Brokerii ridicară din umeri și se duseră să se rezeme de tonomat.

Îi vibră mobilul. Două vibrații scurte. Probabil era George, care răspundea la textul lui „unde nb ești?” Își scoase telefonul și îl deschise:

scz drg, st la muncă:(
Ne vdm în aprx 1h
lol george xx

Nu era deloc surprins; acum lucrau amândoi la ore absolut tâmpite. Nu fusese sigur că va scăpa, dar Mac plecase devreme azi și profitase de ocazie. Aston se așeză în scaun și sorbi cu sete din băutură. Existau și locuri

mai rele unde puteai pierde o oră. The Farriers era chiar la ieșirea din Soho, una dintre speluncile lor preferate. Locul era ponosit, dar elegant în același timp. Dușumele șubrede și colțuri strâmbe, suprafețele de lemn tocit conservat cu bere, tutun și praf de câteva decenii, amestecate într-o aromă caldă și confortabilă. George descrisese odată localul ca fiind „bine maturat”, iar lui Aston i se păruse o definiție ce-i surprindea esența.

Joi noaptea era noaptea lor, o tradiție ce data din zilele lor de instrucție. Câteva pahare urmate de un curry, și apoi alte câteva pahare să spele curry-ul. În perioada IONEC, căutau cele mai jalnice bombe pe care le puteau găsi, cu cât mai jalnice, cu atât mai bine. Premiul întâi fusese câștigat de un club de noapte numit Bubbles. Chiar și după standardele Portsmouth, Bubbles era ceva aparte. Mochetele erau atât de lipicioase, încât aveai senzația că îți târăști picioarele prin melasă, clientela era nouăzeci și nouă la sută masculină… toți din marină. Era imposibil să nu-ți dai seama cărei profesii aparțineau cele trei femei de la bar. Fusese nevoie să calce peste oameni pe scări și să se ascundă după ambulanțe și mașini de poliție ca să scape de acolo.

Alcoolul era într-adevăr uleiul care ținea roțile de la MI6 în mișcare. Dacă voiai să afli ce se întâmplă cu adevărat la Vauxhall Cross, atunci cel mai bine era să te îndrepți spre un bar intern. Un alt avantaj era că, spre deosebire de cârciumile civile, orele de deschidere erau o idee mai flexibile. Fuseseră trimiși la Fort să învețe arta spionajului, dar mersul prin cârciumi era și el parte din curriculă. Amuzant sau nu, ofițerii de instructaj păreau foarte încântați să le predea această materie. Aston și George trecuseră acest examen fără niciun efort.

Aston își goli paharul și-l luă pe-al lui George. Îl ridică într-un toast pentru prietenii absenți, sorbi. Nu irosiți, nu doriți…

— Pot să iau loc aici?

Aston ridică ochii, cu intenția de a-i spune politicos respectivului să se care, și aproape se înecă cu băutura.

Bărbatul care se uita zâmbind la el avea puțin peste cincizeci de ani și înfățișarea ferchezuită a unui politician: costumul Savile Row la comandă, pantofi de piele italienești, unghii îngrijite la salon. Avea părul vopsit negru, iar zâmbetul îi descoperea dinții perfecți și albi. Era de înălțime și greutate potrivite, iar ochilor săi cenușii ageri nu le scăpa nimic. Legenda spunea că Grant Kinclave locuia într-o colivie de aur la ultimul etaj al sediului MI6, un apartament de lux cu priveliști uimitoare asupra Tamisei. Baia lui

personală avea robinete de aur, pardoseală de marmură și un tron demn de un rege. Făcea zilnic baie în șampanie și era îmbăiat de douăsprezece fecioare. Sau ceva de genul acesta.

— Vă rog, reuși să spună Aston.

Arătă spre scaunul gol din fața lui, cu inima cât un purice în cădere liberă.

Kinclave se așeză, trase un suport de bere mai aproape, se asigură că scrisul e în poziția corectă, că marginea suportului e paralelă cu marginea mesei, apoi își așeză ginul tonic exact în centru. Mulțumit că totul era perfect, își mută atenția spre Aston, studiindu-l cu acei ochi cenușii, ageri.

— Așa, Paul, cum merge treaba?

— Nu mă plâng, răspunse Aston fără convingere. Iată-i, doi vechi amici care s-au întâlnit la un pahar, după încă o zi lungă de muncă. Până aici nimic neobișnuit. Doar că unul din ei era Șeful MI6, unul dintre cei mai puternici oameni din țară, cineva care nu dădea socoteală nimănui, nici măcar lui Dumnezeu. Existaseră ceva mișcări prin anii 1990 ca să se schimbe asta. Războiul Rece se terminase, iar asta era o nouă eră, ceea ce însemna un nou mod de a face afaceri. Acesta era un subiect bun de hrănit mass-media, dar în realitate ușile MI6 erau închise mai bine ca niciodată. În afară de niște plecăciuni simbolice în fața conducerii, gesturi de altfel lipsite de prea mare substanță, era vorba de afaceri, ca de obicei.

Aston îl mai văzuse pe șef atât de aproape o singură dată. În prima zi de lucru, ușa de la sala de conferințe se deschisese larg și un bărbat pășise înăuntru, mișcându-se de parcă era buricul pământului. Aston schimbase o privire cu George: era evident că nici ea nu avea habar cine putea fi individul. Cu toate astea, după intrarea grandioasă și după felul în care cei doi ofițeri de instrucție săriră în poziție de drepți, era clar că e o persoană importantă. Fără să fie siguri ce trebuiau să facă, cei șase ofițeri instruiți urmaseră exemplul, ridicându-se ezitând, schimbând între ei gesturi de uimire. Bărbatul le zâmbise fin și îi invitase să ia loc. După ce se așezaseră cu toții, Kinclave s-a prezentat și le-a urat bun venit în MI6. A vorbit preț de zece minute, pe tonul înflăcărat al unui predicator baptist, insistând asupra importanței muncii lor și a caracterului ei strict secret. În timp ce vorbea, ochii i se mișcau neîncetat, examinând atent încăperea, examinând atent fețele. Nu o singură dată, privirea lui Kinclave se oprise asupra lui Aston, iar el se văzuse nevoit să facă un efort să nu se uite în altă parte. După aceea, șeful a mers în jurul mesei, strângând mâna candidaților și

urându-le toate cele bune. Aston nu era sigur – și își repetase scena în minte de mii de ori de atunci încoace –, dar i se păruse că Kinclave îi acordase mai multă atenție decât celorlalți. Îi strânsese mâna mai mult timp, îl fixase mai mult cu privirea aceea a lui. Poate că la fel li se păruse și celorlalți. Până la urmă, acesta era unul din acele momente din viață în care fiecare detaliu, oricât de nesemnificativ, capătă mai multă semnificație decât în alte contexte.

Fără să i se citească nimic pe chip, Aston își sorbi băutura și nu spuse nimic, deși murea de curiozitate. Acum că trecuse peste șocul inițial, voia să știe despre ce era vorba. Întâmplător, tovarășa ta de pahar lucrează peste program, iar șeful de la MI6 se întâmplă să fie prin zonă, se postează la masa ta și vrea să discutați despre vreme. Toată povestea mirosea a înscenare. Aston mai luă o înghițitură, rotindu-și privirea pe furiș prin local. Kinclave nu avea cum să fie singur. Și nu era. Aston numărase trei. Individul de lângă ușă, cu o haină de piele neagră gen Matrix, era clar cu el; prea ostentativ, având aerul cuiva care știe să-și poarte singur de grijă. Probabil înarmat. Individul încerca să pară plictisit, dar se uita întruna spre Kinclave, ca un urs ce-și protejează puiul. Celelalte două umbre ședeau la o altă masă de la geam. Erau acolo când venise el. Din limbajul trupului, din stânjeneala cu care își atingeau mâinile, își imaginase că aveau o aventură și că le era frică să nu fie prinși în public. Acum pricepea că lucrurile stăteau altfel. Era atât de evident, că merita să-și tragă una singur. Jucase același joc cu George de nenumărate ori.

— Vreo noutate în legătură cu 18/8? întrebă Kinclave.

Aston ridică din umeri.

— Nu chiar.

Era o întrebare superfluă, pusă pentru a umple liniștea stânjenitoare. Șeful știa deja tot ce se întâmplă acolo și, fără îndoială, mult mai mult Aston. Tot ce avea de adăugat la povestea oficială era faptul că acele coșmaruri în care ținea bebelușul la piept erau mai înspăimântătoare ca niciodată, că ar fi dat orice pentru o noapte cu somn liniștit, că bea mult prea mult și începea certuri stupide cu Laura, dar nu-și imagina că pe șeful lui l-ar fi interesat ceva din toate astea.

Kinclave își ridică paharul, îl răsuci în mână, fascinat preț de câteva clipe de reflexiile și urmele de pe el. Luă o gură, îndreptă suportul de pahar, puse paharul înapoi, exact în centru.

— Pot conta pe discreția ta, firește, spuse el.

Aston încuviință din cap.

— Firește.

Kinclave se aplecă înainte și vorbi atât de încet, că Aston trebui să-și ciulească urechile ca să audă.

— E complicat… dar n-ai observat nimic, în fine, nimic… *ciudat* la Mac în ultima vreme?

— Ciudat?

— Înțelegi tu, continuă șeful, există ceva în felul în care se poartă care să ți se pară ieșit din comun?

Aston se gândi bine înainte să răspundă. Mac nu era mai excentric decât de obicei, nici mai morocănos, nici nu-i dădea mai multă bătaie de cap decât înainte.

— Nu, spuse el.

— Ne facem griji pentru el. Mari griji, explică șeful. Vezi tu, de când i-a murit soția…

Aston era cât se poate de conștient de ochii aceia cenușii pătrunzători care i se plimbau pe chip, scormonind în locașuri secrete.

— Ah, spuse Kinclave, n-ai știut de problema medicală a soției sale!

„Nu știam de problema ei medicală? gândi Aston. Nici măcar nu știam că e însurat.” Clar astăzi era o zi plină de surprize. În cei aproape trei ani de când lucra cu Mac, nu avusese habar că acesta era însurat.

— E atât de trist, zise Kinclave. Sunt împreună de mai bine de zece ani, știi. A cunoscut-o pe Sofia când conducea stația de la Viena. Credeam că Mac e un burlac convins. Ca să vezi, hm? Și faptul că au reușit să rămână împreună atâta timp… doar nu trebuie să-ți spun eu cât e de greu să menții o relație în profesia asta…

O secundă, Aston fu convins că Kinclave face direct referire la relația lui cu Laura. O idee absurdă. Șeful avea lucruri mai bune de făcut decât să se preocupe de trivialitățile din viața lui personală. Kinclave își sorbi băutura, pierdut în gânduri câteva clipe. Îndreptă suportul de pahar, așeză paharul fix în centru.

— Sophia a avut scleroză laterală amiotrofică, continuă el. O boală groaznică. Corpul se stinge încet, dar creierul e în continuare la fel de ager. Te poți gândi la ceva mai rău? E ca și cum ai fi prizonier în propriul corp. Absolut înfiorător! Și era atât de tânără! Avea numai patruzeci și șapte de ani. Am încercat să-l convingem pe Mac să se pensioneze anticipat, ca să o poată îngriji, dar nici nu a vrut să audă. Îți poți imagina și singur ce replică

ne-a dat. Kinclave îi zâmbi, iar Aston încuviință. Mac glumea adesea că vor trebui să-i doteze sicriul cu un telefon și un fax.

Altă înghițitură, altă netezire a suportului. Șeful își drese glasul:

— Sofia a murit la sfârșitul lui iulie.

Aston făcu niște calcule. Nu-i ieșea socoteala nicicum.

— Dar Mac a fost la muncă, spuse el. Nu și-a luat liber deloc. N-am observat nicio schimbare la el.

— Ăsta e Mac, spuse Kinclave simplu. Se ridică și merge mai departe.

— Dar soția lui a *murit.* Eu lucrez cu el. Trebuia să fi văzut vreo schimbare, vreun semn.

Un zâmbet melancolic din partea șefului.

— Tu nu l-ai cunoscut pe Mac când lucra pe teren. Doamne, ce bun era! Unul dintre cei mai buni agenți pe care i-am avut. De fapt, mă încumet să spun că era cel mai bun. Un actor atât de talentat! Putea deveni oricine. Nu, ceea ce ai văzut tu în ultimele luni a fost Mac, jucând un rol. Îl cunosc pe Mac de mai bine de treizeci de ani. Crede-mă pe mine, suferă.

— Chiar și așa… începu Aston.

— Paul, îl întrerupse Kinclave, dacă Mac vrea să te facă să crezi că totul e în regulă, atunci totul e absolut în regulă. Asta e tot. Știi cât poate fi de convingător.

Aston își ridică paharul și-l bău pe tot. Îl puse înapoi pe masă și se uită la șef.

— Dacă îmi permiteți să vă întreb, de ce-mi spuneți mie toate lucrurile astea?

— Ah… Kinclave se opri. E puțin cam… cum să-ți spun eu ție… puțin cam delicat. Ne facem griji pentru Mac. La suprafață pare să se descurce și, dacă îl întrebi, o să-ți spună că e cât se poate de bine.

În capul lui Aston se aprinse un beculeț.

— Vreți să-l spionez, nu-i așa?

— Aș prefera să nu folosim cuvântul „spiona", dacă nu te deranjează, spuse Kinclave pe un ton insinuant. Are mult prea multe conotații negative. Nu, ceea ce aș vrea eu de la tine e să stai puțin cu ochii pe el. Dacă observi ceva neobișnuit în comportamentul lui, atunci vii și-mi raportezi mie direct.

Aston nu știa ce să spună. Să-l spioneze pe Mac… și după asta, ce?

Șeful îl fixă pe Aston cu ochii lui ageri.

— Ar mai fi ceva ce aș dori să faci, Paul, spuse el. Mă întâlnesc astă-seară cu Mac la cină. Asta înseamnă că ai trei ore la dispoziție. În buzunarul

stâng de la geacă ai o cheie, o adresă și un număr la care mă poți contacta. Vreau doar să arunci repede o privire, să verifici dacă totul e în ordine, cam atât.

— Poftim? Aston se înecă, convins că nu auzise bine. Stați să mă lămuresc. Vreți să intru în casa lui Mac?

— Haide, Paul! Hai să nu fim mai catolici decât papa. Ți-am văzut dosarul. Am citit totul despre mica șmecherie pe care ai făcut-o în timpul trainingului.

Șah-mat. Erau câteva chestii pe care le făcuse în numele MI6, de care Aston nu era foarte mândru și, cu toate că șmecheria aia îi adusese o tonă de puncte Brownie, ea se afla pe această listă.

— Dar e vorba de Mac aici, încercă el.

Un protest simbolic care nu-i păcălea pe niciunul din ei.

— Exact, spuse șeful. Până la urmă, pentru Mac facem toate astea. Nu uita! Ticălosul ăsta e prea mândru să ceară singur ajutor, așa că, dacă are nevoie de sprijin, atunci trebuie mai întâi să stabilim asta și apoi să ne dăm toată silința să i-l acordăm.

— De ce nu-l întrebați? Știți dumneavoastră – să vorbiți cu el…

Expresia de pe chipul șefului se aspri, sugerându-i că era cel mai nebunesc lucru pe care-l auzise vreodată.

— Bine, admise Aston. Asta e o întrebare tâmpită.

— Nu uita, Paul, noi avem grijă de ai noștri, spuse Kinclave. Am făcut-o și o vom face mereu.

6.

— Nu-mi spui și mie ce naiba se petrece?

— Nu se petrece nimic, zise Aston.

Mergea pe Tottenham Court Road spre stația de metrou de pe Goodge Street, cu mobilul la ureche, grăbindu-se să nu-l prindă ploaia. Seara era rece și mohorâtă, vara era deja o amintire îndepărtată. Se uita cu un ochi după un taxi, dar nu avea nicio șansă. Taxiurile erau prețioase ca pulberea de aur în Londra, chiar și când era frumos afară, darămite atunci când meteorologul anunța ploaie. Cealaltă opțiune era să ia autobuzul, dar nu avea toată noaptea la dispoziție. Mai rămânea o singură variantă. Să tragă

aer în piept și să meargă înainte.
— Ești un mincinos de rahat, Paul!
— Nu se petrece nimic, repetă Aston.
— Iartă-mă, i-o întoarse George. Tocmai voiam și io să-mi iau haina pe mine, gândindu-mă că am terminat pe ziua de azi. Dar când să apuc să scap, mă cheamă șeful și-mi spune că vrea să mă duc să cumpăr o șurubelniță pentru stângaci. Deci mă duc, și ghici care e primul lucru pe care-l văd când ies din clădire? Cai verzi. Sute. Și-mi vine, frate, o poftă de nestăpânit să o iau la goană după ei.
— George…
— Dacă îmi mai spui o singură dată că nu se întâmplă nimic, îți rup naibii picioarele. Îți jur pe Dumnezeu că ți le rup!
Aston oftă în telefon, foarte conștient că lupta era pierdută din start.
— Nu putem vorbi la telefon. Poți să vii să ne vedem la stația de metrou Highgate?
— Sigur că da. Ajung într-o jumătate de oră.
— Douăzeci de minute, spuse Aston.
— Bine, douăzeci.
Aston închise telefonul. Șeful nu-i spusese să meargă singur la Mac, iar el nu ceruse lămuriri în legătură cu asta. Aston era bucuros că îl însoțea George; nu-i strica puțin sprijin moral. Își vârî mâna în buzunar și găsi cheia cu marginile zimțate. I se păru rece, o senzație oarecum sinistră. Între timp, își dăduse seama și când i-o strecuraseră. În drum spre bar trecuse pe lângă femeia din cuplul care stătea lângă automat. Se ducea spre baie și se atinsese de el. Totul durase mai puțin de o secundă. O scuză rapidă și dispăruse la toaletă. Frumos lucrat!
Ploaia începu când ajunse la stație. Coborî în fugă ultimele scări și-și scutură apa din păr. Plăti biletul și întinse o mână tremurândă după rest. Deja respira mai repede decât de obicei, pulsul i se accelerase și încă nu ajunsese aproape de peron. Aston luă scara rulantă, rezistând cu greu impulsului de a face cale-ntoarsă. Era prima dată când călătorea cu metroul de la 18/8 încoace. Până acum se descurcase folosind taxiul, autobuzul sau cele două picioare. Totuși, trebuia să-și învingă teama odată și odată. Cel mai bine să termine cu asta. Cu cât cobora mai mult, cu atât mai repede îi venea să se miște, ca și cum astfel ar fi putut lăsa în urmă amintirile acelea întunecate. La capătul scărilor, făcu un efort să pășească pe peron. Potrivit afișajului digital, următorul tren trebuia să sosească în trei minute. Trei

minute. Se plimbă în susul și în josul peronului până veni trenul. De îndată ce se așeză, își închise ochii și se imagină pe plajă, pe o insulă tropicală – cu soarele încălzindu-i pielea, cu nisipul scârțâindu-i printre degete și valurile spălând ritmic malul – așa cum îl învățase George. Surprinzător pentru ideile nebunești ale lui George, asta chiar funcționă. Simți cum îl părăsește panica: mușchii i se relaxară, pulsul încetini, ritmul respirației se potoli.

George aștepta la aparatul de bilete. Cum îl văzu pe Aston, merse spre el și-l luă în brațe. Și nu doar de formă. Îl prinse și-l strânse tare la piept, până îi simți bătaia inimii.

— Cum a fost? îi șopti în ureche.

— Se putea și mai rău.

Îi dădu drumul și-l îndepărtă puțin, îl cercetă repede din priviri.

— Ești puțin palid, dar în afară de asta…

Îl luă de braț și-l conduse spre ieșire.

Cel mai frapant la George era părul ei negru și creț de care se plângea întruna. Acum îl avea tuns până la umeri și legat la spate cu un elastic roșu; îl purtase lung, scurt, dar îl ura, orice lungime ar fi avut. În facultate se tunsese soldățește, la unu, glaspapir în loc de păr. Mama ei fusese îngrozită, zicea că o face să arate ca o lesbiană, iar ea nu-și crescuse fata să poarte bocanci și salopetă. George îi spusese lui Aston, nu o dată, că ea era rățușca cea urâtă care nu se transformase într-o lebădă. Aston îi spunea că vorbește tâmpenii, dar ea nu voia să-l asculte. George nu arăta ca un super model, dar nici pe departe ca o sperietoare. Avea cei mai frumoși ochi căprui, migdalați, ten măsliniu, și arăta chiar bine dacă se aranja puțin, ceea ce nu se întâmpla prea des. De cele mai multe ori se îmbrăca comun: haine neutre, culori sobre, nimic prea la vedere, nimic care s-o scoată în evidență. Perfect pentru o spioană. George nu avea nicio problemă să atragă bărbații; îi venea însă mai greu să-i păstreze. Erau fie prea bătrâni, fie prea tineri, fie prea căsătoriți. Viața ei amoroasă era o telenovelă cu care Aston renunțase demult să mai țină pasul.

Adresa era scrisă cu grijă: Farley Road, 23, Crouch End. Dedesubt apărea un număr de telefon. Mergeau sub o umbrelă care era prea mică să-i acopere pe amândoi în întregime, iar George o tot scutura dintr-o parte într-alta ca să nu se ude nici unul prea tare. Un cuplu tânăr mergând spre casă după o zi lungă. Era o scenă pe care-o ridicaseră la rang de artă. Puteau juca orice, de la cuplu de îndrăgostiți căutând disperați o cameră, până la soți căsătoriți demult, care voiau să se înjunghie unul pe altul. Nu era greu. Din

prima zi se simțiseră în largul lor unul cu celălalt, atât de în largul lor că din când în când bursa zvonurilor de la MI6 mai cocea câte o poveste. Oficial, relația lor era strict platonică; neoficial, existase o scânteie.

Nu vorbeau niciodată despre incident. Ca să sărbătorească sfârșitul perioadei de instrucție, ieșiseră în oraș cu intenția de a se face mangă și își atinseseră scopul cu vârf și îndesat; chiar și după standardele lor fusese o noapte de pomină. A doua zi dimineața, Aston se trezise foarte mahmur, cu George lângă el în pat. Erau amândoi goi, și după frânturile de amintiri care îi tot reveneau în minte, după starea patului și după cum își simțea scula – de parcă îi fusese bătută cu maiul, era limpede că făcuseră ceva mai mult decât să doarmă. Aston nu putea explica de ce nu se simțea bine; pur și simplu nu se simțea. De parcă s-ar fi culcat cu soră-sa sau cam așa ceva. Când închidea ochii nu vedea decât un băiat albinos cu dinții cariați, cântând la banjo. George se simțea la fel. După o discuție stânjenitoare, deciseră că cea mai bună cale de a rezolva situația era să o nege.

Pe drum, Aston îi relată lui George întâlnirea cu Kinclave.

— Știi, spuse el la sfârșit, lucrez cu Mac de când – de aproape trei ani? Nu numai că n-am știut că e însurat, dar până în seara asta n-am știut nici măcar unde locuiește. La naiba, nu știu nimic despre el.

— Nu e adevărat, spuse George. Știi doar ce vrea el să știi.

Le luă cincisprezece minute să ajungă de la stația Highgate până pe Farley Road. Ploaia cădea cu stropi mari acum, trotuarele se umpluseră de apă, iar șanțurile deveniseră râuri repezi. La numărul 23 dădură de o casă eduardiană, din cărămidă roșie, cu ferestre cu arcadă la ambele etaje. Curtea din față fusese betonată, și un Jaguar nou-nouț era parcat în față. Toate draperiile erau trase.

— Nu-mi place asta, spuse George, în timp ce pășeau spre ușă pe aleea îngustă.

— Nu ești singura, îi răspunse Aston.

În verandă se scutură de ploaie, în timp ce George închise umbrela și-și îndepărtă stropii de apă din părul creț.

— De ce te-am lăsat să mă bagi în chestii din astea, Paul? Ia spune, de ce?

— Nu mă poți acuza că ți-am forțat mâna.

— Deschide ușa aia odată, Paul, până nu mă răzgândesc și plec acasă.

Aston vârî cheia în broască și o răsuci. Ușa se deschise ușor, pe balamale bine unse.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, spuse George, să rămânem împreună. Fără tâmpenia aia de „hai să ne despărțim ca să cercetăm locul mai repede”.

— Eu n-am nimic împotrivă. Aston se întrebă dacă și el arată la fel de încordat ca George. Probabil că da. Avea stomacul ghem când intră în casă, iar inima îi bătea să-i spargă pieptul. Închise ușa, încuindu-se înăuntru, aprinse lumina de pe hol. Nu era prima dată când intra forțat într-o locuință, dar asta nu însemna că era mai ușor. Înghiți în sec.

— Ce căutam noi mai exact? întrebă George.

— Nu știu. Șeful n-a fost prea precis în sensul ăsta. „Vreau doar să arunci o privire scurtă, să verifici că e totul în ordine” – ceva de genul ăsta. Aston imită destul de bine accentul tărăgănat și afectat al lui Kinclave. Erau trei uși închise care ieșeau din hol. Aston arătă spre ușa din capătul holului. O să începem de aici.

Ușa dădea într-o bucătărie primitoare, rustică. Era pardosită cu plăci de ardezie, și plină de lemn de stejar: masa și scaunele, un dulap mare galez plin cu vase de lut și bibelouri de faianță. Un semn deasupra sobei marca Aga proclama bucătăria drept „inima casei”. „Poate că odată așa fusese”, gândi Aston. Era foarte ușor să-ți imaginezi bucătăria asta plină de veselie, râsete și soare. Fereastra mare care dădea în grădina neîngrijită era orientată spre est și cu siguranță ar fi prins razele soarelui de la răsărit și până când trecea de amiază. Da, odată locul acesta fusese inima casei. Totuși, acum nu mai era așa. Viața care respirase prin pereții aceștia vreodată dispăruse de mult.

— Nu observi nimic ciudat?

— Ce să fie?

— Paul, pentru un spion, uneori ești cam aerian. Arătă înspre bolul cu fructe mucegăite așezat pe una din suprafețele de lucru, apoi spre florile veștejite dintr-o vază de pe masa din bucătărie. Nu locuiește nimeni aici momentan, continuă ea. Bucătăria asta n-a mai fost folosită de Dumnezeu știe când. George se duse la frigider și trase de ușă. Un miros de lapte stricat se revărsă în bucătărie. Luă cutia și citi data expirării. Bănuiesc că n-a mai fost aici de vreo lună bună.

— Asta ar fi cam de când a murit Sofia.

— Păi, și atunci unde stă?

— Și mai precis, de ce nu stă aici?

— Prea multe amintiri, poate, sugeră George.

— Poate, aprobă Aston, fără prea multă convingere. Și acum că adusese

George vorba, simțea golul care umplea casa. Era un aer de delăsare peste tot, o senzație nedeslușită că s-a pierdut ceva ce nu avea să mai fie regăsit niciodată. Și nu era doar bucătăria. Observase asta de când intrase în casă; observase subconștient, dar nu înregistrase, pentru că nu avea un nume pentru asta. Și acum îl găsise: abandonare. Ca o navă scufundată, casa asta se afundase într-o singurătate tăcută și întunecată. Următoarea ușă de pe hol dădea într-un mic birou. Acesta era clar domeniul lui Mac. Fără tablouri pe pereți, fără niciun fel de amprentă personală. Un strat subțire de praf se așternuse în cameră, acoperind fișetrul și ecranul monitorului. Aston merse spre dulapul de acte și trase sertarul de sus. Gol.

— Mă duc să văd camera cealaltă, spuse George. Cu cât ieșim mai repede de aici, cu atât mai bine. Deja mă trec toți fiorii.

Aston se gândi să-i reamintească de ideea ei de a rămâne împreună, dar decise să o lase baltă. Era fată mare. Se uită în sertarul gol, cu degetele pe mâner. Straniu. Auzi pașii neliniștiți ai lui George pe hol, o auzi deschizând următoarea ușă și aprinzând lumina.

— Paul, strigă ea. Vino repede! Trebuie să vezi asta!

Sertarul de la dulap fu trântit la loc, iar el alergă pe hol. George stătea în ușă, așa că el se opri în spatele ei și-și puse mâinile pe umerii ei.

Încăperea din față era formată din două camere despărțite de o arcadă mare, pentru a crea un spațiu larg deschis. Înainte ca boala Sophiei să se agraveze, aici fusese sufrageria și camera de zi. Tavane înalte, dușumele de lemn tocit, tablouri colorate pe pereții albi, bibelouri și ornamente aranjate pe polița de deasupra șemineului vopsit negru, un covor multicolor în fața lui, fotografii înrămate aliniate în bibliotecă. Încăperea era plină de amprente personale. Dacă bucătăria era inima casei, aici era, cu siguranță, sufletul.

O pianină era lipită de un perete și acoperită cu un cearșaf alb. Pianina fusese cu siguranță a Sophiei. Aston nu și-l putea imagina pe Mac jucându-se cu clapele, pocnindu-și degetele înainte de a cânta un concert de Mozart sau un blues. Nicicum nu-și putea imagina o astfel de scenă. Deasupra pianului erau așezate ploști și cutii de medicamente. O vază cu trandafiri mumificați era înghesuită într-un loc, cu florile fragile înnegrite și purtând cicatrici de roșu drept amintire.

Patul mare de spital, cu ramă metalică domina încăperea, aranjat cu grijă cu cearșafuri albe, curate. Un cubicul de duș cu uși până la înălțimea brâului fusese construit într-un colț. Era suficient de larg pentru scaunul ușor cu

rotile care stătea părăsit alături. Șeful avea dreptate, gândi Aston, era imposibil să-ți imaginezi cum e. Toate acele lucruri care ți se par normale, furate unul câte unul: să nu te poți hrăni, spăla, lipsa de demnitate a scutecelor. Și cel mai rău era că mintea îți funcționează mai bine ca niciodată, bântuindu-te cu amintiri despre cum a fost altădată, monitorizându-ți declinul, alunecarea aceea lentă spre mormânt. Scleroza laterală amiotrofică (SLA) era o boală mai rea decât orice blestem. Nimeni nu merita să moară în halul acesta. „Te rog, gândi Aston, când vine vremea, fă să se termine repede.” Atenția îi fuse din nou atrasă spre pian. Cât putea fi de insensibil? De ce nu-l mutase Mac din cameră? Ar fi fost cel mai înțelept lucru pe care l-ar fi putut face. În loc de asta, zăcea acolo, încă o amintire permanentă a ceea ce pierduse Sophia.

Pe masa de lângă pat se afla o carafă cu apă și o fotografie de nuntă. Aston ridică fotografia și o chemă pe George să arunce o privire. Mac zâmbea în fotografie. Zâmbea cu adevărat. Nu rânjea și nu avea acel surâs disprețuitor pe care Aston i-l cunoștea atât de bine. Nu, acesta era un zâmbet sincer, care valora un milion de dolari. O dată în viață, Robert Macintosh părea fericit. Timpul fusese blând cu această întrupare a Sophiei; în tinerețe trebuie să fi fost uimitoare. Părea radioasă în fotografie, sănătoasă tun, iar Aston se întrebă când fusese făcută. Cu câțiva ani în urmă, judecând după costumul pe care-l purta Mac. Nu se zărea niciun semn al bolii care avea s-o devasteze. Purta o rochie simplă de mătase albastră și ducea un buchet mic de flori multicolore. Flori simple de câmp, păpădii și margarete, erau împletite într-o coroniță așezată pe părul ei lung și auriu. O prințesă din povești, în ziua nunții ei.

George luă fotografia, o ridică la lumină și o studie cu atenție.

— Era frumoasă.

Aston se uită la ea curios, preț de o clipă. La suprafață, comentariul lui George sunase a compliment, dar lui i se păruse forțat, ca și cum ar fi rostit ceea ce se aștepta de la ea în astfel de situații. Pe de altă parte, erau amândoi încordați și probabil că era mult prea analitic la ora aceea.

— Ce? spuse George. De ce te uiți așa la mine?

— N-am niciun motiv.

— Dacă ai ceva de spus, atunci spune.

Aston luă fotografia de la George și o puse la loc.

— Cineva s-a sculat cu fața la cearșaf azi.

George oftă.

— Iartă-mă, Paul. Doar că mă simt cam straniu… așa… în casa lui Mac, știi?

— Înțeleg perfect ce vrei să spui.

Urcară scările împreună, unul lângă altul, fără ca vreunul să vrea s-o ia înainte. Senzația de casă bântuită îl copleșise pe Aston. Fiecare scârțâit îi provoca încă o bătaie de inimă neplăcută, care se adăuga la pulsul său ce o luase deja la goană, fiecare zgomot de țeavă îl făcea să mai transpire un pic. Ajunși pe palier, se apucară să verifice metodic toate încăperile. Prima ușă de pe dreapta era baia: porțelan alb strălucitor, o cadă de modă veche sprijinită pe patru picioare subțiri și baterie de alamă. Ușa următoare dădea într-un dormitor pentru oaspeți; mobilier funcțional și lipsit de prea mare personalitate.

Degetele atinseră mânerul ușii de la capătul palierului și asta fu suficient să-l treacă fiorii. I se ridicară firele de păr de pe ceafă, de pe brațe. O privire scurtă spre George îi dădu de înțeles că și ea simțea același lucru. Era rațional, amândoi erau, dar câteodată trebuia să recunoști că nu poți explica totul științei și logicii. Iar în clipa aceasta, gândurile lui erau departe de a fi raționale. Erau gândurile unui copil care avea nevoie să mai verifice cineva că nu exista niciun monstru ascuns în dulap, înainte de a se duce la culcare, chiar dacă lucrul acesta mai fusese verificat de șase ori înainte.

Ușa se deschise și în lumina care se strecura pe lângă ei, zări silueta unei femei. Primul lui gând fu că era stafia Sophiei. Un gând irațional, dar asta nu însemna că e mai ușor să-l alungi din minte. În spatele lui, George scoase un geamăt încordat. Aprinse repede lumina, convins că era vorba de o iluzie optică – nu existau stafii; trebuia să existe o explicație logică –, dar femeia nu dispăru în lumină. Dimpotrivă, deveni mai palpabilă. Pe măsură ce ochii lui Aston se obișnuiră cu lumina și putu vedea ce se întâmplă, izbucni într-un râs nervos. Nu era stafia Sophiei, dar ceea ce vedea nu era mai puțin deconcentrant.

— Asta e mare tâmpenie, murmură George, luându-i cuvintele de pe buze.

Mac transformase dormitorul într-un altar. Ceea ce Aston luase drept stafie era de fapt un manechin. Făcu câțiva pași ca să vadă mai de aproape, cu George alături de el. Manechinul era îmbrăcat în aceeași rochie albastră de mătase din fotografia de nuntă; peruca era făcută din păr adevărat, iar șuvițele fine și moi se ondulau într-o tunsoare franțuzească până la umeri. În păr avea flori moarte, și Aston se gândi că era aceeași coroniță pe care o

purtase Sophia la nuntă. Păpădiile și margaretele erau uscate și fragile, iar culorile lor, șterse de anii care trecuseră.

Fiecare suprafață liberă era acoperită de lumânări, unele în sfeșnice, altele în farfurii, dar majoritatea erau fixate în loc cu ceară topită. Hei se mai aflau încă în dulapuri și sertare, iar Aston ar fi putut să jure că parfumul ei se simțea în aer. O perie de păr cu mâner de fildeș și o oglindă de mână zăceau pline de praf pe masa de toaletă, alături de sticluțele de parfum aliniate ca niște soldați, cu etichetele în față. Patul era impecabil făcut, pernele umflate și așezate cu precizie militară. Un perete era acoperit de fotografii, toate fixate îngrijit de perete cu adeziv. Pe jos erau împrăștiate poze. Acestea fuseseră făcute prin toată lumea, iar lumina și arhitectura se schimba de la poză la poză. Aici, soarele strălucitor și pe fundal un zgârie-nori din Singapore. Dincoace, lumina mohorâtă și palatele țariste severe din Moscova. Japonia, Italia și Austria. New York și Paris. Și în toate apărea Sophia, fericită și surâzătoare, radiind de sănătate și lipsită de griji, fără să știe nimic de boala care aștepta s-o lovească, fără să știe că zilele îi erau numărate.

— Cu siguranță au călătorit mult prin lume, spuse George, uitându-se peste umărul lui la fotografii. Se pare că Sophia avea și bani, pe lângă frumusețe.

— De unde știi că n-a plătit Mac călătoriile?

— Glumești, nu-i așa? Știi ce salarii avem. Nu intri în breasla asta pentru bani.

Aston se aplecă și ridică o fotografie de pe jos. Părea mai veche decât restul, și Mac era și el în ea. În spatele cuplului zâmbitor se contura o roată mare, învechită, aceeași roată mare din poza din biroul lui Mac. Aston își imaginase dintotdeauna că e un suvenir de pe vremea când lucrase la Viena. Ținând fotografia în mână, își dădu seama că, probabil, poza din biroul lui Mac însemna mai mult decât crezuse. Arătau bine împreună. Sophia avea trăsături fine și inocente, și un trup zvelt, o frumusețe felină care îl completa pe Mac, care, cu părul lui de culoarea porumbului și cu ochii albaștri pătrunzători, aducea puțin cu Robert Redford la înfățișare.

— Deci, ce înțelegi tu din toată treaba asta? întrebă George.

— Nu-mi miroase a bine, spuse Aston, dând glas sentimentelor ei.

— Cam neliniștitor, în același timp, adăugă George. Te pune să te întrebi ce se întâmplă în mintea lui, chiar în clipa asta. Îl cunoști destul de bine. Ai vreo idee?

Aston clătină din cap.
— N-aș vrea să mă aventurez să fac vreo presupunere.
— Ai văzut destul?
— Da, spuse Aston, dar George nu mai așteptase să asculte răspunsul lui.
Era deja la jumătatea palierului. Aston ieși din cameră, dar înainte să stingă lumina, mai aruncă o ultimă privire către manechin, o ultimă privire la coronița de flori moarte din părul ei. Manechinul îl privea fix, cu ochi negri indiferenți care-l neliniștiră și mai tare. Trase ușa după el și o luă în jos pe scări. La capătul lor, trecu pe lângă ușa deschisă de la birou, și dulapul gri de dosare îl atrase din nou. Încremeni.
— Așteaptă puțin, strigă către George.
— Acum ce mai e?
Stătea lângă ușa de la intrare, cu mâna pe clanță.
— Vreau să mai verific ceva.
Dispăru în birou. Prin ușa deschisă, o auzi pe George oftând, pe măsură ce pașii i se apropiau.
— Sper că știi ce faci, Paul.
Aston nu răspunse. Se uită la dulap preț de o clipă, apoi se duse spre el și trase sertarul de sus. Gol. Ceva nu se potrivea aici. Verifică și celelalte două sertare. Fișierele din sertarul de la mijloc conțineau facturi de întreținere și niște extrase de cont. Nimic interesant. În sertarul de jos erau câteva CD-uri de programe de computer, o mică ghilotină pentru hârtie și un tocător de documente portabil. Ceva nu părea în regulă. Aston făcu un pas înapoi, studiind dulapul, încercând să-l integreze în birou. Era un fișet cam mare pentru această încăpere, și totuși nu era folosit în întregime. Asta nu prea avea sens. Mac nu ar fi făcut asta sub nicio formă. Aston se concentră pe spațiul din jurul dulapului, și deodată văzu. Se așeză în genunchi, și pipăi mocheta cu mâinile. În fața dulapului erau două mici șanțuri paralele, abia vizibile. Își trecu nerăbdător mâinile peste oțelul rece, trăgând de sertare, trântindu-le la loc. Mânerul era în spate; trase cu putere și roțile scârțâiră. Dulapul alunecă cu ușurință în față. Aston se așeză din nou în genunchi și dădu mocheta la o parte. Inspectă plăcile de lemn, până când o găsi pe cea nefixată. Trase de ea și întinse mâna în întuneric, dând cu degetele peste ceva din plastic. Un zgomot de mâner. Aston ridică geanta de laptop și i-o înmână lui George.

7.

Cuvintele plutesc peste masă, dar conversația e lipsită de substanță. Totul face parte din joc. Vorbe goale ce umplu liniștea, vorbe ce creează iluzia că totul e în regulă. Până la urmă, facem asta în fiecare lună, în funcție de programul fiecăruia. Doi prieteni vechi, care se întâlnesc să mai sporovăiască. Ca de obicei, plimbarea ocazională pe aleea amintirilor, călătorii prin diverse locuri și evenimente pe care istoria le-a ignorat, conversație despre probleme de serviciu. Și, ca de obicei, zâmbesc când trebuie să zâmbesc, aprob când trebuie să aprob, și, din când în când, mai și râd. Mă ustură pielea, părul de pe ceafă mă mănâncă. Și în tot acest timp observ totul.

Se întinde peste masă, iar lumina lumânărilor îi brăzdează fața. În timp ce apucă sticla și umple paharele până sus, face o glumă despre prețul vinului.

— Cel puțin nu plătim noi nota, nu-i așa, Mac?

Râd împreună cu el. E neliniștit, dar o ascunde bine. Îi e teamă de liniște și se străduiește să mențină conversația pe un făgaș normal, evitând din răsputeri pauzele neplăcute.

Ospătarul ne aduce felul principal și-mi prezintă farfuria cu un gest prețios. El miroase oribil, un miros dulceag, dezgustător, și o mustață ca o omidă i se târăște pe buza superioară. Face un pas în spate, zâmbind.

— Mai doriți și altceva?

— Nu, mulțumesc, spun, activându-mi șarmul și aruncându-i la rândul meu un zâmbet radios.

Zâmbetul lui se lărgește și mai tare, și e *cât se poate de* încântat că eu sunt încântat. Se întoarce în bucătărie, croindu-și drum printre mesele așezate suficient de departe încât să ne asigure intimitate. Toate sunt ocupate. De obicei, trebuie să aștepți o lună ca să prinzi o masă la Carmichael’s, dar noi nu. Șeful de sală ne-o ține rezervată toată luna. Măcar atât să facă, la cât plătim.

Recunosc unele chipuri. Marfă pentru tabloide, în cea mai mare parte. Staruri de telenovele, staruri pop, parlamentari și manechine. Într-un colț liniștit, o tânără aspirantă la un rol într-un film e distrată de un tip cu părul grizonant, destul de bătrân să-i fie bunic. Îi atârnă gușa, are ochi de purcel și un burtoi care se chinuiește din răsputeri să se elibereze din închisoarea de

mătase neagră. Un trabuc gros de Hollywood fumegă printre degetele pline cu inele. Păpușica arată perfect într-o rochie mini neagră. Are un corp perfect, o piele perfectă, dantură perfectă. Frumoasa și Bestia. Nu-l recunosc. Pare o persoană importantă – vreun regizor influent, poate. Ea îi soarbe fiecare cuvânt, disperată să ajungă pe lista numărul unu, chicotind la poveștile lui. Cu vârfurile degetelor îi mângâie podul palmei, atingeri ca de șampanie, ușoare și spumoase. Iar el înghite ceea ce i se vinde. Ce crede influentul regizor? Că e înnebunită după felul în care arată el? O urmăresc sorbind elegant din pahar, puțin alcool să-și facă curaj, ca să poată face următorul pas. Cu suficient alcool va fi în stare să-și șteargă din minte grăsimea de balenă transpirată, slinoasă lipită de pielea ei, muntele acela de carne îngropând-o din ce în ce mai adânc în saltea.

Doamne, urăsc locul ăsta! Urăsc falsitatea, lingușeala și cel mai tare urăsc disperarea aspirantelor. Dar lui Kinclave îi place aici, așa că zâmbesc și îndur cu stoicism. A fost întotdeauna orbit de strălucire și de eleganță și își încarcă bateriile dacă stă în preajma Celor Frumoși.

Cuțitul taie cu ușurință friptura. În sânge, doar puțin atinsă de flacără. Fluturii din stomac mi-au atenuat foamea, dar mestec și înghit de parcă ar fi cea mai bună friptură din lume. Kinclave îi dă înainte întruna cu vremurile bune, ochii îi sunt încețoșați de amintiri și de prea mult vin. Devine sentimental de fiecare dată când bea. Vocea lui trece peste mine în timp ce se lansează într-o nouă istorisire din Rusia, una dintre preferatele lui. Îi dau sonorul mai încet, însă măresc volumul din restaurant. Prind din zbor fragmente de conversație din toate părțile, cuvinte ciudate care se unesc în enunțuri suprarealiste. Tacâmurile scârțâie pe veselă și paharele se lovesc scoțând clinchete. Pe fundal se aude încet muzică clasică, un cvartet de coarde. Am dibuit imediat cuplul de la masa de lângă ușă. Asigură-te mereu că ai spatele acoperit. Până la urmă, nu asta e metoda MI6? Îmi beau vinul, îmi mestec friptura și aștept să facă el prima mutare.

Mobilul lui murmură o melodie, iar el îl scoate din buzunar și verifică afișajul.

— Iartă-mă, Mac, spune el, mă cheamă datoria.

— Nicio problemă, spun.

Kinclave se ridică, își împăturește șervetul cu grijă și îl așază pe scaun. Nu-l văd de aici, dar sunt sigur că marginile lui sunt paralele cu cele ale scaunului. Se îndreaptă spre toaletă, cu telefonul lipit de ureche, și rămâne cu spatele la mine. Nu vrea să-i citesc pe buze. Conversația e scurtă, veștile

mai proaste decât credea. Își ascunde bine nemulțumirea, totuși. Îi cad umerii puțin, înainte să se adune. Își îndreaptă spatele, iar umerii îi umplu iar marginile costumului său Savile Row. Închide, mai dă un telefon, apoi se întoarce la masă.

— Toate bune? întreb.

— Totul e în regulă, minte el.

Se întoarce la povestea lui cu un „Unde rămăsesem? Ah, da…", mă deconectez din nou și mă prefac că-mi savurez friptura, scoțând zgomotele potrivite ori de câte ori e nevoie.

— Doamne, Mac, de ce lucruri am fost în stare, ei?

— Tu ai spus-o, aprob eu, fără să fiu prea sigur despre ce vorbește și fără să-mi pese prea tare.

— Am fost vreodată atât de tineri?

Îi zâmbesc corespunzător, dau din cap semnificativ.

— Ehei, unde s-au dus anii noștri? Îmi vine greu să cred că mă pensionez în mai puțin de șase luni. Mi se pare că abia ieri am ajuns pentru prima dată la Century House.

Kinclave își ia paharul, învârtește vinul și apoi ia o gură.

— Nu-ți face griji în legătură cu tâmpenia aia cu demisia, îmi spune.

— Nu-mi făceam nicio grijă.

— Așa te vreau. În ceea ce mă privește pe mine, ești mult prea valoros ca să te pierdem. Cu toată experiența ta… nu… ar fi ridicol. Vocea îi scade până la șoaptă: Nu dau doi bani pe ce spune prim-ministrul. Oricum, n-o să-mi spună mie un carierist de ocazie cum să-mi conduc prăvălia.

Probabil că sunt singurul om din lume căruia i-ar mărturisi cele mai intime gânduri ale sale de acest fel. Dar știi ceva? Nu-mi pasă.

— Și, Mac, ia spune, te-ai gândit la ce-ai să faci după ce ieși la pensie?

— Probabil, mă apuc de pescuit.

— Asta ar fi o chestie. Serios acum, dacă vrei să te întorci ca OBS[4], oferta e valabilă.

E generoasă. Ofițerii OBS supervizează securitatea operațională din Controlerate, cazuri triste care nu vor să renunțe. În ceea ce mă privește, nu sunt nimic mai mult decât gărzi de securitate glorificate.

— Sunt bani buni la mijloc, insistă Kinclave.

— Ca să fiu sincer, de când… ei bine, de când a murit Sophia, nu m-am mai gândit prea mult la asta.

Îi servesc replica înghețat, ducând conversația într-o liniște în care nici

măcar Kinclave nu poate naviga. E salvat de ospătar, care se năpustește să ne adune farfuriile, ne întreabă dacă totul a fost pe măsura așteptărilor, și dacă vrem să vedem și meniul pentru deserturi. „De ce nu”, îi spune Kinclave, agățându-se de întrebarea salvatoare și luminând, în același timp, ziua ospătarului. Ospătarul încă strălucește când aduce meniurile. Cuplul de lângă ușă a ajuns la cafele și brandy. Mai ales fata e talentată, inocentă și elegantă, făcând pe aiurita. S-a așezat în așa fel încât să ne poată vedea reflexia în geam. Foarte drăguț!

A plouat în ziua înmormântării, o zi capricioasă, prinsă în mijlocul unei săptămâni minunat de însorite. Am tras mașina în fața crematoriului, sub un cer agitat, cu o ploaie ce lovea necontenit în geamurile Daimler-ului. Am apucat colțul sicriului din dreapta față; celelalte trei colțuri au fost prinse de trei muncitori de la casa funerară, oameni serioși, cu expresii serioase și îmbrăcați în costume negre. La cererea Sophiei, am fost singurul care a privegheat-o. A vrut o ceremonie cât se poate de restrânsă. Nici pe mine nu mă voise acolo, dar asta a fost o discuție în care am câștigat eu. Amintirea acelei zile e încețoșată; am acționat întru totul pe pilot automat, cu inima și sufletul amorțite. Preotul de la Pachelbel cânta încet, în timp ce duceam sicriul spre altar. Câteva cuvinte goale din partea vicarului, apoi o rugăciune și un imn, ale căror titluri nu mi le amintesc. Am fost invitat să spun câteva cuvinte, și am făcut asta, dar nu cu voce tare. Am stat în spatele sicriului cu mâinile încleștate, cu privirea încremenită pe buchețelul cu flori de câmp care fusese așezat pe capac. Cu buzele strânse, și fără să rostesc niciun cuvânt, i-am spus despre toate lucrurile de care mi-era dor, cât de tare o iubesc, mi-am luat rămas-bun. Cuvinte dulci, doar pentru ea. Vicarul m-a bătut ușor pe umăr și a murmurat ceva de complezență pe când mă îndreptam înapoi spre strana goală. Alt imn, altă rugăciune, apoi dricarul a dus sicriul în flăcări. Mai târziu în aceeași zi, am mers cu mașina până pe coastă, am închiriat o barcă și sub același cer agitat i-am împrăștiat cenușa în apele alburii și învolburate.

— … Mi-e greu să-mi imaginez prin ce ai trecut, spune Kinclave.

Mă întorc în prezent. Se uită la mine și clatină din cap. Are o privire plină de milă. Nu am nevoie de mila lui.

— Știu că lucrurile îți par mohorâte acum, spune. Dar poți depăși momentul. Cel mai important e să înțelegi că nu ești singur.

Am mai auzit asta și înainte. Nu am crezut nici atunci și nici acum nu cred.

Scutură din cap și oftează.

— Ar trebui să vorbești despre asta, știi? Nu are cum să-ți facă bine să ții totul în tine… O altă străfulgerare de milă. Uite, spune el. Am aranjat totul. Ți-am găsit o căsuță la țară. Cinci stele. Spa, piscină, masaj. O pauză ca să capeți o altă perspectivă asupra lucrurilor îți va face extrem de bine, Mac. O să-ți revii imediat.

— Vrei să mă trimiți la vreo fermă de însănătoșire?

— Numai dacă vrei să mergi.

— Crezi că o săptămână la țară, cu sucuri vegetale și salată o să rezolve ceva?

— Păi, rău n-are cum să-ți facă. Pe de altă parte, poți să-ți iei concediu – ai dreptul la o grămadă de zile – mergi undeva într-o excursie.

— Asta chiar o să-mi ridice moralul, Grant. După asta o să-ți trimiți psihiatrul ăla înțepat să mă vadă, ca să stăm la taifas despre toate lucrurile pe care le reprim.

— Mac, eu doar încercam să te ajut. Cu siguranță, treci prin iad la ora asta.

— Grant, n-am nevoie de ajutorul tău, și de al nimănui. Nu-mi trebuie un psihiatru și, înainte să spui altceva, nu-mi trebuie niciun doctor. Dacă ai de gând să rostești măcar cuvântul Prozac, am dispărut de aici.

Un zâmbet amabil și atrăgător.

— Haide, ce zici să uităm de discuția asta și să comandăm desertul?

8.

— Paulie, Paulie, Paulie… și ce te aduce pe tine în colțișorul meu de lume? Mac te-a pus iar la treabă?

Mole trase lung din țigară, scutură cenușa moartă în cutia de tutun pe care o ținea în brațe. Prinse țigara răsucită între buze și își mișcă scaunul cu rotile înainte.

— Oarecum, spuse Aston, pe când ușa se închise în urma lui și un val de aer rece îi mângâie obrazul.

Era destul de târziu, aproape unsprezece într-o zi de lucru; totuși, a presupus că-l va găsi pe Mole aici. Un pariu cât se poate de sigur. Mole se transforma în cenușă când răsărea soarele și se reîntrupa doar la căderea

întunericului. Aerul era înmiresmat de florile de patchouli și se simțea și o urmă de duhoare umană. Un CD cu Doors cânta încet, cu monotonia lui hipnotică liberă și intensă. „The End.” Morrison și băieții lui în cea mai bună formă sub influența drogurilor. Aston recunoștea această melodie anume, din perioada de șase luni petrecută ca aspirant la viața Boemilor, la șaptesprezece ani. Scrisese o mulțime de poezii de doi bani, băuse prea mult vin roșu de doi bani, vorbise multe tâmpenii și apoi se trezise într-o dimineață și sosise vremea să treacă la următoarea toană. În fundal bâzâiau ventilatoare de calculator, și diferitele tonalități creau o armonie blândă. Singura sursă de lumină provenea de la monitoarele răspândite prin cameră, iar lui Aston îi trebui puțin până să i se adapteze ochii. Diverse screensavere – mingi colorate săritoare și călătorii interstelare – aruncau umbre furișe – caleidoscopuri de lumină pâlpâind și plutind în aer. Mole prefera să stea așa, spunea că se simte mai ca acasă trăind în Ireal.

Mole își opri scaunul cu rotile în fața lui Aston și se lăsă pe o parte, uitându-se pe lângă el.

— Și ce avem noi aici? Aceea e cumva Superba George care stă și pândește în umbră? Haide, draga mea! Nu fi timidă! Nu mușc…

George ieși din spatele lui Aston.

— Salut, Mole, ce mai faci?

— Cu atât mai bine cu cât am ocazia să te văd. Nu prea am mulți vizitatori aici, și foarte rar se nimerește cineva așa drăguț ca tine.

Dacă era nevoie de dovezi că MI6 era o instituție serioasă în ceea ce privește noua ordine mondială, Aston își imagina că Mole este această dovadă. În blugii lui Levis tociți, în tricoul uzat cu „Aerosmith” și o pereche de adidași Nike care nu erau departe de raiul pantofilor sport, Mole nu era vreun 007. Avea peste treizeci și cinci de ani și era nesănătos de supraponderal. Gușa îi atârna, iar ochii lui de pește îi ieșeau din orbite din spatele unor ochelari cu lentila ca fundul de borcan. Părul lung îi era legat într-o coadă care-i ajungea până la jumătatea spatelui, cu șuvițe gri slinoase, amestecate cu negru. Înainte de a fi recrutat la MI6, Mole se distrase de minune creând viruși și spărgând sisteme care se credeau infailibile. Capodopera sa a fost un virus numit Revelations 2001, care prăbușise Web-ul și costase companiile de pe glob milioane. Poliția de pe ambele coaste ale Atlanticului îl căutase, cheltuind resurse enorme de timp și de bani, și îl găsise în cele din urmă într-o locuință socială la marginea orașului Sheffield, unde locuia cu mama sa.

Mac a fost cel care a înțeles că talentul deosebit al lui Mole ar fi fost irosit în închisoare. Chelboșii de la MI6 erau buni, a argumentat el, dar aveau nevoie de cineva care nu avea teamă să se aventureze pe teritoriile virgine de la hotarele Spațiului Cibernetic, cineva care să meargă până la acele hotare și dincolo de ele. Mole era persoana potrivită. S-au tras niște sfori, s-au încheiat niște înțelegeri și Mole a scăpat de închisoare cu condiția să lucreze pentru MI6. Nu era tocmai o vitregie a sorții pentru hacker. Pentru păcatele sale, se alesese cu cele mai impresionante sisteme de calculatoare din lume cu care să se poată juca.

Ochii lui Mole se opriră pe geanta de laptop care atârna de umărul stâng al lui Aston. Expresia i se schimbă dintr-odată, se înăspri, zâmbetul de băiețel pierdut în spațiu fu înlocuit cu un rânjet flămând. Hackerul stinse țigara și închise capacul de la cutia de tabac.

— Deci, ce pot face pentru voi?

Aston trase fermoarul de la geantă și scoase laptopul. Mole îl luă și se duse înapoi la birou în scaunul cu rotile. Îl întoarse pe toate părțile, examinându-l în lumina celor trei monitoare plate imense așezate ca oglinzile la o masă de toaletă.

— Care-i treaba?

— Vrem să știm ce e în el, spuse Aston. Tot ce e în el.

— Nu v-ați atins de el, da? L-ați pornit și ați făcut o încercare să spargeți parola? L-ați deschis măcar?

Aston scutură din cap. De ani de zile, lumea spionilor se folosea de computere să transporte informație. E-mailul era ideal pentru transmiterea de mesaje anonime codificate. Zonele uitate de la marginea hard-drive-ului erau perfecte pentru ascunderea de informații. Pe măsură ce tehnologia progresase, securitatea devenise mai extravagantă. Dacă apăsai tasta greșită, gata. *Game over.* Toate secretele erau șterse.

Mole termină inspecția vizuală și mută mouse-ul să facă loc pe birou. Îl așeză ușor, cu mâna pe capac, scriind cu degetele un cod pe o tastatură nevăzută. Se uită la Aston prin lentilele groase ca de lupă.

— OK, vrei să-mi explici și mie despre ce e vorba?

— Trebuie doar să știu ce e în computer.

— Te-am auzit de prima dată, spuse Mole. Vezi tu, ideea e că îmi amintesc fiecare computer pe care îl construiesc. Sunt copilașii mei. Și înainte să le dau drumul din cuib le fac un semn. Ceva după care să le pot recunoaște. Nu te uita așa la mine! Știu că genul ăsta de gândire îți e străin,

dar eu nu sunt spion. Eu sunt hacker, iar hackerii au egoul cât soarele de mare. Cum crezi că m-au prins? Îmi semnam lucrările cu litere de-o șchioapă. M-am gândit eu că sunt al naibii de deștept. Mole ridică laptopul. Pare a fi un IBM Thinkpad de la magazin, nu-i așa? Întoarse calculatorul cu grijă și îi arătă primele două cifre ale numărului de serie. Un șase și un nouă. E o copilărie, știu. Dar asta e. Îi zâmbi lui George. Acest laptop îi aparține onorabilului Robert Macintosh. Ceea ce face să pun întrebarea: De ce vreți să spargeți calculatorul lui Mac?

— Trebuie să știm, răspunse Aston, încântat de felul cum sunau cuvintele.

Pierduse șirul dăților când i se servise exact aceeași replică. Era o schimbare plăcută s-o servească el.

— Păi, dacă eu nu trebuie să știu, spuse Mole, atunci ne pierdem timpul reciproc.

Aston observă că Mole nu se grăbea deloc să înapoieze laptopul. Ținea protector mâna pe capac, bătând darabana cu degetele. Și Mole era la fel de curios ca și el să afle ce se găsea în computer.

— Ar fi vreo diferență dacă ți-aș spune că lucrez pentru șeful cel mare?

Nu tocmai adevărat. Nu tocmai fals.

Mole ridică dintr-o sprânceană.

— Dacă e de-al tău, bănuiesc că poți intra în el, nu-i așa? Fără să se autodistrugă, vreau să zic.

Mole își dădu ochii peste cap.

— Voi chiar așteptați să vă dau un răspuns? Firește că pot să intru. Mole își plimbă degetele pe sub laptop și se auzi în mic clic. Ia uite, spuse el cu un rânjet satisfăcut.

Hackerul se linse pe degete, și le întinse ca un pianist înainte de concert și porni calculatorul. ENTER PASSWORD[5] clipi pe ecran. Degetele îi zburară pe tastatură. Ecranul sclipi și se schimbă, cu caractere și simboluri la fel de misterioase ca niște hieroglife care ți se plimbă prin fața ochilor cu viteza fulgerului. Pe măsură ce Mole tasta mai repede, Aston observă că hackerul se încrunta. Încruntătura deveni tot mai evidentă, și el abia se abținu să nu-l întrebe care e problema, dar știa că nu trebuia să-l deranjeze pe Mole când lucra. Mai făcuse asta o dată și nu fusese deloc plăcut.

Trecură treizeci de secunde. Un minut. Două minute. Mole se opri deodată și se întinse după cutia de Pepsi Max. Luă o înghițitură, râgâi, se șterse la gură cu dosul mâinii.

— Măi, măi, măi, murmură, zâmbind pentru el.

— Care-i problema? întrebă George.

— Problema? Mole se răsuci cu scaunul lui cu rotile. O țigaretă rulată îi apăruse miraculos între buze. Aprinse o brichetă și se aplecă spre flacără. Deh, nu-i nicio problemă. Nimic ce să nu pot rezolva, cel puțin.

— Deci e ceva în neregulă? insistă George.

Trase lung din țigară. Din nările lui Mole se rostogolea fum.

— Aveți idee despre ușile din spate?{6}

— Da, spuse George. Sunt plasate în programe astfel încât programatorul să poată accesa un sistem fără să-și facă griji în legătură cu parole și alte chestii.

— Ei bine, Mac a încuiat bine ușa din spate pusă de mine.

— Atunci nu poți intra? spuse Aston.

— Oh, voi, cei cu puțină credință, spuse Mole clătinând ușor din cap. Hackerul apăsă o tastă și apăru pagina de desktop. Rânji la Aston: Ce crezi? Că eu pun doar o ușă? Dă-mi mai mult credit, te rog!

Aston zâmbi.

— Sunt impresionat. Deci ce avem aici?

— Nu așa de repede. Cel care a scos ușa din spate pusă de mine știe ce face. Evident că nu e la fel de bun ca mine, dar e competent. Ușa aia din spate n-a fost ușor de plasat. A trebuit să procedez în așa fel încât, dacă e găsită, să nu suspecteze nimeni că mai exista una. Mole trase un fum adânc în piept, ca-n *Nașul,* și flutură țigara în fața lui Aston. Dacă nu ai nimic împotrivă, o să mai țin puțin laptopul și o să mă uit cu atenție la el. Nu vreau să mă grăbesc în caz că stau la pândă surprize neplăcute înăuntru. O pauză, înainte de a adăuga: Sunteți siguri că nu vreți să-mi spuneți despre ce e vorba?

— Foarte.

Încă un fum, și un oftat lung.

— Bănuiesc că vin la tine dacă găsesc ceva.

— La mine sau la George, aprobă Aston. Sau la șef, bănuiesc.

— Neah, ești în regulă. Mole râse din spatele norului de fum. Te las pe tine să cauți.

9.

După cum mi-am dat seama, veștile fuseseră mai rele decât se gândise Kinclave – suficient de rele încât să pună fata pe urmele mele când am plecat din restaurant. Și după cum am remarcat, era talentată. Mi-a luat ceva să scap de ea, dar numai pentru că-mi făcea plăcere. Am lăsat-o cu buzele umflate, în cele din urmă, prin miile de tuneluri care șerpuiesc prin stația de metrou Picadilly Circus.

Cu jacheta strânsă pe mine ca să-mi țină de cald, mă îndrept spre râu, pășind hotărât, pe străzile familiare. Mă sprijin de un perete și mă feresc de mirosul urât al râului maroniu. Apa se învolburează dedesubt, întunecată, misterioasă, otrăvitoare. Preț de câteva clipe o privesc, țintuit locului de mișcare, valurile fine învârtindu-se, răsucindu-se, cercuri concentrice unindu-se și separându-se în întunericul de nepătruns. Ploaia se prelinge pe fața mea și-mi picură de pe nas.

Tata a fost în MI6 în al Doilea Război Mondial. Mi-l amintesc stând pe patul meu și povestindu-mi despre lucrurile pe care le făcea. Stătea cu spatele rezemat de capul patului, cu picioarele lungi și încălțate cu șosete întinzându-se aproape până în capătul celălalt, înconjurat de mirosul reconfortant de tabac de pipă amestecat cu cel de loțiune după ras. Poveștile pe care le spunea erau aventuri demne de colecțiile de cărți pentru băieți, și-i sorbeam fiecare cuvințel. Erau povești despre misiuni în spatele liniilor naziste, operațiuni pline de pericol și exaltare. Și termina fiecare istorisire atingându-mă ușor pe nas, îmi făcea cu ochiul și spunea: „Amintește-ți, Rob… Trebuie-Să-Știu”. îl atingeam și eu pe nas, îi făceam cu ochiul și șopteam: „Trebuie-Să-Știu”. Îmi zburlea părul și îmi ura somn ușor, și mă lăsa visând cum omoram naziști și aruncam poduri în aer.

În adolescență, mi-am dat seama că inventase totul. Nu avea cum să facă toate acele lucruri. Abia când am început și eu să lucrez la MI6 și am pus mâna pe dosarul lui mi-am dat seama că, chiar dacă inventase totul, ceea ce făcuse în realitate nu era deloc mai puțin spectaculos. Mai mult, am descoperit cât de mult era respectat în organizație. Avea un dosar fără pată și o vreme se zvonise că era posibil să ajungă următorul șef.

Raportul oficial a spus că e vorba de „un accident regretabil”, dar nu a fost așa. Fusese crimă, pur și simplu. Aveam zece ani și tatăl meu era staționat în Moscova. Mergând spre casă, într-o noapte, a văzut cum o femeie e jefuită. Fără să se gândească, a fugit s-o ajute și a fost înjunghiat. Jefuitorul nu a fost găsit niciodată, nu că autoritățile s-ar fi străduit foarte tare. Asta se întâmpla demult, în perioada Războiului Rece. Pentru un motiv

oarecare, KGB-ul dorise să-l scoată pe tata din joc, și asta a fost tot. Caz clasat. A existat, firește, o anchetă, o grămadă de absurdități birocratice care n-au însemnat nimic.

Șeful stației de pe atunci, Giles Meredith, un individ comod care părea să treacă prin viață ca gâsca prin apă, ne-a anunțat de moartea lui. Mie îmi păruse întotdeauna o figură ușor comică, dar tata părea să-l respecte (și acum, cu treizeci de ani de experiență în spate, pot să îmi dau seama că nu trebuie întotdeauna să iei de bun ceea ce vezi). Părinții mei fuseseră acasă la Meredith de vreo câteva ori, la petreceri, dar era prima dată când venea el la noi acasă. A trecut la subiect repede, conducându-mă pe mine și pe mama în camera de zi, ignorând întrebările frenetice ale mamei până când ne-am așezat amândoi pe canapea. Când ne-a spus ce s-a întâmplat, n-am realizat imediat. Mă gândeam că sigur e vreo greșeală la mijloc, că au găsit pe altcineva. Așteptam să se trântească ușa de la intrare și să-l văd pe tata întrând în casă, cu pipa fumegând și cu un zâmbet hâtru pe chip. Mama a tăcut mult timp și apoi a început să urle. A fost cel mai hidos zgomot pe care l-am auzit vreodată. Nu știam ce să fac. M-am gândit că probabil ar trebui să plâng, dar nu puteam. Așa că am rămas pe canapea, în vreme ce Meredith încerca s-o consoleze pe mama, cu mâinile în poală, uitându-mă pierdut în gol și întrebându-mă ce are să se întâmple de acum înainte.

Mama n-a murit și ea atunci, ci s-a stins cumva încet; după ce tata a fost ucis, a devenit din ce în ce mai imaterială, până când a încetat să mai existe. Întâi a părăsit-o mintea. Într-o zi, am ajuns acasă de la școală și am găsit-o pe bunica acolo. Respirația îi mirosea a gin și în ochi i se citea dezamăgirea. Fără pic de compasiune, m-a informat că mama fusese închisă la casa de nebuni și că eu urma să locuiesc cu ea, pentru că membrii unei familii au grijă unii de alții și ăsta era un lucru al dracului de minunat. Când i-am spus că nu vreau să stau cu ea sub nicio formă, mi-a zis că sunt un bastard nerecunoscător și m-a lovit atât de tare că am căzut și am simțit cum îmi sună apa în cap. Din felul cum au început lucrurile, nu mi-am făcut nicio iluzie în legătură cu ce avea să urmeze. Am mai văzut-o pe mama de două ori, o dată în carne și oase și a doua oară în sicriu. Cu o săptămână înainte să moară mama, bunica m-a dus la azil. M-a târât prin coridoarele răsunând de urlete, până într-o cameră întunecată, fără ferestre. Înăuntru erau patru paturi, fiecare conținând rămășițele mumificate ale unor posibile ființe umane. Asta era clar ultima oprire. Mama zăcea în patul cel mai apropiat de ușă. În jurul ochilor ei căzuți în orbite și a obrajilor lăsați, îi puteam distinge

forma craniului. Pielea îi atârna ca un pergament galben pe oase și nu cântărea mai nimic. După fiecare gură de aer pe care o inspira, urma un moment de suspensie, în care nu făcea nicio mișcare, clipe ce păreau să dureze o veșnicie, și de fiecare dată mă gândeam că asta e, va expira și va trage altă gură de aer horcăită. Din fericire, a rămas cu ochii închiși.

Era normal să vreau să intru în MI6, dar nu era ușor. Fără niciun ajutor de la bunica mea, care-și petrecea majoritatea timpului fie beată, fie în comă alcoolică, fie bătându-mă, am prins un loc la o școală secundară. Și acolo am descoperit că am talent la teatru. Jucam diverse personaje și asta mă făcea să uit o vreme de lumea reală, și, Doamne, câtă nevoie aveam! Am câștigat o bursă la Cambridge, unde am studiat psihologia, și în ultimul an am fost abordat.

Ploaia încetinește și cercurile din apă se micșorează, apoi dispar cu totul. Aș putea merge oriunde, aș putea fi oricine, aș putea s-o iau din nou de la capăt. Am identitățile create, am îndemânarea necesară să le folosesc. Aș putea fi inginer, academician, finanțator, orice. Totul e ascuns într-un loc sigur. Documentație completă: pașapoarte, permise de conducere, numere de asigurare, biografii complete, activități. Nu știe nimeni despre Stewart Graves sau despre Graham Webster, sau despre Harry Mortimer. Ar fi ușor să mă furișez afară din țară. Cel mai sigur e s-o iau spre Irlanda, să ajung în Dublin și să prind primul avion care iese din țară. Dar n-am să fac asta. Cel puțin, nu încă.

Mă întorc la hotel, un loc anonim fără stele într-o parte a orașului care n-o să fie inclusă prea curând în ghidurile de călătorie. Londra e locul perfect de ascunzătoare: nimeni nu vede pe nimeni și nimic. Privesc ocazional ca să mă asigur că nu sunt urmărit, mai mult din obișnuință decât de nevoie. Străzile se îngustează, umbrele se adâncesc. Invizibilii stau ghemuiți în uși, cu păturile înfășurate în jurul trupului, cu o mână protejându-și puținele bunuri, iar cu cealaltă înfășurată în jurul unei cutii de bere, sau de cidru, sau de amfetamină. Un terrier sfrijit latră și o voce hârșâită îi poruncește să tacă naibii din gură.

— Ai ceva mărunțiș?

Vocea e în spatele meu, în stânga. Mă întorc încet și văd o siluetă întunecată foindu-se în umbră.

— Haide, insistă vocea, sigur ai ceva mărunțiș de dat.

— Valea, îi spun.

Face un pas înainte, în lumina felinarului și pot să-l văd pe Șobolan mai

bine. Are fața lungă, cu ochii adânc înfundați în orbite și înconjurați de cearcăne negre. Are privirea aceea fixă de drogat, dinți stricați și pielea de culoarea marmurei vechi. Hainele îi sunt lipite una de alta de la murdărie: trei pulovere și o haină, pantofi desperecheați care-i sunt mult prea mari, părul ascuns sub o căciulă căzăcească cu blană murdară. Se folosește de dosul mănușii lui fără degete să-și șteargă mucii de sub nasul ascuțit.

— Numa' o para, spune Șobolanul. Numa' o para și mă car de aici și nu te mai deranjez. Promit.

— O să te cari în clipa asta! îi zic.

— Pentru una de cinci fac ce vrei. Orice.

Zâmbind, mă îndrept spre el. Înghite în sec și are gâtul atât de sfrijit că arată de parcă a înghițit o minge de golf. Șobolanul se uită nesigur în jur, face un pas înapoi, retrăgându-se din lumină în umbră, căutând cu ochii o portiță de salvare, într-un loc unde nu există așa ceva. Se dă înapoi până se lovește cu spatele de un zid și se oprește. Îi fac semn cu degetul arătător să vină în față. Se uită în stânga, se uită în dreapta, căutând scăpare, dar în cele din urmă, tot ce poate face e să vină spre mine. Când pășește înapoi în lumină, îi studiez atent chipul. Trăsăturile îi sunt distorsionate de sodiu și, pe măsură ce îl privesc, începe să se schimbe, lovește metamorfozându-se în toate chipurile pe care am învățat să le urăsc în viața mea. Simt cum furia îmi crește, cuprinzându-mi ființa din cap până în picioare, și nu fac nimic să o reprim. În viață suntem forțați de atâtea ori să ne suprimăm emoțiile adevărate, dorințele acelea primare care își au originea în cele mai vechi părți ale creierului. Și câteodată ni se dă ocazia să le eliberăm și preț de câteva glorioase clipe știm ce înseamnă să fii cu adevărat viu. Trag adânc aer în piept, adrenalina îmi curge prin vine, inima îmi bate cu viteză dublă.

— Ce ai spus?

Șobolanul nu răspunde, stă acolo paralizat, cu o expresie îngrozită pe chip.

Un pas înainte.

— Ești un căcat lipsit de orice o valoare, știi asta?

În fraza asta aud ecouri de-ale vorbelor bunicii; creierul îmi evocă amintiri ale respirației sale duhnind a băutură.

— Îmi pare rău, încearcă Șobolanul. N-am vrut să…

— Taci dracului din gură, bine? Te-ai smiorcăit și ai scheunat destul. Ești deplorabil, ai auzit? Mi-e silă de tine. Aproape de el, duhoarea Șobolanului e copleșitoare, miasma de decădere și pișat și deznădejde. Arăt cumva a

prost?

— Nu, spune el, și apoi adaugă un „domnule” tremurat.

— Nu, domnule, e corect, îi zic.

Fără niciun avertisment, îi trag un cap direct în față. Rămâne în picioare o secundă, cu sângele țâșnindu-i din nas, apoi cade ghem la pământ. Invizibilii se agită în umbră, dar nimeni nu-i sare în ajutor. În zonele astea îndepărtate ești pe bune și cu adevărat pe cont propriu. Îi smulg căciula căzăcească, îl apuc de păr, îl ridic iar în picioare și-i trag doi pumni în față. Două lovituri crâncene. Din pantaloni i se ridică aburi și obrajii murdari îi sunt brăzdați de lacrimi.

— Nu mă omorî, se tânguie. Te rog, nu mă omorî!

Sunt atât de aproape de el că-i simt frica, dogoarea pe care o emană fața lui. Vreau să-l omor, chiar vreau; niciodată n-am vrut ceva atât de mult în viața mea. Îi dau drumul, iar el cade la pământ. Tremură tot, doar un morman de zdrențe. Mă aplec până la nivelul ochilor lui, să mă uit mai bine. Ochii lui înfundați sunt mari și largi, iar micuța sclipire din pupile ar putea aduce cu speranța. Ochii i se fixează într-ai mei și sclipirea pâlpâie, se stinge și apoi dispare. E sigur că am de gând să-l omor.

Mă ridic și plec. În urma mea, Invizibilii își părăsesc locurile sigure din umbră, făcându-și drum cu grijă spre tovarășul lor căzut. Nu trebuie să mă întorc ca să-mi confirm că ultimul lucru la care se gândesc e să-l ajute. Chiar și la capătul ăsta de lume, există cineva mai jos decât tine, cineva de care poți profita, chiar dacă e vorba doar de a fura o pereche de papuci uzați sau o căciulă căzăcească veche și boțită.

10.

— Haide, Paul, trezește-te!

Aston ignoră vocea și se întoarse pe partea cealaltă făcând canapeaua de piele rece să scârțâie. Tremurând, își strânse sacoul subțire pe el și-și îngropă capul sub o pernă. O mână îl apucă de umăr și încercă să-l răsucească. Se îngropă și mai tare în canapea, opunând rezistență insistențelor ei, spunându-și că nimic din toate astea nu era real.

— Să nu cumva să îndrăznești să-mi întorci spatele, Paul! Trebuie să vorbim.

Un fior îi străbătu șira spinării. „Trebuie să vorbim.” Aceste trei cuvinte sunau întotdeauna a bucluc. Și în ultima vreme, numai asta voia… să vorbească. Laura avea un stil de a-și alege momentele pentru asta… Era mult prea devreme pentru discuții.

— Nu te mai preface că dormi. Știu că ești treaz.

Mâna deveni un pumn care-l lovea în braț. Loviturile nu erau tari și plesni și el, orbește, de parcă l-ar fi pișcat un țânțar.

— Acum o să te ridici în capul oaselor și o să vorbești cu mine. Nu cred că îți cer prea mult.

— Lasă-mă, murmură Aston cu fața în canapea. Vreau să mai dorm.

Laura se opri din lovit și începu să-l scuture din nou, de data asta folosindu-se de ambele mâini, apucându-l suficient de tare ca Aston să-i simtă unghiile încleștate în braț.

— Bine, bine, bine, spuse el. Dă-mi voie să mă dezmeticesc, OK? Nu cred că îți cer prea mult. Totuși, cât e ceasul?

— E trecut de șapte și jumătate.

— Și vrei să vorbim acum? Doamne, Laura, nu putem lăsa asta pe mai târziu?

— Nu, nu putem, Paul.

Aston se răsuci și rămase întins pe spate o clipă, adunându-se. După ce lăsase laptopul la Mole, George îi propusese să meargă la un bar de noapte. Nu fusese nevoie să insiste pentru a-l convinge. Dorind să recupereze timpul pierdut, începuseră cu duble și continuaseră cu triple. Cam din acel moment, totul îi era cam neclar. Aston își deschise ochii și lumina crudă a soarelui îi străpunse creierul, provocându-i greață și o durere cumplită de cap. Încă era complet îmbrăcat: cravata îi atârna de gât, la spate, avea cămașa și pantalonii șifonați și duhnea a băutură. Sacoul era boțit și prea subțire ca să îl apere de răcoarea dimineții. Lângă canapea zăcea o sticlă de Jack Daniel’s pe jumătate goală. Pesemne, continuase să bea și după ce ajunsese acasă, și băuse până nu mai știuse de el. Se ridică în capul oaselor și se frecă pe față. Sperând că demonii din creier se vor potoli, încercă să zâmbească.

— Bănuiesc că n-ai chef să fii drăguță și să-mi aduci o cafea și două aspirine, așa-i?

Laura clătină din cap, iar dezaprobarea i se citea pe toată fața.

— Ai cea mai mică idee cât de nasol arăți?

— Mulțumesc. Și eu te iubesc.

Aston își frecă bărbia aspră. Știa cum arăta și nu avea nevoie ca să-i reamintească Laura. Ochi injectați, piele obosită, prea multe riduri. Fața buhăită ce-l privea dimineața din oglindă nu-i era deloc străină zilele astea.

— Serios, Paul, trebuie să o lași mai moale cu băutura.

— Ei, na. Mai beau și eu de plăcere din când în când. Care-i problema? Toți facem la fel.

Laura eliberă o porțiune a măsuței de cafea și se așeză în fața lui Paul. Făcu o pauză, apoi oftă lung și îl fixă cu privirea.

— Ce se întâmplă, Paul? Te porți foarte ciudat de câteva săptămâni încoace.

— Ciudat?

— Da, ciudat. Bei mai mult decât de obicei… mult mai mult decât de obicei. Și ești atât de distant!

Aston pufni.

— Tu nici când ești în cea mai bună formă nu ești prea ușor de abordat, dar am impresia că în ultima vreme te-ai mutat pe altă planetă, sau așa ceva.

— Am o mulțime de chestii pe cap la serviciu, asta-i tot.

— Și cea mai bună metodă de a rezolva problema e să te faci mangă în fiecare seară și să mă ții la distanță.

— Nu în fiecare seară.

Pe măsură ce rostea aceste cuvinte, Aston făcu o socoteală. Ultima zi fără alcool fusese cu aproape trei săptămâni în urmă, în duminica dinainte de 18/8. Mamă, ăsta era un gând care-l trezi din amorțeală. Și era adevărat, se ținea de sticlă mai tare decât de obicei. Dar era cumva de mirare după ce văzuse în tunelurile alea fără pic de aer?

— Ei bine, mie mi se pare că ai cam băut în fiecare noapte.

— Nu e mare scofală.

— Nu e mare scofală! Da, ai dreptate, Paul, faptul că te îmbeți în fiecare noapte nu e cine știe ce. Te îmbeți atât de tare încât nu-ți mai amintești ce faci, nu, nici asta nu e mare scofală. De fapt, e perfect normal. Așa cum spui și tu, toată lumea face asta, așa că… mare scofală! Ai început să bei și în timpul zilei cumva? Un strop, cât să te oprești din tremurat?

Aston se îndreptă de spate, sperând că o să arate mai puțin rău decât se simțea.

— Asta e tipic pentru tine. Să faci din țânțar armăsar. Vorbești de parcă aș fi alcoolic.

Laura îi înfruntă privirea într-o liniște încordată și insuportabilă. Aston

cedă primul, se frecă la ochi și-și simți țepii din bărbie. Avea nevoie disperată de cafea, ceva care să-l scape de durerea de cap. Nu era în formă optimă să poarte această discuție. O mișcare greșită, și vine sfârșitul lumii. Aston se uită pe fereastră la cerul mohorât al dimineții, străduindu-se din răsputeri să-și țină furia sub control. Nu mai avea mult până să-și piardă stăpânirea de sine. Laura atingea toate punctele nevralgice cu discuția ei. De parcă ea nu bea niciodată. De parcă nu fusese niciodată mahmură. Ferească Sfântul ca Mica Domnișoară Perfecțiune întruchipată să se cherchelească puțin și să facă un lucru prostesc. De parcă *asta* nu se întâmplase niciodată. Aston trase adânc aer în piept și zâmbi cât putu el de dulce ținând cont de mahmureală.

— Paul, spune ceva.

— Ce să spun?

— Păi, ce-ar fi să încerci să mă convingi că nu ești alcoolic? Ăsta ar fi un început bun.

— Nu sunt alcoolic, spuse Aston sec.

— Doamne, Paul, eu vorbesc serios. Mă îngrijorezi.

— Și eu vorbesc serios. Nu sunt alcoolic. Mi-a plăcut dintotdeauna să beau un pahar. Vine la pachet cu serviciul. Câți funcționari publici abstinenți cunoști?

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, chiar nu e un moment potrivit pentru glume.

Aston oftă și clătină din cap.

— Îți mai spun o dată, îmi place să beau câte un pahar, mare chestie. Asta nu înseamnă că sunt alcoolic. Oricum, nu sunt singurul de pe aici care se cherchelește, nu-i așa?

— Nu cumva să îndrăznești, îl avertiză Laura. Nu cumva să îndrăznești să întorci asta într-o discuție despre mine.

— De ce nu? A trebuit să te duc la culcare de mai multe ori după câte o noapte în oraș. Oameni în case de sticlă, și toate celelalte.

— Diferența e că eu nu ajung în starea asta în fiecare noapte. Din când în când, foarte bine. Dar dacă faci asta în fiecare seară, atunci devine o problemă. Neagă că ai această problemă, și atunci ești în mare încurcătură.

— Sfinte Dumnezeule, Laura, mai scutește-mă!

Laura se uită drept în ochii lui, fixându-l iar cu privirea.

— Nu sunt alcoolic.

— Poate că nu încă, dar ține-o tot așa și într-acolo te îndrepți.

Aston clătină din cap.
— Ești mult prea deplasată.
— Bine, sunt deplasată. În cazul ăsta, poate ai putea să-mi spui exact ce-ai făcut aseară.
— Nu putem vorbi mai târziu despre asta?
— Când, mai precis? întrebă Laura. Paul nu mai apucăm să ne vedem deloc. În ultimele două săptămâni, ai lucrat peste program în fiecare seară. Eu dorm când vii acasă. Tu dormi când mă trezesc eu. Asta nu prea mai arată a relație, nu-i așa?
— Păi, acum petrecem timp împreună.
— Eu vorbesc de timp petrecut în mod plăcut.
— Te-am scos în oraș la cină. Mai știi? Ne-am dus la localul acela italian care-ți place ție.
— Asta a fost acum trei săptămâni. Un oftat lung. Tu chiar nu pricepi, așa-i?
— Evident că nu.
— Noaptea trecută ai fost cu ea, nu-i așa? Ai fost cu George.
— Și ce dacă am fost? A fost joi. Joia ies întotdeauna cu George. Știi doar.
— Și nu puteai sări peste nicio joi, nu-i așa?
— Păi, de ce aș face-o? La începutul relației noastre, am decis că o să facem un efort conștient ca să nu pierdem legătura cu prietenii noștri. Dacă îmi amintesc corect, a fost ideea ta.
— Dar sunt situații în care viața de cuplu are prioritate, spuse Laura. În cât a fost ieri?
— 31 august. De ce?
— Și data asta nu înseamnă nimic pentru tine?
— Nu. Ar trebui?
— Se pare că nu.
Pentru o clipă îngrozitoare, lui Aston îi trecu prin minte că ratase ziua ei de naștere – o ofensă demnă de ștreang dar aceea era în februarie.
— O să îmi dau cu presupusul – dar am impresia că pentru tine înseamnă ceva.
— Pentru *noi*, Paul.
— La ce te referi?
— A fost aniversarea noastră. Un an de când suntem împreună. Nu mă așteptam să mă iei pe sus și să mă duci la Paris sau ceva de genul ăsta, dar

ar fi fost frumos să primesc un buchet de flori, sau să mă inviți la o cină romantică, sau să dai măcar un semn cât de mic că poate însemn și eu ceva pentru tine. Nu cred că îți cer prea mult, pe bune. Dar nu, tu preferi să ieși în oraș la o băută cu prietena ta. Știi, Paul, asta mă face să mă simt foarte deosebită!

Nu era nicio urmă de furie în vocea ei, doar resemnare tăcută și, cumva, asta era mai rău. Deci despre asta era vorba. Ăsta era adevăratul motiv pentru care era atât de supărată. Dacă era atât de important pentru ea, de ce nu îi aruncase, naibii, o aluzie? Să-i sugereze ceva de genul „Joi e aniversarea noastră, ce-ar fi să gătesc ceva bun și să ne-o tragem până ne sar fulgii tot restul serii”, ar fi fost suficient de subtil. Cu siguranță și-a dat seama că bărbații nu țin minte astfel de lucruri. Zilele de naștere și aniversările chiar nu sunt la fel de importante pentru bărbați ca pentru femei – e o chestie genetică. Nu că asta ar fi contat prea mult. Dacă șeful MI6 te prinde la înghesuială într-un bar și te pune să te furișezi în casa superiorului tău, atunci lași totul baltă și treci la treabă. Aston avea senzația că nu asta avea nevoie Laura să audă în clipa asta.

— Îmi pare rău, spuse.

— Ceva s-a întâmplat cu tine în ultimele săptămâni, Paul! Ceva care te-a schimbat în așa hal, că nu te mai recunosc. Și faptul că nu vrei să vorbești cu mine înrăutățește lucrurile. Nu știu cât mai rezist așa, adăugă încet. Chiar nu știu.

— Acum vorbim, nu-i așa?

— Nu, Paul. Eu vorbesc, iar tu ești defensiv și faci tot posibilul să eviți orice fel de discuție serioasă.

Aston se frecă din nou pe față, iar durerea de cap i se întețea cu fiecare secundă.

— Bine, Laura. Ce vrei să spun?

— Doamne, Paul! Nu vreau să spui nimic. Vreau doar să vorbești cu mine.

Aston ridică din umeri și se uită afară pe geam.

— Paul, nu pot citi gândurile oamenilor. Dacă mi-ai spune ce se întâmplă, atunci, poate, aș putea să te ajut.

— Și poate că n-am nevoie să mă ajuți.

Un oftat lung, și o liniște și mai lungă.

— Bine, fie, spuse Laura cu o voce joasă. Am încercat să fiu înțelegătoare, dar, evident, îmi pierd timpul. Cred că știm amândoi ce se

întâmplă *de fapt*.

— OK, zise Aston precaut. Nu-i plăcea deloc expresia de pe chipul Laurei. Acum chiar că m-am pierdut cu totul.

— Știam eu, murmură Laura ca pentru sine. Am știut, la naiba! Am încercat să mă conving că ești altfel.

— Uite, Laura, ce vrei să spui?

Se întoarse spre el, cu ochii scăpărând de durere și furie.

— Ți-o tragi cu ea, nu-i așa?

— Cu cine să mi-o trag? Ce tot vorbești acolo?

— George. Ți-o tragi cu George, nu-i așa?

Aston se surprinse izbucnind în râs. O făcuse înainte să-și dea seama că nu era reacția potrivită.

— Laura, începu el să spună, dar Laura i-o reteză:

— Da, așa e. Isteric, nu-i așa? Pun pariu că vă distrați bine pe seama mea, voi doi.

— Laura, nu mă culc cu George. Suntem prieteni. Am încheiat povestea.

— Și eu ar trebui să înghit gogoașa. Să te cred pe cuvânt, pur și simplu. Păi, îmi închipui că trebuie să ți-o tragi cu cineva, din moment ce cu mine nu ți-o tragi, cu siguranță.

— Uite ce-i, îți repet: nu e nimic între mine și George.

Laura pufni și nu spuse nimic. Stătea pe marginea măsuței de cafea, cu brațele încrucișate, cu corpul încordat ca un arc.

— Nimic din ce-aș putea spune nu te-ar convinge, așa-i?

— E singura explicație care are sens, zise Laura încet.

— Bine, recunosc că am fost puțin preocupat în ultima vreme, dar asta e din cauză că a fost un adevărat coșmar la muncă.

— Deci motivul pentru care nu faci dragoste cu mine e fiindcă ești stresat, asta e?

Aston ridică din umeri.

— Căcat! Pauză. Și că veni vorba… Cu ce te ocupi tu mai exact? Pentru că să fiu a naibii dacă știu. Nu ți se pare uimitor, suntem împreună de un an, un an întreg, la naiba, și ori de câte ori sunt întrebată cu ce te ocupi, eu dau din colț în colț și schimb subiectul pentru că, în realitate, habar nu am.

Aston se ridică și se îndreptă spre ușă. Mă duc să fac un duș. Vorbim mai târziu. După ce te calmezi.

— Așa, strigă Laura după el. Fugi. Ăsta e felul tău de a face față problemelor, nu-i așa?

Aston încremeni cu mâna pe clanță, se întoarse încet. Merse înapoi la canapea și se așeză pe margine.

— Vrei să știi cu ce mă ocup? Bine, o să-ți spun. Vrei să știi de ce am fost puțin stresat în ultimele săptămâni. Da, o să-ți spun și asta. De ce nu, băga-mi-aș picioarele?

— Oho, chiar vreau să aud asta, spuse Laura.

— Lucrez pentru MI6, spuse Aston simplu. Și motivul pentru care am fost atât de încordat e că am fost la Leicester Square. De fapt, jos, în tuneluri, pe când toate erau în toi. I-am urmărit cum cară cadavrele afară. Și am scos de sub pământ un bebeluș mort cu mâinile mele. Mulțumită?

Liniștea se lăsă între ei. Niciunul nu se mișca, niciunul nu respira. Aston se uită la Laura, provocând-o să vorbească.

— Știi, Paul, preț de o clipă, chiar am avut senzația că o să-mi spui adevărul. Laura se ridică și se îndreptă spre ușă. Cât de bolnav poți să fii! Știi că fratele lui Becky a murit la Leicester Square… Deschise ușa, se întoarse cu fața la el. Nu mă întorc mai târziu, Paul. Și aș fi foarte recunoscătoare dacă ai fi plecat în week-end ca să-mi pot muta lucrurile de aici.

Aston o văzu pe Laura strecurându-se afară din apartament și privi cum se închide ușor ușa în urma ei. Ce mod încântător de a-ți începe ziua! Al naibii de încântător!

11.

Aston își introduse cardul, își tastă PIN-ul din patru cifre pe tastatura numerică și se împinse în ușa de securitate. Ușa nu se clinti. Se uită în jos, și observă că ledul era încă roșu. Minunat! Extraordinar! Chiar și aparatele îi jucau feste azi. Cineva din spate mormăi ceva, și se luptă din răsputeri să nu-i zică vreo două. După cearta cu Laura era în toane foarte proaste; orice putea fi o scuză pentru a mai elibera din furia acumulată. Și ce mă-sa se întâmpla acolo, totuși? Știau amândoi că se va întoarce. Se întorcea de fiecare dată. Îi trecea ei supărarea la o băută cu prietenii în week-end, își vărsa necazul, îi convingea că era un mare nesimțit. Duminică seara apărea pe nepusă masă în apartament, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Tehnologia modernă, așa-i? spuse o voce din stânga. E foarte bună

când funcționează, și o adevărată pacoste când nu.

Bărbatul care trecea de ușa următoare era un agent tipic MI6: nas aristocrat, costum în dungi, mustață gen Royal Air Force. Fost militar cu o cravată de școală publică pusă la păstrare în șifonier. Bărbatul îi zâmbi compătimitor și dispăru înăuntru.

— Haide, haide, spuse o voce în spatele lui. Unii dintre noi au de lucru.

Nu era nevoie ca Aston să se întoarcă să vadă cine se afla în spatele lui. Erau o mulțime ca el pândind pe coridoarele de la Vauxhall Cross. Funcționari publici care de care mai lingușitori. Mac zicea că trebuiau închiși toți într-o cameră și lăsați să se omoare unii pe alții de plictiseală… un punct de vedere cu care Aston era de acord. Mai trecu cardul o dată, tastă PIN-ul, dar ledul se încăpățână să rămână roșu.

— N-am chef de asta, murmură el, chiar n-am nevoie de asta.

La a treia încercare Aston trecu cardul încet, asigurându-se că intră până la capăt, verifică de două ori fiecare număr de la PIN: 5-7-3-4. Se uită în jur și văzu doi gardieni stând la intrarea VIP-urilor, uitându-se la el. Își ridică ușor cardul.

— Se pare că e o problemă cu ăsta, mimă el, accentuând fiecare cuvânt; gardienii nu aveau cum să audă ceva prin sticla rezistentă la explozie.

Unul din gardieni o luă spre intrarea VIP-urilor și Aston se repezi pe aleea laterală spre el, și celelalte albinuțe muncitoare se dădură la o parte să-l lase să treacă. Tăcerea lor era descurajantă; și faptul că nimeni nu voia să dea ochii cu el, cu atât mai mult. Fusese deja judecat și găsit vinovat. Și pentru a agrava lucrurile, nu avea nici cea mai vagă idee de ce se făcea vinovat. Neliniștea îi rodea stomacul gol și capul îi pulsa mai rău ca niciodată. Ușa VIP-urilor se deschise și Aston păși în capsula strâmtă. Placa de presiune din podea confirmă că era un singur ocupant și ușa din capăt se deschise. Gărzile îl așteptau și cel mai mare dintre ei se așeză în ușa deschisă, blocându-i accesul. Gardianul mai scund avea părul negru slinos, atitudine care amintea de Hitler și complex de Napoleon. Din limbajul trupului – umerii bățoși, spatele drept, felul în care își scosese pieptul în afară ca să pară mai înalt – cu siguranță avea un grad mai mare decât partenerul lui și voia ca toată lumea să știe asta. Aston își întinse cardul de trecere.

— Aseară mergea foarte bine, spuse el.

Napoleon luă cardul și îl examină atent. Îl întoarse pe toate părțile, căutând vreun indiciu că ar fi fals. Îi dădu cardul înapoi și Aston luă asta

drept un semn bun. Nu i se vârâse nicio armă în coastă, nu îi punea nimeni cătușe la încheieturi.

— Veniți cu noi, domnule, spuse Napoleon.

— Despre ce e vorba? întrebă Aston.

— Mi-e teamă că nu vă pot răspunde.

— Nu poți sau nu vrei?

Nimic de la Napoleon.

— OK, uite ce cred eu, spuse Aston, și îmi dau seama că s-ar putea să-mi dau cu presupusul. Dar am impresia că faceți munca asta de ceva vreme, ceea ce înseamnă că sigur ați mai văzut situații din acestea pe aici. Deci mă gândesc că poate ați putea încerca o speculație, ceva. Știți voi, să veniți cu vreo două idei și să vedeți care prinde.

— Eu nu fac speculații, spuse Napoleon, cu o față complet inexpresivă.

— Nu, nici eu nu mă gândeam, oftă Aston și făcu un gest că-l urmează.

Flancat de cei doi gardieni, trecu prin hol, traversând ușor pardoseala de marmură, îndreptându-se spre cele două coloane care dominau spațiul ca de catedrală. Lifturi rapide huruiau în sus și în jos în interiorul coloanelor, și razele soarelui se strecurau prin luminatorul înalt de pe acoperiș. Aston simțea privirile celor pe lângă care treceau arzându-i ceafa, dar ori de câte ori întorcea capul se uitau în altă parte. Deși știa că nu făcuse nimic rău, se simțea ca un criminal. Era același sentiment pe care îl ai atunci când poliția te trage pe dreapta. Știi că n-ai depășit viteza legală, că ai toate actele în ordine, dar tot reușeai să te convingi că ajungi la pușcărie. „Vinovăția e un sentiment omenesc, reflectă el, și nu ai cum să schimbi asta."

Liftul toarse, iar pe afișajul digital clipeau numerele roșii. Aston stătea în spate, urmărindu-i pe cei doi gardieni în pereții de oglindă. Avea nervii întinși la maximum, și i se zburlise părul de pe mâini. Cei doi gardieni se uitau drept înainte și evitau să îi întâlnească privirea, tăcuți ca mormântul. Trecură de etajul șapte și neliniștea lui fu înlocuită de îngrijorare. Până să se oprească la ultimul etaj, trecuse în faza de paranoia deplină. Nu mai ajunsese niciodată atât de sus.

Gărzile îl escortară într-un birou imens cu o fereastră largă, ce oferea o priveliște cuprinzătoare asupra orizontului Londrei. Uitându-se prin încăpere, Aston își făcu o idee destul de clară unde intraseră mare parte din valoarea de un sfert de miliard a clădirii. Deci așa trăiește cealaltă parte a oamenilor, ai? Covorul mițos era suficient de gros să te pierzi în el, tablourile de pe pereți erau autentice, și nu cópii. În dreapta lui era o ușă

închisă, care probabil ducea la acea baie faimoasă cu baterii de aur și tron impozant. Rămânea de văzut dacă erau și douăsprezece fecioare înăuntru.

Șeful stătea în spatele unui birou mare de stejar masiv care era exagerat de ordonat, cu spatele la fereastra panoramică. Kinclave nu părea să fi dormit prea mult. Avea cearcăne întunecate sub ochi, și ridurile din colțurile ochilor se vedeau mai bine ca altădată. Încă arăta îngrijit – un nod Windsor perfect la cravată, și dungi perfect călcate – cu toate că înfățișarea lui generală era puțin mai neglijentă decât de obicei.

— Te rog, ia un loc, Paul! Șeful îi arătă înspre cele două scaune din partea opusă a uriașului birou. Un scaun era deja ocupat. Katrina, psihiatrul rezident al MI6, se întoarse și-i spuse un „Bună dimineața” vesel, cu zâmbetul ei spumos alimentat, fără îndoială, de cafeină de cea mai bună calitate. Era ultima persoană pe care se aștepta s-o vadă acolo. Aston se așeză în scaunul rotativ de piele și încercă să se facă comod.

— Haidem să trecem direct la treabă, bine? spuse Kinclave.

„Haidem”, gândi Aston.

— Mi-e teamă că am vești proaste, spuse șeful. Mac a dispărut.

— Dispărut! Cum adică?

Kinclave își netezi părul.

— După ce m-ai sunat noaptea trecută, m-am gândit că ar fi prudent să-l pun sub urmărire pe Mac după ce a plecat de la Carmichael’s. Speram să putem afla unde locuiește. Până la urmă, dacă nu stă acasă, trebuie să stea în altă parte. Doar nu vi-l imaginați pe Mac înghesuindu-se într-o cutie de carton sub Podul Waterloo, nu-i așa? Oricum, Mac i-a tras clapa urmăritorului. Și ca să complice lucrurile și mai tare, nu a apărut la lucru azi-dimineață.

— Poate că întârzie, sugeră Aston.

Kinclave ridică o sprânceană, dar nu spuse nimic. Nu era nevoie. Mac era întotdeauna la birou înainte de șapte. Aston se uită de la șef la Katrina.

— Credeți că a clacat, nu-i așa? Că a avut un fel de cădere nervoasă. De aceea sunteți aici.

Zâmbetul de cafeină se lărgi devenind aproape superior.

— Paul, spuse ea. Termenul de „cădere nervoasă” este atât de redundant! E fluturat în toate părțile mult prea des ca să mai fie cât de cât util. Haide să recunoaștem – toată lumea a avut sau are o cădere nervoasă în zilele acestea.

Vocea ei era o șoaptă anorexică, dar avea și o calitate liniștitoare, care-ți

dădea încredere, fapt care era de așteptat, având în vedere ocupația ei. „Mie poți să-mi spui orice, îți promitea vocea; secretele tale sunt în siguranță la mine.”

— Robert este sub o imensă presiune, zise ea, iar Aston se întreba ce ar spune Mac dacă ar ști că „târfa aia înțepată din Psihiatrinsulă” îi spune pe nume.

— Pierderea persoanei iubite este, probabil, cel mai cumplit eveniment pe care-l putem trăi, continuă ea. Trebuie să-l găsim pe Mac înainte să facă vreun lucru prostesc.

— Definește „prostesc”.

— Paul, interveni Kinclave, iar Aston și Katrina se întoarseră amândoi cu fața la el. Ceea ce vrea să spună Katrina e că bănuiește că Mac ar putea să se sinucidă, după cum bine știi. Acum, timpul ne presează. Te rog, limitează-te la întrebări de bun-simț.

Odată pus la punct, Aston se afundă în scaunul de piele, dorindu-și să dispară în el cu totul.

— Ai fost aseară la el acasă. Ce părere ți-ai făcut?

Se gândi o secundă, apoi spuse:

— Era evident că nu mai fusese acolo de ceva vreme, probabil de vreo lună.

— Da, da, spuse Katrina, dând din cap încurajator. Notă ceva în carnetul care apăruse pe marginea scaunului ei. Asta ar fi cam de când a murit Sophia. Un semn clasic de negare… de fugă de sursa durerii. Aceasta e o reacție perfect naturală.

„Mie-mi spui”, se gândi Aston, dar nu rosti niciun cuvânt.

— Și? îl îndemnă Katrina.

Aston făcu o pauză, căutându-și cuvintele ca să descrie dormitorul.

— A făcut un altar pentru ea.

Asta îi atrase atenția Katrinei. Se îndreptă în scaun, numai ochi și urechi.

— Un altar… ce te face să spui asta?

— Pentru că asta era, spuse Aston, enervat de întrebările ei și și mai enervat de mahmureala lui.

— Ne poți descrie ce ai văzut? întrebă Katrina cu amabilitate.

Așa că Aston îi povesti despre peretele acoperit de fotografii, și despre lumânări, și de felul cum încăperea era îmbibată de mirosul fantomatic al parfumului ei. Lăsă partea cea mai interesantă la sfârșit.

— A îmbrăcat manechinul în rochia de mireasă a soției sale defuncte,

medită Katrina. Interesant. Foarte interesant. Și cum te-ai simțit când ai văzut toate acestea?

— Complet îngrozit, recunoscu Aston, realizând apoi că ajunsese exact unde voise ea să-l aducă.

Îl prinsese cu garda jos și îl determinase să-i spună lucruri pe care ar fi preferat să le țină pentru el.

Katrina zâmbi cu zâmbetul acela de cafeină.

— Este o imagine puternică. Mă întreb ce încearcă Robert să transmită cu asta.

— Treaba ta nu e să te întrebi, spuse Kinclave. Treaba ta e să vii cu niște răspunsuri. Vreau să știu ce se petrece în capul acela al lui. Un oftat înainte de a adăuga încet: De fapt, vreau să știu dacă e pe cale să facă vreo „prostie”.

— Este posibil, admise Katrina.

— Firește că e posibil, la naiba, se răsti șeful. Orice e al naibii de posibil. Vreau să știu care e probabilitatea.

— În faza aceasta, tot ce vă pot spune este că există o posibilitate previzibilă, răspunse Katrina, complet netulburată. Sigur că va trebui să cercetez în continuare. Aș vrea să văd dosarul personal al lui Robert.

Kinclave dădu din cap.

— O să mă ocup de asta.

— Și cred că ar fi o idee bună să văd și eu casa puțin.

Încă o aprobare din cap.

— OK, mai e ceva de adăugat?

Kinclave le adresase întrebarea amândurora.

Scuturară amândoi din cap.

— Bun, spuse Kinclave. Paul, dacă Mac te contactează sau dacă-ți vine subit vreo idee despre unde ar putea fi, vreau să fiu imediat informat. Șeful se întoarse spre Katrina. Aștept o evaluare completă, la mine pe birou, până la prânz.

— Da, domnule, rostiră amândoi la unison.

— Asta e tot. Kinclave se roti pe scaun și se uită afară la Tamisa. Înțelegând aluzia, Aston o luă înainte spre ascensor.

— Și tu ce mai faci, Paul? îl întrebă Katrina în timp ce așteptau liftul.

— Fac bine.

Aston îi simțea privirea ațintită asupra lui, încercând să-l deslușească.

— Ei bine, dacă simți nevoia să vorbești, știi unde mă găsești.

— O să țin minte.

Ascensorul ajunse, ușile se deschiseră și Aston păși în cabină cu Katrina urmându-l grăbită. Coborâră în liniște, cu huruitul mașinăriei deasupra capului lor, singurul zgomot care-i însoți.

12.

Aston își termină băutura dintr-o sorbitură. Nici măcar nu atinsese gura paharului. Chemă barmanul, mai comandă unul. Câteodată bei de plăcere, câteodată bei ca să uiți, și alteori pentru plăcerea de a uita. Nu conta cât de departe fugea, cât de repede, nu putea scăpa de amintirile acelea întunecate din 18/8. Păreau că-l însoțesc permanent, pândindu-l din umbră, urmărindu-l. Alcoolul ajuta, oferindu-i un strat de izolație, pauză de la realitate. Dar nu era un tratament. Latura rațională din mintea lui știa asta; din nefericire, nu partea rațională conducea spectacolul la momentul acesta.

— Ai chef de companie? întrebă o voce cunoscută din spatele lui.

— Stai jos, spuse Aston fără să se întoarcă.

Barmanul îi puse paharul în față și Aston scotoci în buzunarul de la spate după portofel și-i înmână o bancnotă de zece.

— La fel și pentru doamna, spuse el.

— Foarte sigur pe tine. Și dacă nu mi-e sete? întrebă George.

— Asta ar fi ceva.

Barmanul aduse băutura și-i înmână restul lui Aston.

— Noroc, zise el, ridicându-și paharul.

George ciocni cu el și luă o înghițitură.

— Deci care-i faza cu tine? Arăți de parcă vine sfârșitul lumii.

— Nimic. Doar savurez în tihnă un pahar după o săptămână grea de muncă, atâta tot.

— Și de câte ori ai savurat „în tihnă un pahar”, până acum?

— De două, spuse Aston.

— Nu crezi că te-ai putea gândi s-o iei mai încet? sugeră George.

— Nu începe și tu, o repezi Aston, puțin mai tare decât intenționase.

Câteva femei de afaceri de la celălalt capăt al barului îi aruncară priviri dezaprobatoare. Aston ridică paharul la ele, vărsând fără să vrea puțin lichid.

— Hei, dacă vă interesează, de ce nu veniți aici, lângă noi, ai? Am putea organiza o petrecere. Să dăm o tură prin cluburi. Doar e vineri noaptea, nu? Și toată lumea știe că vinerea noaptea se petrece.

Femeile schimbară niște șoapte între ele și se întoarseră la băuturile lor, evitând să mai dea ochii cu el, și încercând să-l ignore pe cât posibil.

— Ajunge, Paul, șopti George, luându-l de braț și trăgându-l de la bar.

Merse de bunăvoie, cu toate că pășea puțin nesigur. Era încă devreme, înainte de șapte, și la Leul Roșu era liniște, personalul pregătindu-se pentru nebunia de vineri seara. George găsi un ungher liniștit și-l conduse să se așeze. Se prăbuși greu în scaun și sorbi din băutura lui. Teoretic, era în timpul serviciului – programul lui de lucru era de douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână –, dar nu puteai sta conectat atâta timp nici măcar la propria conștiință. Pe la cinci, ridicase mâinile și se predase. Nu reușise să scape din birou atât de repede pe cât ar fi vrut. Colindase pe străzi o vreme, cotind la întâmplare, fără să-i pese unde mergea. Știa unde nu voia să se ducă – în apartamentul lui gol. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se holbeze la cei patru pereți, cu zgomotele și gemetele cuplului de la etaj drept unică distracție, ceva ce i-ar fi amintit de viața lui amoroasă ratată.

Când se plictisise de mers pe jos, intrase în primul bar și începuse să dea pe gât. Undeva, între al treilea și al patrulea pahar, o sunase pe George și o bătuse la cap o vreme și când, într-un final făcuse o pauză să-și tragă sufletul, George reușise să-l întrebe unde era. Barmanul îl ajutase cu adresa, iar ea îl rugase s-o aștepte acolo până ajungea. Putea foarte bine să nu se mai obosească, pentru că barul avea destulă băutură să-l țină ocupat, iar el nu avea de gând să plece nicăieri.

— Ce se întâmplă? vorbi Aston în pahar. De ce eu, hm? Ce-am făcut să merit asta?

— Nu e așa de rău.

— Și cum rezolvi asta, George? Laura m-a părăsit și există o șansă bună să cad în depresie.

— Nu cazi în nicio depresie, Paul.

— Ei bine, așa mă simt.

— Vrei să vorbești despre asta?

Aston își goli paharul.

— Cel mai greu îmi e să fac față coșmarurilor. O iau razna, George. Mă trezesc la ore mici, leoarcă de transpirație, și simt că mă sufoc. Și după asta,

stau cu ochii larg deschiși, urmărind acele ceasului de pe noptieră, și orele alea înainte de zori sunt ale naibii de lungi.

— Sună îngrozitor.

— Alcoolul mă ajută. Dacă aș fi treaz, nu cred că aș putea face față.

— Ești sigur că alcoolul nu înrăutățește lucrurile? George așteptă până avu parte de toată atenția lui. Paul, știu că nu vrei să auzi de asta, dar poate ar trebui să vezi un medic.

— Nu, nu, fără doctori.

— Ascultă-mă Paul, spuse George. Cel puțin îți pot prescrie niște somnifere. Dacă începi să dormi ca lumea din nou, atunci poate o să fii în stare să îți faci o imagine de ansamblu.

— Da, sunt sigur că doctorul mă va rezolva în cel mai scurt timp, zise el, cu toată convingerea pe care și-o putu aduna prin aburii alcoolului. Pilule magice care să mă scape de coșmarurile astea afurisite. Rahat, poate și niște pilule magice care să mă ajute să-mi rezolv și viața amoroasă. Până la urmă, ăștia au leacuri miraculoase pentru absolut orice, în ziua de azi.

— Acum chiar mă scoți din sărite, spuse George. Tu nu te auzi, Paul? Să-ți tot plângi de milă e o chestie plicticoasă rău. Viața e plină de căcat. Descurcă-te!

— Mulțumesc pentru grijă.

— Tot ce vreau să-ți spun e exact ce mi-ai spune și tu dacă rolurile ar fi inversate.

— Am vorbit destul, zise Aston bălăbănindu-și paharul gol. Acum oi fi eu mangă, dar nu atât de mangă, încât să uit că e rândul tău.

— Da, da, spuse George luând paharul și îndreptându-se spre bar.

— Și să fie dublu, strigă Aston după ea.

George se întoarse cu un pahar și cu o cană mare de cafea. Aston se întinse după pahar, dar George îi dădu cana.

— Ce… începu el.

— Ai băut mai mult decât suficient, i-o reteză George. O cafea o să te ajute să te trezești puțin.

— Un pahar în plus n-are să-mi strice.

— Paul, e abia trecut de șapte și tu ești deja pulbere. Nu mă interesează ce fel de zi ai avut, dar asta nu e bine. Acum o să-ți bei frumos cafeaua ca un băiat bun ce ești.

Aston își luă cana și sorbi din cafeaua tare și fierbinte.

— Ești o femeie dură, Georgina Strauss, o femeie într-adevăr dură.

George își ridică paharul la gură și se opri.
— OK, ce-ar fi să-mi povestești despre Mac? Ai zis tu ceva la telefon, dar nu am putut înțelege mare lucru din bolboroselile tale.
Aston își duse un deget la gură și șâșâi.
— Trebuie să știu, șopti el.
George zâmbi.
— Și trebuie să știu și eu, la naiba!
Aston îi povesti cât de bine putu, dându-i toate detaliile despre întâlnirea lui cu Kinclave și Katrina. Când termină, pomeni și de cearta lui cu Laura. Nu-i fu ușor. I se împleticea limba când rostea unele cuvinte. Din când în când, George îi amintea să vorbească mai încet și, ocazional, trebuia să-l aducă înapoi la subiect. Poate cafeaua nu fusese o idee atât de proastă, totuși.
— Deci a dispărut, spuse George când Aston termină.
— Mac a părăsit de tot clădirea, aprobă Aston. A sucit-o și a învârtit-o pe săraca fată pe care a trimis-o Kinclave după el. După cum îl știu, Kinclave a crucificat-o, ceea ce probabil a fost puțin cam nedrept.
— Sper că el n-a pățit nimic.
— Câinele ăsta bătrân știe să-și poarte singur de grijă, bâigui Aston.
— Și cum poți fi atât de sigur? Paul, i-a murit soția, n-ai de unde să știi cum l-a afectat asta.
— Acum vorbești ca psihiatra aia psihotică.
— Păi, poate are dreptate.
— Are un căcat.
— Ai lucrat prea mult cu Mac. Prejudecățile lui te-au molipsit și pe tine.
— Cum spui tu, bâigui Aston iar.
— Mă întreb unde o fi.
— O să apară el, spuse el, apoi adăugă cu un rânjet sarcastic: Poate are nevoie de o pauză ca să vadă lucrurile în ansamblu.
— Lua-te-ar naiba, Paul, zise George, dar zâmbea. Dacă nu scot nimic logic de la tine în legătură cu asta, ce-ar fi să ne îndreptăm atenția spre următorul punct de pe ordinea de zi? Mai precis, să deslușim ce-i cu viața ta amoroasă.
— Dacă ai de gând să-mi spui că are balta pește, nu te mai obosi, o preveni Aston. N-am chef.
— De fapt, zise George, ceea ce voiam să spun înainte de a fi întreruptă atât de nepoliticos e că are să se întoarcă. Întotdeauna se întoarce. Știm

amândoi lucrul ăsta. Adică, voi doi certându-vă – ce să spun, o noutate! De parcă asta nu s-ar întâmpla cel puțin o dată pe săptămână. Totuși, ce vezi la ea, Paul? E atât de… pițipoancă?

— Ai văzut-o…

— Frumusețea e o calitate de suprafață, Paul.

— Cine-a zis că vreau să trec dincolo de suprafață?

— Ești atât de superficial!

Ridică din umeri.

— Mi s-a spus și mai rău de atât.

— Nu-mi vine să cred că ea și-a imaginat că avem o aventură.

— E ridicol.

— De-a dreptul absurd, aprobă George ridicându-se în picioare. OK, cred că e timpul să te ducem acasă.

Aston se ridică și își încolăci brațul de al ei.

— Ia-o tu înainte.

Alcoolul îl lovi în clipa în care ieși în aerul curat. Se clătină ușor, se prinse mai strâns de brațul lui George. Se simțea de parcă cineva îl lovise în cap cu un ciorap plin cu bile de biliard.

— Te simți bine? întrebă George.

— Bine, îngână el. Extrem de bine și de mișto.

Simțea cum pe fața lui se întinde un rânjet caraghios, nu putea face nimic să-l împiedice. „Trebuia să fiu un pic mai deștept și să nu beau pe stomacul gol”, gândi el. Încercă să-și aducă aminte când mâncase ultima dată; o ghicitoare egală cu deslușirea sensului vieții. Realiză că George se uita la el și că probabil se uita de ceva vreme, așteptând ca el să spună ceva. Avea o expresie nedumerită pe chip.

— Ce-i? murmură el.

— Nimic, spuse ea.

— Sunt bine.

— Da, te-am auzit de prima dată. Extrem de bine și de mișto.

— Extrem de bine și de mișto, repetă el.

— Haide, spuse George, apucându-l pe Aston de braț. Hai să te ducem acasă.

Nu-și amintea prea bine drumul până acasă. Acum stătea amețit și confuz în fața barului, și în clipa următoare se găsea în fotoliul lui preferat spunându-i lui George cât e de minunată, cât de bună prietenă îi e, o fată de aur… cuvintele îi veneau întruna și nu le putea opri. Din fericire, reușiseră

să găsească un taxi; chiar și așa anesteziat cum era, nu-l încânta ideea unei alte călătorii cu metroul… nu încă, cel puțin. Își închisese ochii pe bancheta din spate, îl auzise pe taximetrist informând-o pe George că îi va costa suplimentar dacă vomita, o auzise pe George asigurându-l pe șofer că n-o să fie nicio problemă, sperând ca ea să nu se înșele. Următorul lucru de care-și mai aducea aminte era George scuturându-l să se trezească și anunțându-l că ajunseseră acasă. Se uită în jos, la mâna lui. Sticla de Jack Daniel’s pe jumătate goală pe care o deschisese noaptea trecută apăruse acolo. Aston se uită de la sticlă la cafeaua pe care i-o făcuse George, apoi iar la sticla de whisky. Luă cana de pe măsuța de cafea, sorbi îndelung. Se fripse la gură, dar abia simți. Puse cana jos, desfăcu dopul la sticlă, turnă două degete de whisky peste cafea și luă o înghițitură. Primul lui gând fu să ascundă sticla de George, dar asta făceau numai alcoolicii. Da, era mult mai mangă decât fusese în ultimii ani, dar totuși, între mangă și alcoolism în adevăratul sens al cuvântului, era o mare diferență. Puse sticla pe masă.

Se auzi apa de la baie, apoi pași pe hol. Se deschise ușa și George intră în cameră. Văzu sticla și merse direct spre el, cu mâna întinsă, făcându-i semn cu degetele.

— Dă-o încoace, spuse ea.

Somnoros, Aston îi întinse cana. O mirosi, luă o gură.

— OK, asta e a mea. Un semn cu capul spre cealaltă cană de pe masă. Aston ridică din umeri și se întinse după cană. George scoase un oftat lung.

— Nu-mi place să te văd în halul ăsta, Paul!

Se opri o clipă, lăsând cuvintele ei să-și facă efectul.

— Îmi pare rău, spuse într-un final. Iartă-mă, iartă-mă, iartă-mă!

— Și nu te scuza. Te face să pari patetic. Un lucru mai rău decât un tâmpit beat e un tâmpit beat patetic.

— Nu te merit. Serios că nu.

— Doamne, Paul, mai scutește-mă.

— Nu, lasă-mă să vorbesc un minut. Aston se uită la ea. La cele două George. Ești cea mai bună prietenă pe care și-o poate dori cineva. Absolut cea mai bună. Serios că ești.

— Știi ce, Paul? O să te simți extrem de jenat mâine, când o să-ți amintesc de asta.

— Nu-i adevărat. Aston îi luă mâna, și începu să deseneze cercuri pe dosul ei. O apucă bine și o trase în poala lui. Își înfășură mâinile în jurul taliei ei, își apăsă fața de spatele ei. Îi auzea bătăile inimii în ureche și-i

simțea căldura trupului. George încercă să se miște, dar Aston o ținu strâns. Ea făcu sforțări să se elibereze, dar el o strânse și mai tare.

— Ce dracu' faci, Paul? Dă-mi drumul!

Cu cât se sforța mai tare, cu atât o ținea mai strâns. Mâna lui se deplasă în sus ca teleghidată. Dintr-odată simți durere peste tot și se trezi rostogolindu-se pe jos, ținându-se de vintre și încercând să respire, întrebându-se cum naiba ajunsese acolo. Ridică privirea și o văzu pe George uitându-se furioasă la el.

— Mai încearcă o dată să faci asta și te omor, șuieră ea, și apoi dispăru, trântind ușa de la intrare suficient de tare cât să zgâlțâie tablourile de pe pereți. Aston așteptă să-i cedeze durerea, apoi se întinse spre măsuța de cafea și apucă sticla. Continuă să bea până când uită de toate problemele: Laura, Mac, MI6, George puteau să se ducă dracului cu toții.

13.

Inspirându-mă de la Invizibili, mi-am petrecut după-amiaza în magazinele de caritate, alegându-mi un amestec ciudat de haine, obiecte vestimentare în care în mod normal nu m-aș fi văzut nici mort: pantaloni maro evazați din material sintetic, un pulover gros de lână, multicolor, mănuși fără degete și o căciulă veche de aviator. Apoi m-am dus înapoi la hotelul meu fără nicio stea, pentru partea cea mai distractivă. Am stricat hainele cu foarfeca și cu murdărie, le-am făcut să arate ca și cum nu mai fuseseră într-o mașină de spălat de un deceniu-două. Și apoi, *la pièce de rèsistance…* Am aruncat toată grămada în chiuvetă și m-am pișat pe ele, altfel spus le-am stropit cu niște parfum autentic de stradă. Detaliile sunt cele care îi separă pe amatori de profesioniști.

Mă îmbrac încet, reverențios, fără să mă grăbesc, ca să pot intra în rolul pe care urmează să-l joc. Pielea altcuiva… papucii altcuiva. Mă frec cu praf pe față și-mi zburlesc părul, iar acum sunt gata de plecare. Nu mai sunt Robert Macintosh. Ca să-ți iasă deghizarea, trebuie să *devii* cu adevărat, trebuie să-ți trăiești și să-ți respiri noua identitate. Kinclave ar putea trece pe lângă mine pe stradă, fără să-mi arunce nici măcar o privire.

Băiatul de la recepție nu ridică ochii, își citește mai departe westernul de doi bani. Nu că ar conta dacă se uită. E înconjurat de aura aceea de om care

a văzut de toate, ochii unui alcoolic. Singurul lucru care-l interesează e să-și termine tura, să-și ia banii și să intre în cel mai apropiat bar.

Adidașii îmi sunt puțin cam strâmți și mă rănesc la picioare. Și asta e bine. Mă pot folosi de asta. Încălțările strâmte mă încetinesc și mă obligă să mă mișc cu mersul acela târșâit de om al străzii. Stanislavski[7], poți muri de ciudă! Prima mea oprire e Mayfair, și chiar și în mijlocul acestei opulențe, mă integrez perfect. Aceasta e frumusețea deghizării. Pot merge oriunde, fără să mă vadă nimeni. Nimeni nu-i vede niciodată pe Invizibili. Nu mă opresc când ajung la cutia poștală roșie demodată, nu e nevoie. Semnul făcut cu cretă albă e ușor de distins. O liniuță îmi spune care e următoarea destinație. Avem două destinații: o linie albă și două linii albe – simplu e întotdeauna cel mai bine. Înapoi pe străzile mai modeste, mă opresc la o intrare să-mi odihnesc picioarele. Adidașii ăștia m-au terminat. Gândindu-mă la lumea pe care am lăsat-o în urmă, mi-e greu să cred că am făcut vreodată parte din ea. Îmi închid ochii o clipă și o văd numai pe Sophia. E infirmă, disperată și își imploră moartea, iar mie mi se rupe inima. Încerc să mă gândesc la perioada în care eram fericiți, dar gândurile acelea nu vor să vină. Totuși, ele există undeva încuiate în mintea mea, dar sunt îngropate prea adânc. Deschid ochii și-i închid din nou. Nu mă ajută cu nimic. Tot așa o văd, întinsă în pat, abia trăgându-și sufletul, iar eu călare peste ea. Perna e din puf de rață, iar fața e proaspăt spălată și călcată, mirosind a briză de vară, cu cute paralele de ambele părți. Iar ea zâmbește. Pentru numele lui Dumnezeu, zâmbește cu adevărat. Și trebuie să fac asta pentru că n-o mai pot lăsa să sufere. După asta, n-am vrut decât să mă sinucid, dar n-am fost suficient de puternic s-o fac. Am încercat. Doamne, chiar am încercat. Am visat la o mie și una de feluri în care mi-aș fi putut pune capăt zilelor, dar n-am avut curaj. Am stat în cada aia aproape trei ore, cu apa fierbinte până sus, uitându-mă la lama de ras, fără să pot face ultimul pas.

Un polițist mă alungă de acolo și îmi dau seama că nu vrea să se apropie prea tare, ca nu cumva nenorocirea mea să fie contagioasă. Îmi târăsc picioarele pe străzi, cu mâna murdară încleștată pe o cutie de cidru ieftin. Cutia e goală. Cidrul a fost dulceag și grețos, dar l-am dat oricum pe gât, spunându-mi că micile detalii fac toată diferența. Trec pe lângă alți câțiva polițiști, care se uită prin mine, și pe lângă niște petrecăreți de vineri noaptea care nu mă bagă câtuși de puțin în seamă. Mai sunt încă vreo câțiva navetiști în Paddington, îndreptându-se spre casă, după încă o zi în care s-au spetit muncind. Privesc oamenii dispărând în jos pe scări înspre Metrou și

văd câteva chipuri neliniștite. S-a întâmplat o dată, se mai poate întâmpla și a doua oară. Poți să-ți spui că fulgerul nu te lovește de două ori… e mai greu să o și crezi.

Înlocuiesc cutia cu o cafea, plătind în monede de argint și bronz, și-mi înfășor ambele mâini în jurul paharului de carton. Iau o gură și o savurez. Prăbușindu-mă într-un scaun, îmi suflu aburii spre doamna de lângă mine, îi spun cât e de frumoasă, o întreb dacă are ceva mărunțiș. Nu se ferește să-și ascundă dezgustul, se uită la mine, își apucă servieta și o șterge. Bun. Aveam nevoie de locul ei. Ținând cafeaua într-o mână, mai iau o gură. Degetele de la mâna liberă pipăie dedesubtul scaunului, o mișcare atât de fină că n-ar fi observat-o nimeni. Desfac suportul magnetic și inima mi-o ia la goană. Și nu are nicio legătură cu cafeaua.

Idioții ăia o să fie încântați de ce le-am pregătit în continuare.

PARTEA A DOUA

A treia variantă

Singură mintea omului, nu dușmanul sau vrăjmașul, e cea care-l atrage pe căi necurate.

BUDDHA

14.

Au trecut mulți ani de când n-am mai fost pe aici și îmi ia ceva timp până găsesc locul pe care-l caut. Clădiri înalte se întind de ambele părți ale străzii pietruite, strâmbe, murdare și cenușii. Mă opresc la un magazin la jumătatea drumului, o clădire care e un monument de neglijență. Nu s-a schimbat nimic de la ultima mea vizită. Aceeași vopsea roșie e mânjită pe uși și pe ramele ferestrelor, crăpată, descojită și cu bășici, iar lemnul de dedesubt e înnegrit. Același semn ruginit atârnă deasupra ușii, scârțâind când adie vântul. Aproape că reușesc să disting numele magazinului. Litere aurii decolorate, pe negru:

Fogarty – Costume de bal mascat
Înființat în 1975

Ușa s-a umflat de-a lungul anilor, dar reușesc la a doua încercare. Împing scurt și cu putere, și ușa se deschide, iar clopoțelul sună deasupra capului meu. Pășesc în atmosfera conservată, o lume a naftalinei, a prafului și a mirosului stătut de tutun. Un curcubeu de culori strălucește în lumina difuză din atelier. Costumele ocupă fiecare centimetru, înghesuite pe suporturi de umerașe, fiecare din ele oferindu-ți o evadare din realitatea mundană. Aici e Tărâmul Iluziilor, un loc unde poți fi orice îți dorești: un pirat, un clovn, un

om al cavernelor. Sunt și rochii elegante de bal pentru doamne, costume pentru domni; patru ținute gri identice din perioada de început a celor de la *Beatles* atârnă la un loc, aliniate și pregătite pentru următorii John, Paul, George și Ringo. Pălării și pantofi sunt înghesuiți pe oriunde e un pic de loc. Totuși, costumele astea goale îți creează o senzație de tristețe, aproape sinistră.

— Închidem pentru pauza de masă în cinci minute, strigă o voce din adâncuri. Dacă doriți ceva, grăbiți-vă.

Un clic când se încuie broasca. Întorc semnul de „Închis" și mă îndrept spre voce, strecurându-mă printre șirurile de suporturi de haine, ușor aplecat ca să nu dau cu capul de tavanul cu grinzi joase. Adidașii mei plutesc peste dușumeaua tocită. Undeva merge un radio, încet, pe postul Clasic FM. Armonii bogate și acorduri înflăcărate, note zburând peste tot, o execuție plină de virtuozitate a pianistului… un concert de Rahmaninov, dacă nu mă înșel. Fogarty e în spatele tejghelei, aplecat deasupra unei mașini de cusut, cu o expresie concentrată la maximum, cu ochii mijiți în spatele ochelarilor cu ramă neagră și cu ace prinse între buzele subțiri. Încă un huruit al mașinii de cusut și scoate rochia. O pune pe un umeraș, o așază cu grijă pe suport și apoi înlocuiește acele cu un B&H[8]. Trage adânc în piept și expiră satisfăcut fumul. Tușește, apoi se rotește în scaunul lui și se uită drept la mine. Nu mă vede, însă. Vede doar zdrențele și fața jegoasă sub barba nerasă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, spune Fogarty. Există o urmă de accent irlandez la el. Doar o urmă. Au trecut multe primăveri de când barca lui a acostat pe aceste țărmuri. Ce să fac să scap de voi, ăștia, ai? Pentru ultima dată, nu am nicio haină de care vreau să scap.

— Nu așa te porți cu un vechi prieten, îi răspund cu vocea mea hârâită de om al străzii.

— Nu știu cine ești, dar, cu siguranță, nu-mi ești prieten.

Răspund cu vocea mea normală:

— Ești sigur de asta?

Fogarty se mai uită o dată la mine, de data asta mai de-aproape. Zâmbește, și zâmbetul se transformă repede într-un hohot gros, tabagic. O sclipire de recunoaștere îi luminează fața.

— Măi să fie, măi să fie, spune el. Mac, cum te văd și cum mă vezi. Fir-aș al naibii… a trecut ceva vreme.

— Vreo câțiva ani, aprob eu.

— Câțiva ani, pe naiba. Trebuie să fie în jur de zece.
— Ce repede zboară timpul, nu-i așa?
Fogarty e în fața tejghelei acum, cu țigara înfiptă în gură. Îmi apucă mâna și o strânge. De aproape, îmi dau seama cât timp a trecut. S-a îngrășat, o tonă, iar părul îi e alb ca zăpada. Fața îi e brăzdată de șanțuri adânci. Nu mai suntem copii, niciunul din noi.
— Deci, care-i povestea, Mac? Ai uitat să-ți plătești croitorul? Adică, hainele astea au depășit demult data expirării. Demult.
— Dacă ți-aș spune, ar trebui să te ucid.
Fogarty râde și tușește în același timp. Din nări îi ies fuioare de fum.
— Tot același Mac pe care-l știu, ai?
— Vorbesc serios.
— Da, da, normal că vorbești serios.
Mă îndrept spre cealaltă parte a tejghelei, în scaunul rotativ, și mă instalez ca la mine acasă. E bine să mai scapi de greutate. Mă întorc cu fața la antica mașină de cusut. E de pe arcă. Mă sucesc înapoi și mă uit la costumele de oameni ai mării.
— Locul ăsta nu s-a schimbat câtuși de puțin, constat. E tot o vizuină.
— Se prea poate, spune el, dar e vizuina mea. Stai așa, lasă-mă să închid, și-ți pun ceva de băut. Ce zici?
— Ți-am luat-o demult înainte. M-am gândit că ar fi frumos să mai stăm de povești, să ne mai amintim de vremurile trecute, așa că am încuiat când am intrat. N-aș refuza un pahar, totuși.
— Ce s-a întâmplat, Mac? Te-ai nimerit prin zonă, ai?
— Mai târziu. Adu numa' de băut. Nu vezi că mor aici de sete?
Fogarty strivește țigara și mă mai măsoară o dată din ochi, râzând mânzește.
— Trebuie să aud asta, spune el. Clatină din cap și apoi dispare, iar perdeaua de mărgele zăngănește în urma lui. Las să treacă o secundă, apoi mă ridic, despart perdeaua cu dosul mâinii. Aproape că-l pot distinge. Se află într-un birou mic, și părul alb apare și dispare din raza mea vizuală. Ascult cu atenție, să mă asigur că nu dă vreun telefon nelalocul lui. Îl aud doar scotocind prin dulapuri, căutând, probabil, o sticlă. Mulțumit că nu are de gând să mă denunțe, las perdeaua să cadă ușor la loc și mă așez din nou.
Fogarty se întoarce cu o sticlă de brandy, așază cu grijă două pahare mari, bombate pe tejghea, și toarnă două măsuri sănătoase. Brandy-ul își face efectul imediat, încălzindu-mă pe dinăuntru. Mă fac comod în scaunul

rotativ și închid ochii.

— Deci, spune Fogarty. Ce se întâmplă, Mac?

Deschid ochii, iar el se uită țintă la mine, prin ochelarii lui cu ramă neagră, arătând ca o bătrână bufniță înțeleaptă, părând îngrijorat.

— De ce trebuie să se întâmple ceva? E cumva ilegal să-ți vizitezi un vechi prieten în zilele noastre?

Fogarty ia o dușcă și îmi zâmbește ca o bătrână bufniță înțeleaptă.

— Ne putem învârti în jurul cozii toată ziua sau putem trece direct la subiect. Face o pauză, părând să reflecteze, iar eu dau din cap invitându-l să continue. Fogarty a fost dintotdeauna deștept: Ești aici pentru că-ți sunt dator, și ai decis că e vremea să-ți întorc favoarea. Am sau nu am dreptate?

— Te-ai prins din prima.

— Mă gândeam eu. OK, ce vrei?

— Am nevoie de un loc unde să stau o vreme. Fără întrebări incomode.

— Nicio problemă. Și?

Mi se pare că urmează un „și”, aici.

— Și am nevoie de o față nouă.

— Fără întrebări incomode?

— Fără întrebări incomode.

— Și după asta suntem chit?

Încuviințez dând din cap. Își ridică paharul, iar eu îl ridic pe al meu. Ciocnim și se aude un clinchet – o singură notă de cristal, limpede și tare. O înțelegere încheiată.

— E o plăcere să fac afaceri cu tine, spune el.

15.

Aston fu trezit de telefon și răspunse din instinct. Mare greșeală! Vocea ascuțită a mamei sale îi sfredeli creierul, vătămându-i grav urechea. Oricât i-ar fi spus, nu pricepea că nu era nevoie să țipe în telefon. După părerea ei, singura cale prin care te puteai face auzit de persoana de la capătul celălalt al firului era să RAGI ÎN RECEPTOR, ca un englez aflat în străinătate, care încearcă să se facă înțeles de localnici. Se uită la ceasul de pe noptieră și avu un moment de confuzie când nu-și putu da seama dacă era douăsprezece ziua sau noaptea… se întoarse și apăsă butonul de handsfree,

se întoarse înapoi și își trase perna peste cap. Din fericire, mama lui nu avea nevoie de nimeni ca să poarte o conversație. Îi trebuia doar o placă de sunet. În timp ce-i dădea înainte, Aston își evaluă starea. Își putea mișca degetele de la mâini și de la picioare, și avea o erecție turbată, ceea ce era un început bun. Capul era cu totul altă poveste. De câte ori își deschidea ochii, simțea de parcă cineva îi folosea creierul pe post de pernă de ace. Mai bine să-i țină închiși. Întunericul era liniștitor, ca un balsam pentru durere.

Prinse ideea generală a polilogiei mamei sale fără s-o asculte cu prea mare atenție; programul ei curent fusese adaptat după evenimentele din 18/8. Era convinsă că țara e în război și că Teroriștii – și când vorbea despre ei, meritau întotdeauna un „T” mare – ne invadaseră. Chiar și în mijlocul Angliei erau în largul lor, plantând bombe în cabine telefonice, plănuind s-o răpească și comițând tot felul de atrocități. Sătucul somnoros Great Bedwyn era următorul pe listă. Evident. Teroriștii din toată lumea se pregăteau cu toții să atace mișelește micul colțișor din Wiltshire, de care nu auzise nimeni. Dacă voiai să fii pe pagina întâi a ziarelor, unde altundeva ai fi putut ataca? New York? Paris? Aston renunțase s-o mai convingă că viața ei nu e în pericol, că avea mai multe șanse să câștige la loterie decât să fie surprinsă de un atac terorist. Șansele să câștige la loterie erau undeva pe la 14 000 000 la 1; șansele să fie aruncată în aer într-un atac terorist erau de două ori cifra, la naiba… de trei ori. A încercat să fie înțelegător. Și-a dat seama că era cu adevărat înspăimântată. 7/7 speriase oamenii de moarte, dar teama se atenuase; timpul nu numai că vindecă, ci pune distanță și ridică ziduri după care îți poți ascunde frica. Săptămână după săptămână, atrocitatea e îngropată mai adânc în memorie; viața își relua încet cursul obișnuit. Da, s-a întâmplat o dată, îți spuneai, dar fulgerul nu lovește de două ori… numai că lovise, și cu acest ultim atac, zidurile acelea se prăbușiseră, lăsându-i pe toți să se întrebe ce avea să se întâmple în continuare. Pentru că trebuia să se mai întâmple ceva. O reacție firească, presupunea Aston, și o reacție pe care o doreau teroriștii (iar Aston nu avea de gând să-și încurajeze mama făcând referire la ei cu un „T” mare și gras). Îi explicase răbdător că, dacă se poartă așa, le face jocul. Terorismul se baza pe frică, îi spuse. Actul de terorism mizează pe efectul psihologic. Teroriștii voiau să sperie lumea, să-i oprească pe oameni din drumul lor și să-i pună pe gânduri: „Doamne, asta se poate întâmpla oriunde, oricând”. Și imediat cum ai început să gândești astfel, băieții răi au câștigat. Voiau să provoace haos și întârzieri. Voiau să dea zborurile peste cap pentru că unei pasagere îi

atârnă niște fire de sub sacou și s-ar putea să fie o bombă, voiau ca oamenii să se uite peste umăr și să se întrebe dacă nu cumva le-a sunat ceasul.

Firește că maică-sa nu ascultase nici măcar un cuvințel. Teroriștii erau pe urmele ei. Și gata.

Aston rămase întins în pat, cu capul pulsându-i, în ritm cu vocea ei, dorindu-și ca ea să bată pe altcineva la cap. O iubea, dar era un pic prea mult. Avea o mahmureală de coșmar, iar ea nu-l ajuta deloc. Subconștientul lui prinse cuvântul „Londra”, și se conectă, alarmele se declanșară și o transpirație rece i se prelinse din pori. Nu era bine. Spera că nu plănuia vreo vizită. Una era să relaționeze cu ea printr-un fir de telefon, și cu totul altceva să facă asta față în față. Ascultă concentrat punând cuvintele ei cap la cap, cu grijă. Nu era simplu, atunci când trăncănea întruna ca o moară stricată. Trebuia să fii atent și să construiești imaginea de ansamblu din bucățele, altfel rămâneai confuz ca vițelul la poarta nouă. Ultima bucățică din puzzle fu așezată la loc, iar el respiră ușurat. Nu avea de gând să-l invadeze. Din câte înțelesese, Roy reușise să ia bilete pentru Ultima Noapte a Concertelor. Și motivul pentru care sunase, problema pentru care îl deranjase din mahmureală… voia să știe dacă vor fi în siguranță din cauza Teroriștilor.

Când scăpă de ea în sfârșit, scoase telefonul din priză și închise ochii. Cinci minute mai târziu, prea agitat ca să doarmă, se ridică și se băgă sub duș. Capul îi era plin de imagini neplăcute ale evenimentelor din ziua precedentă, scene care-l făceau să intre în pământ de rușine. Lucruri pe care le făcuse, vorbe pe care le rostise. Laura avea dreptate. Nu că ar fi alcoolic, dar dacă o mai ținea tot așa, avea să o sfârșească cu un ficat tare ca piatra și cu vine plesnite în nas. Asta voia? Să-și isprăvească zilele într-un pat de spital cu pielea de culoarea pergamentului și cu organele interne cedându-i unul după altul? Nu era o imagine prea plăcută.

Și nu ar fi primul spion doborât de băutură. MI6 era presărat cu victime. Și nu doar MI6. MI5 și băieții în albastru aveau și ei victimele lor. Era ușor să dai vina pe una sau pe alta. Lucrau într-un mediu extrem de stresant, punându-și viața în pericol. Aveau nevoie de o portiță de scăpare, iar alcoolul părea soluția perfectă. Dai pe gât câteva beri și îți mai verși năduful. Sau alta: făcea parte din meserie. Le inoculaseră asta încă de când erau la Fort. Zile grele de instrucție, urmate de nopți și mai grele de stat la băute, iar instructorii îi întărâtau să mai bea măcar încă un pahar, pentru că mureau de satisfacție să te vadă mahmur a doua zi. Dar, frate, după ce

absolveai IONEC, erai rezistent la băutură, nu glumă! Apoi, mai era și elementul *macho*, ideea că dacă bei mai mult decât Smithy de la Direcția Orientul Îndepărtat sau decât Gary de la Operațiuni Informatice, asta te făcea cumva mai bun la slujbă. Da, se puteau găsi o grămadă de justificări, mici chestii pe care și le putea spune ca să se simtă mai bine, dar erau toate o mare tâmpenie. Ideea de bază era că fie alegeai să bei, fie să nu bei. Alegeai să fii slab sau alegeai să fii tare.

Aston lăsă apa de la duș să-i biciuiască pielea. Dădu apa mai caldă, și-și văzu pielea înroșindu-se, apoi își ridică fața în jetul de apă. O altă scenă de ieri îi veni în minte: o ține strâns pe George, iar ea se zbate. Dumnezeule, chiar atât de jos căzuse? Simți că fața îi ia foc, și asta nu avea nicio legătură cu temperatura apei. Ce bou! Cum mă-sa o să repare lucrurile? Închise nervos dușul, se întinse după un prosop și se șterse. Primul lucru de făcut era să-și scoată băutura din cap, cel puțin în viitorul imediat. Apoi, partea cea mai grea… să-i ceară scuze lui George. Va trebui să muște din pâinea umilinței, o pâine cam greu de înghițit. Dar hai să privim partea bună a lucrurilor – deci ziua de azi nu începuse prea bine – ar fi mers și fără polilogia maică-sii, și mahmureala asta era cruntă – dar nu avea cum să fie mai rea decât cea de ieri. Nimic nu se putea compara cu asta.

Pumnii strânși.

16.

Îl urmez pe Fogarty sus, în apartamentul de deasupra magazinului. Semnul de pe ușa de la intrare, care spune că a fost chemat pentru o urgență de familie, ne asigură că nu o să fim deranjați. Faptul că nu are rude e irelevant. Scările sunt înguste, fără covoare, scândurile de lemn strălucesc de uzate ce sunt. La jumătatea drumului, Fogarty rămâne fără suflu. Se odihnește o clipă sprijinit cu mâna de balustradă, tușește și scuipă în batistă. Se întoarce spre mine cu scuze în priviri.

— O să te omoare tutunul, îl avertizez.

— Nu zău.

Se uită în batistă apoi o îndeasă la loc în buzunar și-și continuă urcușul. Mă face să realizez în ce formă bună sunt eu. El e supraponderal, fumează, nu face sport. Suntem cam de aceeași vârstă, plus minus doi ani. Prin vinele

lui curge colesterol gros ca untul. Poate oricând să facă un atac de cord.

Ușa de sus are trei încuietori: un lacăt cu cifru, o broască monobloc cu zăvor masiv și o yală. Fogarty acoperă lacătul cu mâna și formează cifrul. Își scoate o legătură de chei de la brâu. Broasca monobloc cedează cu un clic zgomotos. Zăngănește ultima cheie în yală și am intrat. Apartamentul e intim, cu camera de zi suficient de mare să învârtești în ea o pisicuță cu o coadă scurtă. N-ar strica un strat de vopsea pe pereți; pete galbene de nicotină înconjoară lustra și pe pereți sunt urme mari, deschise la culoare, acolo unde odată atârnaseră niște tablouri. Casa are un miros de om bătrân, amestecat cu izul stătut al milioanelor de țigări fumate acolo. Aerul e închis. Arunc o privire spre bucătărie și nu mă pot abține să nu observ că sunt cutii peste tot. Sunt puse una peste alta în lăzi, pe suprafața de lucru, pe jos. Cutii de supă, de fasole, de chifteluțe, ce vrei. Îmi chiorăie stomacul. Ultima dată când am mâncat ca lumea a fost la Carmichael's, acum un secol.

— Simte-te ca acasă, spune el.

— În regulă. Fac un semn din cap, spre bucătărie. Ce-i cu toate cutiile astea? Știi ceva ce eu nu știu? Te pregătești pentru următorul război mondial, sau ce?

Fogarty se uită la mine de parcă eu aș fi ăla nebun.

— Trăim niște vremuri periculoase, Mac. Ai văzut ce s-a întâmplat la Leicester Square. O să se întâmple din nou. Ascultă ce-ți spun. Și data viitoare are să fie mai rău. Mult, mult mai rău. Trebuie să fii pregătit pentru orice. Nu dau doi bani pe ce spune Guvernul, că situația este sub control. Un căcat. Adică, ce dracu' pot face ei? Nu au cum să ne apere. Nici vorbă de așa ceva! Iisuse, nu m-aș încrede în grămada aia inutilă de idioți nici în ruptul capului.

— Vorbești serios, nu-i așa?

— Extrem de serios.

Și-mi dau seama că așa e. Are ochii mari și luminoși în spatele ochelarilor, și asta-l face să semene și mai mult cu o bufniță, dar de data asta, cu un pui de bufniță care și-a pierdut mama.

— Corect, spun eu, tărăgănând cuvintele, jucându-mă cu el. Dar dacă, data viitoare, dacă, știu eu, să spunem că se hotărăsc să pună vreo porcărie în rezervele de apă. Vreun super-virus care să șteargă de pe fața pământului toată populația Londrei?

— Eu beau numai apă îmbuteliată, răspunde Fogarty, repede ca fulgerul.

— OK… dacă se hotărăsc să folosească vreo armă chimică. Să deschidă

o canistră de Sarin în metrou, așa cum s-a întâmplat în Tokyo cu câțiva ani în urmă.

Fogarty schițează un zâmbet hâtru și se întinde jos, lângă canapea. Scoate o cutie veche de carton și dă capacul deoparte. Masca de gaze trebuie să fie din timpul Primului Război Mondial, și a fost probabil sustrasă de la vreunul dintre costumele militare din atelierul de jos. Abia mă abțin să nu izbucnesc în râs.

— Trebuie să mă dau bătut. Te-ai gândit la toate, spun.

Încântat de sine, își mai aprinde un B&H.

— Așa îmi place să cred, Mac. Totul e să fii pregătit. Să fii gata. Fogarty trage un fum și-l dă afară cu o tuse emfizemică. Încă un fum să-și liniștească plămânii, și apoi constată: Nu miroși prea bine, știi? Dacă vrei să faci un duș, baia e pe acolo. Arată spre ușa din capătul celălalt al încăperii. Pe hol, prima pe dreapta. O să-ți caut niște haine.

— Ar fi bine, îi spun.

— Nicio problemă, zice el. Știi, Mac, mă bucur să te văd din nou.

— Da, asemenea.

Dușul e vechi și obosit, la fel ca Fogarty. Merge când cald, când rece, și apa cade moale, mai degrabă picurând, decât stropind. E bine să scap de duhoarea de om al străzii și, când termin dușul, aproape că mă simt din nou uman. Caut o lamă în dulăpior, mă bărbieresc, mă admir în oglindă. Pe bune că sunt un tip atrăgător. Blugi, un tricou alb simplu, o bluză de marinar cu un vapor albastru în stânga, pe piept. După mirosul mucegăit, bănuiesc că are o grămadă de haine depozitate în beci, sau așa ceva. Un lucru e sigur, nu sunt ale lui Fogarty. Sunt mai bine de o sută de ani de când a avut el mărimea asta.

Când mă întorc în camera de zi, Fogarty mă întreabă:

— Când vrei să începem?

— Sunt gata când vrei tu.

Îl urmez pe hol, pe lângă baie, într-o boxă mică. Pânza neagră și groasă care atârnă la geam e lipită cu bandă adezivă argintie pe margini, ca să țină departe razele soarelui, iar lumina de pe hol taie umbre în întuneric. Se îndreaptă spre masa de machiaj și aprinde un bec. Lumina e orbitoare și directă, revărsându-se din becurile care înconjoară oglinda. Sunt câte patru pe fiecare parte, și altele trei deasupra. Becuri mari și goale. Pentru o clipită, o văd așezată în fața oglinzii luminoase și îmi stă inima în loc. Se dă cu rimel pe genele dese, iar eu mă aplec înainte, șoptindu-i cu buzele lipite

de gâtul ei lung, elegant. Parfumul ei mă inundă. Își întoarce capul și buzele ni se întâlnesc. Doamne, ce frumoasă e! Un înger în rochie roșie de catifea.

— Ți-e bine, Mac?

— Da, spun absent, simțindu-mă dintr-odată gol pe dinăuntru.

— Ești sigur? Nu arăți.

— Sunt bine. Hai să trecem la treabă.

Rotește scaunul de frizer, îmi face semn să mă așez, apoi îl întoarce cu fața la oglindă. Mă uit în oglindă. Ea e undeva acolo, ascunsă în adâncurile reci.

— Ce să fie? întreabă Fogarty, pe un ton straniu, de frizer.

— Nu-mi pasă, atâta timp cât sunt complet de nerecunoscut când termini.

— Bătrân sau tânăr?

E tentant să-ți îndepărtezi câțiva ani de pe chip și să dai timpul înapoi.

— Mai bătrân, spun. Nimănui nu-i pasă de bătrâni, nici cât negru sub unghie.

Un hohot de râs tabagic cinic, la Fogarty.

— Adevărat, al dracului.

Când Fogarty trece la treabă, mă uit fix în oglindă, practic, hipnotizându-mă singur. Deodată, prind un foșnet de rochie roșie cu coada ochiului. Mă concentrez pe el pentru că nu vreau să dispară din nou. Și iat-o. Zâmbește din spatele sticlei. Îmi zâmbește mie. Îmi închid ochii, pierdut în amintiri, pierdut în timp.

17.

Viena, 1993

Un moment perfect hollywoodian. Camera de luat vederi se apropie pentru un detaliu de prim-plan și tot restul se estompează. Oameni și obiecte se amestecă într-o acuarelă de fundal, cu flecăreala zgomotoasă de bar redusă la murmure și șoapte. Un zâmbet ușor și o privire mătăsoasă, asta a fost tot. Dar era destul pentru moment, pentru că îi fusese adresat lui, și numai lui. În clipa aceea, nu mai exista nimeni în afară de îngerul în rochie roșie de catifea. Ardea ca o văpaie, eclipsând totul în jurul ei. Nu mai conta decât aici și acum. Nimic altceva. Da, era un moment perfect din

Epoca de Aur Tinsletown, cu Bogart și Bergman în Casablanca.

Prostii, *își zise,* lasă asta în seama poeților. *Dar chiar când se gândea la asta, surâse afundându-se mai tare în reverie. Sincer vorbind, de o săptămână venea aici în fiecare seară, sperând că, printr-o minune, ea îl va observa, deși asta i se părea la fel de improbabil ca alegerea lui Arnold Schwarzenegger în funcția de guvernator al Californiei. Pe scurt, era cea mai minunată creatură pe care o văzuse vreodată: cu părul blond, cu trăsăturile de zână ale lui Audrey Hepburn și cu trup perfect. Bănuia că are în jur de treizeci și cinci de ani, dar vârsta conta. Avea genul acela de frumusețe atemporală, după care toată lumea întoarce capul. Iar acum îl zărise, și tot ce-i rămăsese de făcut era să se holbeze la locul gol de pe care tocmai se ridicase, simțind cum i se îmbujorează obrajii. Dacă l-ar fi văzut vreunul din colegii lui acum, ar fi chemat oamenii în uniforme albe. Lăsat fără grai și prostit de o femeie haide… „fugi de acilea", ar râde ei. O parte din el voia să se caște pământul și să îl înghită. În același timp, era mai mult decât bucuros să stea și să se holbeze ca un imbecil.*

Încet, își îndreptă atenția asupra încăperii în care se afla. Sclipirea de Hollywood fu înlocuită cu realitatea concretă: duhoarea aspră a țigărilor străine amestecată cu mirosul pământesc, medicinal de alcool; lemnul închis la culoare și dușumeaua prăfuită. Lumina lumânărilor pâlpâind pe mese se difuza prin încăpere. Treptat, murmurul se transformă într-o harababură de conversații, majoritatea într-o limbă pe care încă se străduia s-o prindă. Știa deja bine germană, însă austriecii vorbeau cu un accent care îți dădea bătăi de cap. Ca lucrurile să fie și mai complicate, vienezii aveau propriul dialect. Avea talent la limbi și nu mai avea mult de învățat; într-o conversație cu o singură persoană, putea trece drept nativ. Dar să pricepi pălăvrăgelile dintr-un bar era testul suprem. Când erai în stare de asta însemna că i-ai descoperit secretul. Încercând să facă pe indiferentul, își turnă un pahar de vin roșu și se lăsă pe spate, în scaun. Ochii lui o urmăreau pe furiș în timp ce își croia drum prin încăpere, ducând băuturi răcoritoare, adunând paharele goale, fiind minunată.

Acesta era un teritoriu nou pentru el. Se întâmplaseră și lucruri mai ciudate, încercau să-i spună puținii neuroni raționali care-i mai rămăseseră, dar nu cu mult mai ciudate. Un stol întreg de noi emoții îi fluturau pe dinăuntru, emoții pe care nu le putea defini prea bine. Singurele sentimente pe care le putea identifica fără îndoială erau confuzia și nesiguranța. În orice alt moment, asta ar fi putut însemna o catastrofă; în

lumea lui nu era loc pentru nesiguranță. Își construise reputația pe baza capacității sale de a face analize fulgerătoare asupra problemelor; putea diferenția realitatea de ficțiune într-o clipită și veni cu soluțiile ideale.

Toată lumea – oricum, oricine conta – știuse că fusese pregătit pentru Marele Fotoliu. El era singura opțiune, pentru că muncise al naibii de mult să se asigure că el este unica opțiune. Plănuise totul. Când avea să devină șef avea să facă mari schimbări. Va aduce MI6 în noul mileniu, fie că voiau, fie că nu. Nu era o sarcină ușoară într-o organizație formată din oameni care ar fi făcut orice să-și păstreze poziția călduță pe care o aveau. Lumea se schimba rapid și, pentru a supraviețui, MI6 avea și el nevoie de schimbare. Zidul Berlinului devenise praf, pulbere și amintire, iar Ursul fusese, în sfârșit, ucis. Războiul Rece se terminase. Asta îi trimisese pe mulți dintre colegii lui într-o stare de panică colectivă. Rușii fuseseră rațiunea de a fi a agenților MI6 și, fiindcă lupta împotriva comuniștilor se încheiase, ajungeau cu toții în stradă, cu un formular de demisie în mână, îndreptându-se spre cel mai apropiat centru de plasare de locuri de muncă. Erau speriați pentru că nu erau în stare să vadă imaginea de ansamblu. Ai învins un dușman, ce faci mai departe? Te duci și cauți alt dușman de învins. Uită-te la Ghinghis Han. Uită-te la Alexandru cel Mare. Chinezii fuseseră etichetați drept următorii băieți răi, dar reala amenințare venea din Orientul Mijlociu. Teroriști și fanatici religioși operând în grupări mici ca să provoace multă suferință. URSS-ul fusese mare și greoi și, în cele din urmă, asta i-a adus pieirea. Dar la orizont apăruse alt inamic, și asta cerea un mod de gândire nou. Și noile moduri de gândire erau specialitatea lui. Din păcate, se pare că talentul nu mai contează deloc în zilele noastre. În ultimele șase luni fusese H/VIE, șeful giuvaierului principal din coroana MI6, stația din Viena. Trebuia să fie în vârful lumii, dar nu era.

Nu îl surprinsese deloc când fusese chemat la etajul superior al sediului MI6, la Century House, în Lambeth. Pe când liftul huruia în sus, se pregătea să savureze fiecare secundă. Acesta era momentul pentru care muncise mai bine de douăzeci de ani. Își dăduse seama că era ceva în neregulă de cum pășise în birou, dar zâmbetul nu i se clinti de pe buze. Pe toată durata ședinței, ce i se păru o veșnicie, a fost profesionistul desăvârșit, un funcționar public dârz care mai degrabă și-ar tăia gâtul decât să-și arate adevăratele sentimente. Ca să-i iasă rolul, a trebuit să sape adânc, bazându-se pe experiența căpătată în toți anii aceia de lucru în branșă. A fost modest și binevoitor, așa cum se așteptau, dar în tot timpul

acesta se gândea ce ar face dacă ar avea o mitralieră la îndemână.

Kinclave fusese primul care-l felicitase, ceea ce era probabil nimerit, din moment ce el era Brutus în această poveste. Și chiar în vreme ce îndura strânsul viguros de mână și palma prietenească pe spate, zâmbetul nu i se clinti. „E o ocazie extraordinară”, îi spusese Kinclave, și în ciuda faptului că era șef de doar două secunde, deja își perfecționase aerul regal de indiferență. „Știu că vei excela în noul tău rol. Așa cum excelezi în tot ceea ce faci.” Și apoi Kinclave îi azvârlise zâmbetul acela lustruit, de politician, și cu greu se abținuse să nu-și înfigă pumnul în șirurile acelea de dinți albi perfecți.

Asta se întâmplase cu șase luni în urmă, și nici acum nu-i venea încă să creadă că lucrurile evoluaseră atât de aiurea. Pe hârtie, îi era net superior lui Kinclave. Din păcate, MI6 nu mai însemna doar spionaj. Însemna bugete și obiective, și tot restul acela de căcaturi corporatiste. Aici intervenise Kinclave. Era funcționar public, nu spion – capabil să se cațăre și să-i lingușească pe cei mai buni. Forurile superioare deciseseră că MI6 avea nevoie de un creier bun la cifre, și nu un adevărat lider… era teribil de nedrept. Toată munca aceea, și pentru ce? O bătaie pe spate, un mulțumim-pentru-munca-depusă-poftim-premiul-de-consolare. Ducă-se dracului! La dracu’ cu toți!

Să conduci stația de la Viena era un post de prestigiu, dar nu se compara cu a fi șef. Și-a dat imediat seama ce era în spatele acestei numiri. O încercare de a-l îmbuna. Din păcate, osul ăsta nu era nici destul de mare, nici destul de suculent. Realitatea era că avansarea lui în carieră se blocase. Avea să-și facă datoria trei ani la Viena și apoi să se întoarcă la Londra pentru câteva funcții importante, după care o să iasă la pensie. Dar în ceea ce privește poziția de șef ei bine, pierduse respectivul tren.

„Putea să fie și mai rău”, își spuse în timp ce-și sorbea vinul, puteau să-l trimită în vreo stație dintr-un colț îndepărtat al Africii, de care nu auzise nici naiba. Cel puțin Kinclave îl scutise de acest iad. Ca să nu mai vorbim că, dacă lucrurile ar fi stat pe dos, el însuși nu ar fi avut nicio jenă să-l trimită pe Kinclave la capătul Pământului. De fapt, îi alesese deja o stație pe măsura lui.

Avea grijă cu vinul, sorbea doar câte puțin, monitorizând atent nivelul din sticlă. Se simțea deja aiurit și aburit, și asta abia după un pahar. Dacă nu avea grijă, rămânea fără abilitatea de a vorbi, iar acest lucru era inacceptabil. Se hotărâse deja să-i vorbească în seara aceasta. Și nu avea

de gând să strice asta îmbătându-se. Numai la gândul că avea să-i vorbească inima începuse să-i bată de două ori mai tare și îi transpiraseră palmele. Câtă nebunie! Un individ care era în stare să ia decizii pe viață și pe moarte, înmuiat și tremurând.

Și tot ce avea să facă era să discute cu ea, își spuse pentru a enșpea-mia oară. Atât. Doar să vorbească. Ce era rău în a vrea să știe mai multe despre ea? De unde e? Ce-i place să facă… chestii de genul ăsta. Planul era simplu… așa cum sunt cele mai bune planuri. Ca un bun spion ce era, se asigurase deja că nu e căsătorită. Nu avea verighetă pe deget, și nici semne acolo unde ar fi trebuit să fie ea. Asta simplifica lucrurile. Un soț ar fi complicat situația. Dacă avea un iubit, atunci o să treacă și de acest obstacol. Întâi va vorbi cu ea și, când va socoti că e momentul potrivit, o va invita la cină. Nimic important, nu o întâlnire romantică, ci o simplă masă între doi oameni care aveau, poate, câte ceva în comun… Da, sigur! Pe cine încerca el să ducă de nas? Adevărul e că voia să i-o tragă în toate felurile posibile și după aceea, când își va fi epuizat repertoriul, să inventeze alte noi mișcări.

O privi plutind printre mese, oprindu-se să stea de vorbă cu clienții, un zâmbet și câteva cuvinte pentru fiecare dintre ei, grația întruchipată. Se duse la bar și cineva îi oferi un pahar, un bărbat înalt cu ochelari, șaten-roșcat și cu început de chelie. Ridică paharul la gură, sorbi, iar vârfurile degetelor ei atinseră în trecere mâneca sacoului ochelaristului, drept răspuns la ceva ce el îi spusese mai devreme. Poate o glumă, judecând după cum chicoti în palmă. Apoi se întoarse cu spatele la bar, iar el o privi pășind, încântat de felul în care i se legănau șoldurile dintr-o parte într-alta în rochia roșie. Avea, cu siguranță, cel mai sexy mers pe care-l văzuse vreodată. Continuă s-o privească, întrebându-se încotro se îndreaptă, cine era norocosul, dar treptat, îi deveni clar că venea spre el, că el era norocosul, că acum și ea îl privea la fel de intens cum o privea și el. Luă loc neinvitată și-și așeză paharul pe masă. O aromă de cocos se răspândi deasupra mesei. Rom Malibu și cola.

— Mă cheamă Sophia, se prezentă ea. Germana ei era bună, dar nu era localnică; vorbea o germană din manuale, sterilă și fără inflexiunile pe care foloseau austriecii în limba vorbită. Avea un accent pe care nu-l putu localiza. De obicei se pricepea la accente, dar în clipa asta nu putea gândi prea limpede. Arăta minunat la distanță, dar de aproape – atât de aproape că simțea că se dăduse cu parfumul lui preferat – Opium – era dincolo de

orice descriere.

Mai târziu, după ce avusese timp să reflecteze la ce se întâmplase, se întorcea mereu cu gândul la acest moment. Momentul în care își dăduse seama că voia mai mult decât o tăvăleală scurtă și un „mulțumesc, a fost minunat, te mai sun eu”, așa cum făcea de obicei. Pentru prima dată în viață, voia să simtă că-i fuge pământul de sub picioare, voia artificii, și „au trăit fericiți până la adânci bătrânețe”. Își construise viața pe logică și pe raționalitate, iar emoțiile pe care le simțea acum erau atât de lipsite de orice logică, încât habar n-avea cum să și le analizeze. Din orice unghi ar fi evaluat situația, se întorcea mereu la ideea că e îndrăgostit peste urechi de această femeie.

Mult mai târziu, când fusese în stare să privească lucrurile dintr-o perspectivă mai rațională, întrebarea la care se întorcea mereu era dacă ar fi procedat sau nu altfel. Dacă, având posibilitatea să vadă în viitor, s-ar fi ridicat, pur și simplu, și ar fi plecat, fără să se uite înapoi. Nu reușise niciodată să găsească un răspuns mulțumitor la această întrebare. Dar, oricum, întrebarea era irelevantă. Din clipa în care se așezase pe scaun, își pusese paharul pe masă și îi spusese cum o cheamă, nu mai avusese scăpare.

Și mult, mult mai târziu, în clipele întunecate înainte de ivirea zorilor, stând treaz cu ochii ațintiți în întuneric, gândea mereu că într-un fel oarecum ciudat se meritaseră unul pe altul.

18.

— Iartă-mă, spuse Aston, cu o voce slabă, patetică. Fața îi apăru din spatele buchetului imens: crini, trandafiri, garoafe, o explozie de culori și parfum.

Zâmbi larg, încercând să-și ignore durerea de cap.

— Dispari, Paul! Nu vreau să vorbesc cu tine.

George se uita prin deschizătura ușii, jucându-se cu degetele cu lanțul de siguranță, cu fața mai întunecată decât un nor de furtună. Aston se fâstâci în pragul ușii, ținând buchetul cu mâna întinsă.

— Te rog, ia-l, insistă el. L-am ales singur. M-am dus la florărie și tot tacâmul. Știi că locurile astea mă termină din cauza alergiei la polen.

— Tu n-ai alergie la polen.

— Nu fi așa, George! Mi-am cerut iertare. Ți-am adus flori. Ce vrei mai mult de atât?

Un alt zâmbet forțat. Cineva lovea cu ciocanul în creierul lui. Își lărgi zâmbetul cât putu de tare, forțând bariera durerii.

— Ai impresia că un buchet de flori compensează ce ai făcut? Crezi că măcar e pe aproape?

Aston îi aruncă privirea lui de băiețel pierdut.

— Ascultă, George, îmi pare foarte, foarte, foarte rău. Dar am…

— Acum o să-mi spui că erai mort de beat, apoi o să iau buchetul acela de flori și o să-l pun într-un loc unde nu bate soarele. Faptul că erai beat nu e o scuză pentru ce ai făcut.

— Știu.

Aston se uită în jos. Brațul îi căzu în lături, iar vârfurile florilor atinseră pragul.

— Ai noroc că ți-am tras numai un cot în vintre. Ai idee cât de aproape am fost să te castrez?

George își miji ochii atingând inconștient lanțul de siguranță.

— Uite, George, chiar îmi pare extrem de rău pentru ce am făcut. Pe bune. Acum, ori o să-mi dai voie să intru, ori ai de gând să mă ții aici tot restul zilei. Pentru că o să stau aici toată ziua, dacă trebuie. Tot week-end-ul, dacă e nevoie.

George clătină din cap, și zulufii ei negri prinși în elasticul roșu fluturară dintr-o parte într-alta. Ușa se închise, lanțul zăngăni. Îi deschise și se dădu la o parte. Aston intră repede înainte ca ea să apuce să se răzgândească. Îi dădu florile și se îndreptă spre camera de zi, făcând acrobații ca să treacă peste lucrurile împrăștiate de pe hol. Era plin de cutii de carton, o bicicletă, un cufăr vechi cu sertare. Dacă n-ar fi cunoscut-o, ar fi gândit că George se pregătește să se mute. Nici în camera de zi nu era mai ordine, iar Aston trebui să adune într-un morman hainele împrăștiate pe canapea ca să aibă unde să se așeze.

— O cafea și niște aspirină n-ar strica, strigă el.

— Nu întinde coarda, Paul, îi strigă înapoi George de pe hol. Ești încă în perioada de probă. Florile au fost un început bun, dar mai trebuie să mă perii mult și bine ca să-mi treacă.

— Haide, George, dă-mi o șansă! Îmi dau duhul aici.

Aston o văzu mergând în direcția bucătăriei. Se auziră uși trântite la

dulapuri, căni zăngănind. George se întoarse cu cafea și analgezice, și-i dădu cutia lui Aston. Scutură vreo două pastile și le dădu pe gât cu o gură de cafea neagră și dulce.

— Mulțumesc, spuse el.

— Pentru puțin.

George ridică un teanc de cărți de pe fotoliu și se uită în jur unde să le așeze. Sfârșiră deasupra televizorului, singura suprafață rămasă liberă în apartament. Aston nu era cel mai ordonat om din lume – Laura îi amintea asta des –, dar dezordinea lui nu se compara cu a lui George. În toate colțurile, erau așezate lucruri unele peste altele, și la fel pe lângă toți pereții. O cutie conținea bucăți de păpuși: capete, picioare, mâini, trunchiuri – o colecție macabră care ar fi umplut tot timpul de analiză al unui psihiatru, pentru un an întreg. Teancuri de cărți, ziare îngălbenite, reviste de pe vremea bunicii.

— L-ai cunoscut pe Mac mai bine decât majoritatea oamenilor, Paul. Dacă ai fi în locul lui, unde te-ai duce?

Aston se gândi o clipă, apoi clătină din cap.

— N-aș îndrăzni nici măcar să-mi dau cu presupusul. Dacă am învățat un lucru în ultimele zile, acela e că niciodată nu l-am cunoscut pe Mac cu adevărat.

— O ții întruna cu asta, dar nu sunt de acord. Cred că îl cunoști mai bine decât îți imaginezi. Trebuie să fie pe undeva, Paul.

— Evident.

— Doar dacă nu cumva…

Aston pricepu imediat aluzia.

— Nu Mac. N-ar face asta.

— Katrina e de altă părere.

— Iar eu îți spun că sub nicio formă nu și-ar face felul.

— OK, atunci înapoi la întrebarea inițială. Unde dracu' e?

— Să fiu al naibii dacă știu. Aston ridică din umeri și-și sorbi cafeaua, ținându-și cana cu ambele mâini. Rămase tăcut, pierdut pe gânduri. Era bine să stai și să te relaxezi. Acesta era unul dintre aspectele plăcute ale relației lor. Ajunseseră la un nivel de prietenie la care se puteau cufunda în tăcere și asta nu era o problemă. George era o persoană deosebită, unică. Mai luă o gură de cafea, ca să-și ascundă zâmbetul în cană. Asta era o conversație la beție, iar de data asta era treaz. Trecuseră peste douăsprezece ore de când nu mai băuse nimic. În condițiile de față, reprezenta un record.

— Am hotărât să mă las de băut, îi ieși porumbelul.

— Și ce te-a apucat?

Aston ridică din umeri.

— Mi se pare cel mai bun lucru pe care-l pot face.

— Îhî, spuse George. Deci te lași de băut. Iar. Poți să mă faci cinică, dar…

— De data asta vorbesc serios, George!

— Sigur că da. George clătină din cap și râse. Paul, am pierdut șirul dăților când te-ai hotărât să te lași de băutură. Și, de fiecare dată, pare să se întâmple după câte-o mahmureală urâtă. Ciudat, nu-i așa?

— Ai putea măcar să te prefaci că mă sprijini.

— De ce să mă mai obosesc? Știm amândoi că asta nu are să se întâmple. La prima scuză, o să chefuiești ca în 1999.

— OK, poate nu o să mă las de tot, recunoscu Aston.

— Așa e mai bine. Mult mai cinstit.

— Dar în clipa de față, trebuie să mă opresc. Am nevoie de un cap limpede. Dacă nu sunt atent, o să înceapă să-mi afecteze munca. Și nu-mi face deloc bine treaba asta.

— Poți să o mai spui o dată.

Aston mai luă o gură de cafea, se forță să înghită. Stomacul îi ghiorăi neplăcut și se simți dintr-odată slăbit și fără vlagă. Apoi îl trecu o transpirație rece și-l apucară palpitațiile, toate în interval de câteva secunde. Ura când ajungea așa.

— Ți-e bine, Paul? Nu arăți prea bine, spuse George, cu fața și vocea pline de îngrijorare.

— Mai bine ca niciodată.

— Da, sigur. Ești alb ca varul.

— Îmi revin imediat. Trase adânc aer în piept de câteva ori, încercând să-și regleze respirația.

— Mi-e bine, șopti el.

— De când o ții așa, Paul?

— Ce crezi?

— Leicester Square?

Nu fu nevoie să spună nimic. Răspunsul i se citea pe toată fața.

George se ridică de pe fotoliu, adună hainele de pe canapea și le azvârli deoparte. Se așeză aproape de el, îi luă mâinile într-a ei, le ținu strâns, până când se opriră din tremurat.

— Nu a fost vina ta, Paul. A fost doar unul dintre lucrurile absurde și idioate care se pot întâmpla. În lumea asta sunt o grămadă de oameni periculoși. Doamne, în branșa noastră știm asta mai bine decât restul. Nu?

— De parcă n-aș ști asta, la naiba! se răsti Aston.

— Hei, eu încerc să te ajut.

— George, am făcut toate raționamentele, am raționalizat până mi s-a acrit. Nu există nicio diferență, nu pe termen lung.

— O să se întâmple, Paul, trebuie doar să ai răbdare.

— Și cât o să mai dureze? O lună? Un an? Zece ani?

— Trebuie să te detașezi, Paul. Dacă nu faci asta, te va măcina. Te va distruge. Iar eu nu pot sta deoparte cu mâinile în sân. Țin prea mult la tine.

— De-ar fi așa simplu, ce bine ar fi, spuse el. Uite, George, nu ai nici cea mai mică idee cum a fost acolo, dedesubt. A fost de-a dreptul îngrozitor.

— Îmi imaginez.

Aston zâmbi amar.

— Asta-i toată chestia, George, că nu ai cum să-ți imaginezi. Știi, când am ajuns acasă în noaptea aceea, Laura dormea pe canapea și televizorul mergea pe un canal de știri. Toți reporterii ăia o dădeau înainte, vorbind de parcă fuseseră acolo, de parcă văzuseră totul în realitate. Habar n-aveau!

— Încă mai ai coșmaruri?

— Uneori. Aici mă ajută alcoolul, într-adevăr. Îmi dau complet peste cap somnul.

— Deci bei ca să scapi de coșmaruri?

— Ai vreo idee mai bună?

George îl strânse de mână și-l privi direct în ochi.

— Nu e o soluție să bei în fiecare seară până dai în comă alcoolică.

— Cred că am stabilit asta deja. Aston încercă un zâmbet adevărat. Nu am de gând să mă duc la chestia aia cu Alcoolicii Anonimi, să știi. Totul până aici. Imaginează-ți. Eu, în holul unei biserici, în curent, stând în semicerc cu o grămadă de bețivi. „Bună, sunt Paul, și sunt alcoolic.” Nicio șansă.

— Cred că mai ai mult până să ajungem pe drumul acela. Încă o strângere de mână. OK, Paul, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, un umăr pe care să plângi, orice… știi unde mă găsești.

Aston o sărută pe George pe obraz.

— Mulțumesc.

George îl trase spre ea până când li se atinseră frunțile. Își puse mâinile

în jurul gâtului lui, îl mângâie pe păr.

— Ce mă fac eu cu tine?

Aston își lăsă capul pe umărul ei, bucurându-se o clipă de atingerea ei.

Un alt moment de tăcere, apoi George se desprinse, se lăsă pe spate și spuse:

— De ce ai făcut-o, Paul?

— Ce să fac?

George ridică dintr-o sprânceană.

— Ce crezi?

Aston se gândi o clipă.

— Nu sunt sigur. M-am simțit de parcă altcineva acționa în locul meu.

— M-ai speriat.

— Și eu m-am speriat.

George se uită la el, clătină din cap.

— Serios, mă bucur că nu sunt în pielea ta. La ora asta, viața ta e complet întoarsă pe dos. Deci, ce ai de gând să faci, Paul?

— Păi, pasul întâi e să mă las de băut.

George zâmbi.

— Vezi? Vorbești de parcă ai fi deja veteran în cei „12 pași”.

— Ha! La naiba, ha!

— Bine, te lași de băut, și apoi?

Aston clătină din cap. Bună întrebare! De unde să înceapă să-și facă ordine în viața complet aiurită pe care o avea?

— N-am idee, râse el silit, fără să vrea. Cred că va trebui să o iau pe…

Se opri la mijlocul frazei, distras de mobilul care-i vibra în buzunar. Aston îl scoase, văzu că nu luminează și se uită nedumerit. Simți încă o vibrație și inima îi îngheță. Scoase telefonul de urgență. Îi clipea vesel în mână.

— Ce? întrebă George.

— E Mac, șopti Aston, deși habar n-avea de ce vorbește în șoaptă.

George se trase mai aproape.

— Păi, ce mai aștepți?

Aston răspunse, și-și lipi telefonul de ureche. Nu se auzi nimic la început, apoi o voce îi răcni în ureche:

— Paulie, Paulie, Paulie…

Aston scoase un oftat, fără să-și dea seama că-și ținuse răsuflarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mole, de unde ai numărul ăsta?

— Sunt plin de surprize, nu-i așa? spuse Mole. De bună seamă uiți că sunt omnipotent. Ai fi surprins să știi câte pot face.

— Ai găsit ceva! spuse Aston.

— Asta e subestimarea secolului!

— Spune-mi.

— Nu la telefon.

— Nicio problemă. Unde vrei să ne vedem?

— Ce zici dacă vin la tine? E OK în treizeci de minute?

— Nicio problemă.

— Îți merge liftul?

— Dap.

— Ne vedem în treizeci de minute, spuse Mole, și închise.

19.

— Iisuse, Marie și Iosif, spune Fogarty. Nici propria ta mamă nu te-ar recunoaște, și ăsta-i adevărul.

Mă admir în oglinda cu ramă aurită de deasupra șemineului, inspectându-mi imaginea din toate unghiurile, și trebuie să recunosc că are dreptate. Arăt de optzeci, ba chiar de nouăzeci. Fogarty mi-a găsit niște haine de bătrân în magazin: un pulover maro uzat cu petice de piele la coate, o salopetă bej cam largă și care atârna pe fund, un pardesiu mare, o pălărie veche de fetru și un baston. Mă uit în oglindă, încă încercând să mă obișnuiesc cu noua mea față, răsucesc bastonul în mâini, bat cu el ușor în palmă. E greu, noduros și fin lăcuit.

— Sunt impresionat, îi spun. Ai făcut o treabă a-ntâia. Oricum, ai fost mereu un ticălos talentat.

— Mulțumesc, răspunde el, rușinat nevoie mare.

— Avem o problemă, totuși.

— O problemă?

— Vezi tu, acum lucrez sub acoperire.

— Mi-am dat seama, Mac, chicotește Fogarty. Deghizarea te-a cam dat de gol.

Lovesc cu bastonul ușor în palmă.

— Când spun sub acoperire, spun sub acoperire maximă.

— Nu știu sigur unde vrei să ajungi, Mac.

Disting primele semne de nesiguranță în vocea lui Fogarty. Bun. E timpul să stabilim limitele și să-i arăt cine e șeful.

— Ideea e că nimeni nu trebuie să știe că sunt aici.

— Păi, nu am de gând să spun nimănui, Mac.

— Și cum pot să fiu sigur de asta?

— Ai cuvântul meu de onoare.

— Și asta ar trebui să mă liniștească?

Ochii lui Fogarty se îngustează în spatele ochelarilor.

— Când îmi dau cuvântul, mă țin de el. Așa am făcut mereu, așa voi face mereu.

— Și asta e admirabil, îi spun. OK, treci în genunchi, cu mâinile la spate.

— Poftim?

— M-ai auzit.

— Vorbești…

Fără niciun avertisment, dau cu bastonul în oglinda mare, cu ramă aurie, spărgând-o în mii de bucăți și revărsând o ploaie de cioburi strălucitoare peste șemineu.

— Doamne Dumnezeule, Mac, ce naiba faci?

— E nevoie să-ți mai spun o dată?

Fogarty se lasă în genunchi, sprijinindu-se de marginea canapelei. Își pune mâinile la spate și se uită în sus la mine de parcă aș fi Antihristul.

— Îmi trebuie niște sfoară.

— În bucătărie. În sertarul de lângă chiuvetă.

— Nu te mișca, îl avertizez, în timp ce mă îndrept spre bucătărie.

— Fii fără grijă. Cu genunchii ăștia, mi-ar lua o săptămână să mă ridic.

În sertar e un ghem de sfoară de împachetat. Mai deschid vreo două-trei sertare până găsesc o foarfecă, apoi mă întorc.

— De cât timp mă cunoști? Vorbește în șoaptă, ca un șoricel. Poți avea încredere în mine.

Îmi vine să râd.

— Încredere! spun în timp ce-i leg mâinile. Glumești, nu-i așa? Crezi că am rezistat așa de mult având încredere în oameni? Haide, Fogarty, aveam impresia că ai mai multă minte!

— Ce s-a întâmplat cu tine, Mac?

— Uite, îi spun, calm. Îmi pare rău, dar asta e singura cale. Dacă te consolează cumva, o să primești un bacșiș gras când termin.

Ochii i se luminează când aude.

— Despre ce sumă vorbim?

— Una cu cinci zerouri ajunge?

— Depinde de cifra din față.

— Și asta depinde de cât ești de cooperant, îi spun. OK, acum picioarele. Fogarty își întinde picioarele, mult mai dispus să-mi facă pe plac, acum că se simte un foșnet de bani în aer. Îl leg la genunchi și la glezne, leg nodurile strâns și tai capetele rămase. Îmi cer scuze pentru deranj, dar pare să înțeleagă.

— Să fii cuminte, îi spun, în timp ce mă îndrept spre ușă.

Îmi ia puțin să mă obișnuiesc cu deghizarea. Latexul e lipicios și greu, și-mi vine să mă scarpin pe față. Problema e că n-am cum să ajung la ea. Pentru început, mă mișc prea cu ușurință, așa că mă forțez să încetinesc, să sau impresia că am încheieturile ruginite. „Gândește Stanislavski, îmi spun, gândește-te la un bătrân neputincios.” În metrou, o femeie se ridică și-mi oferă locul ei. Accept recunoscător, cu un murmur dogit. Zâmbește cu gura până la urechi, fapta ei bună pe ziua de azi. Cățea ipocrită! Trenul se oprește brusc, și se sting toate luminile. Se aude un țipăt la capătul celălalt al vagonului, o rugăciune șoptită în stânga mea. Altcineva cântă un imn, iar o femeie din apropierea mea se i alătură. O voce bărbătească se apucă să cânte, adăugând un ton de bas huruit. Dintr-odată toți au religie. E o convenție obișnuită la cei Renăscuți. Îmi vine să râd. E al naibii de previzibil. Nu se gândesc deloc la Dumnezeu, până nu au nevoie de ceva. Asta spune multe despre lumea în care trăim. Unde e dăruirea? Unde e dragostea? Dacă aș fi Dumnezeu, aș trimite o ciumă *tout de suite,* care să șteargă totul de pe fața pământului, și aș lua-o de la început.

Au trecut numai cincizeci de secunde, poate un minut, dar pare mult mai mult. Imnurile și rugăciunile se aud în continuare, dar mai încet, ca și cum creștinii se mai relaxează; încă două bătăi de ceas și vor încremeni în timp; pietrificați ca locuitorii din Pompei. Toți de aici sunt convinși că le-a sunat ceasul. Moartea aleargă prin tuneluri, cu o canistră de Sarin într-o mână și cu o geantă plină cu grenade în cealaltă. Îi aud respirând în jur, o respirație superficială și furată, fiecare gură de aer ca și cum ar fi ultima. O femeie are hiperventilație la vreo câțiva metri, încercând cu disperare să-și stăpânească teroarea. Un băiețel întreabă dacă are să moară, o întrebare directă și cinstită. Habar nu are care sunt implicațiile. Când ești mort, ești mort, vreau să-i spun. Asta e tot. Nu există nicio lumină celestă la capătul tunelului, nici

rai, nici iad. Moartea este sfârșitul. Luminile se aprind la loc. Fețele pământii sunt surprinse de lumina fluorescentă puternică, unele umede și toate îngrozite. Sentimentul de ușurare e palpabil. Umerii se relaxează, apar zâmbete, e o falsă bravadă de jur împrejur. Apoi încep să aplaude și să aclame. Sunt atât de patetici! Un scârțâit, un scrâșnit, o smucitură, și trenul pornește înainte. Mă uit pe geam la pereții din fibră de carbon. O ciumă ar fi fost bună, dar la ce mă puteam aștepta? Dumnezeu a murit. Câte dovezi îmi mai trebuie?

Sosesc în Richmond în timp util și e o ușurare să fii departe de duhoarea orașului. Aici aerul e mai curat, și e mai ușor să respiri. Nu mă grăbesc să traversez strada, numai ca să-i scot din sărite pe șoferi. Ce-mi pasă? Sunt bătrân, un bătrân feroce și dat naibii. Cineva accelerează cu trei claxoane nerăbdătoare, așa că mă opresc în mijlocul străzii și mă întorc încet-încet, cu un efort maxim. Îmi flutur bastonul și îi zic vreo două vorbe de om bătrân. Cred că aș putea să-l învăț câte ceva pe Stanislavski.

Ajung la The Mermaid cu treizeci de minute mai devreme, comand o jumătate și ies afară. Aglomerația de la prânz n-a început încă și găsesc o masă goală, cu vedere asupra râului. Un soare de copil e pictat în splendoarea de azur, și nu e niciun nor care să strice priveliștea. Sophia iubea locul acesta, mai ales în astfel de zile. Veneam de obicei duminica; mâncam o friptură și beam tot restul după-amiezii. În vremurile bune. Chiar și spre sfârșit o aduceam aici. Nu voia să mănânce, nici să bea; nu suporta lipsa de demnitate. Mă lăsa s-o hrănesc când eram doar noi, dar doar de nevoie. Știu că nici asta nu-i plăcea deloc. Ura s-o văd în halul acela, ura să fie într-un scaun cu rotile cu capul legănându-i-se pe spătar, cu mâinile răsucite și inutile. Cel mai tare ura când oamenii se uitau la ea pe furiș și se prefăceau că nu se uită. Asta era insulta supremă, care-i frângea inima. Așa că o aduceam aici, pentru că mă ruga, pentru că o iubeam și pentru că aș fi făcut orice pentru ea și, când a încetat să mă mai roage să o aduc și a început să mă roage să fac celălalt lucru, am făcut și asta pentru ea. Pentru că am iubit-o și o voi iubi mereu. Mă uit la râu, cu inima și mintea încărcate de amintiri.

Ca de obicei, Christopher ajunge exact la ora stabilită; ai putea să-ți fixezi ceasul după el. Își ia poziția obișnuită: stă relaxat, cu o mână sprijinită pe balustrada vopsită în alb și cu un pahar de apă minerală în cealaltă. L-am instruit despre cât e de periculos să rămâi sclavul unor obiceiuri, dar nu ascultă. Privirea i se oprește asupra unei bărci. Spintecă

apa liniștită, cârmaciul strigă instrucțiuni și o urmă în formă de V se întinde în urma ei. Bea din apa minerală. Christopher e înalt, îngrijit și frumos, cu păr negru tuns scurt, și tenul lui închis, mediteraneean, strălucește sănătos în soare. E cu cinci ani mai tânăr decât mine și nu pare să fi îmbătrânit nici măcar o zi, de când l-am cunoscut prima dată, acum un secol. Nu aș fi surprins să fi găsit secretul tinereții fără bătrânețe. E îmbrăcat lejer, cu o pereche de blugi și cu o bluză neagră de bumbac, cu ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare Secret Service. Mă duc spre el și iau o postură asemănătoare. Paharul într-o mână, sprijinit de balustradă cu cealaltă. Se uită la mine, se uită prin mine, apoi se întoarce cu spatele, ignorându-mă, transmițându-mi prin atitudine să mă car de acolo. Nu mă mișc. În loc de asta îmi beau berea și mă uit după ambarcațiunea care dispare după cotitură.

— Bună, îi șoptesc cu vocea mea obișnuită.

Își întoarce brusc capul, mijindu-și ochii.

— Mac?

— Păi, n-oi fi Elvis, nu-i așa?

— Ce pui la cale?

— Încerc să-ți dau o mică lecție, atât. Ce ți-am spus despre rutină? Data viitoare ne întâlnim în altă parte, OK?

Răspunde ridicând mândru din umeri.

— Hai să facem o plimbare, îi spun. Ne putem plimba și discuta în același timp. Și nu uita, se presupune că sunt bătrân. Mergi frumos și încet.

Îl urmez pe Christopher în jos pe scările ce duc la râu, cu grijă, pășind în lateral și ținându-mă de balustradă să nu cad. Christopher se uită la mine, clatină din cap. O rafală de vânt mătură apa, încrețind-o la suprafață. Soarele e mult prea fierbinte pentru haina asta, și latexul e lipicios și mă deranjează. Un alergător cu un labrador negru în lesă se îndreaptă spre noi; mai încolo pe cărare, doi tineri se mozolesc pe o bancă.

— Ce-i cu deghizarea? întreabă Christopher.

Se uită înapoi, întruna, aruncându-mi o privire amuzată.

— Prea multă grijă nu strică niciodată, explic, ridicând din umeri nepăsător.

— Destul de corect, răspunde el. E bună, totuși. M-ai păcălit. Și, fiindcă veni vorba, asociații mei sunt încântați de ultima ta operațiune.

— „Încântați”, spun. Îmi imaginez că au sărit în sus de bucurie.

— A fost foarte impresionant, recunoaște el. O zi de neuitat.

— Prima pagină a ziarelor din toată lumea. Acoperire televizată 24 din 24. Impresionant e mult prea puțin spus.

— Te-ai descurcat bine. Pauză. Ți-am cerut deja prea mult, dar ne-ai mai putea ajuta cu ceva. O altă pauză, să se asigure că are toată atenția mea. Firește, vei fi plătit.

Mă îndepărtez, în timp ce el își continuă discursul. Face o pauză când trecem pe lângă cuplul care se sărută, dar nu era nevoie. Sunt în altă lume, brațe de caracatiță peste tot, coșuri și parfum ieftin. Sunt mult prea tineri ca să joace jocuri de adulți. Mâna băiatului e în pantalonii fetei, îngropată adânc. Când trecem pe acolo, fata geme, scoțând sunetele pe care le-a auzit la televizor. Christopher nu face niciun efort să-și ascundă dezaprobarea.

Când nu mai putem fi auziți, continuă, iar propozițiile lui sunt presărate cu Allah așa, Allah pe dincolo și Allah fie lăudat. Vreau să-l întreb de ce Allah nu-și face singur treburile murdare, dacă e așa deștept. Dar n-o fac. Prind ideea generală. Caută o rachetă sol-aer, ceva suficient de deștept să doboare un Jumbo. Sau un 737. Nu-l interesează în mod deosebit care, atâta timp cât e plin de necredincioși.

Mă opresc, mă întorc cu fața la el.

— Haide, dar puteți mai bine de atât. Adică, să dobori un avion… Nu, îi spun. Vă trebuie ceva care să vă asigure cu adevărat prima pagină a ziarelor. Ceva care să eclipseze complet bomba de la Leicester Square.

— Presupun că te-ai gândit deja la ceva?

Întrebarea e lansată pe un ton firesc, dar simt cum freamătă de curiozitate și încântare. Zâmbetul i se lărgește când îi spun. Se linge pe buze, dar mă îndoiesc că-și dă seama.

— Poți face asta? întreabă după ce termin.

Încuviințez dând din cap.

— Cum?

— Asta nu are importanță.

— Când?

— Aștept să primesc livrarea azi-mâine.

— Așa repede?

— Dap, așa repede.

— De când plănuiești asta? Adică, așa ceva nu se face peste noapte.

— De ceva vreme, spun. Mă trage de limbă, iar eu mă plictisesc.

— Cât?

Prind o cifră din aer, una mare și murdară.

— Treizeci de milioane.
— Euro sau lire sterline?
— Du-te naibii, îi spun.
— Trebuie să-mi consult asociații.
— Acum ori niciodată. Trebuie să-mi virați zece milioane până mâine-dimineață. Aveți toată săptămâna să vă ocupați de restul.
— OK, acceptă el, radiind. Și apoi în șoaptă: Allah fie lăudat.
— Allah să fie al naibii de lăudat, într-adevăr, murmur și eu.

20.

Viena, 1993

— *Nu ești foarte vorbăreț, spuse ea în germana ei literară fără cusur. Nici măcar nu știu cum te cheamă.*

Avea dreptate. De când se așezase la masa lui, nu scosese niciun cuvânt.

— *Macintosh… Robert Macintosh.*

Întinse mâna peste masă, cu degete moi și patetice. Mâna era deja întinsă, înainte să-și dea seama cât de groaznic de înțepat trebuie să-i fi părut. Îl scuti ea de stinghereală și-i luă mâna. Avea pielea ca piersica, unghiile îngrijite, făcute cu roșu-închis.

— *Ce-ar fi să ne facem viața mai ușoară și să vorbim în engleză*?

— *N-am nimic împotrivă, spuse el. Era puțin cam complicat să se concentreze la tradus în clipa asta*; *persoana ei îl distrăgea mult prea mult. Nu mai avea mult până să-i spună că „homarii ei erau deosebit de albaștri în seara asta” sau ceva la fel de stupid.*

— *Deci cum să-ți spun*? *Domnul Macintosh*?

Avea un zâmbet discret și ușor amuzat pe buze. Îl lua peste picior – nu prea tare, doar puțin.

— *Mac. Toată lumea îmi zice Mac. Făcuse un efort ca să scoată atâta lucru. Își repeta să se relaxeze, se forța să tragă adânc aer în piept. Ce naiba i se întâmpla*? *Se simțea emoționat ca un adolescent la prima întâlnire.*

Se gândi puțin la răspunsul lui.

— *Nu, zise ea, în cele din urmă. Nu reușesc deloc să te văd ca pe un „Mac”. Îl studie mai îndeaproape. Și clar nu ești un „Robert”. E prea*

oficial. Iar acum se uita adânc în ochii lui, hipnotizându-l. Știu, o să-ți spun Robbie. Da, gata, de azi înainte ești Robbie. Nu te superi, nu-i așa?

— Deloc, se auzi răspunzând. Spune-mi oricum vrei.

Se crispă. Se dusese pe apa sâmbetei stăpânirea lui de sine. Dintr-o clipă în alta, ea o să-și aducă aminte că avea ceva de făcut în altă parte, și va fi numai vina lui. Era atât de cufundat în gânduri, că avu nevoie de ceva vreme până să observe că mâna ei se odihnea pe a lui. Se întinsese peste masă, așteptând ca el să observe. Își plimbă privirea de la mână la fața ei, și înapoi.

— Ești atââât de drăguț! Râse. E în regulă, Robbie, nu mușc. Serios. Își trase mâna, apucă sticla de vin, o ridică în lumina lumânării să vadă cât e de plină. Ce-i asta? Nu ți-e sete? Păi, nu se poate așa ceva! Asta ar însemna risipă! Își dădu pe gât cocktailul, își umplu pe jumătate paharul ei lung și-l umplu pe-al lui până sus. Noroc! spuse ea, ridicând paharul.

Îi urmă exemplul, atingându-și ușor paharul de al ei.

— Noroc! Luă o gură zdravănă, gândindu-se că beat sau treaz nu avea cum să fie mai bou de atât. Și cum de ai ajuns să lucrezi aici?

— Eu aveam nevoie de serviciu, ei aveau nevoie de o ospătăriță. Simplu ca bună ziua.

— Nu asta voiam să spun. De ce la Viena?

— De ce nu? spuse ea, adăugând: Bunica mea din partea mamei era austriacă. Când eram mică, îmi spunea mereu povești despre Viena. Și în povestirile ei, Viena părea un oraș de basm.

— Și este?

— Până acum, toate bune. Pe de altă parte, n-am stat încă suficient ca să dau piept cu realitatea.

— Deci ți-ai făcut bagajele într-o bună zi, ai sărit într-un avion și gata?

— Ceva de genul acesta.

— Unde e acasă?

— Peste tot și nicăieri.

Era o urmă de tristețe în cuvintele ei, pe care el o remarcă imediat.

— Deci asta înseamnă că nu ai o adresă stabilă? Mergi pur și simplu unde te poartă vântul?

— Unde mă poartă vântul, repetă ea. Îmi place. Da, cam așa stau lucrurile. Urăsc ideea de a fi legată de un singur loc.

— Poate că nu ai găsit un motiv suficient de bun să stai într-un singur loc.

— Și crezi că tu ești motivul acela, Robbie? Nu crezi că ești puțin cam încrezut?

Simți că îi iau foc obrajii, și-i simți din nou mâna peste a lui. Când ridică privirea, avea iar zâmbetul acela discret și ușor amuzat pe buze.

— Nu asta voiam să spun.

— Nu mai fi așa de serios! Mă joc cu tine. Mă amuz și eu puțin.

Sorbi din vin să-și dea timp să se adune.

— Și cât ai de gând să stai în Viena?

— Până când mă satur.

— Și cât îți ia să te saturi?

— Păi… depinde, spuse ea clipind cochet.

— De unde ești? De origine, vreau să zic. Nu reușesc să-ți localizez accentul.

— De pretutindeni, spuse ea. Tata a fost în armată, și în consecință, accentul meu e puțin amestecat, ca să nu zic mai rău. M-am născut în Cipru. Am petrecut mult timp în Germania.

— De aceea e atât de bună germana ta.

— Singura metodă de a învăța o limbă e să trăiești acolo. Nu poți învăța din cărți, nu merge.

Deschise gura, dar ea îl făcu să tacă punându-i un deget pe buze.

— E rândul meu. Încep să mă simt ca la interogatoriu.

Surâse stânjenit.

— Iartă-mă.

— Deci, Robbie, de când ești în Viena?

— De vreo șase luni.

— Și cu ce te ocupi?

Se aștepta la întrebare, și-și spuse povestea de acoperire, după cum fusese instruit să o facă. Era diplomat, lucra pentru Ministerul de Externe și se afla la post la Ambasada Britanică de pe Jauresgasse, în cartierul Landstrasse. În partea aceea a orașului erau niște clădiri vechi minunate și, firește, acolo se afla cimitirul St Marxer Friedhof unde se presupunea că fusese îngropat Mozart, deși nimeni nu putea afirma cu certitudine dacă e adevărat sau nu, din moment ce sfârșise în mormântul unui sărac, și ajunsese vreodată în partea aceea a orașului?

— Nu, răspunse ea, dar poate că într-o zi poți să-mi prezinți tu zona…

Minciunile veneau cu ușurință și firesc, și pentru prima dată de când ea se așezase la masa lui începu să se relaxeze. Era întotdeauna mai ușor să

faci față unei situații dificile când pretindeai că ești altcineva.

— Munca ta pare fascinantă, remarcă ea.

El se apleca peste masă, și simți mirosul de Opium.

— Între noi fie vorba, e plictisitoare ca naiba.

Ea râse, și era unul dintre cele mai minunate sunete pe care le auzise vreodată.

— Eu am terminat pe seara asta, îl anunță ea, aplecându-se spre el, și desenându-i cercuri cu degetele pe dosul mâinii. Ce zici să mergem undeva unde e mai liniște?

— Ai vreo sugestie?

— Păi… lăsă cuvântul să atârne, suspendat cu implicațiile lui cu tot. Acum stau la o pensiune nu prea departe de aici. Proprietăreasa e un adevărat coșmar, dar dacă facem liniște, sunt sigură că pot să te strecor fără să observe.

— Oh, pot să fac liniște, spuse el. Atâta liniște că nici tu n-o să observi că sunt acolo.

21.

Ajunseră la timp în Pimlico, cu Aston uitându-se la ceas din cinci în cinci minute și simțindu-se ca un copil în Ajunul Crăciunului. Ceva îl pusese pe jar pe Mole, și foarte greu îl punea ceva pe jar pe hackerul nostru. Pentru Mole, viața nu era numai dulce, era foarte liiină… tihnită era prea puțin spus. Aston voia să știe, imediat, după ce saliva hackerul.

— Termină, spuse George pe când treceau de bariera de bilete.

— Ce să termin?

— Cu ceasul acela. Începi să mă scoți din sărite. Relaxează-te! Ajungem când ajungem, și nu mai repede.

— Văd că ești tot într-o dispoziție zen.

— Poate n-ar trebui să fii atât de disprețuitor.

Se auzi un mobil, două bipuri insistente și ascuțite. Își căutară amândoi mobilele, niște ucigași profesioniști. Aston fuse cel mai rapid, scoțându-și ambele mobile într-o fracțiune de secundă.

— Se pare că astăzi eu sunt cea căutată, spuse George, zâmbind pe furiș, butonând pe tastele mobilului.

Citi mesajul și zâmbetul i se șterse.
— Ce? întrebă Aston. Ce s-a întâmplat?
— E vorba de mama. A fost dusă de urgență la spital. Trebuie să plec.
George își vârî telefonul în buzunar, se întoarse și se îndreptă înapoi spre bariera de bilete.
— George! strigă Aston după ea. Vrei să vin cu tine?
— Nu, du-te să te întâlnești cu Mole. Sună-mă mai târziu și anunță-mă ce se întâmplă.
Aston o privi pe George dispărând. Își făcuse datoria de prieten întrebând-o. Nu avusese nicio intenție să o însoțească. Știa și el; știa și ea. Totuși, trebuiseră să-și joace rolul. Viața era într-adevăr un joc. Așa cum îi repeta întruna Mac. Într-un moment mai relaxat, îi spusese lui Mac: „Cum? Ca jocul acela cu șerpii și cu scările?” Mac își trecuse mâna prin părul blond și moale, apoi îl aținti cu privirea lui inteligentă și-i șopti serios: „Mai mult decât ți-ai putea imagina vreodată”. Aston stătu o clipă în foaierul stației, cu mâinile în buzunar și apoi se îndreptă spre casă.
Nu era niciun semn că Laura trecuse pe acolo, ceea ce era o ușurare. Ultimul lucru de care avea acum nevoie era o altă ceartă. Poate ar trebui să pună punct, se gândi, și nu pentru prima oară. Problema e că i-ar fi lipsit sexul, și mai ales sexul oral, cu ea. Și nici nu se certau mereu… Nu, treceau printr-o perioadă proastă, asta era tot. Oricum, era nevoie de ceva frecușuri ca să întrețină pasiunea. În majoritatea timpului se înțelegeau bine, și când relația lor mergea bine – atunci chiar mergea foarte bine, mai ales în pat. Sigur că relația lor se baza pe mai mult decât pe sex. Pe mult mai mult. Din păcate, în momentul acela, nu se putea gândi ce însemna „mult mai mult”. Aston râse zgomotos, și piticii din creierul lui se zgâlțâiră și-i înfipseră și mai multe cuie în creier. Merse la baie, luă două pastile de paracetamol și le înghiți fără apă. După aceea, inspectă puțin apartamentul, să vadă dacă Laura își mutase vreun lucru de acolo, să se asigure că toate hainele lui erau intacte. Totul era așa cum lăsase de dimineață. Nu era deloc surprins. Amenințarea cu plecarea fusese, după cum se așteptase, doar vorbe-n vânt. „Mâine-seară, își spuse, o să se întoarcă mâine-seară.” Era cumplit de previzibilă.
Ceainicul nu avu timp să dea în clocot când Mole își făcu apariția. Aston îi dădu drumul în clădire și coborî ca să-l întâmpine. Simți mirosul de la jumătatea drumului și grăbi pasul. La naiba, vecinii lui o să fie încântați. Încă se mai străduia să-i îmbuneze după petrecerea pe care o dăduse Laura

fără știrea lui, acum câteva luni. Holul puțea de-a dreptul de la mirosul dulceag de marijuana, iar Aston se grăbi spre lift, unde Mole apăsa pe buton, în timp ce îngâna o melodie. Mole se întoarse, cu fața luminată de un rânjet, în vreme ce țigara aprinsă din mâna lui fumega precum un furnal.

— Iisuse, Mole, stinge porcăria aia!

— Ce, asta? Mole flutură țigara de marijuana prin fața lui Aston și trase un fum adânc. Nț, nu prea cred. Sărbătoresc… și când o să vezi ce am, o să vrei și tu să sărbătorești. La naiba, aș putea chiar să te conving să tragi și tu un fum. Cine știe, ai?

Ușa liftului se deschise, Mole intră cu scaunul rulant în cabină și apăsă butonul pentru etajul întâi.

— Îmi pare rău, nu e loc decât pentru o persoană, spuse el pe când se închidea ușa. Ne vedem sus.

Aston clătină din cap și o luă pe scări. Urcă în pas alergător până la etajul unu și ajunse la timp să-l vadă pe Mole luptându-se să iasă din lift; nu avea destul spațiu pentru roata stângă. Aston rezistă pornirii de a-l ajuta. Lui Mole nu-i plăcea să trezească mila semenilor săi. Hackerul dădu cu spatele și încercă din nou. De data asta reuși.

— Lifturile naibii, murmură Mole și mai trase un fum. Își ținu respirația preț de o interminabilă secundă, apoi expiră, fumul revărsându-i-se pe nări în vălătuci, cu o expresie inocentă pe chip.

Mai încolo pe hol, Aston auzi o încuietoare zăngănind.

— Treci înăuntru! Acum! șuieră el, împingând ușa de la intrare la perete, dorindu-și ca Mole să dispară din vedere înainte să iasă vecinul lui.

— Chiar trebuie să…

— Pe următorul care-mi mai spune că trebuie să mă relaxez sau să mă răcoresc, îl omor. Vorbesc serios. Am cea mai urâtă mahmureală din viața mea și nu am chef. Ai priceput?

Mole intră cu scaunul cu rotile pe hol. Când trecu pe lângă Aston, îi flutură iar țigara prin față, rânjind.

— Ești sigur că nu vrei și tu una?

Aston scoase un zgomot ciudat care era pe jumătate oftat, pe jumătate exasperare. Închise ușa și îl urmă pe Mole în camera de primire.

— E frumos la tine, spuse Mole, uitându-se în jur, măsurând din priviri aparatura lui. Mișto sistem stereo! Un Arcam. Ai gust! Ai toate jucăriile, nu-i așa? Se opri, cu ochii ațintiți asupra computerului instalat pe un birou în colțul încăperii. Ce dracu’ e ăla?

— Ce?
— Ăla! Mole arătă spre computer. Nu se mai fac din astea de o sută de ani, de o mie de ani. Ultima dată când am văzut unul din ăsta a fost la muzeu.
— Nu e chiar așa de vechi. Îl am abia de anul trecut.
— Păi, asta spun și eu. E antic. Te uiți pe internet? Știi tu, „world wide web”. O droaie de filme porno și puicuțe în chatroom-uri!
— Știu ce e internetul.
— Broadband? Mole clătină din cap. Uită că te-am întrebat. Cred că știu deja răspunsul.
— De fapt, *chiar* am broadband.
— Lua-m-ar naiba! Viața e plină de surprize.
— Ai terminat?
— Aproape. Mole se duse lângă birou și studie partea din față a calculatorului. Deci unde-i manivela de care tragi ca să-l deschizi?
Aston se aplecă și apăsă butonul de pornire.
— Ia uite, lua-m-ar naiba, chiar merge. Sunt uimit! Absolut uimit! Acum, până când îmi fac treaba cu abacul ăsta, ce zici de-o cafea. Neagră, două linguri de cafea, cu vârf, patru de zahăr.
— Două linguri de cafea? Ești sigur?
— Uită-te pe geam și spune-mi ce vezi. Așa e! E ziuă afară. Acum ar trebui să număr oile și să-mi fac somnul de frumusețe. N-am dormit deloc de când mi-ai lăsat laptopul ăla. Când a fost asta? Acum două zile? Trei? Îți spun, sunt atât de nedormit, că încep să am halucinații. Mole trase din țigară, mijindu-și ochii prin fum. Scutură scrumul în palmă și se uită în jur, căutând ceva ce putea fi folosit pe post de scrumieră. Cum nu găsi, își întoarse palma și îl scutură pe jos.
Aston privi scrumul aterizând pe parchetul laminat.
— Of, Doamne, Mole, nu e de mirare că nu ești invitat pe nicăieri.
Mole se întoarse cu fața la monitor și începu să butoneze. Aston încetase să existe în lumea hackerului și nimic ce nu putea fi definit de 1 sau 0 nu mai conta. Când Aston se întoarse din bucătărie, Mole stătea și se uita la un ecran gol, arătând extrem de încântat de sine. Aston puse cana de cafea în stânga lui Mole și o farfurioară pe post de scrumieră, în dreapta.
Un ultim fum, apoi Mole strivi mucul în farfurie. Sorbi îndelung din cafea, ignorând faptul că ardea, și-și linse buzele groase.
— Bun. Ești gata pentru ce urmează?

Aston încuviință.

— Asta o să te dea rău peste cap. Te-am avertizat. Mole se apleacă înainte și apăsă Enter.

La început, Aston nu era sigur la ce se uita, sau de ce, dar continuă să privească. O imagine de la o cameră de supraveghere, granuloasă și rece. Oameni, mulți oameni, o mulțime întreagă stând și așteptând să vină metroul. Camera focalizează un bărbat, se plictisește, și apoi se concentrează pe o femeie. Și încă tot nu înțelegea relevanța. Cine erau oamenii aceștia? Ce era atât de important la un grup de navetiști așteptând metroul? Și atunci pricepu. Trage adânc aer în piept, când imaginea se mută la o altă cameră. Numele stației era obturat de trupuri, se vedeau doar câteva litere, dar nu avu nevoie de mai mult de atât. Camera se mută de la o persoană la alta și, într-un final, se fixă asupra unei arăboaice cu o sarcină avansată. Privirea îi ardea, purta haine lejere și buzele i se mișcau. Nu era nicio îndoială în legătură cu sarcina ei. De fapt, era. O mare întrebare. Nu era însărcinată. Aston văzu dincolo de aparențe – explozibilele legate de trupul ei; mâna în buzunar, cu degetele care atingeau declanșatorul. Acum se îndrepta spre mijlocul peronului. Se îndrepta spre locul unde era cea mai mare aglomerație de oameni (și numai asta fu de ajuns să-i înghețe inima – calmul cu care femeia își vedea de treabă, faptul că totul fusese gândit dinainte, plănuit în cel mai mic detaliu). Oamenii se dădeau la o parte s-o lase să treacă, iar lui Aston îi veni să strige la ei s-o oprească. Dar era prea târziu. Faptul era consumat. Ce era făcut era bun făcut, și nu putea fi desfăcut. Prin urmare, se forță să privească, știind exact cum avea să se termine. Nu putu să-și întoarcă privirea. Nici nu voia. Fusese martor acolo, în subteran, în întunericul claustrofobic, și avea să fie martor din nou. Într-un fel straniu, simțea că le era dator victimelor să continue să se uite. Și atunci ea se întoarse și privi în cameră. Numai o clipă, dar fu suficient ca să vadă cât de tânără era, să înțeleagă cât fusese de naivă, și cât de amăgită.

Și apoi metroul trase în stație și ecranul se stinse.

Un moment lung de tăcere, apoi Mole spuse:

— Al naibii film de groază[9], așa-i?

Aston rămăsese fără grai. Asta era mai mult decât șocant. Toți oamenii aceia, morți. În secunda asta sunt aici și în următoarea au dispărut, ca într-un truc magic maladiv. Îi amintea de filmările din 9/11, imaginile acelea cu oamenii care săreau de la etajele cuprinse de flăcări. Și filmarea asta părea tot atât de suprarealistă, dar cumva era mai înspăimântătoare. Pentru că le

puteai vedea fețele. Cei care săriseră erau ca niște furnicuțe negre; puteai să-ți spui că nu erau adevărați, și asta era o minciună credibilă, pentru că așa trebuia să fie; realitatea era imposibil de digerat. Din nefericire, minciuna nu funcționa și aici.

Și mai erau și implicațiile mai largi, iar acesta era un teritoriu în care Aston nu putea păși chiar acum. Nici nu-și imagina măcar că ar putea merge în direcția aceea.

— Voiai să spui ceva? întrebă Mole.

Aston se trezi din transă.

— Cine a mai văzut asta, Mole?

— Nimeni.

Aston cotrobăi sub birou și scoase un CD gol.

— O să am nevoie de o copie. Poți face asta?

— Nicio problemă, spuse Mole. Dar înainte de asta, ar mai fi ceva ce ar trebui să vezi. Faptul că a fost atât de complicat arată că ar putea fi important. Totuși, ca să fiu sincer, eu n-am înțeles nimic. Mai apăsă pe câteva taste și ecranul se trezi la viață.

Mole îi dădea înainte despre cât de sigur era că mai exista și altceva pe laptop, cum era la un pas să recupereze informația, dar Aston nu-l auzi. Se holba la textul de pe ecran. Mesajul acesta îi era adresat lui, nu avea nicio îndoială. Îl citi. Îl citi din nou. Lui Mac îi plăcuse întotdeauna să joace jocuri ale minții și de data asta, dusese totul la un nivel complet nou. Citi mesajul din nou.

AICI ÎNCEPE ADEVĂRATA TA INSTRUIRE.
A SOSIT MOMENTUL SĂ AFLĂM CÂT EȘTI DE BUN
CU ADEVĂRAT

22.

— Deci asta înseamnă ceva pentru tine? întrebă Mole.

— Poate.

— Poate, poate. Se vede pe toata fața ta. Un sfat înțelept de la mine: să nu joci niciodată poker. O să fii dus de nas.

Aston plecă de lângă computer și începu să se plimbe prin cameră,

trecându-și distrat mâinile prin păr. În clipa asta ar ucide pentru ceva de băut.

— Ai de gând să-mi spui sau trebuie să ghicesc? vru să știe Mole.

— Ți-aș spune, dacă aș putea, dar mai întâi am nevoie de timp să-mi limpezesc mintea.

— Ți-am zis că e cu bătăi de cap, așa-i?

— Da, e clar cu bătăi de cap. Aston încă măsura camera cu pașii, disperat să alunge neliniștea care pusese stăpânire pe sufletul lui.

Mole se căută în geaca de blugi după cutia veche și ruginită de tutun. Pe capac avea scrijelit un unicorn, artă hippy în culorile curcubeului. Hackerul deschise capacul, umezi o foaie de țigară Rizla cu limba, lipi câteva foi la un loc, a treia la mijloc, ca să fie mai rezistentă, le netezi în interiorul capacului. Treizeci de secunde mai târziu, avea o țigară rulată manual aprinsă.

— Chiar trebuie să fumezi rahatul ăla aici? spuse Aston.

— O să ies afară pe casa scărilor, dacă vrei. Mole trase un fum adânc și-l ținu în plămâni. Cu ochii închiși expiră, și o expresie angelică îi apăru pe chip. Deci, cine ar fi crezut. Există deraieri și deraieri… Mole fluieră și scutură din cap; se uită fix la Aston prin lentilele groase ca fundul de borcan. S-a băgat într-un rahat colosal.

Și iată-l. Era la vedere. Gândul pe care Aston îl evitase de când văzuse filmul. Și încă nu-l putea pricepe. Mai mult decât orice, voia să găsească o altă explicație, una care să aibă un oarecare sens.

— Nu știm dacă Mac e implicat.

— A-loo? făcu Mole cu o voce cântată. Tu ce crezi că se întâmplă aici?

— Tot ce avem sunt dovezi circumstanțiale. Mac e cât se poate de curat. Nu s-ar băga în așa ceva; n-ar avea cum. Lipsea convingerea din vocea lui Aston. Noaptea trecută îi spusese lui George că nu îl cunoscuse niciodată cu adevărat pe Mac. „Nu e așa, îi zisese George, știi despre el doar ce vrea el să știi.” Până acum nu realizase cât de intuitive fuseseră cuvintele acelea.

— Dovezi circumstanțiale! exclamă Mole. Aici nu suntem la Old Bailey. Nu trebuie să dovedim nimic mai presus de orice îndoială. Cred că putem trage concluzia că Mac e implicat până peste cap în treaba asta.

— Da, admise Aston. Ai dreptate. Doar că… Nu avea ce să spună ca să dea un sens întregii situații. Și, Doamne, avea nevoie de o tărie. Avea mare nevoie. Avea nevoie acum. Maimuțica aia răutăcioasă i se urcase în spate și-și înfigea ghearele în el, disperată, asurzindu-l cu țipetele ei. Aston se duse

în bucătărie și luă o sticlă de Jack Daniel’s din ascunzătoarea din spate de pe ultimul raft al dulapului înalt. Veni înapoi în camera de zi, puse sticla în mijlocul măsuței de cafea și se uită la ea.

— Nu sunt sigur că e o idee prea bună, fu de părere hackerul. Ai expresia asta ciudată pe figură și trebuie să-ți spun că începi să mă sperii puțin.

Aston continuă să se uite fix la sticlă. Tot ce conta era sticla aceea. Să se ascundă în sticlă și să-și cumpere astfel un bilet la clasa întâi cu destinația Uitare. În cel mai scurt timp va fi uitat de rațiune și răspundere, plutind într-un spațiu unde fiecare oră era o fericire… și cât de bine ar fi?

Simțea sticla rece în mână. Un pocnet când rupse sigiliul. Mirosul lemnos al celui mai bun Jack Daniel’s îi umplu nările.

„*Ce dracu’ fac*?” Încet, înșurubă dopul la loc. Apoi azvârli sticla în partea cealaltă a camerei. Aceasta pluti în aer și explodă cu o bufnitură puternică pe reproducerea după Picasso de deasupra șemineului. Cioburile căzură într-o cascadă de cristal, cu șiroaie de whisky prelingându-se pe dușumeaua laminată. Ceața de pe creier i se ridică și se întoarse la timp să-l vadă pe Mole îndreptându-se spre ușă.

Hackerul înlemni, cu mâinile pe scaunul cu rotile. Își scoase țigara din colțul gurii.

— Cred că ar fi cazul să plec acum.

Îi tremura vocea.

— E în regulă, Mole, spuse sec Aston.

Mole trase nervos un fum, apoi schiță neliniștit un zâmbet.

— Trecem prin cele șapte faze, așa-i? Am avut negare, am avut furie, ce urmează?

— Mi-e bine.

Și de data asta pe un ton aproape normal.

— Atunci asta ar însemna acceptare, zise Mole încet și încercă încă un zâmbet.

Aston ridică din umeri.

— Ceva de genul ăsta.

Mole trase câteva fumuri scurte, agitate.

— Trebuie să-ți spun că inima mea bate cam cu două sute de bătăi pe minut. Mă simt de parcă stau să explodez. Încă un fum, mai adânc, mai controlat. Apoi expiră cu un fuior de fum urmat de înjurături și pocni în brațul scaunului cu rotile.

— La dracu’, Iisuse, căcat! Psihopatul naibii! Fără control! Fără niciun

fel de control! M-ai speriat de moarte! Știai?

— Iartă-mă, spuse Aston.

— Da, bine, data viitoare când te mai apucă pandaliile, anunță-mă din timp ca să mă pun la adăpost.

Aston își scoase mobilul și căută numărul lui George. Telefonul sună o dată, apoi fu redirecționat către serviciul de mesagerie. Probabil că încă mai era la spital. Îi lăsă un mesaj să-l sune de urgență și se întrebă, nu pentru prima dată, de ce aveau ciudățenia asta cu interzicerea mobilelor în spital. La fel era și în avion. Care să fi fost motivul? Dacă mobilele ar fi fost atât de periculoase, teroriștii n-ar fi avut nevoie de bombe. Ce să te mai deranjezi, dacă tot ce trebuia să faci era să îți cumperi ultimul model de Nokia și un bilet de avion, să apeși butonul mare și albastru și să joci Tetris până când avionul plonjează în ocean.

— Nu dai de George, să-nțeleg?

— Probabil că încă e cu mama ei.

— Asta e cam nasol. Știu cât m-ar da pe mine peste cap dacă s-ar întâmpla ceva cu mama.

— Nu m-aș fi gândit niciodată că ești genul sentimental, Mole.

— Adică, spui că n-ai fi devastat dacă s-ar întâmpla ceva cu mama ta?

— Presupun că aș fi.

— N-ai ce să presupui.

Aston se așeză pe brațul canapelei negre de piele. Încăperea puțea ca o distilerie jamaicană, duhoarea de whisky și iarbă anulând complet potpuriul din bolul de pe pervazul ferestrei și odorizantul de cameră fixat pe perete lângă aparatura audio. Laurei îi plăceau mirosurile feminine plăcute. Ar avea un acces de furie dacă ar intra acum în casă… un gând care-i dădu lui Aston un fior sadic. Băutură și tutun, ce-ar înțelege ea din această combinație olfactivă?

Deci care era următoarea mișcare? Singurul lucru pe care-l știa sigur era că voia să paseze mingea asta cât putea de repede. Dar unde să se ducă? Poliția era o variantă, dar se îndoia că fraierii ăia ar ști ce să facă. Singura garanție pe care o avea în ce-i privea era că ar fi găsit, cu siguranță, o metodă s-o dea în bară. Nu. Deocamdată, asta trebuia să stea în casă. Și nu-i rămânea decât un singur loc unde să se ducă. Sus. Mesajul lui Mac era încă pe ecran.

A SOSIT TIMPUL SĂ AFLĂM CÂT EȘTI DE BUN

CU ADEVĂRAT

OK, poate ar putea pasa mingea, dar avea sentimentul că mingea asta îi va fi pasată înapoi tot lui.

— La ce te gândești?

— Mă gândesc că poate ar trebui să-i fac o vizită domnului Kinclave. Chestia asta e mult prea importantă ca să mă ocup singur de ea.

— Iar tu crezi că domnul Kinclave e soluția?

— Nu tocmai, dar dacă m-aș duce oriunde în altă parte, tot la Kinclave va ajunge. Așa că aș putea foarte bine să sar peste intermediar.

— Mult noroc! Mole trase trei fumuri scurte, unul după altul, apoi stinse țigara în farfurie. Ți-am spus vreodată că-l urăsc pe acest pulică?

— De nenumărate ori.

— Ei bine, îl urăsc pe pulică ăsta.

— Deci, următoarea mea problemă, spuse Aston, e că trebuie să dau de el. Care sunt șansele să se afle la Vauxhall Cross?

— Glumești, nu? Kinclave să lucreze sâmbăta? În week-end? Fii serios!

Aston oftă.

— Așa mă gândeam și eu. Și bănuiesc că n-ai numărul lui de acasă, nu-i așa? Observă că Mole rânjește răutăcios la el. Ce? Îl ai?

— Neah. Ceva și mai bun. Ce-ai zice dacă ți-aș spune exact unde se află Kinclave. Și aici vorbim de mai puțin de milimetru.

— Ți-aș spune că ești un geniu. Dar, pe de altă parte, știi asta deja. Sau, ca să fiu mai exact, nu obosești niciodată să te asiguri că știm cu toții.

— Și nu cumva să uiți.

— OK, Mole, impresionează-mă.

Mole învârti scaunul cu rotile și se întoarse cu fața la monitor. Își întinse degetele peste tastatură, ca un pianist care se pregătește să cânte Beethoven.

— Ei bine, prietene, privește și învață, și pregătește-te să fii uimit.

Degetele hackerului păcăniră pe tastatură și Aston urmări fascinat cum apare pe ecran pagină după pagină. Prima pagină a Hotelului Royal Sovereign clipi preț de câteva secunde, apoi dispăru, înlocuită de o listă de nume și numere. Aston habar n-avea la ce se uită, dar era, cu siguranță, impresionant.

— OK, ia uite, spuse Mole, întorcându-și fața de la ecran. În momentul de față, Kinclave stă la Hotelul Royal Sovereign, chiar la ieșire din Mayfair. E cazat în camera 112, sub numele de George Kennedy – pufni Mole,

clătinând din cap. Amatorul naibii! Știi câți oameni își folosesc inițialele când își aleg un nume fals? Întâmplător, nu e singur. E și doamna „Kennedy” cu el. Își dădu ochii peste cap. Înțelege ce vrei din asta, dar eu presupun că e un joc în afara casei. Nu cred că nevastă-sa ar fi foarte încântată, ce zici? Impresionat?

— Da, Mole. Sunt impresionat.

— N-a fost mare lucru, serios, spuse el. De fapt, i-am dat de urmă prin mobil. Chestiile astea sunt ca niște radiofaruri. N-o să te plictisesc cu explicații științifice, dar, dacă vrei să fii de negăsit, primul lucru pe care-l faci e să scapi de mobil. Sau cel puțin scoate-i naibii bateria. Nu e cine știe ce filosofie. Nu că m-aș aștepta la mai puțin de la Kinclave. Egoul lui nu l-ar lăsa să-și închidă telefonul, nu cumva să-l sune prim-ministrul și să nu-l găsească. Cum mă-sa a ajuns să fie șef? Onanistul ăla nu știe nimic despre spionaj.

— Probabil că a lins multe cururi ca să ajungă sus.

— Cu siguranță, spuse Mole. Oricum, i-am dat de urmă la Royal Sovereign, iar restul a fost simplu. Dacă pot intra în computerele de la Langley, atunci un hotel de fițe e floare la ureche. Un clic mic aici, un clic mic dincolo, și sunt în registru. Apoi e o chestiune de căutat nume și posibilii suspecți. O verificare scurtă a datelor cardului de credit și a… descrierii fun…

— Ai datele cardului lui Kinclave?

Mole tuși în palmă și se uită în altă parte.

— Ai omis să-mi spui ceva, aici.

Mole fluieră ca pentru sine, deschise capacul cutiei de tutun, scoase un pachet de foi, și se apucă să le desfacă.

— Spune cinstit, îl îndemnă Aston.

Mole se uită prin cameră de parcă era cea mai impresionantă încăpere pe care o văzuse vreodată.

— Știai deja că e la Royal Sovereign, nu-i așa? Știai deja ce nume folosește. Știai că n-o să fie singur.

— Bine, bine, recunoscu Mole. Destul cu interogatoriul. Hai să spunem că aveam bănuielile mele și s-o lăsăm moartă.

— Tu îl urmărești virtual, nu-i așa?

Mole râse și aprinse țigara.

— Îl urmăresc virtual. De unde ai mai scos-o și pe asta?

— Și atunci cum ai numi-o?

— Bine, și l-am ținut pe Kinclave sub observație. Ce-i rău în asta? Nu știi niciodată când o chestie ca asta poate deveni utilă… Cum ar fi acum, de pildă.

— Și pe cine ai mai ținut sub observație?

Trase un fum lung, flutură imperial țigara apoi zise:

— Nu pune întrebări…

23.

E o porțiune plăcută de suburbie: trotuare mărginite de copaci frunzoși, SUV-uri și Mini-uri moderne parcate lângă bordură. Sunt câțiva oameni în jur – un cuplu împinge un cărucior din acela cu trei roți, un cvartet de fete chicotind, îmbrăcate sclipitor, de petrecere – nimeni care să-mi dea vreo bătaie de cap. Și de ce ar face-o? Sunt un biet boșorog. Absolut inofensiv.

Trecând pe lângă casă, arunc repede o privire, inspectând-o. Draperiile sunt trase. Nu-i nimeni acasă. Calculez cât timp am pentru joacă și hotărăsc că am destul. Asta e faza cu timpul. Se întinde și se contractă ca să umple orice spațiu e de umplut. Casa de vizavi se potrivește perfect nevoilor mele. Nu are grădină, doar o porțiune crăpată de beton cu buruieni ieșite ici-colo, și un Merțan vintage parcat acolo. Mașina e îngrijită. Carcasa e imaculată, strălucește, și e familiarizată cu pielea de căprioară și cu ceara. Știu din vizitele anterioare că Clive locuiește singur. Sper că nu și-a găsit vreo prietenă de când am vorbit ultima dată. Nu prea cred. Clive s-a născut într-o pădure urâtă pe o zi vântoasă. Oricât ar cheltui pe mașini extravagante și pe haine extravagante, nu-mi pot imagina că există vreo femeie atât de disperată. Are spre patruzeci de ani, e cu siguranță singur, lucrează în publicitate, se trage din Newcastle și, dacă nu cumva e destul de norocos să fie plecat, va muri în următoarele câteva minute.

Aștept până când se golește strada, apoi intru la Clive. Așez plasa de pensionar în spatele Merțanului, ascunsă vederii, în caz că cineva cu degete lipicioase ar trece pe aici și s-ar hotărî să se lăcomească. Urc cele trei scări care duc la ușa de intrare, pun degetul pe sonerie și-l țin apăsat. Chiar și peste zgomotul soneriei, aud pașii grei ai lui Clive. Ușa se deschide și stau acolo, respirând greu, cu o expresie panicată pe chip și cu o mână apăsată pe inimă. Cealaltă mână e în buzunarul pardesiului lung, ținând strâns

mânerul scalpelului.

— Vă rog, ajutor, gem eu. Ajutați-mă… Inima…!

Clive se uită la mine, ia o decizie rapidă. Așa cum mă gândeam că va face. E un papă-lapte, un sensibil, obișnuit să ia decizii rapide. E bine de știut că mai există buni samariteni chiar și în Londra.

— Haideți înăuntru, spune el și m-a și luat de mijloc ca să mă conducă în hol. Mă sprijin pe el, lăsându-mă cu toată greutatea. Îl aud gemând din cauza efortului și îi simt mușchii încordați. Mă duce în living, mă așază pe canapea, apoi se întoarce să ia telefonul. Încercați să rezistați. Vă chem imediat o salvare. Numai puțin, bine?

În vocea lui se simte panica. Este o situație mult prea reală, un șoc pentru el. Livingul e rece și steril, ca de revistă. Sunt jucării hi-tech peste tot: plasmă, boxe, și un suport înalt cu tot felul de aparaturi. Sony, Technics și Wharfedale. Un raft de bibliotecă e plin cu DVD-uri, în loc de cărți, iar altul, cu CD-uri. Fotografii monocrome de bun-gust atârnă pe pereții albi, așezate cu precizia unui designer de interior. Flori moarte, uscate stau într-o vază pe șemineul gol. Un singur fotoliu cu suport pentru picioare e amplasat în fața televizorului, canapeaua arată de parcă n-ar fi fost folosită niciodată, cu pernele umflate și perfect așezate. O scurtă privire în jur umple golurile din bibliografia de față. Mi-l imaginez pe Clive stând aici, definindu-se prin ceea ce posedă; e o existență goală, care a căpătat sens prin indulgența cărților de credit. Probabil că e atât de îngropat în datorii, încât i-ar lua vreo doișpe vieți să le plătească pe toate. Clive duce o viață singuratică. Brațul meu se strecoară în jurul gâtului lui, scalpelul alunecă ușor printre vertebrele din partea de sus a gâtului. Se îndoaie la pământ, o păpușă fără sfori. Puțin sânge, abia se prelinge, o treabă curată. În ochi se poate vedea că e conștient încă. E uimit, nu înțelege de ce nu-l ascultă membrele. Privesc cum se scurge viața din el. O voce goală se aude de departe, repetând întruna: „Vă rugăm așezați receptorul din nou în furcă și încercați din nou…” Ridic receptorul și-l așez la loc.

Am mai omorât la viața mea, dar acum e altfel. La Sophia a însemnat eliberare. Și, în funcție de cum privești lucrurile, bănuiesc că sunt responsabil de toate morțile acelea de pe 18/8. Totuși, eu nu văd lucrurile așa. Domnul Colt a fost cumva responsabil pentru toți oamenii care au fost uciși cu pistoalele lui? Nu cred. După vechiul clișeu: nu armele ucid oameni, oamenii ucid oameni. Nu eu am stat acolo, în stația aceea de metrou cu tot explozibilul ăla prins în jurul taliei. Eu am fost doar băiatul cu

livrarea… Ce s-a întâmplat după livrare, păi, asta nu mai e problema mea, nu-i așa? Oricum, orice război are pierderile lui colaterale. Ca bietul Clive. Locul nepotrivit, timpul nepotrivit… asta a fost singura lui greșeală. De ce să mă simt vinovat? Clive îmi stătea în drum, iar acum nu mai stă. O altă victimă colaterală a războiului. Am încheiat povestea.

Car cu grijă plasa de cumpărături. Ar fi și dificil să procedez altminteri. Unele lucruri cer respect, iar acesta evident intră în această categorie. Mă pun puțin mai în spate la fereastră și-mi îndrept binoclul spre casa de vizavi. E o clădire victoriană din cărămidă roșie, cu ferestre cu arcadă și lemnărie neagră. La un moment dat, nu demult, a fost împărțită în apartamente. Mă așez confortabil și aștept. Nu m-a deranjat niciodată să aștept și presupun că nici nu se va întâmpla vreodată. Am pierdut perioade lungi din viață așteptând, timp pe care nu-l voi recupera niciodată. Timp pierdut uitându-mă pe pereți în vreo cameră de hotel deloc amuzantă; timp pierdut în gaura neagră a unei alte săli de așteptare din încă un aeroport. Dar nu sunt lucruri pe care le regret. Iei niște decizii și trăiești, și mori în funcție de ele. Așa stă treaba. Nu pot face nimic să schimb asta, nimeni nu poate.

Prin fața geamului trec oameni. Eu îi văd, dar ei nu mă pot vedea. Nu că oamenii mediocri de pe stradă ar observa ceva. Orbiți și orbi, trec prin viață, neținând cont de nimic care nu-i afectează direct. Te face să te întrebi de ce se mai obosesc. Îmi dau haina jos și o așez peste capul lui Clive. Nu din respect – pur și simplu nu suport să mă uit la nenorocitul ăsta urât.

După ce m-am despărțit de Christopher, m-am dus la Shepherd’s Bush, oprindu-mă pe drum la o prăvălie ca să cumpăr plasa de pensionar. Magazia e pe o stradă pustie și costă o mică avere s-o închiriezi. Nu există nimic care să facă legătura cu mine. Un anume Henry Ashford o închiriază pentru compania Greenfire, o companie care există pe o hârtie cu antet și care are sediul în Insulele Virgine. Nu că i-ar păsa proprietarului vreun pic cine e Henry Ashford sau Greenfire. Atâta timp cât își primește banii în fiecare lună, e fericit. Dacă i s-a părut cuiva ciudat că un octogenar se plimba pe acolo de unul singur, nimeni n-a zis nimic. Ce oraș încântător! Țineți minte, dacă oamenii ar fi mai vigilenți, mi-ar face viața mult mai complicată. Am așteptat până când s-a eliberat drumul, apoi am deschis ușa grea de metal. Era înțepenită și scârțâia din toate încheieturile. Am aprins lumina și am trântit ușa. Dubița Ford Escort a fost modificată de un individ care nu avea chef să plătească taxă pe țigările și băutura pe care le aducea de pe continent în mod regulat. Are același număr de kilometri pe ceas ca și în ziua în care

domnul Henry Ashford Esq. a cumpărat-o în numele companiei Greenfire. Punga de zahăr pe care am pus-o în rezervor mă asigură că acest aspect va rămâne neschimbat. N-ar fi o idee bună s-o conducă cineva prin oraș. M-am uitat prin ascunzătorile dubei, am luat vreo câteva bancnote de o mie care au dispărut în buzunarul interior al pardesiului, am ales mărunțișurile de care aveam nevoie și le-am pus cu grijă în plasa de cumpărături, am așezat o pungă de plastic deasupra, să le ascund. Următoarea oprire a fost la un mic magazin de calculatoare, unde puștiul slinos din spatele tejghelei n-ar fi putut să mă trateze mai de sus nici dacă ar fi încercat. A sfârșit prin a-mi vinde cel mai scump laptop din magazin – două bucăți mai exact – și o cameră web. N-a clipit deloc când am plătit cu bani gheață, imaginându-și, probabil, că un bătrân ca mine n-are nici cea mai vagă idee ce e acela un card. Am ieșit amândoi câștigători. Avea sclipirea aceea în ochi, convins că a prostit un bătrân nerod, și un teanc mare de bani de care va uita în mod convenabil când va completa formularul de impozite. Eu m-am ales cu un calculator de ultimă oră, care face tot ce vreau și chiar mai mult de atât, fără alte bătăi de cap.

Din Clive se scurg diverse lichide la care prefer să nu mă gândesc. Nu e un miros prea plăcut. Mă uit prin binoclu la casa de vizavi, arunc o privire asupra străzii. Și iat-o. Era și timpul. O privesc căutându-se prin buzunare după chei; o alege pe cea bună și o împinge în broască. Se strecoară înăuntru, împinge ușa la loc în urma ei. Încă o privire asupra străzii să mă asigur că nu pândește nimeni pe unde n-ar trebui. Toate bune. Mă uit la ceas, decid că o jumătate de oră ar trebui să ajungă. Știu că cele treizeci de minute vor trece încet, dar vreau să fiu sigur că vom fi singuri. Aici lucrurile încep să devină interesante și nu am de gând să stric ceva cu o greșeală de începător. Oricum, nu mă deranjează să aștept, nu m-a deranjat niciodată și presupun că nici nu se va întâmpla vreodată.

24.

Viena, 1993

Afară, turiștii se îngrămădeau pe străzile largi din Innere Stadt, întorcându-se la hoteluri și pensiuni, îndreptându-se spre alt bar. Era puțin trecut de miezul nopții și se întrebă când se făcuse așa de târziu. Ultima

oară când se uitase la ceas era abia nouă, și asta nu fusese demult. Ea știa bine pe unde mergea, iar el se ținea după ea, pe lângă clădirile masive din piatră; pe lângă baruri și restaurante cu fațade colorate. Noaptea era suficient de caldă să te plimbi doar în cămașă, era miezul verii și vienezii fuseseră cuminți în anul acela, după toate aparențele. Îl conduse pe o alee îngustă care dădea într-o curte pietruită. Pe toate cele patru laturi se înălța câte o clădire, iar în mijloc se afla statuia unui băiețel.

— Aici trebuie să facem liniște, șopti ea.

Îl luă de mână și-l conduse în clădirea cea mai apropiată. Pășiră în vârful picioarelor pe lângă ascensorul demodat cu ușa lui culisantă de metal și urcară pe scări. Descuie ușa repede și se prăbușiră înăuntru, râzând pe înfundate. Încăperea era simplă: un pat dublu cu o pilotă din petice, un scrin și un dulap din lemn de pin, pardoseală din gresie și un covor albastru țesut simplu. Singurul obiect de decor era un crucifix ornamentat, mare, așezat deasupra patului, iar acesta era fără îndoială un Iisus catolic, chinuit de dureri și menit să trezească un sentiment de vinovăție în sufletul oricui îl privea. Ea închise ușa, îl împinse spre pat, cu buzele apăsate de ale lui. Merse de bunăvoie, trăgând-o aproape, explorându-i gura.

— Mă mișc prea repede pentru tine? șopti ea, gâdilându-i urechea cu cuvintele.

— Glumești, nu?

— Speram să spui asta!

Îl ademeni spre pat, trăgându-i cămașa, descheindu-i nasturii, încercând să i-o scoată pe cap. El își ridică brațele și cămașa alunecă în sus. Îi luase deja cu asalt pantalonii, desfăcându-i cureaua, nasturele, fermoarul. Dansară până la pat, sucindu-se și răsucindu-se, atingându-se peste tot. Îl împinse pe saltea, îi apucă pantalonii de tiv și i-i smulse dintr-o mișcare. El întinse mâinile după ea, dar ea îl îndepărtă.

— Nu, spuse ea. Facem asta cum vreau eu.

— Bine, se învoi el, și se trase pe pat spre pernă.

— Am spus cumva că ai voie să te miști?

Încremeni în loc, respirând sacadat, neîndrăznind să se miște.

— Așa e mai bine.

Ea își ridică rochia lungă de catifea roșie, destul de sus cât să i se zărească banda de la ciorap. Îngenunche pe pat și se târî ușor spre el, încălecându-l. Își trecu, apăsat, degetul mare peste pieptul lui, în jos, spre

abdomen, lăsându-i o dâră roșie pe piele. El își mușcă buza și dădu să spună ceva, dar ea îl opri cu o palmă al cărei sunet răsună între pereții albi și goi. Îi prinse fața, strângându-i obrajii cu degetele, strângându-l tare.

— Cum vreau eu, șuieră ea. Nu uita. Bine?

El încuviință.

— Ce băiat cuminte, spuse ea, apoi îl prinse de păr, îi trase capul într-o parte și-l sărută ușor. Se trase la picioarele patului și se opri în fața lui. Un sunet de fermoar, când se descheie. Își dezgoli un umăr, apoi pe celălalt, lăsând să alunece rochia pe jos. În lenjeria intimă – sutien și chiloți negri, jartieră și ciorapi negri – zâmbi cu zâmbetul ei mic și amuzat.

— Deci vrei să mi-o tragi?

Putu doar să se uite prostește și să dea din cap. Avea un corp uimitor, tonic și zvelt, bine lucrat, sâni perfecți, totul perfect.

— De parcă nu te-ai fi gândit la asta toată noaptea, ei? Am văzut cum mă priveai mai devreme, cum mă dezbrăcai din priviri.

Încet, își scoase un ciorap, apoi pe celălalt, sprijinindu-și fiecare picior pe pat în timp ce îi rula în jos. Merse până la marginea laterală a patului, îl prinse de braț, forțându-l să se miște. Strânsoarea ei era puternică și insistentă, săpându-i cu unghiile în carne. Durerea era acută. Îngenunchind lângă capul lui, îi luă mâinile pe rând și i le legă de tăblie cu câte un ciorap. Gemu când ea îi legă strâns fiecare nod. Alunecă jos din pat, îi spuse să o privească. Îi ceru să se uite la ea. El își întoarse capul s-o poată vedea, iar ea se dezbrăcă încet. Întâi sutienul, apoi jartiera; la sfârșit, își trase chiloții în jos peste coapse, și-i lăsă să cadă pe podea. Făcu un pas și se urcă înapoi pe pat, îngenunchind peste fața lui. Se lăsă în jos, iar el se repezi asupra ei. Chiar dacă abia putea respira, continuă să o lingă, simțind că era pe punctul de a leșina dintr-o secundă într-alta, sperând să-și piardă cunoștința, pentru că ar fi fost minunat. Iar apoi se trezi înăuntrul ei și habar nu avea cum se întâmplase. Acum se îneca sub ea, în clipa următoare era călărit de ea. Își lăsă capul pe spate și tot ceea ce vedea era Iisus, care se uita în jos spre el, osândindu-l. Ea se mișca ușor, cu o mână apăsată pe pieptul lui, iar cu cealaltă își dădea la o parte șuvițele lungi și blonde, iar el se strădui din răsputeri să nu ejaculeze. Părea să știe instinctiv ce puncte sensibile să atingă, ațâțându-l până aproape de orgasm, apoi oprindu-se, ațâțându-l, oprindu-se, până când simți că stă să explodeze. Iar apoi, le pièce de résistance. *Se întinse și, ca un magician, scoase o eșarfă de mătase. Eșarfa se înfășură în jurul gâtului lui, o dată, de*

două ori. Ținând ambele capete, ea se legăna înainte și înapoi, mărind ritmul. Răsucindu-și eșarfa în jurul încheieturilor, trase mai strâns, și mai strâns, până când fața lui se înroși, și căpătă o nuanță purpurie, iar coapsele ei continuară să-l strângă în timp ce se mișca sălbatic deasupra lui. Exorcism prin sex. Vedea și moarte, vedea și viață. Se uneau și se separau, se uneau și se separau, despărțiți de o bătaie de inimă. Acum, sincronizarea era totul. Orgasmul îl sfâșie în două și pentru o fracțiune de secundă simți ce înseamnă să fii Dumnezeu.

Era imposibil să gândească rațional în clipa de față, iar simțul realității și logica îl părăsiseră complet. Ar fi trebuit să se declanșeze undeva un semnal de alarmă, dar nu se întâmplase așa. La ora aceea, nu îi trecuse deloc prin minte că ar putea exista un motiv pentru care ea știa exact ce-l excită, un motiv pentru care părea să știe totul despre ascunzișurile acelea întunecate ale minții lui, pe care le credea bine tăinuite. Revelațiile acelea veniră mai târziu. Și, firește, era deja prea târziu.

25.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Aston era la kilometri depărtare, distras de femeia care ieșea pe ușa turnantă, întrebându-se în ce film o văzuse. Plutea prin holul hotelului Royal Sovereign, arogantă ca o vedetă de cinema, simțindu-se în largul ei în spațiul acela decorat în nuanțe de auriu și roșu, cu marmură scumpă și candelabre strălucitoare. Avea la braț un top model masculin, un bibelou care întâmpina, cu siguranță, ceva probleme în a-și scrie numele corect. Dar, pe de altă parte, cui îi păsa, atâta timp cât arătai ca un Adonis și te plimbai cu un star de cinema la braț. Aston ar fi renunțat la orice oră la locul întâi de la Oxford pentru o tăvăleală cu Cameron Diaz. Stătuse o veșnicie la coada asta nenorocită și se concentrase în altă parte când femeia din fața lui începuse să se certe pentru nota de plată. Era franțuzoaică; gălăgioasă și enervantă, cu cunoștințe subțirele de engleză, și era evident din felul în care se purta recepționerul cu ea, că-și dorea și el ca ea să dispară de acolo și să deranjeze pe altcineva.

Tuși politicos în palmă, apoi zise:

— Mă iertați, domnule, vă pot ajuta cu ceva?

— Așa sper. Aston își scoase portofelul de piele și îl împinse peste birou. În timp ce recepționerul îi studia cartea de identitate, Aston spuse: Am putea vorbi undeva între patru ochi?

Recepționerul îi dădu portofelul înapoi și-i făcu semn lui Aston spre un mic birou, din spate, cu un „Pe aici vă rog, domnule”. Aston trecu de recepție, ținându-și la piept geanta de laptop ca să nu se bălăngăne și-l urmă înăuntru. Recepționerul se apropia de șaptezeci de ani, și fiecare an îi era brăzdat pe fața obosită. Era subțire ca așchia, cu un nas ascuțit, pomeți proeminenți și păr alb, pieptănat lins pe spate. Uniforma lui stacojie era imaculată, cu toate cutele drepte, și niciun fir de praf. Încăperea era mică și lipsită de orice amprentă personală. Avea un birou vechi care părea să fie acolo de o veșnicie, un calculator, un fișier și cam atât.

— Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse recepționerul. Lucrați pentru domnul Macintosh.

— Sunt impresionat. Cred că au trecut vreo trei ani.

— Nu uit niciodată un chip.

Aston îi mulțumi lui Mac în sinea lui pentru că era atât de atent. MI6 plătea onorarii lunare recepționerilor și șefilor de sală de la toate hotelurile și restaurantele mari din Londra. Mai tot ce aflau erau bârfe, absurdități, pentru care revistele mondene ar fi plătit o avere… relativ interesante într-un fel oarecum deșucheat, și puse la dosar în caz că ar fi fost vreodată utile, dar, cu siguranță, nimic care să afecteze soarta națiunilor. Din când în când, totuși, veneau cu câte o nestemată, care altfel nu ar fi ieșit la lumină. Lucrurile pe care le cunoșteau în secret erau uimitoare. La puțin timp după ce Aston începuse să lucreze cu Mac, petrecuseră amândoi cea mai mare parte dintr-o săptămână hoinărind prin aceste hoteluri și restaurante. Mac voia să-i facă cunoștință „cu cei care lucrează la subsol”. Scopul exercițiului: să-l învețe pe Aston că spionajul era o afacere care implica oameni. Da, puteai să-ți faci treaba prin telefon, e-mail, dar asta nu înlocuia deplasarea la fața locului. Numai când stăteai față în față cu cineva puteai să-ți faci o idee adevărată despre cine era. La vremea aceea, i se păruse o pierdere de vreme. Acum trebuia să admită că ticălosul naibii avusese dreptate.

— E puțin delicat, începu Aston.

— Da.

O ușoară ridicare de sprânceană, un semn din cap să continue. Mici ticuri care-ți dădeau impresia că discreția era trăsătura lui de bază.

— Aveți un oaspete, continuă Aston. Domnul George Kennedy. Cred că stă în camera 112… cu „soția” dumnealui…

— Ah, spuse recepționerul.

— Trebuie să vorbesc cu el.

— Păi, pot să-i trimit un mesaj. Asta nu ar fi o problemă. Niciun fel de problemă.

Aston făcu o grimasă, clătinând din cap.

— Vedeți… Îmi pare rău, am uitat cum vă cheamă…

— Harold.

— Vedeți dumneavoastră, Harold, problema e că trebuie să vorbesc cu el personal. O pauză înainte de a rosti următoarea frază. Își coborî vocea la o șoaptă confidențială ca să-i confere gravitatea pe care o merita: E o chestiune de securitate națională.

— Ah, făcu recepționerul, aprobând din cap cu înțeles.

— Dintr-o întâmplare, unul din tabloide a aflat că domnul Kennedy e aici… cu „soția” lui, explică Aston. Nu e nevoie să vă spun cât de jenantă ar fi situația.

— Nu, deloc.

— Deci, dacă aș putea împrumuta cheia principală câteva minute…

— Nu sunt sigur că pot face asta. Regulamentele, știți. Nu aș putea telefona în camera dumnealui? Să-l avertizăm astfel.

— N-ar merge. Suntem destul de siguri că v-au pus sistemul de telefonie sub ascultare.

— Imposibil.

Aston nu spuse nimic, îi aruncă doar o privire care transmitea: „Haide, omule, doar suntem colegi de breaslă”.

— Serios?

Recepționerul voia cu disperare să facă ceea ce se cuvenea. Tot ce-i trebuia era un imbold.

— Nu sunt deloc sigur în privința asta, zise Harold. Aș putea să intru în mare încurcătură.

— O problemă de securitate națională… Aston flutură cuvintele înaintea recepționerului, dându-i încă un imbold. Și acum, pentru a încheia afacerea, adăugă: Firește, e de la sine înțeles că luna viitoare veți primi un bonus mare și gras din partea noastră.

Harold se uită la Aston.

— Securitate națională spuneți… ei bine… Își vârî mâna în buzunar și

scoase un card de acces și i-l dădu lui Aston.

— Mulțumesc, spuse acesta.

— Înapoiați-mi-l la recepția principală, în drum spre ieșire.

— Nu uitați: nu m-ați văzut niciodată.

— Am buzele pecetluite, spuse Harold.

Aston luă liftul până la etajul unu, coborî și o luă la stânga. Se opri în fața camerei 112. De clanță atârna un bilet cu „Nu deranjați”. Așteptă o clipă ca să se adune. Asta ar putea fi interesant. Nu se obosi să bată, nu se obosi să se prefacă a fi de la room-service, tactica aceasta adorată de producătorii de filme. Împinse cardul în fantă, așteptă ca roșu să se facă verde și intră.

Domnul Kennedy stătea pe spate între falduri de cearșafuri de satin, îmbrăcat doar cu un zâmbet. O sticlă de Bolli se afla pe noptieră alături de două pahare de șampanie pline pe jumătate. Și lângă acestea, un teanc gros de bancnote de zece și de douăzeci. Pe un platou erau niște gustări – caviar și uscățele, după cum arătau. Camera era elegant mobilată, scump și cu gust. Tablouri în ulei pe pereți, draperii roșii, groase, la geamuri. Flori proaspete în vaze înalte: orhidee și crini albi, mov și albaștri. Aston observă toate astea într-o fracțiune de secundă.

Doamna Kennedy avea puțin peste douăzeci de ani, frumoasă și gingașă ca o orhidee. Piele roz, fină, sâni siliconați și pomeți sculptați de supermodel. Îi sugea cocoșelul domnului Kennedy de parcă ar fi practicat vreun sport olimpic, dedicată trup și suflet actului, iar părul fin și platinat îi flutura sus-jos, sus-jos odată cu capul.

Zâmbetul de pe fața lui Kinclave dispăru în clipa în care îl zări pe Aston. O împinse pe fată deoparte și se ridică în picioare, în timp ce penisul i se contracta deja. Trase cearșaful de mătase pe el și îl privi pe Aston furios și vinovat în același timp; fața fetei era frumoasă și lipsită de expresie; dacă o deranjase întreruperea nu lăsa deloc să se vadă.

— Ce dracu’ crezi că faci aici? explodă Kinclave, cu stropi de saliva pe buza de jos. Chipul lui, de obicei atât de senin și impenetrabil, era schimonosit de furie.

— Trebuie să vorbim.

— Acum nu e deloc momentul.

— Trebuie să vorbim *acum*, domnule.

— Atunci de ce dracu’ nu folosești telefonul, ca tot restul lumii? Sau nu programezi și tu o întâlnire. Intri așa fără jenă. Adică, ce dracu’ a fost în

capul tău?

Bună întrebare! Ce dracu' fusese în capul lui? Aston începea să-și dorească să se afle oriunde în altă parte, dar nu aici. Își mută greutatea de pe un picior pe altul, jenat. Când își imaginase această scenă în minte, nu-i ieșise chiar așa. I se puse un nod în stomac când realiză că de acum încolo avea să lucreze în vreun birou mic și înghesuit, la dracu-n praznic, pentru tot restul carierei sale. Tocmai își aruncase pe fereastră orice șansă la promovare.

— Ei bine? strigă Kinclave. Ai de gând să stai acolo ca un bou sau îmi explici și mie despre ce dracu' e vorba?

Aston se uită înspre fată.

— Nu în fața ei.

— Ea are un nume.

— Taci din gură, zise Aston.

— Dragă, se miorlăi fata, lungind vocalele. Ai de gând să-l lași să-mi vorbească așa?

— Pune-ți niște haine pe tine, spuse Kinclave, fără să-și ia ochii de la Aston.

Fata alunecă din pat grațioasă și agilă, cu o mișcare aproape fluidă. Își luă hainele de pe jos, se îmbrăcă repede și luă teancul de bani de pe noptieră. Se opri la ușă, mimă un telefon cu mâna, o duse la ureche, și-i spuse lui Kinclave: „Sună-mă", apoi se strecură afară din cameră.

Pe un scaun se afla un halat alb de baie brodat pe piept cu logoul roșu și auriu al hotelului Sovereign. Aston îl luă și i-l dădu lui Kinclave.

— Mă iertați că vă deranjez, spuse el, dar chiar e foarte urgent, domnule.

Pentru o fracțiune de secundă Kinclave avu o expresie stranie pe chip. Era expresia unui om care trăia de multă vreme cu un secret care i-a fost brusc descoperit. Pe cât de repede a apărut, a și dispărut, fiind înlocuită de o expresie absolut indescifrabilă. Kinclave își trase halatul, se dădu jos din pat și se apropie de Aston. Stătea cu picioarele apropiate, mai înalt cu vreo câțiva centimetri, mai greu cu vreo câteva kilograme, încercând să-l intimideze prin simpla lui prezență fizică.

— O să te spânzur de boașe pentru asta. M-ai auzit? Ești terminat!

Aston fu cât pe-aci să-i spună că nu el era cel care se ascundea într-o cameră de hotel cu o prostituată în timp ce nevastă-sa era acasă fără să aibă habar pe unde umbla soțiorul ei… și poate că i-ar fi plăcut să afle. Ce avea de pierdut? Cariera lui era ca și terminată, oricum. Kinclave tocmai îl

informase. Se opri la timp. Nu ducea la nimic bun să pună paie pe foc.

— E vorba de Mac, începu el.

— Mă doare-n cur. Și dacă mi-ai spune că Iisus Hristos în carne și oase a venit în oraș și predică în Hyde Park Corner, n-ar ajuta cu absolut nimic.

— Vă rog, domnule, am nevoie doar de câteva minute. Dacă nu ar fi fost ceva important, nu eram aici, credeți-mă!

— Cred că ar fi cel mai bine să pleci în clipa asta. Cu cât pleci mai repede, cu atât sunt șanse mai mari să uit că ai existat vreodată.

— La naiba! strigă Aston. Trebuia să-l facă pe Kinclave să-l asculte. Trase adânc aer în piept să-și revină. Tot ce vă cer sunt câteva minute.

Urmă o pauză lungă.

— Ultima persoană care mi-a vorbit așa încă aranjează dosare într-un birou dintr-un colț îndepărtat și întunecat al Africii. Avea vocea mai calmă, mai rezonabilă. OK, Aston, sper să merite treaba asta. Dacă nu, de luni încolo poți să începi să-ți cauți altă slujbă. E clar?

— Ca lumina zilei.

Aston se așeză pe marginea patului, își scoase laptopul din husă și-l porni. Luă din geaca de piele CD-ul făcut de Mole, puse discul și porni filmul. Apoi se lăsă pe spate întrebându-se cât îi va lua șefului să se prindă despre ce era vorba. Filmul se termină cu o imagine statică și Kinclave spuse:

— Ai spus că e vorba de Mac. Nu văd legătura.

Aston dădu înapoi până la punctul în care se vedea numele stației, fără câteva litere. O fracțiune de secundă dacă nu erai atent, ratai imaginea. Puse filmul pe pauză.

— Uitați-vă cu atenție.

— Mda, spuse Kinclave.

— M-am gândit că ați vrea să vedeți asta imediat, domnule.

— Și asta e ceea ce cred eu că e?

— Mi-e teamă că da.

— De unde o ai? întrebă Kinclave, încă uitându-se la ecran.

— Din laptopul lui Mac.

— Și de unde are Mac… îi pieri vocea. Se uită de la ecran la Aston. Oh, băga-mi-aș! șopti el.

26.

Mă ustură ochii de cât am privit prin binoclu și mă doare fața de la latexul lipit deasupra. Abia aștept să mă întorc la Fogarty și să dau porcăria asta jos. Mă uit la ceas și mai arunc o ocheadă. Am priveliște bună din casa lui Clive, cam o sută de metri în fiecare direcție. Nu văd niciun polițist pândind pe după copaci, nici mașini dubioase patrulând prin zonă. Instinctul îmi spune că nu e vorba de o capcană, iar instinctul mi-a fost de mare ajutor ca prim sistem de avertizare de-a lungul anilor. De fapt, nu-mi amintesc să mă fi înșelat vreodată. Îmi adun lucrurile, ridic ușor plasa și ies afară. Rezist pornirii de a traversa strada în fugă, spunându-mi că sunt o fosilă, iar fosilele nu aleargă. De târșâit se târșâiesc, dar de alergat, în niciun caz.

Pun geanta pe prag, iau cheia de rezervă din ascunzătoarea de sub domnul Iepure – iepurașul de piatră care păzește parcela prăfuită pe care ea o numește grădină. O tufă pipernicită de trandafiri și niște buruieni nu fac, după standardele mele, o grădină. Încuietoarea e înțepenită și trebuie să zdrăngănesc cheia ca să intru. Are o șmecherie, dar am destul exercițiu. O răsucire de încheietură și am intrat. Stă în capătul holului, uitându-se cu gura căscată la mine, de parcă i-aș fi complet străin – ceea ce, grație degetelor magice ale lui Fogarty – chiar sunt, întrebându-se ce naiba caut în apartamentul ei.

— Ai grijă să nu cumva să înghiți o muscă, îi spun. Își închide gura, o deschide din nou.

— Mac…? Tu ești?

— Așteptai pe altcineva? Îmi fac drum printre obiectele aruncate pe hol, pe lângă cutiile de carton, pe lângă bicicleta veche și ruginită, pe lângă scrin. Face un pas înapoi când ajung la ea și mă întreb cât de multe știe. Poartă haine largi, care-i ascund formele încântătoare și care ar putea oferi multe locuri unde să ascundă o armă. Am tot încercat s-o conving să poarte haine mai strâmte, care să lase mai mult la vedere și, din când în când, îmi face pe plac, dar numai când suntem singuri.

— Ce ți-ai făcut la față? întreabă ea.

— Îți place?

E suficient de aproape să mă atingă, dar nu o face. Stă și se holbează la mine, cu brațele încremenite pe lângă corp. În mod normal, până acum m-ar fi târât deja spre dormitor. Aș sta întins pe spate, cu pantalonii la glezne, fie

că îmi convine, fie că nu. Îi place să strige și n-o interesează dacă o aud vecinii. Nu e nici cea mai bună, nici cea mai rea pe care am avut-o până acum. Ceea ce-i lipsește în măiestrie compensează în entuziasm.

— Deci, ai de gând să stai cu gura căscată toată ziua, sau ce?

Vine spre mine, mă ia în brațe. Mă sărută scurt, doar atât; nu simt nicio urmă de pasiune în sărutul ei. Profit de ocazie să îmi trec mâinile peste corpul ei, încet, senzual. Nu are nicio armă, niciun cuțit și nici vreun spray paralizant. Inspir adânc, îmi trec degetele prin cârlionții negri, mă joc cu elasticul roșu de păr. Îmi place la nebunie atingerea moale a părului ei, îmi place mirosul de cocos.

Se trage la o parte, cu o expresie dezgustată pe chip.

— Îmi pare rău, nu pot face asta. Machiajul… e prea înspăimântător.

Îi fac semn cu capul spre dormitor.

— Sigur nu vrei puțin amor cu un bătrân? Doar pentru că arăt așa nu înseamnă și că nu mă descurc în dormitor.

— Mac, fii serios.

— Sunt serios.

— Cred că ar trebui să vorbim, nu?

Fără să aștepte un răspuns, se îndreaptă spre camera de zi. Iau plasa și o urmez. Ca de obicei, locul arată ca după bombardament. E pe canapea, privindu-mă.

— Ai vreo idee cât de supărată sunt pe tine?

— Mă bucur și eu să te văd.

Așez plasa lângă fotoliu și mă așez.

— Păi, la ce dracu' te aștepți, Mac? Nu poți dispărea așa, fără niciun cuvânt!

Are fața schimonosită, urâțită de furie.

— Ba pot, și am și făcut-o.

— Oricum, unde naiba ai fost?

— Prin zonă.

— Doamne, Mac! Ești de-a dreptul imposibil, știi? Am fost groaznic de îngrijorată.

Îmi întind brațele cu o veselie plină de bunăvoință.

— Ei bine, uite-mă. Întreg și nevătămat.

— Du-te naibii!

E chiar drăguță, serios. Vrea să aibă grijă de mine. Îmi bag mâna în buzunarul pardesiului meu de pensionar. Nici măcar o urmă de grijă sau

suspiciune pe chipul ei. Probabil se gândește că vreau o batistă. Îndrept pistolul electroșoc spre ea și, înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmplă, apăs pe trăgaci. Cele două săgeți cu vârf de ac i se înfig în burtă, trăgând cablul de cupru după ele. Se scutură și se contorsionează de parcă ar fi lovit-o cincizeci de mii de volți, paralizând-o instantaneu. O privesc o vreme scuturându-se în spasme pe jos, apoi o iau și o duc în dormitor.

27.

Telefonul de urgență vibră și Aston îl scoase și-l deschise.

— OK, Mole, a fost ușor amuzant prima dată, dar gluma e deja răsuflată.

Nimic, în afară de semnal static.

Aston luă telefonul de la ureche și se uită la ecran. Liniuțele de semnal erau toate vizibile. Și bateria era în regulă. Căcaturile astea îți dădeau mai multă bătaie de cap decât merita.

— Alo, spuse el cu jumătate de gură, fără să aștepte un răspuns. Alo, alo, alo.

Liniște iar, apoi o voce îl întrebă:

— Cum merge treaba?

Aston încremeni și se răsuci 360 de grade. La dracu'! O stradă lată, cu o mie de ferestre care dădeau înspre ea. Era complet expus. Turiștii și localnicii se loveau de el în treacăt, primind câte un cot din greșeală, aruncându-i priviri.

Aston le ignoră murmurele dezaprobatoare și se mai răsuci o dată, căutând cel mai bun loc pentru a face față unei ambuscade. Putea fi oriunde. Se uită în jos așteptându-se să vadă un punct roșu de laser pe jacheta lui neagră de piele, așteptând glonțul să se lovească de pieptul lui dintr-o clipă într-alta. Avea inima și plămânii plini de nitrogen; un val de adrenalină îi împinsese simțurile la extrem, făcând totul să pară mai mult decât real. Culorile erau orbitoare, sunetele, asurzitoare. Auzea fiecare conversație în parte, vedea fiecare chip. Mirosurile îl asaltau din toate părțile: benzină, fum de eșapament, parfum Gucci Rush, Old Spice, transpirație, usturoi. Fiecare detaliu era puternic și vital. Un double-decker roșu trecu pe lângă el, și valul de presiune îl făcu să se legene pe picioare. Și încet-încet își dădu seama că nu era nicio armă îndreptată asupra lui. Nu așa își tăcea Mac

treaba. O înțepătură rapidă cu o umbrelă cu vârful otrăvit, purtată de un asasin îmbrăcat la costum în dungi și cu melon pe cap, asta ar fi fost mai aproape de stilul lui Mac. O împunsătură scurtă, ca pișcătura de insectă, și, înainte să apuci să-ți dai seama, te prăbușeai în șanț cu organele interne dizolvate.

— Ce s-a întâmplat? Nu-ți stă în fire să fii atât de tăcut. Chiar și prin telefon, nu aveai cum să nu recunoști vocea de bariton a lui Mac, și nici râsul care o acompania.

— Unde ești?

— De parcă ți-aș spune asta ție. Haide, intră în joc!

— Ce vrei? Presupun că nu e un telefon de curtoazie.

— Și te-am învățat mai bine de atât. Își luă vocea unui profesor plicticos: Acum, de ce nu trebuie să ne dăm niciodată cu presupusul?

— Pentru că atunci când faci presupuneri faci un prost din mine și din tine[10].

— Ai găsit computerul?

— Ce computer?

— Bravo, nu trebuie să recunoști niciodată nimic, spuse Mac. Deci, l-ai găsit. Pun pariu că da.

— De parcă ți-aș spune ție, dacă l-aș fi găsit.

— Ce-i asta? spuse Mac. Lipsesc de la birou câteva zile și devii țâfnos. N-ai intrat în joc. Acum, ceea ce vreau e să-ți faci puțin timp să te gândești la niște lucruri. Te sun înapoi în cinci minute și vei fi mai pregătit să joci.

Telefonul muri dintr-odată și Aston îl luă de la ureche, se uită la el, și apoi slobozi un val de înjurături. O femeie care trăgea un copil de mână îi aruncă o privire urâtă când trecu pe lângă el. Copilul se uita cu ochii mari și verzi, răsucindu-și capul ca fata din *Exorcistul*. Mama grăbi pasul, dorind să mărească distanța dintre copilul ei și omul cel rău, cât de repede posibil. Aston se uită la telefon și mai înjură o dată. Se putea descurca mai rău de atât? „Dar am fost prins cu garda jos.” Nu era o scuză prea bună, și clar nu o scuză pe care ar fi acceptat-o Mac. Nu, Mac era probabil pe aici pe undeva chiar în clipa asta, râzând cât îl ținea gura pentru că reușise să i-o coacă din nou.

Și, acum ce urmează? Să-l aștepte pe Mac să sune iar? Nu, prea pasiv. „N-ai intrat în joc”, îi spusese. Destul de corect, o să joc și eu. Își scoase celălalt telefon, găsi numărul lui Mole, apăsă butonul „dial” și se rugă să nu fie redirecționat spre căsuța vocală. Mole răspunse repede, cu un vesel

„Sal’tareee”.

— Unde ești, Mole?

Mole ezită, apoi spuse:

— Păi, încă sunt la tine acasă. Știi, lucrurile stau așa… când am văzut ecranul ăla TV mare, nu m-am putut gândi decât că ar fi perfect pentru filme porno. Și sistemul ăla audio e bestial! Oricum, vestea bună e că acum ai filme porno douăzeci și patru din douăzeci și patru, și n-o să te coste niciun sfanț.

— Mole, taci dracu’ din gură! Tocmai am vorbit cu Mac.

Liniștea de la capătul firului îi arătă că fie câștigase atenția lui Mole, fie pierduse semnalul.

— Ai atenția mea deplină. Ce trebuie să fac?

— Poți să-l reperezi, când sună înapoi?

— Nicio problemă.

— Și poți face asta de la mine de acasă?

— Abacul tău nu face doi bani, dar e destul de bun ca să intru în calculatoarele mele de la Vauxhall Cross. O să folosesc sistemul de aici să fac treaba murdară.

— O să mă sune pe telefonul de urgență.

— Aș aprecia dacă mi-ai putea pune cinci minute la dispoziție.

— Mac o să sune când o să sune – tu doar să fii pregătit, OK?

— OK, spuse hackerul. Nu uita, ține-l de vorbă cât poți de mult.

Aston își închise telefonul personal, îi dădu drumul în buzunar, și îl scoase pe celălalt. Se uită la ecranul stins, sperând să nu se lumineze înainte ca Mole să apuce să-și facă treaba. O privire scurtă să-și dea seama unde se află, căutând cea mai apropiată stație de metrou. Uite – semnul de Metrou cu roșu, alb și albastru pe Bond Street, la câțiva metri distanță, pe partea opusă a străzii. Se repezi din spatele unui taxi negru, făcând o tentativă suicidală de a traversa până acolo, cu mâna strâns încleștată pe telefon. Motocicliștii îl claxonară, scrâșniră niște frâne, iar Aston își continuă drumul. Sări peste rigolă și ajunse pe trotuar, înaintând prin mulțime, dând pietonii la o parte, ignorându-le protestele.

La douăzeci de metri de intrarea în stație, porni telefonul. Aston se trase deoparte și se sprijini de geamul rece al unui magazin de bijuterii. Vitrina arăta ca tezaurul strălucitor și sclipitor al unei coțofene: ceasuri, inele și obiecte frumoase. Trase adânc aer în piept înainte de a deschide telefonul.

— Gata să intri în joc?

— De ce i-ai omorât pe toți oamenii ăia nevinovați?

Urmă un moment lung de tăcere, și Aston fu convins că Mac va închide din nou. Ascultă cu atenție, căutând indicii despre unde s-ar fi putut afla Mac. Era liniște. Fără zgomot de trafic; fără zgomot făcut de oameni. Nici măcar un sunet care să-l ajute să identifice locul.

— Interesantă mișcare de deschidere. Ai trecut direct la ofensivă. Mac revenise, vorbind pe tonul profesionist care-l scotea atât de tare din sărite pe Aston, atitudinea aceea condescendentă de „uite cât sunt eu de deștept și cât ești tu de prost”. Dar ia să ne uităm puțin mai atent la ea, ce zici? Ai spus: „toți oamenii ăia nevinovați”, ceea ce înseamnă că știi despre Leicester Square.

Aston nu zise nimic.

— O s-o iau ca pe un răspuns afirmativ.

— Deci, de ce *ai* făcut-o?

— Păi, uite cum vine treaba. Nu i-am omorât eu cu mâna mea, da? Din câte îmi amintesc, una dintre cele mai drăguțe discipole ale lui Allah s-a dus pe peron și s-a aruncat în aer.

— Nu mai despica firele, Mac! Cu cât te-au plătit?

— Crezi că am făcut asta pentru bani?

— Păi, pentru ce, atunci? Ai vrut cumva să intri în cartea de aur a lui Mahomed? Mai scutește-mă, Mac!

— Poate că am făcut-o ca să-ți câștig atenția.

— Nu ține, spuse Aston. Dacă voiai atenția mea, trebuia doar să pui mâna pe telefon. Sau ce zici de asta: puteai să urli la mine. Asta funcționează de obicei.

— Ah, dar acestea sunt Zilele din Urmă, nu-i așa?

— Și ce dracu’ înseamnă asta? „Trebuie să-l țin de vorbă, trebuie să-l țin de vorbă, indiferent dacă spune tâmpenii, trebuie să…”

— Nu ai citit niciodată *Biblia*? Armagedonul e aproape. Lumea se apropie de sfârșit și niciunul dintre noi nu poate face nimic în legătură cu asta.

— Deci ești un idiot cinic, zise Aston. Spune-mi ceva ce nu știu. Și oricum, de când ești tu religios?

— Religia nu are nicio legătură cu asta. Lui Dumnezeu îi trebuie religie ca să existe?

— Deci acuma ești Dumnezeu, spuse Aston. Am știut dintotdeauna că ești arogant, dar asta le cam întrece pe toate.

— Hai să recunoaștem. Nu am cum să mă descurc mai rău decât individul care conduce lumea acum.

— OK, zise Aston. Dă-mi voie să înțeleg: ca să îmi atragi atenția, ai grijă să arunci în aer câteva sute de oameni într-o stație de metrou?

Avea vocea calmă, dar fierbea de mânie, furios în numele victimelor, al familiilor lor, al tuturor celor afectați de atrocitate.

Iar Mac știa și asta. Nenorocitul se juca cu mintea lui și savura fiecare clipă.

— Cam asta ar fi ideea generală, pe scurt.

— Asta cam miroase a exces. Nu crezi?

— Dar ți-am câștigat atenția, nu-i așa?

— Ăsta nu e un joc.

— Uite, aici te înșeli. Exact asta este. Viața nu e decât un joc enervant. Și ca în toate jocurile, există câștigători și perdanți. Unii câștigă la greu, alții pierd la greu.

— Unii au murit. Mulți.

— Cum am spus, câștigători și perdanți. Se moare în fiecare zi. Nu pot face nimic în legătură cu asta; nimeni nu poate. Pur și simplu așa stau lucrurile.

— Asta e o perspectivă cam rece asupra vieții.

— Nu, e o chestiune mică numită realitate.

— Predă-te.

Un râset prelung.

— Și chiar ai impresia că asta se va întâmpla? Oricum, e timpul să plec.

— Nu, stai! spuse Aston.

„Trebuie să-l ții de vorbă, trebuie să-l ții…”

— Ce-i asta? Detectez cumva o urmă de disperare? Ai idee cât de jalnic ești?

— Încă nu mi-ai spus ce înseamnă toată povestea asta.

— Sunt convins că o să te prinzi. Am multă încredere în tine.

Telefonul amuți.

Aston schimbă telefoanele și-l sună pe Mole, blestemând că-i ia mult timp să se conecteze, rugându-se să-l fi ținut destul pe Mac de vorbă.

— Haide odată, haide, murmură el în receptor, cercetând strada și uitându-se după cineva care arată ca Mac.

Îl credea în stare pe Mac să se afle pe undeva în apropiere, urmărindu-l. Nu ar fi fost deloc surprins să știe că Mac a stat lângă el în tot acest timp.

Chiar era atât de bun. Tăcut și imaterial ca un spectru, porecla lui din Războiul Rece, FANTOMA, fusese aleasă pe bună dreptate. Aston se gândea deja la următoarea mutare. Din păcate, nu era timp să mobilizeze Brigada de elită a SAS și personalul de la SBS, pe care MI6 le folosea în operațiunile speciale. Aston bănuia că Mac era încă în Londra; până ajungea Brigada aici, va fi prea târziu. Mai rămânea Poliția Metropolitană și Aston își imagina deja ce varză aveau să facă. Mole avea să afle unde era ascuns Mac și poliția avea să trimită băieții cu puștile, să înconjoare locul. Și apoi ce? Schimb de focuri care să rivalizeze cu secvența finală din *Butch Cassidy and the Sundance Kid*? Newman și Redford ieșind într-o ploaie de gloanțe? Aston spera că nu se va ajunge atât de departe, că vor reuși să rezolve totul cu moderație. Deja avusese parte de prea multă moarte.

— Salut, ciripi Mole.

— Ei bine?

— I-am dat de urmă.

Perfect! Are un rezultat!

— Dar n-o să-ți placă, îl avertiză Mole. N-o să-ți placă deloc.

— Nu am timp de asta, Mole. Spune-mi ce ai aflat.

Mole trase un fum lung, și Aston și-l imagină în fața calculatorului cu buzele groase înfășurate în jurul unei țigări de marijuana.

— Îmi pare rău, zise hackerul. Mac e la George acasă.

28.

Aston o rupse la fugă, îmbrâncind pe oricine îi stătea în drum. O luă repede spre stația de pe Bond Street și sări peste barieră, cu geanta de la laptop lovindu-i-se cu putere de șold. Un controlor de bilete îl văzu și-i strigă să se oprească. Aston acceleră, pierzându-se în mulțime, întrecându-l cu ușurință pe bărbat, care cântărea peste o sută de kilograme. Protestele deveniră din ce în ce mai slabe și într-un final dispărură. Aston se opri o secundă, se uită la semnele de deasupra să se orienteze în spațiu, apoi se îndreptă spre linia Jubilee. Merse pe scara rulantă, coborând câte două trepte deodată, câte trei, strigând la oameni să se dea din drum, ignorându-le murmurele. Jos, mai jos, din ce în ce mai adânc. Sări peste ultimele cinci trepte, alunecă pe pardoseala lucioasă și aproape că dărâmă un flașnetar

care cânta o melodie de Elton John la o claviatură micuță și portabilă. Fugea tare, tot mai tare, cu un singur gând în minte: „Te rog, George, fii bine”. Pe peron era un tren, ale cărui uși se închideau. Se aruncă înainte și reuși să-și vâre mâinile între uși. O voce de robot îi spuse să „aibă grijă la uși”.

Erau destule locuri goale, dar nu se putu așeza. Cu nivelul de adrenalină la maximum, cu pulsul accelerat, se opri o secundă, cu mâinile în șold, trăgând aer în piept și așteptând să i se potolească ritmul respirației. Inspira și expira ca un fumător înrăit, cu un junghi care-i străpungea coasta. Laura tot încerca să-l convingă să meargă la sală – îi și plătise un abonament – un cadou de ziua lui la fel de inutil ca puloverul oribil pe care i-l luase de Crăciun. Poate avea dreptate, se gândi el în timp ce stătea așa, masându-și locul dureros și respirând cu greutate. Sportul trecuse clar câteva poziții mai sus pe lista lui de priorități. Trenul porni înainte, prin tunelul întunecat, iar el începu să se plimbe dintr-o parte într-alta a vagonului. Câteva persoane îi aruncară priviri îngrijorate, oameni care, probabil își închipuiau că era dependent de droguri. Avea aceeași privire sticloasă și fruntea acoperită cu broboane de transpirație. Răvășit și disperat după următoarea priză, în mod evident furase laptopul și avea de gând să-l dea pe droguri. „Te rog, George, fii bine. Te rog, fii bine. Te rog…”

Aston nu era un om religios. I-ar fi fost greu să-și amintească ultima dată când mersese la biserică. În ultimii ani fuseseră câteva nunți, o înmormântare, evenimentele obișnuite de viață care te obligă să faci o vizită la una dintre clădirile acelea reci, de piatră. Dar ultima dată când fusese la slujbă? Asta trebuie să fi fost în copilărie, când mama îl trezea cu forța în diminețile de duminică și-l obliga să stea într-o strană tare de stejar și să-l asculte pe vicarul matusalemic vorbind monoton zeci de minute în șir. Aceleași imnuri în fiecare săptămână, aceeași slujbă plictisitoare, aceeași strană. Aston suportase această tortură până la 14 ani, când, în sfârșit, reușise să-și convingă mama că era în stare să-și facă singur o idee despre Dumnezeu și să-i spună cu părere de rău că acesta nu exista.

Dar în clipa asta, se ruga oricui ar fi putut să-l asculte. Zeilor primitivi ai păgânilor, animalelor Pieilor Roșii, Tatălui, Fiului și Sfântului Duh, lui Allah și tuturor celorlalți. Chiar și lui Buddha… nu știa dacă omulețul gras și vesel era încântat de o astfel de atenție, dar asta era nasol, pentru că era preferatul lui George, iar în clipa de față ea avea nevoie de tot ajutorul pe care-l putea primi.

Pusese câteva lucruri cap la cap, dar mai rămăsese cu câteva nelămuriri.

Mama lui George nu se îmbolnăvise și, cu siguranță, nu era la spital. Fiind sâmbătă, era probabil la sinagoga locală, bârfind și plângându-se, fără îndoială, celorlalte doamne, că fiica ei încă nu s-a căsătorit și, în același timp, evitând să pomenească ceva despre faptul că ea flirta cu budismul. Mesajul, probabil că venise de la Mac. Ceea ce îl lăsa cu două nedumeriri uriașe. În primul rând, de ce nu-i spusese nimic? În al doilea rând, de ce s-a hotărât să rezolve asta pe cont propriu? Asta era o prostie. Dar apoi, nimic din ce avea legătură cu Mac nu îl mai surprindea pe Aston. Era un manipulator de primă clasă – nu o singură dată Aston glumise că Mac era prescurtarea de la Machiavelli – și nu asta se întâmpla acum? Mac îl manipula. De aceea îl sunase. Închisese știind că Aston îl va pune pe Mole să-i dea de urmă. Era cel mai logic lucru. Oare Mac știa că avea de gând să intre fără niciun fel de întăriri? Că, din momentul în care Mole i-ar fi dat adresa avea să o ia la goană ca un taur în arenă? Probabil. Nu o singură dată îl pusese Mac la zid din pricină că era atât de impulsiv. Deci o luase la goană, fără întăriri și fără niciun plan de bătaie, dar ce altceva ar fi putut face?

Mai avea doar șase stații până la West Hampstead, cel mult zece minute și, cu toate acestea, era cea mai lungă călătorie din viața lui. Ieși cât putu de repede din vagon, fugi către ieșire, îi tăie calea unei femei între două vârste la bariera de bilete, sperând ca paznicul din boxa de sticlă să nu observe și să facă o scenă. Afară, la lumină, încercă s-o sune pe George în timp ce alerga. Tot căsuța vocală. Mai încercă o dată, apoi o luă la fugă, cu mușchii și plămânii arzând. Și tot timpul, un singur gând i se învârtea în minte, în ritm cu bătaia pașilor.

„Te rog, fii bine.”

Se opri o clipă în fața casei lui George să-și tragă răsuflarea. Și acum ce? Mac o fi tot înăuntru? O fi înarmat? Aston se aplecă și pipăi sub iepurașul de piatră căutând cheia de rezervă. Dispăruse. Inima i-o luă la goană în timp ce se ridică, puse mâna pe ușă și împinse. Lemnul se umflase, așa că nu cedă din prima. Un scârțâit și se deschise. Era dovada finală că Mac fusese acolo. George întotdeauna încuia ușa. Aston păși înăuntru, simțindu-se ca și cum intra într-o capcană, dar știind că nu avea de ales. George era înăuntru și avea nevoie de el. Merse pe vârful picioarelor prin balamucul de pe hol, încet, fără să scoată un sunet, uitându-se după orice ar fi putut fi folosit drept armă. O crosă de golf era aruncată între bicicleta ruginită și perete, un băț cu un cap greu, de lemn. Îl luă și se îndreptă spre camera de zi. Împinse

ușa cu capătul crosei, se uită înăuntru. Nu era nimeni. Bucătăria și baia erau goale și ele. Mai rămăsese dormitorul. Cu mâna stângă pe clanță, cu dreapta încleștată pe crosă, deschise ușa.

George era legată pe pat cu picioarele la gură și cu căluș. Avea ochii mari, părul în dezordine, și un strat fin de transpirație îi acoperea fața. Era așezată pe o parte și-i făcea semn cu ochii lui Aston s-o dezlege. Mac nu era. Aston se relaxă și se îndreptă spre ea. George clipi, cu privirea fixată spre noptieră. Atunci văzu laptopul. Era deschis. Cu fața spre ușă. „4.00" ocupa cea mai mare parte a ecranului, un afișaj digital gigantic.

Rămase complet nemișcat, atent la fiecare detaliu din jur. Dormitorul era imaculat, în contrast total cu balamucul care domnea în restul casei. Era o ordine desăvârșită. Sertarele și dulapurile bine închise; niciun teanc de rufe; lenjeria și perdelele curate în nuanțe de galben și alb. Un aparat foto se afla lângă laptop, cu fire ieșind în spate, o sursă și un cablu gros, gri.

Explozibilul era lipit de burta ei, cu bandă adezivă groasă. O bombă suficient de mare ca s-o facă bucăți pe George și să lase un crater destul de măricel.

După ce verifică podeaua de fire și de alte mecanisme explozive capcană, Aston puse jos geanta de laptop și crosa și păși cu grijă înainte. George încă îi făcea semn cu ochii, un gest care acum înțelegea că înseamnă să plece naibii de acolo. Lui Mac îi plăceau exploziile, cu cât mai mari și mai urâte, cu atât mai bine, și îl învățase multe despre explozibili. Tipuri diferite, detonatoare diverse, cum putea fi legată fiecare bombă de fabricant, prin tehnicile utilizate la facerea ei, tehnici care creau o amprentă unică. Privit într-un mod detașat, cerebral, era un subiect fascinant. Realitatea, firește, era că bombele erau create pentru a distruge. Vieți umane sau clădiri, nu conta. Bombele erau arme bune la orice.

Detonatorul era conectat la laptop. Avea un comutator înclinat cu mercur, ceea ce explica de ce George comunica din priviri. O singură mișcare greșită și gata. Cu multă grijă, se aplecă și îi luă banda de pe gură. Cifrele de pe laptop începură să clipească, marcând numărătoarea inversă.

3.59, 3.58, 3.57…

Aston încremeni.

La dracu', la dracu', la dracu'…

— Paul, trebuie să ieși repede de aici. Acum!

— Ești bine? întrebă Paul, surprinzându-se pe sine cât de calmă îi suna vocea. Căci el nu era deloc calm. Mațele îi bolboroseau, palmele îi

transpirau; se simțea de parcă cineva dăduse drumul la căldură la maximum. Încremeni, neîndrăznind să se miște.

— Paul, nu m-ai auzit?

— Ești bine? repetă el.

— Am fost electrocutată cu cincizeci de mii de volți și am o bombă lipită de burtă. Ce puii mei crezi? O să mor și niciodată în viața mea nu mi-a fost mai frică.

— N-o să mori, spuse Aston.

— Nu te-ai grăbit, așa-i?

Aston se răsuci înspre voce. Se auzea din micile difuzoare ale laptopului. Sunetul era firav, telefonic, ca al lui Charlie… fără niciun înger în cazul de față. Se uită în lentila camerei.

— Ce dracu' pui la cale, Mac?

— Te ajut să-ți desăvârșești pregătirea, îl luă în râs vocea subțire. E timpul să mai înveți ceva.

— Nu o să fac asta, Mac.

— Ba da, ai să faci.

Aston se uită în cameră și nu spuse nimic.

— Viața e făcută din alegeri. Și unele dintre ele sunt alegeri grele. Acum, ai două variante aici. În primul rând, poți pleca de acolo chiar acum. Fă asta, și o să mă predau. Firește, asta n-o s-o ajute pe George, nu-i așa? Varianta numărul doi: mă rogi frumos, iar eu apăs pe un buton și bomba e dezamorsată.

— Care-i șpilul? întrebă Aston.

— Bravo! Cauți clauzele scrise cu minuscule.

2.59…

— Deci…?

— Nu e niciun șpil, doar o simplă alegere. Faci ceea ce e bine pentru cei mulți sau faci ceea ce e bine pentru cei puțini. M-ar interesa să văd ce alegi.

Aston se uită drept în ochiul negru și neprietenos al camerei.

— Și ai să te predai?

— Ai cuvântul meu.

— Da, sigur. Se uită la George, și apoi, la laptop.

2.40, 2.39, 2.38…

— Oricum, te las. Trebuie să te gândești.

— Mac!

Nu se mai auzi nimic din difuzoare.

Aston se mișcă cu grijă în jurul patului, uitându-se la bombă din toate unghiurile. Exista mereu și a treia variantă, deci, care era a treia opțiune aici?

— Doar nu ai de gând să o dezamorsezi? spuse George.

— Nu aș ști de unde să încep, recunoscu Aston. Nu e așa cum vezi în filme. Știi, faza aia cu… „tai firul roșu sau pe cel albastru?” Arătă spre cablul care ieșea din laptop. Probabil că sunt câteva zeci de fire din astea trase pe aici, toate de aceeași culoare. Șansele să-l alegi pe cel potrivit… ei bine, nu aș paria pe niciuna din ele.

Se uită la George care era legată cu genunchii la gură pe pat. Nu se speria ușor, dar acum arăta îngrozită. Trecuseră de jumătatea timpului deja, iar numărătoarea inversă se apropia implacabil de zero.

— L-ai auzit, Paul. Eu mor, și el se predă. Crezi că aș mai putea trăi cu mine însămi dacă aș supraviețui și s-ar mai produce încă o explozie știind că aș fi putut face ceva să o împiedic? Se uita la el implorator, cu obrazul turtit de pernă, într-o poziție inconfortabilă, și i se rupse inima. Haide, Paul, nu îngreuna lucrurile mai tare!

1.43, 1.42, 1.41, 1.40…

— George, Mac nu se va preda sub nicio formă.

— Dar…

— Fără niciun „dar”, spuse Aston. Ți-l imaginezi pe Mac în închisoare pentru tot restul vieții? Ce-ți închipui? Că o să se ducă până la cea mai apropiată secție de poliție și o să-i roage să-i pună cătușele?

George deschise gura, apoi o închise la loc. Părea atât de vulnerabilă, legată așa. Aproape că-și imagina durerea care-i săgeta mușchii, deznădejdea pe care trebuia s-o simtă. A treia variantă. Dacă gândești în linii drepte, te-ai ras; în schimb, dacă o iei pe ocolite, răspunsul o să-ți vină limpede ca lumina zilei. Secretul era să-ți folosești mintea suficient de mult. Și trebuia să existe o a treia soluție, Aston era sigur de asta. Făcea parte din joc. Soluția era acolo, sub nasul lui, trebuia doar s-o găsească. „Gândește și apoi acționează.” Nu avea experiența și nici stăpânirea de sine pentru a dezamorsa o bombă; iar comutatorul înclinat însemna că nu era o opțiune să taie bomba de pe corpul lui George. Îi trecu prin minte să pună ceva peste cameră. Simțea că Mac îi privește, amuzându-se ca un voyeurist pe seama groazei lor, iar asta îl scotea din sărite mai tare decât orice.

1.18, 1.17, 1.16…

— Vreau să pleci. George se străduia din răsputeri să pară curajoasă, dar

ochii o trădau. Erau umezi și plini de o mie de „ce bine ar fi fost dacă”. Haide, Paul! Pleacă de aici!

— De ce? Ca să fii tu eroina? Făcea pe optimistul, dar era evident că joacă teatru. Încă nu sunt gata să renunț, George.

Se uitară amândoi spre cifrele malefice de pe ecranul laptopului. Intraseră în ultimul minut. Într-o viață alcătuită din milioane de minute, miliarde de secunde, era straniu să te gândești că s-ar putea să se termine.

— Du-te, Paul, spuse George, simplu.

— Are dreptate, se auzi vocea firavă de Charlie. În locul tău, aș ieși până se mai poate.

Aston se întoarse, ca să fie cu spatele la cameră.

— Ce s-a întâmplat? Nu vorbești cu mine? Te-am jignit cu ceva?

Ignoră vocea. „A treia variantă…”

Aston se concentră. Răspunsul era acolo, undeva.

— Ar fi mai bine să faci ce spune, îi șopti George, dar el abia o auzea. Undeva, în depărtare se auzi sunetul slab al unei sirene.

„A treia variantă.” Își forță mintea cât putu de tare, atât de tare că simți că-i plesnește ceva, gândul o coti atât de mult, că se întoarse la punctul de plecare. Și atunci o zări. O sclipire în depărtare.

22, 21, 20…

— Paul, pleacă naibii de aici! Acum!

— Ar fi cel mai bine s-o asculți. Dacă fugi, cred că ai șanse să reușești.

16, 15, 14…

Sunetul sirenei se apropia. Și nu era doar una. Păreau să se îndrepte în direcția lor. Probabil că Mole sunase cavaleria, gândi Aston. Un pic cam târziu, totuși. Se mișcă în jurul patului și-i dădu ușor o șuviță de păr la o parte de pe față.

10, 9, 8…

— Tâmpit nebun ce ești! George arăta îngrozită și radia în același timp. Zâmbea și plângea. Mulțumesc, șopti ea.

— Ai dat-o rău de tot în bară, răcni Mac, cu vocea scrâșnind electronic în difuzoare.

7, 6, 5…

— Te iubesc, rosti George.

4, 3…

— Și eu te iubesc, îi șopti Aston la rândul lui.

2, 1…

PARTEA A TREIA

Flăcările Babilonului

Dacă ești nevoit să rănești un om în vreun fel,
atunci trebuie ca rana să fie atât de dureroasă
încât să nu te mai temi de răzbunarea sa.

NICCOLÒ MACHIAVELLI

29.

Viena, 1993

— *Ești atât de secretos, știi, Robbie*?

Se opri din mers, ținându-i mâna mică și caldă într-a lui. În spatele lor, Riesenrad curgea agale, legănând ușor gondolele roșii în timp ce roata mare și veche se învârtea încet. Aerul nopții era plin de luminile sclipitoare și de larma veselă a bâlciului. Râsete și țipete de încântare, sirene și muzică, miros de vată de zahăr, dulciuri și cârnăciori vienezi. Ieșiseră în sfârșit din dormitor. Fusese ideea ei, nu a lui. În ultimele două săptămâni făcuseră dragoste cu frenezie. Fiecare clipă liberă o petrecuseră împreună, în pat; *în fiecare clipă în care fuseseră despărțiți, se gândise la ce urmau să facă în pat următoarea dată când se întâlneau. Ea era profesoara, iar el era mai mult decât încântat să fie studentul ascultător. Lucrurile pe care le învățase, lucrurile pe care le mai avea de învățat. Îi dădu părul lung la o parte, îi prinse fața în palme și o sărută pe obraz. Chiar și asta era destul să-l excite. O trase mai aproape, suficient de aproape încât să-l simtă împungând-o în coapsă.*

— *Robbie, îi chicoti ea în ureche. Nu obosești deloc*?

— Ce zici dacă am merge să căutăm o cameră de hotel? Și ne-am caza ca domnul și doamna Smith…?

— Mai târziu. Îi zâmbi cu zâmbetul ei mic și straniu, cu ochii lucind de la luminile chioșcurilor din apropiere. Mai întâi o să mă duci pe roata mare. Nu uita, facem și noi odată ce fac cuplurile normale.

— Și ce facem noi nu sunt lucruri pe care le fac cuplurile normale?

Îi aruncă o privire, cu sprâncenele ridicate: „Tu ce crezi?” *Gura ei îi găsi urechea, dinții îi găsiră lobul. Îl mușcă cu putere, iar durerea fu minunată. El închise ochii, savurând senzația.*

— Mai târziu, îi făgădui ea în șoaptă, pecetluindu-și promisiunea cu un sărut și făcându-i imaginația s-o ia razna.

Erau peste douăzeci de oameni la coadă pentru Riesenrad, majoritatea cupluri, pentru că era deja târziu. Două fetițe își țineau tatăl de mână undeva în față, iar ochii le fugeau veseli în toate direcțiile, încântați de lumini, gălăgie și zahăr. Se așezară la rând și ea îl întrebă din nou. Sperase că va renunța, dar se pare că nu era așa. Oftă în sinea lui; aceasta era o conversație de care se putea lipsi.

— Și? spuse ea.

— Și ce?

— Nu știu nimic despre tine.

— Ce e de știut? spuse el. Lucrez pentru Ministerul de Externe de când am terminat facultatea și, fără îndoială, o să lucrez aici până la pensie. Sunt un funcționar public absolut neinteresant. Îmi pare rău. Nu e vorba de cine știe ce secrete sau conspirații.

— Ăsta nu e un răspuns, asta se numește eschivare. Făcu o pauză, iar liniștea fu tulburată de un țipăt din montagne russe. Inspiră adânc, apoi continuă: Nu ești însurat, așa-i? Mi-ai spune dacă ai fi însurat, nu-i așa?

Râse când auzi asta.

— Nu, nu sunt însurat, spuse el.

— Ce ți se pare așa de distractiv?

— Nimic.

Înaintară, apropiindu-se de ghișeu. Îi simțea privirea studiindu-l centimetru cu centimetru, îi vedea toate întrebările în priviri. Cât bănuia oare? Ultimele săptămâni fuseseră intense. Petrecuseră mult timp împreună. Acoperirea lui era solidă, dar nu era construită pentru așa ceva. Ea nu era proastă, ba dimpotrivă.

— De ce ești atât de secretos? îl întrebă cu blândețe. Ce ascunzi,

Robbie?

— Nu ascund nimic.

Un oftat. Așteptă până se uită la ea.

— Tot ce vreau să știu e dacă avem un viitor împreună. Și ca să fac asta, am nevoie să știu cine ești. Cine ești cu adevărat.

— Dar ș…

— Nu, nu știu cine ești, Robbie. Vreau să știu, dar tu îmi îngreunezi orice efort. Îl prinse cu mâinile de după gât, și-i trase fața spre ea ridicându-și gura ca să-l sărute. Își lipi fruntea rece de a lui. Ideea e că, îi șopti ea, cred că mă îndrăgostesc de tine.

Și uite că ieșise la vedere. Un sentiment nou și straniu îi tulburase inima în ultima vreme, un sentiment străin, pentru care acum avea un nume. Dragoste. Luă decizia într-o fracțiune de secundă. Era o decizie care nu respecta deloc regula de aur – singura persoană în care poți avea încredere ești tu însuți –, dar simțea că e bine ceea ce face, și în momentul de față, singurul lucru pe care se putea baza era instinctul lui. Ideea de bază: aceasta era persoana cu care voia să-și petreacă tot restul vieții.

— Cred că și eu mă îndrăgostesc de tine.

Cuvintele i se părură stranii, ieșind din gura lui, stranii, dar cumva potrivite. Se trase înapoi, iar zâmbetul ei era larg și deschis, un zâmbet de milioane. Îi prinse capul între mâini și-i acoperi fața de sărutări.

— Și sigur ești necăsătorit? întrebă ea.

— Sigur necăsătorit, o liniști el.

Râzând, îi dădu drumul, și arătă înspre gondolele roșii care se învârteau frumos în noapte.

— Crezi că sunt sigure? întrebă ea. Arată puțin cam obosite.

— Au supraviețuit în toți anii aceștia. Sunt sigur că o să fie bine.

Ținându-l de braț, își înălță capul și-l sărută pe obraz.

— Acum n-ar fi momentul potrivit să-ți spun că am frică de înălțime, nu-i așa?

— Stai liniștită. Am eu grijă de tine.

Supraveghetoarea arăta de parcă vânduse acolo bilete de când se deschisese roata. Întinse o mână artritică, iar el plăti pentru două bilete, și-i mai strecură ceva mărunțiș ca să fie sigur că primesc o gondolă numai pentru ei. Fața ei ridată se însenină. Îi duse spre o gondolă și închise ușa, făcându-le cu ochiul și trimițându-le un zâmbet știrb.

Gondola porni scârțâind în noapte, cu barele de metal și încheieturile

gemând ușor. Sub ei se așterneau luminile orașului, clipind în depărtare, întinzându-se tot mai departe, cu cât urcau mai sus. Tramvaie de jucărie soseau și plecau din stația Paterstern, ducând oamenii de jucărie la casele lor de jucărie. O trase spre el, trecându-și degetele prin părul ei. Sophia își sprijini obrazul de umărul lui.

— Te lasă mut de uimire, nu-i așa?

Trebuia să admită că priveliștea era uluitoare. De când venise în Viena, nu vizitase deloc orașul. Numai muncă, fără distracție. Oricum nu se dădea în vânt după mulțimi gălăgioase de turiști. În mod normal, ar fi făcut orice ca să le ocolească – prefera să-și facă singur lobotomie cu un cuțit tocit –, dar cu ea era altfel. Totul era altfel cu ea. Chiar și cea mai insuportabilă situație devenea tolerabilă.

— Bătrâna aceea, cea care ne-a vândut biletele, crede că ai de gând să mă ceri de soție.

— Păi, e locul perfect pentru asta. Sunt sigur că s-au făcut sute de asemenea cereri aici, chiar mii.

— Vezi, spuse ea jucăuș, poți fi romantic când vrei. Deci, ai de gând să mă ceri?

Răspunsul cel mai simplu ar fi fost „da”, dar nu așa mergeau lucrurile, nu? Nu atunci când lucrezi pentru MI6. Ea se îndrăgostise de Robert Macintosh, funcționarul public. Cum se va simți când va descoperi cum își câștiga el existența? Pentru că, dacă voia ca relația asta să meargă, trebuia ca ea să știe tot. O relație construită pe minciuni era un dezastru garantat, iar asta era o relație pe care nu avea de gând s-o strice. Era complicat să fii soție de spion. Ar fi fost trasă în lumea lui secretă, obligată să poarte și ea mască. Era oare cinstit să ceri asta cuiva? Mama lui trăise genul acesta de viață, și de ce răsplată avusese parte? O vizită într-o noapte târzie, în care era anunțată că soțul ei fusese încă o victimă colaterală a Războiului Rece, și o afundare lentă în nebunie. Asta era o viață pe care n-o doreai nici celui mai rău dușman, darămite femeii iubite! Își dori dintr-odată să mai poată avea o ultimă discuție cu mama lui. Nici măcar o discuție întreagă. Doar o întrebare era de-ajuns. Dacă ar fi putut da timpul înapoi, ar fi făcut același lucru? Credea că știa răspunsul. Un da simplu. Mama lui își iubise soțul, își iubise și fiul. N-ar fi renunțat la niciunul din ei. Oricum, nu puteai ști niciodată ce-ți oferă viața. Ai putea avea cea mai plictisitoare viață din lume, ca apoi să te trezești într-o dimineață, să ieși afară și să fii călcat de un autobuz. Pe de altă parte, puteai să riști în toate direcțiile, să

fumezi, să bei, și să trăiești până la o sută. Nu exista nicio poezie, niciun sens. Deci, ce trebuia să facă? Mintea îi spunea să plece, dar inima nu se învoia. Acum inima era cea care striga mai tare.

— Robbie, iar ai devenit tăcut.

— Iartă-mă.

— Glumeam, spuse ea. Despre cererea în căsătorie. Ar fi ridicol. Abia ne-am cunoscut.

— De fapt, nu cred că e ridicol.

— Nu?

Avea ochii larg deschiși, cercetându-i chipul să vadă dacă nu cumva râdea de ea.

— Se întâmplă tot timpul. Povești de dragoste furtunoase… și tot.

— Și la noi despre asta e vorba? O poveste de dragoste furtunoasă?

— Păi, mie mi-a cam dat viața peste cap.

Ea trase adânc aer în piept și-i întâlni privirea.

— Ești serios, nu-i așa? Ai de gând să mă ceri.

— Da.

— Dar…?

— Dar după ce ai să auzi ce am să-ți spun, nu sunt sigur c-o să mă mai vrei.

Fața i se întunecă, iar în ochi i se putea citi îngrijorarea.

— Nu poate fi atât de grav, nu?

Îi răspunse cu un oftat lung.

— Ei bine?

În vocea ei era o urmă de neliniște, de parcă ar fi vrut, dar totuși nu prea ar fi vrut să audă ce urmează.

— Tot ce știi despre mine e o minciună.

— Totul?

— OK, nu chiar tot. Mă cheamă Robert Macintosh și chiar lucrez pentru Externe… Într-un fel.

— Într-un fel?

Încă un oftat lung, și uitase deja cu totul de priveliștea de ilustrată pe care o avea în fața ochilor. Ura conversațiile în care celălalt construia întrebări din afirmațiile tale.

— Nu sunt foarte coerent, așa-i?

— Robert, nu înțeleg nimic din ce spui.

Era prima dată când îi spusese Robert, și spera să fie și ultima.

Cuvântul suna urât, venind de pe buzele ei.

Trase adânc aer în piept. Era mai greu decât își închipuise.

— Dă-mi voie să încerc din nou, spuse el.

— Te rog, zise ea.

— Lucrez pentru MI6.

Rămase tăcută o vreme, examinându-l cu atenție. Nu se feri de privirea ei, chiar dacă îi venea s-o facă. Gondola îi urca tot mai sus, fierăria veche de când lumea scârțâia și scrâșnea din toate încheieturile, iar roata mare se învârtea încet, fără oprire.

— OK, făcu ea într-un târziu. La asta nu mă așteptam.

— Serios? Ei lasă-mă, spuse el, încercând să zâmbească.

— Da, aprobă ea și-i răspunse cu zâmbetul ei micuț și straniu. OK, domnule Bond, deci ce poți să-mi spui? Asta, dacă poți să-mi spui ceva.

Se surprinse pe sine spunându-i totul.

Abia începuse când roata se opri. Supraveghetoarea trase de ușă, iar el îi mai dădu niște șilingi austrieci să-i mai lase o dată. Gura ei fără dinți se lărgi într-un zâmbet și le spuse probabil singurul cuvânt pe care-l știa în engleză: „felicitare!” Cuplul din fața cozii murmură ceva în germană, iar ea îi reduse la tăcere cu o privire tăioasă. Le făcu iar cu ochiul, mai zâmbi o dată, și pluteau din nou pe cerul nopții.

Știa să asculte. Din când în când, mai punea câte o întrebare ca să-și clarifice ceva, dar în cea mai mare parte îl lăsă pe el să vorbească. Era mai ușor decât credea, deși asta nu ar fi trebuit să-l surprindă. Fusese instruit în tehnici de interogare și știa că cel mai greu e să faci pe cineva să înceapă să vorbească. De aceea începeai mereu cu întrebări simple: nume, grad, număr de serie. Odată ce individul începea să vorbească, gata, barierele cădeau și cuvintele se revărsau. Și asta se întâmplase și aici. La început, avusese de gând să-i dea doar informațiile de bază, dar odată ce începuse, nu se mai oprise. Voia ca ea să știe totul. Să înțeleagă. Era mai ușor decât își închipuise. Cathartic, chiar. După o viață clădită pe minciuni, era bine să fii din nou o persoană reală, și nu o umbră.

Avea destule secrete cât să se învârtească în roată până dimineață și a doua zi, în continuare, dar nu puteau justifica încă o plimbare. Supraveghetoarea știrbă își păstrase zâmbetul cel mai larg pentru sfârșit. „Felicitare! Felicitare!” strigă după ei, pe când se îndepărtau braț la braț.

Se întoarseră tăcuți la pensiunea ei. Nu era nici timpul, nici locul potrivit pentru trivialități. Și bancheta din spate a taxiului nu era deloc

nimerită pentru genul de secrete pe care le avea el de împărtășit. Existau niște limite.

Odată ajunși în camera ei îi povesti totul despre actuala lui misiune. Stăteau unul lângă altul în încăpere, sorbind whisky, învăluiți în lumina lumânărilor, cu umbre jucând pe pereții văruiți în alb. Expresia de pe fața ei îi dădu de înțeles că nu pricepuse.

— Spune-mi dacă am înțeles bine, zise ea. Ai trecut de la conducerea stației din Moscova la cea a stației din Viena… Asta nu înseamnă un fel de retrogradare?

— Practic, nu. URSS a ieșit din joc acum. Toată acțiunea se mută spre sud, acum, spre Orientul Mijlociu. Din punct de vedere strategic, Viena este, în prezent, baza cea mai importantă a MI6. E perfect poziționată pentru a spiona noile state rusești, și mai cu seamă, Iranul și Orientul Mijlociu. Poziția asta e cam cea mai înaltă din MI6.

— Dar… spuse ea, lăsând cuvântul suspendat în aer.

Fu încă o dată uimit de cât era de inteligentă și de diferită de femeile după care alerga de obicei.

— Dar am fost săpat, zise el și, înainte să apuce să-și dea seama, dădu drumul la toată otrava și la toată ura. Îi povesti despre Kinclave, și, în lumina lumânărilor, sub privirea austeră a acelui Iisus răstignit care te făcea să te simți vinovat, îi mărturisi cele mai întunecate gânduri, spunându-i că se va răzbuna într-o zi, și chiar dacă era ultimul lucru de pe lumea asta, avea să-l facă să plătească pe nenorocit. Se simți gol când termină, dezbrăcat până la suflet. Acum ea știa totul despre el, cele mai întunecate secrete. Și așa trebuia să fie. Se uită la ea, în expectativă. Voia ca ea să spună ceva și în același timp să nu spună nimic.

— Dacă ar fi fost după mine, te-aș fi făcut șef, spuse ea simplu.

Își atinse buza de sus cu vârful limbii, accentuându-și zâmbetul cochet.

— Deci? *zise el.*

— Deci, ce? *răspunse ea.*

— În legătură cu cererea asta a mea…?

Ea nu răspunse, ridică doar o sprânceană.

— Doar nu vrei să mă pui să stau în genunchi, nu?

— Bărbatul care va fi rege îngenuncheat înaintea mea. Da, cred că mi-ar plăcea. Pe de altă parte, s-ar putea să preferi să stau eu în genunchi.

Își goli paharul, îl așeză pe noptieră. Alunecă de pe pat, îi descheie fermoarul, îi strecură o mână în chiloți și începu să-l mângâie.

— Deci, ce voiai să mă întrebi?

— Vrei să te căsătorești cu mine?

— Bineînțeles, acceptă ea simplu.

Îi trecuse prin minte că poate îi spusese mai mult decât era pregătită să audă, că poate o luase cam tare din prima. Dar trebuia să știe. Erau sortiți să fie împreună, iar asta însemna fără minciuni, fără secrete… simplu ca bună ziua. Și apoi, gura ei puse stăpânire pe el, și își dădu seama că nu exista nimic mai importat pe lumea asta…

30.

Trei zerouri mari și grase îi fixau de pe ecranul laptopului. Tot corpul îi pulsa în ritmul inimii lui care o luase la goană: capul, pieptul, degetele de la mâini și de la picioare. Își umplu plămânii cu aerul stătut din dormitor, și niciodată aerul nu fusese mai dulce. Sirenele poliției erau chiar în fața ușii de la intrare, iar amestecul de sunete crea o armonie iritantă și lugubră. Subtilitatea nu fusese niciodată punctul forte al Poliției Metropolitane. Un sunet ciudat umplu încăperea și-i luă o secundă să-și dea seama despre ce era vorba. Un hohot de râs. Se uită în direcția de unde venea. George își scutura capul și murmura printre dinți.

— Nenorocitul naibii, spunea întruna, cu neîncredere ascunsă. Nenorocitul nenorociților.

Trase de funia cu care era legată, pregătită pentru o figură gen Houdini. La naiba, ea nu pricepuse.

— Nu! strigă Aston.

George încremeni, iar râsul i se opri în gât. Se uită la el cu îngrijorare în ochi, de parcă ar fi fost nebun.

— Nu te mișca, spuse Aston. Nici măcar un mușchi să nu miști.

— Ce?

— Bomba, rosti el repede. E adevărată.

— Pe naiba!

Aston observă că rămase nemișcată, dar și lipsa de convingere din vocea ei. Își cântărea șansele, ceea ce nu era un lucru rău dată fiind situația.

Mersese pe bănuială și intuiție și până acum avusese noroc.

— E adevărată, repetă Aston.

— OK, dacă e adevărată, cum se face că încă mai suntem aici?

— E complicat, spuse Aston, și nu sunt sigur că înțeleg în întregi…

Sirenele de pe stradă amuțiră dintr-odată.

— Ieșiți afară cu mâinile sus. Vocea era distorsionată de megafon, înăbușită de ușa de la intrare, dar era, fără îndoială, a cuiva obișnuit să fie ascultat. Locul e înconjurat!

Iisuse, asta era tot ce le mai lipsea. Își imagina mașinile de poliție pe stradă, aranjate în semicerc, în formă de evantai ca dubele din Wild West, polițiști cu veste antiglonț, ghemuiți în spatele lor ca să se protejeze, cu degetele pregătite să apese pe trăgaci.

— Ieșiți afară cu mâinile sus! repetă vocea. Nu vrem să fie nimeni rănit.

Aston se strădui să o ignore. Dacă intuiția nu-l înșela, Mac îl atrăsese în cursă pentru un viitor previzibil. Era timpul să-l orbească. Lui Aston îi era teamă că, dacă se atingea de laptop, ar putea declanșa explozibilul, așa că scoase o batistă din buzunar și o puse peste cameră. Dacă Mac era ascuns pe undeva, asta i-ar strica distracția. Pasul următor era să contacteze poliția. Telefoanele mobile ieșeau din discuție. Dacă un mobil putea doborî un avion, atunci Dumnezeu știe ce putea face în cazul unei bombe. Cel mai bine să nu riște.

— Ieșiți afară cu mâinile sus!

— Ai de gând să ieși? spuse George, iar tonul ei îi dădea de înțeles că era ultimul lucru pe care ar fi dorit să-l facă.

— Mi-e teamă că nu. Suntem cam blocați împreună. Bănuiesc că nu ai vreun telefon pe aici.

George îi făcu semn cu capul în spatele ei, și Aston simți cum îi piere culoarea din obraji.

— Comutatorul înclinat cu mercur, șopti el. Nu e o idee prea bună să te miști. Nu e deloc o idee bună.

— Scuze, șopti George.

Aston găsi telefonul și-l cercetă amănunțit înainte să ridice receptorul, asigurându-se că nu e conectat la bombă, și că nu are alte capcane. Mulțumit să constate că e curat, formă 999. Când îi răspunse operatoarea, ceru să i se facă legătura cu ofițerul care comanda asediul din West Hampstead, înainte ca ea să apuce să zică „poliție, pompieri sau ambulanță?” I se spuse să aștepte. Câteva clicuri, pe linie.

— Ieșiți afară cu mâ…

— Ce? o voce aspră lătră în receptor.

— Ofițerul de serviciu?
— Da, aici detectiv inspector Fielding. Cu cine vorbesc?
— N-are importanță. Ascultă. Vorbesc din apartament și am nevoie să chemi imediat un echipaj de dezamorsare a dispozitivelor explozive. Fără întrebări.
Aston îl auzi pe Fielding răcnind ordine în stânga și în dreapta.
— O să ajungă în cinci minute, cel mult zece. Fata e bine?
— E bine, spuse Aston. Acum, du-ți oamenii la o distanță sigură. Și ar fi o idee bună să evacuați strada, ca să luăm toate măsurile de precauție. Nu e destul pentru a distruge cartierul, dar e destul să transforme casa într-o grămadă de moloz. Îmi dau cu presupusul, dar cred că e vorba de C4. Aa, și încearcă să ții presa la distanță.
Fielding dispăru câteva secunde de pe fir. Murmur indescifrabil pe fundal, și apoi:
— Mai ai și alte pretenții?
Pretenții! Ce dovadă de prostie în plus mai trebuie?
— Cred că ai înțeles greșit, spuse Aston.
— Pari un om rezonabil. Încă nu a fost rănit nimeni. Am senzația că vrei ca lucrurile să rămână așa.
— Ascultă, nu sunt răpitor și nu sunt nici terorist. Acum, dacă par puțin stresat, e pentru că mă aflu într-o încăpere cu o bombă, și întâmplător bomba asta e prinsă de prietena mea cea mai bună.
— Cum ziceai că te cheamă?
Minunat. Fielding acționa ca în manualul de negocieri pentru ostatici; ori asta, ori îi plăceau filmele de acțiune de la Hollywood. Pasul numărul unu: află numele subiectului. Pasul numărul doi: construiește o relație. Un pont util: nu spune niciodată „nu” subiectului. Văzuse și Aston filmul ăsta.
— Am nevoie să-ți spun cumva, insistă Fielding.
— Dacă te ajută cu ceva, poți să-mi spui Larry, spuse Aston.
— Și cum merge treaba înăuntru acolo, Larry?
Acum că avea un nume, tonul lui Fielding devenise amiabil. Acum stăteau la taclale, ca între tovarăși.
— Nemaipomenit. Poate că ți-am spus că avem o bombă aici. Asta înseamnă, după toate aparențele, că ne distrăm de minune. Că veni vorba, ce știi de echipajul de dezamorsare?
— Sunt pe drum, Larry, spuse Fielding. Uite, ce-ar fi să ieși afară?
— Nu pot ieși afară.

— Larry, îți garantez că nu vei fi rănit.
— N-ai ascultat ce-am spus? Nu pot ieși afară.
— Am rezolva mult mai multe dacă am vorbi față în față. Sunt sigur că găsim o cale să soluționăm problema.
— Ești surd sau ce dracu'? strigă Aston în receptor. Nu pot ieși.
— Calmează-te, Larry!
O urmă de neliniște se insinuase în vocea lui Fielding. Aston se întreba dacă îl treceau deja transpirațiile. Spera că da. Tâmpitul merita.
— Și nu-mi spune să mă calmez. Toată chestia asta o să mă streseze și mai tare. Du-te la pagina unsprezece din manual. Scrie acolo.
— Ce?
— Las-o baltă, spuse Aston.
— De ce nu poți ieși afară, Larry?
— E complicat.
— Te ascult.
Aston trase adânc aer în piept. În clipa asta nu prea stătea bine cu răbdarea, și faptul că se tot învârtea așa, în jurul cozii, îl exaspera. Încă o încercare să-l facă pe inspector să priceapă, și gata.
— Detectiv Fielding, situația e foarte simplă. Aston îi vorbea rar, ca unui copil de cinci ani. Aici e o bombă. Bomba asta e prinsă de prietena mea. Dacă se mișcă, sau încearcă să îndepărteze bomba, sare în aer. Dacă ies din apartament, bomba explodează. Asta vrei? Să rămâi în fața unei gropi fumegânde? Hai să ne lămurim. Nu sunt terorist. Nu am evadat de la azilul de nebuni. Asta nu e o operațiune cu luare de ostatici. Înțelegi?
— Se pare că ne dorim același lucru, Larry. O rezolvare pașnică.
Aleluia. În sfârșit inspectorul pricepea.
— Acum, continuă Fielding. Dacă asta nu e o situație cu luare de ostatici, atunci nu înțeleg de ce nu poți ieși ca să vorbim ca lumea. Măcar spune-mi numele tău adevărat. Dacă vrei să te ajut, am nevoie de ceva cu care să pot lucra.
— Iisuse Hristoase! izbucni Aston. Uite ce. Sună-mă când ajunge echipajul de dezamorsare.
Închise și clătină din cap.
— A mers ca pe roate, spuse George.
— Încep să înțeleg de ce are Mac o părere așa de proastă despre poliție.
Aston se plimbă prin cameră, încercând să-și limpezească mintea. Avea prea multă adrenalină în corp și asta îl împiedica să gândească la rece. Mole

era singura persoană care știa că venise aici. Deci, de ce nu spusese Mole poliției întreaga poveste? Să le fi explicat că aici nu era vorba de ostatici. Își frecă fața. Nu avea niciun sens. Pe de altă parte, dacă priveai din perspectiva lui Mole… Mole nu avea timp de poliție nici în cele mai bune zile ale lui. Și era predispus la accese de paranoia; efectele secundare ale excesului de cafea, droguri și timp petrecut în spațiul cibernetic. Deci, Mole sună la poliție, le dă un nume fals, sau, mai bine, nu le dă niciun nume, și apoi le dă adresa lui George, le spune să se ducă acolo repede pentru că se întâmplă o mare porcărie. Era posibil. Și avea o oarecare logică.

Firește, mai era o persoană care știa că venise aici. Dar ce avea Mac de câștigat dacă chema poliția?

Fața lui George se schimonosi de durere.

— Oh, rahat! șuieră ea printre dinții încleștați. Mamă, da’ doare.

— Ce s-a întâmplat?

— O crampă! Coapsa stângă!

Aston veni mai aproape de pat, mai aproape de George, cu ochii ațintiți pe pachetul gri de C4. Cu mare grijă, se întinse și îi masă ușor coapsa lui George, făcând numai mișcările minime. Niciunul nu scoase un cuvânt. Respirau doar când era absolut necesar.

— Cred că mi-a trecut acum, spuse George. Poți să te oprești dacă vrei.

Aston se trase cu grijă de lângă pat.

— Nu-mi place deloc treaba asta. Nu știu câtă adrenalină mai pot suporta. Și ție ți-e la fel de frică?

— Frică e mult prea puțin spus, Paul.

— O să ieșim de aici.

Aston o sărută pe frunte.

— Te cred. Și mulțumesc.

— Mulțumesc pentru ce?

— Doar mulțumesc.

Aston se uită la bombă, la zerourile de pe ecran. Era atât de mică, și totuși părea că umple toată camera. Și cu toate că era mică, își reaminti el, era suficientă să-i transforme pe amândoi în praf și pulbere. Aveau toate șansele să nu simtă nimic. O lumină orbitoare și gata. Bun venit în neant! Aston nu credea în ideea vieții de apoi. Nu i se părea deloc amuzant să petreci o veșnicie așezat pe un nor și cântând la harpă. Mai aruncă o privire spre C4, spre comutator, spre fire. Era atât de frustrant! Se simțea atât de inutil! Nu avea ce face decât să aștepte echipajul de dezamorsare. Și îi

venea greu să aștepte chiar și când era bine dispus, darămite acum, când era atât de încordat. Deci unde naiba erau? Fielding îi spusese maxim zece minute. Ar fi trebuit să ajungă deja.

Sună telefonul și Aston îl înhăță, așteptându-se să fie detectivul Fielding.

— Dap, spuse el și fu lovit de o avalanșă de întrebări.

— Cine e? E numărul corect?

— Cred că e mama ta, șopti Aston cu mâna pe receptor.

— Asta îmi mai lipsea, șopti la rândul ei. George, spune-i că nu sunt acasă.

— Tocmai a ieșit, doamnă Strauss.

— Și tu cine ești? Ce cauți în casa fetei mele?

— Sunt Paul.

— Paul… Paul, repetă ea încercând să-l localizeze. Ah, da, Paul! Deci a ieșit, spui. Acesta este cumva un alt fel de a spune că nu vrea să vorbească cu mama ei?

— Știți, nu e momentul cel mai potrivit.

— Nu e un moment potrivit. Aud ce spui. Nu are niciodată timp să stea de vorbă cu mama ei. E mereu prea ocupată. Ei bine, transmite-i că am sunat și mai transmite-i că atunci când *are* timp, știe unde să mă găsească.

Cu asta, telefonul amuți.

Aston așeză cu grijă receptorul în furcă.

— Cred că tocmai ai reușit s-o scoți din sărite pe mama ta fără să rostești un cuvânt. Destul de impresionant.

— Paul, mama e mereu supărată pe mine. Și rareori trebuie să spun ceva. Deci, adăugă ea, uitându-se la cele trei zerouri de pe ecranul laptopului, de unde ai știut că Mac o să dezamorseze bomba?

Aston se sprijini de tocul ușii. Ultimul val de adrenalină se domoli, lăsându-l secătuit; rămășițele mahmurelii lui pândeau undeva în fundal, ca un strigoi sfios. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să stea tolănit pe o canapea la un film, cu o cafea neagră și niște aspirină.

— A treia variantă, spuse.

— Și asta ce mai înseamnă?

— Un lucru asupra căruia tot stăruie Mac.

— Tot nu pricep.

— Nici eu nu sunt sigur că pricep, recunoscu Aston. În orice caz, nu în întregime. A treia variantă e varianta ascunsă. Cea pe care trebuie s-o cauți pe ocolite.

— Încă sunt în ceață, Paul.

— Ideea e că mi-am dat seama că indiferent care sunt planurile de viitor ale lui Mac, sunt și eu implicat în ele… cumva.

— Și ai făcut deducția asta bazându-te pe ce, de fapt?

— Lucrul pe care-l aveau în comun cele două opțiuni era că eu scăpam nevătămat din ambele.

George rămase tăcută o vreme, apoi spuse:

— Dă-mi voie să trag o concluzie. Ți-ai pariat viața pe baza unei… bănuieli? Și ai făcut asta ca să-mi salvezi viața?

— Ceva de genul ăsta, spuse Aston.

Telefonul sună din nou. Aston îl ridică și rosti un „alo” precaut, în caz că era tot doamna Strauss. Răcnetul aspru al inspectorului Fielding îi umplu urechea.

— Echipajul de dezamorsare e aici.

— Păi, ce naiba așteptați? răspunse Aston. Trimiteți-i înăuntru.

31.

Ca o țestoasă gigantică de metal negru, expertul în dezamorsarea bombelor intră ușor în dormitor, trăgând o cutie mare de aluminiu după el. Era îngropat într-un echipament blindat din cap până în picioare; pe piept era scris DEZAMORSARE BOMBE cu litere mari și albe. Echipamentul era întregit de o cască cu o vizieră groasă. Dinții albi strălucitori de sub mustața îngrijită erau visul oricărui dentist.

— Mă cheamă Stuart, anunță cu o încredere demnă de un pilot de avioane, și cu un accent din sudul Angliei. Examină încăperea cu ochi pătrunzători, nelăsând să-i scape nimic. Se uită la bombă, la laptop și, în cele din urmă, la pat. Bună, spuse el. Tu trebuie să fii Georgina?

— George, îl corectă ea.

Bărbatul se întoarse spre Aston.

— Iar tu ești Paul.

O afirmație, mai degrabă decât o întrebare, iar Aston, spion înnăscut, se întrebă de unde aflase informația asta.

— Paul, în locul tău, aș dispărea din zonă.

— Rămân aici, spuse Aston.

— Nu e nevoie să stai aici, așa că, dacă ai putea…

— Rămân aici, repetă Aston, cu mai multă convingere.

— Pentru propria ta siguranță, îți sugerez, din tot sufletul, să pleci.

— Sau ce? O să mă scoți cu forța? Hai să te pun repede la curent cu ce aveam aici, Stuart. Avem C4, un comutator înclinat cu mercur, și nu avem cum să știm dacă bomba e conectată la alte mecanisme explozive capcană. Acum, mai spui că șeful tău o să trimită pe cineva aici ca să mă scoată afară? Să riște inutil viața altcuiva? Ai văzut cât e de mare camera asta. Trei suntem deja prea mulți, deci dacă dă cineva buzna aici și încearcă să mă scoată cu forța – căci, crede-mă, n-o să plec de bunăvoie – bomba se declanșează și… cred că știi ce urmează.

— Ai văzut vreodată rezultatul unei explozii? Nu e ca-n filme, să știi.

— De fapt, chiar am văzut. Și crede-mă, dacă aș avea de ales, m-aș afla cât se poate de departe de aici. Dar cea care stă întinsă pe pat e prietena mea cea mai bună, iar în clipa asta are nevoie de mine.

Stuart îl studie cu atenție o clipă.

— Nimic din ce aș putea spune nu te-ar face să te răzgândești?

— Nimic.

— Dacă vrei să știi părerea mea, cred că ești nebun dacă rămâi.

— Mi s-a spus și mai rău de atât.

— OK, păi atunci hai să te echipez cu niște armură de protecție.

— Nu avem timp. Ai văzut comutatorul înclinat cu mercur? George a avut deja o crampă. Am avut noroc de data aia.

— Nu vă grăbiți, băieți, strigă George de pe pat. Dacă nu vă deranjează prea tare, adăugă ea, v-aș fi foarte recunoscătoare dacă m-ați scăpa de porcăria asta.

Stuart aprobă din cap. Fără niciun alt cuvânt, își deschise cutia și se apucă de lucru.

În timp ce Stuart dezamorsa bomba, Aston avea o conversație telepatică cu George. Un zâmbet, un semn cu ochiul, gesturi mărunte care-i spuneau „Sunt aici, cu tine”. George voia să pară curajoasă, dar nu reușea să-l păcălească pe Aston. I se vedea încordarea în fiecare rid și în fiecare liniuță de pe față, și o peliculă fină de transpirație îi făcea obrajii și buzele să strălucească. „Nu-i nimic, îi spunea Aston din priviri, ai voie să-ți fie frică.”

Se tot uita la Stuart; curiozitatea aceea morbidă. Nu voia să se uite, dar nu se putea abține. Ochii lui Stuart erau concentrați la maximum în spatele vizierei, iar mâinile i se mișcau cu siguranță. Din când în când se îndrepta și

se uita atent la bombă. Apoi se întorcea la treabă, mișcându-se cu infinită grijă, știind dinainte care era următorul pas de făcut. Aston realiză că viața lui și a lui George stăteau în mâinile acestui străin. Spera că Stuart își cunoaște meseria; fără îndoială, părea că știe ce face. Aston simți cum i se prelinge transpirația pe frunte în timp ce un nou val de adrenalină îi prăjea terminațiile nervoase. Îl furnica pielea și avea stomacul întors pe dos. Se uită la ceas. Stuart lucra doar de cincisprezece minute, dar i se părea o veșnicie. Expertul în dezamorsări luă un foarfece și se apucă de tăiat fire fără nicio ezitare. Aston își dădu seama că-și ținea respirația, și se chinui să respire. Inspiră, expiră, inspiră, expiră. Stuart își îndreptă atenția spre laptop. Începu să butoneze, apăsă câteva taste, mișcând aprobator din cap. Într-un final, se apropie de George, îi spuse să stea nemișcată. Cu cea mai mare grijă, separă detonatorul de explozibil și apoi desfăcu încet banda adezivă.

— În regulă, oameni buni, puteți respira din nou, îi anunță el, îndreptându-se de spate. Pachetul de C4 se afla în mâinile lui, în siguranță. Așeză explozibilul pe noptieră și-și scoase casca. Fața îi strălucea de transpirație, iar mustața îi era umedă și pleoștită. Se pare că până și Supereroii pot fi stresați.

Stuart se întinse spre cutia lui de aluminiu, luă un briceag elvețian din ea și îi scoase lama. Tăie funiile de la mâinile și picioarele lui George, îi spuse să o ia ușor, să nu se ridice brusc. George îi ignoră sfatul și sări în picioare ca un câine scăpat din lesă. Se dezechilibră imediat, dar Aston era pregătit s-o prindă.

— Nu ai auzit ce-a spus omul ăsta? o apostrofă în timp ce o conducea înapoi spre pat și o ajută să se așeze.

— Nu e momentul pentru dojană, Paul, spuse ea, fără să fie supărată.

Își masă membrele ca să-și pună sângele în mișcare, cu fața înviorată de un zâmbet larg, copilăresc, ce-i trăda ușurarea de la o poștă. Aston bănuia că și el avea cam aceeași expresie.

— Cum te simți?

— Cam epuizată, dar fericită că trăiesc.

— Ciudat, spuse Stuart gânditor, aruncând cuvântul ca pe o momeală.

— Ce anume? întrebă Aston, prinzând momeala.

— Bomba a fost destul de simplă – mă rog, în măsura în care lucrurile astea pot fi simple. Asta, nu ca s-o minimalizez. Când ai de a face cu bombe, toate impun respect. Și una mică te poate omorî la fel de bine ca

una mare. Fără mecanisme-capcană, foarte elegant construită. Programul de calculator care controla detonatorul a fost deosebit de impresionant. Cine l-a conceput își cunoștea meseria foarte bine.

— Și? spuse Aston.

— Comutatorul cu mercur nu era conectat, explică Stuart. Era atașat la detonator ca să *pară* că e conectat, dar nu era. Cine a făcut bomba asta știa bine ce face, deci ce punea la cale? Nu are logică.

„Are, dacă l-ai cunoaște pe Mac”, gândi Aston. Mac a vrut să se joace cu ei, să-i vadă speriați și mișcându-se cu cea mai mare precauție. Și asta îi confirmă și teoria lui despre a treia opțiune. Mac nu voise ca el să se arunce în aer în mod necugetat. Da, avea o logică perfectă.

— Ai dreptate, n-are nicio logică, spuse Aston.

— Am putea ieși de aici? interveni George. Am nevoie de o gură de aer proaspăt.

— După dumneavoastră, spuse Stuart.

Aston o ajută să se ridice și o lăsă să se sprijine de el cât avea nevoie, și se pare că avea mare nevoie. O simțea cum tremură, cu corpul lipit de el, dar se prefăcu că nu observă.

O luară spre ieșire, cu Stuart mișcându-se greoi în urma lor. Ușa de la intrare era larg deschisă și în clipa în care pășiră afară, fură luați pe sus de doi ofițeri de poliție, un bărbat și o femeie. Polițista înfășură o pătură pe umerii lui George și îi spuse câteva cuvinte de încurajare. Un mic detașament de jurnaliști era deja acolo, împingându-se în bariera care fusese ridicată ca să-i țină la distanță cu camerele de luat vederi îndreptate spre fațada casei. Aston ridică automat o mână ca să-și ascundă chipul și observă că și George făcea același lucru cu pătura. „O să fie extrem de încântați la bază”, gândi Aston. În ultima vreme, MI6 avusese parte de mai multă atenție din partea presei decât în orice alt moment din istorie. Și mass-media încă nu avea nicio idee despre faptul că un maestru în spionaj de la MI6 era implicat în lovitura de la Leicester Square. Când aveau să afle asta, vor dori să cadă câteva capete. Jenant era prea puțin spus. Faptul că MI6 fusese prins dormind în front era destul de grav, dar ca unul dintre agenți instituției să fie implicat, asta era o adevărată catastrofa.

Centrul de gestionare a crizei era găzduit într-o camionetă mare care fusese parcată la vreo cincizeci de metri de locuința lui George. Scânteia albă în soare, la marginea trotuarului cu inscripția „Poliția Metropolitană” scrisă cu litere mari pe o parte, alături de emblemă. Inspectorul Fielding îi

aștepta înăuntru. Aston deduse cine era înainte să facă cunoștință; arăta la fel de bădăran după cum îi păruse și la telefon. Complet chel, iar capul lui în formă de glonț reflecta tubul fluorescent care ilumina camioneta. Avusese nasul rupt de câteva ori și-i rămăsese strâmb. Avea gâtul roșu, iritat de la gulerul strâmt al cămășii. Purta un costum bleumarin de mâna a doua, care nu i se așeza bine pe corp. Cu fălcile lăsate, talia groasă și capul pleșuv îi amintea lui Aston de o încrucișare dintre o gorilă și un măcelar.

Fielding stătea la un birou ieftin pe singurul scaun din cabină. Nu se deranjă să se ridice. Pe suprafața de lucru se afla un computer, o hartă a Londrei pe un perete, o tablă albă pe altul. Îi concedie pe cei doi ofițeri cu un gest nerăbdător, făcut cu mâna lui cărnoasă. Pe un deget avea un ghiul de aur, de un prost gust absolut, dar util, fără îndoială, când era vorba de spart dinți.

— Deci, spuse el, ar putea să-mi spună unul din voi ce dracu' se întâmplă aici?

Aston și George rămaseră muți.

— Deci așa stau lucrurile, da? Bine, ce-ar fi să vă spun eu ce știu și de acolo putem merge mai departe.

Le aruncă o privire aspră. Era o privire care ar fi ținut cu niște criminali sau violatori, se gândi Aston, o privire menită să scoată confesiuni chiar și de la cei mai mari infractori. La IONEC trecuse printr-un interogatoriu lung, Puterile de Sus voiau să știe cum s-ar purta dacă ar fi prins de dușmani. Interogatoriul lui durase două zile și se descurcase admirabil, fără să-și trădeze deloc acoperirea. Și George trecuse testul cu brio. La ora aceea, nu-și imaginase că dușmanul s-ar putea să fie un detectiv înțepat de la Scotland Yard. Fielding continuă să-i privească aspru, iar Aston recunoscu că era un maestru. Chiar dacă nu făcuse nimic rău, nu se simțise niciodată mai vinovat în viața lui.

— OK, hai să începem, spuse Fielding. Obișnuit ca lucrurile să meargă cum vrea el, deschise un carnețel și continuă fără grabă: La exact 4.36 p.m., primim un telefon care ne anunță că în West Hampstead avem o luare de ostatici. Apelantul s-a prezentat drept Kevin Spacey… evident, nu e numele lui adevărat. Ne mobilizăm și, când ajungem, vă găsim pe voi doi înăuntru. Am interceptat telefonul de la doamna Strauss, iar ea ne-a fost de mare ajutor. Ne-a dat numele voastre. Și, destul de interesant, a menționat că lucrați amândoi la MI6. Deci asta mă face să mă întreb de ce se joacă doi spioni cu bombele în West Hampstead.

George chicoti și flutură din gene. Aston tăcu mâlc și o lăsă să-și facă jocul. Nu era prima dată când folosea această tactică.

— Inspectare, zise ea, apropiindu-se puțin mai mult de birou, solicitându-i subtil atenția. Trebuie să o scuzați pe mama, dar are deja o vârstă. Îi e cam greu să facă diferența între realitate și ficțiune, și devine adesea confuză. E foarte trist. Chiar săptămâna trecută era convinsă că e Anastasia și era gata să sară în primul avion spre Rusia ca să-și revendice moștenirea de drept. Cum spuneam, e foarte trist. Nu mai știm ce să ne facem cu ea.

— Mi-ați frânt inima, domnișoară Strauss! Deci spuneți că nu lucrați pentru MI6?

Mai chicotește o dată, și flutură iar din gene.

— Serios, inspectore. Arăt eu a spioană?

— Nu mi-ați răspuns la întrebare.

— Suntem sub arest? întrebă Aston.

— Nu.

— În cazul acesta, am plecat.

— Ah, făcu inspectorul. Mi-e teamă că nu e chiar așa de simplu.

— Mie mi se pare destul de simplu. Nu suntem arestați, deci putem pleca oricând vrem. Nu-ți trebuie o diplomă în drept ca să știi asta.

— Da, dar dacă ați avea vreo diplomă în drept ați ști că Legea Antiterorism îmi dă voie să vă rețin două zile pentru interogatoriu. Cred că veți găsi condițiile de la Paddington Green extrem de precare.

— Credeți că sunt terorist? Asta e o tâmpenie, și o știți deja.

— Domnule Aston, tot ce am nevoie ca să vă rețin e *suspiciunea* că ați putea fi implicat în activități teroriste, spuse Fielding. Ați fost înăuntru cu o bombă și nu răspundeți la întrebări – ce ar trebui să înțeleg din asta? În ceea ce mă privește, am toate suspiciunile de care am nevoie. Acum, fie acceptați amândoi să colaborați, fie vă duc eu însumi în Paddington Green. Și, în plus, o să vă țin pe amândoi acolo până când începeți să-mi răspundeți la întrebări. Pot obține prelungire, după prelungire, după prelungire. Și am să continui până albim cu toții, dacă trebuie. Dar pot să vă promit un lucru: o să vorbiți.

Aston și George se uitară unul la altul, împărtășind același gând: parcă nu așa era scenariul. Două zile de intimități cu detectivul cu capul ca un glonț nu aveau cum să fie o fericire. Și cât rău mai putea face Mac în două zile? Dar cooperarea nu era o opțiune. Doctrina MI6 le intrase în sânge.

„Deci care e a treia variantă, Mac?” Chiar în timp ce-și punea întrebarea, găsise deja răspunsul. Dacă te necăjește un bătăuș, atunci te împrietenești cu cel mai mare băiat din parc și-l rogi să-l pună la punct pe bătăuș pentru tine. Sigur nu vor fi încântați la Vauxhall Cross, dar asta era ultima opțiune.

— Bănuiesc că am voie să dau un telefon, spuse Aston. Acestea sunt regulile, nu?

În timp ce aștepta ca Aston să facă următoarea mișcare, Fielding își scosese sacoul bleumarin și îl atârnase pe spătarul scaunului. Două pete de transpirație erau pictate la subsuorile cămășii sale șifonate. Fielding ridică din umerii lui masivi, într-un gest ambiguu. Gestul ar fi putut fi tradus cu „corect”. Dar putea la fel de bine să însemne „asta dovedește că ai ceva de ascuns, așa că ia lopata și sapă-ți mai adânc groapa”. Pe Aston nu-l preocupă deloc să interpreteze gesturile lui Fielding. Își cunoștea drepturile și asta era de ajuns.

Își scoase telefonul mobil, îl deschise, se opri o clipă să se decidă cum să-și folosească mai bine dreptul. Căută în agendă până găsi numărul de care avea nevoie. Mole răspunse imediat. Pe fundal se auzeau țipetele, gemetele și muzica proastă a unui film porno. Își notă în minte să-și decontamineze camera de zi.

— Pau…

— Taci și ascultă, Mole. Aston îi spuse de ce avea nevoie, conștient de privirea pătrunzătoare a lui Fielding ce-i ardea ceafa.

— Ai terminat? întrebă Fielding când Aston închise.

Aston nu zise nimic.

— Aa, mă tratezi cu tăcere, nu?

Tot nimic.

— Aș putea da lecții de răbdare chiar și unui sfânt, domnule Aston. Putem face asta toată ziua, dacă vrei.

Cinci minute de tăcere care părură o veșnicie și apoi sună mobilul lui Aston. Răspunse, apoi îi dădu telefonul lui Fielding, fără niciun cuvânt.

— Ce-i asta? spuse Fielding.

— E pentru dumneavoastră, zise Aston simplu.

Inspectorul ascultă puțin și apoi spuse:

— Și ar trebui să cred că ești șeful MI6? Așa, pe cuvânt? Încă o pauză, și apoi: Dovedește!

O pauză mai lungă.

— Bine, vă ascult.

Tot restul convorbirii Fielding nu mai vorbi deloc. Ascultă în liniște o bună bucată de vreme, iar fața i se înroșea din ce în ce mai tare. Aston putea să jure că și petele de transpirație de pe cămașă i se măriseră. Singurul lucru pe care îl mai spuse Fielding veni la sfârșit.

— O să mă asigur de asta, domnule Kinclave.

Fielding aruncă telefonul, iar Aston îl prinse cu o mână, de-abia abținându-se să-i arunce o replică sarcastică. Fielding părea gata să explodeze și nu avea nimic de câștigat dacă și-l făcea dușman. Inspectorul răcni și cei doi ofițeri de poliție care îi escortaseră din fața casei apărură imediat în ușă.

— Vă rog duceți-i pe amândoi acasă la domnul Aston și asigurați-vă că ajung acolo cu bine. Aveți grijă să nu fie deranjați de presă și să așteptați în fața blocului până când intră înăuntru.

— Domnule… spuse polițista.

— Ai o problemă să respecți ordine?

— Nu, să trăiți.

Pe când coborau scările de metal în stradă, Aston încercă să nu se uite înapoi. Era convins că privirea lui Fielding l-ar fi transformat în stană de piatră.

Afară, George se întoarse spre polițist și spuse:

— A fost cumva vreunul din voi implicat în evacuare, din întâmplare?

— Amândoi am fost, zise polițista. De ce?

— Unul din vecinii mei e cam bătrân și mă întrebam dacă e bine.

Polițiștii se uitară unul la celălalt și femeia spuse:

— Vă referiți la domnul în vârstă care locuiește în casa de vizavi de a dumneavoastră?

— Da, la el, spuse George. Ce s-a întâmplat cu el?

— Zicea că se duce să stea cu sora dumnealui. Nu pricepea de ce se face atâta tam-tam. Vorbea întruna de război, despre cum aterizau atunci bombele pe stradă tot timpul și nimeni nici măcar nu clipea.

— Bănuiesc că n-ați văzut încotro a luat-o?

Polițista clătină din cap.

— Îmi pare rău.

Pe bancheta din spatele mașinii de poliție, Aston șopti:

— Îmi spui și mie despre ce a fost vorba?

— Clive locuiește vizavi, șopti George, la rândul ei, e director de publicitate și are vreo treizeci și ceva de ani. Îi arătă cu capul spre Merțanul

roșu strălucitor parcat în față. Adică, fii serios, arată asta a mașină pe care ar conduce-o un pensionar? Ai trei încercări să ghicești cine era bătrânul.

— Mi-am imaginat că o să vrea să stea pe aproape, dar nu chiar atât de aproape.

— Un pic cam riscant, nu crezi?

— Depinde cum privești lucrurile. Din punctul de vedere al lui Mac, cea mai bună ascunzătoare e în văzul tuturor. Ești observat doar atunci când stai și pândești în umbră.

— Ei bine, a scăpat, deci presupun că are dreptate, spuse George. Nu te superi dacă mă găzduiești peste noapte, da? Chiar nu mă încântă să stau singură la mine acasă. Mi s-ar părea prea înfiorător.

— Chiar te rog.

Înainte să pornească, șoferul îi întrebă unde să îi ducă. Aston îi spuse că-l va ghida pe drum. Bariera fu mutată și mașina de poliție trecu prin ceata de jurnaliști. Fotografii își lipeau aparatele de geamurile mașinii, așa că Aston și George trebuiră să se ascundă unul într-altul ca să nu li se vadă fața. Aston îi simți obrazul cald lipit de al lui, atingerea respirației ei, parfumul de cocos din păr.

— Cam așa trebuie să fie când ești faimos, spuse George când se îndepărtară. Își sucea capul dintr-o parte într-alta, probabil uitându-se după paparazzi ascunși pe după ziduri și mașini.

— Nu știu cum de reușește cineva să facă față constant, zise Aston. Nu aș suporta să-mi fie invadată intimitatea.

— Ai ceva de băut acasă?

— Nu. Sunt abstinent, ai uitat?

— Asta e problema ta, nu a mea. După ziua pe care am avut-o, am nevoie de o tărie. Când se apropiară de capătul străzii și șoferul întrebă încotro s-o ia, Aston se uită în spate să se asigure că erau suficient de departe de vulturi.

— Păi, poți să ne lași aici, de fapt.

— Îmi pare rău, inspectorul Fielding a fost foarte clar în legătură cu faptul că trebuie să vă duc acasă.

„Da, se gândi Aston, ca să afle unde stau."

— Oprește mașina, se răsti el.

— Nu trebuie să-mi vorbiți pe tonul acesta, domnule!

— Ultima dată când am verificat, asta era o țară liberă. Acum, dacă nu ne arestezi, trage pe dreapta și deschide ușa.

Mașina de poliție se îndreptă ușor spre bordură.

32.

Vechiul scaun de frizer e confortabil și uzat, iar pânza subțire și roșie de nailon așezată în jurul umerilor îmi ajunge la genunchi. Mâinile lui Fogarty sunt mai sigure ca niciodată, dar are niște urme roșii urâte de la legături. Luminile orbitoare ce înconjoară oglinda de machiaj i-au transformat pupilele în gămălii de ac. Are privirea asta îngrijorată, de parcă nu e prea sigur ce să înțeleagă din comportamentul meu. Asta e bine. Am nevoie de el în priză. Gata să îmi facă pe plac. Ori de câte ori devine puțin prea stresat, îi amintesc de bani, și asta pare să-l ajute să se concentreze. Când am ajuns acasă aseară era exact acolo unde îl lăsasem. Aproape că mă așteptam să văd vreun semn că încercase să se elibereze. Nu că l-ar fi ajutat cu ceva. Chiar dacă ar fi reușit să se târască prin camera de zi, ar fi avut de luptat cu ușa. Și chiar dacă ar fi reușit cumva să iasă în hol, nu avea cum să treacă de ușa de la intrare, nu cu toate încuietorile pe care le avea. Îi tăiasem firul de la telefon, deci nu trebuia să-mi fac griji în privința asta. Nu se mișca deloc și asta m-a îngrijorat. Preț de o secundă, am crezut că făcuse atac de cord. Asta chiar ar fi fost o problemă. Și apoi a scos un sforăit și un mormăit, și am știut că totul avea să fie în regulă. Câteva palme ușoare l-au trezit. M-am lăsat jos și i-am scos călușul.

— În sfârșit. Vorbea de parcă avea gura plină cu nisip, și cuvintele îi ieșeau ca pietrișul uscat. Te-ai întors.

— De parcă te-aș fi abandonat aici astfel.

— Păi, chiar începusem să mă întreb.

Cina mea festivă din seara aceea a constat în conservă de carne de vită, conservă de cartofi, conservă de mazăre, pe care le-am udat cu o cutie de Foster’s caldă. Fogarty n-a vrut să mănânce cu mine. Nu-i era prea greu să sară peste câteva mese. Are suficiente depozite de grăsime să-l țină până la Crăciun.

Aveam o mulțime de motive de sărbătoare. Băiatul s-a comportat conform așteptărilor. Dacă e să fiu sută la sută sincer, au fost vreo câteva momente în care am crezut că o va da în bară, dar s-a dat pe brazdă la sfârșit, și asta e tot ce contează. Oricine spune că doar călătoria contează

vorbește prostii. Când ai mers atât de departe ca mine, îți dai seama că destinația e tot ce contează. Restul e decor; plictisitor și repetitiv, care nu ajută la nimic în mod real. Mi-am terminat cina, am ridicat cutia de bere într-un toast:

— Pentru noi, am spus. Nimic nu ne mai poate opri acum.

De partea cealaltă a mesei, Sophia își ridică și ea paharul de cristal cu vin. Avea flori de câmp în păr, iar mișcările îi erau line și ușoare. Așa era Sophia pe care mi-o amintesc. Radioasă, grațioasă și plină de viață. Am clipit ca să-mi alung lacrimile și, când am deschis, ochii eram singur la masa cu tăblie din imitație de marmură neagră din bucătăria înghesuită a lui Fogarty, înconjurat de conserve și ținând cutia ridicată spre scaunul gol.

Fogarty lucrează fără flerul și exuberanța care-l caracterizează de obicei. Când m-a făcut bătrân, se vedea că se distrează de minune și că pune suflet în ceea ce face. Se umfla în pene, se dădea în spate, cu degetul la gură, se gândea până trăgea repede un fum de țigară, și apoi se concentra să facă o mică modificare pe care eu n-o vedeam cu ochii mei de profan; se dădea iar în spate, se mai gândea puțin și iar se cufunda în arta lui. Degetele lui grăsuțe se mișcau cu repeziciune, expert, de parcă ar fi gândit singure.

Acum lucrează ca un cântăreț obosit care a revenit pe scenă de prea multe ori. Nu pune suflet în ceea ce face. Atenție mare, când Fogarty muncește, chiar și la capacitate minimă, tot îi întrece pe mulți machiori profesioniști. Și-a învățat meseria în Ealing în anii 1960 și a câștigat bine până când industria britanică de film s-a dus naibii. De aceea a deschis atelierul. Închiriatul de costume abia îi acoperea chiria, așa că a început să diversifice, oferind identități alternative oamenilor care voiau să dispară și care își permiteau să o facă. Pentru prețul potrivit făcea rost de pașapoarte, permise de conducere, numere de asigurare și, firește, cel mai important, o față nouă. Mai trage un fum nervos, studiază pozele prinse de oglindă, pune țigara în scrumieră cu o mână tremurândă. Ia o pereche de foarfece.

— Ai grijă cu aia, îl avertizez.

— Da, Mac, sigur că am.

Asta a fost tot ce a spus de când m-am așezat în scaunul lui roșu de frizer.

— Calmează-te, îi zic. N-aș vrea să greșești.

— Stai liniștit, Mac, n-o să greșesc. Nu trebuie să-ți faci griji în privința asta.

Zâmbește forțat.

Începe să tundă peruca, oprindu-se din când în când să compare stilul cu persoana din fotografie. Mă uit în oglindă și e o experiență suprarealistă, chiar mai puternică decât atunci când m-a făcut bătrân. De data asta dăm timpul înapoi. Mă uit într-o oglindă a timpului și văd umbre ale celui care am fost odată.

Evadez și o caut pe Sophia dincolo de oglindă. A mai fost aici, și se va întoarce din nou. Mă uit adânc în oglindă și persoana în devenire mă privește înapoi. Mă pierd în amintiri: Sophia, pregătindu-se să iasă în oraș și întrebându-mă cum îi stă rochia neagră superbă, dacă i se potrivește sau nu, prefăcându-se supărată când îi spun că îi stă bine în orice ar îmbrăca; Sophia, cu ochii închiși, ascultând pierdută un cântec; Sophia îmbrăcată în piele neagră și pocnind dintr-un bici; Sophia oferindu-și zâmbetul acela mic și jucăuș, privirea de pe fața ei care-mi spune că știe ceva ce eu nu știu… vreau s-o aduc înapoi la viață, dar nu merge și, cu cât încerc mai tare, cu atât se îndepărtează mai mult. Închid ochii, încerc să mi-o imaginez în minte și inima mea mai moare un pic când îmi dau seama că nu pot face nici măcar asta. Doamne, nici măcar nu-mi pot aminti cum arăta! Mă cuprinde panica. Parcă aș pierde-o din nou.

Și tocmai când cred că a dispărut pentru totdeauna, uite-o, a apărut în oglindă. Mă necăjea doar. Nici acum, în moarte, nu se poate abține. Îi zâmbesc, și-mi răspunde tot cu un zâmbet, și astfel sunt sigur că e ea. Nimeni din lumea aceasta nu zâmbește ca ea. Suntem pretutindeni și nicăieri, în stare să existăm în spații și timpuri multiple. Acum suntem iar în Viena, plimbându-ne de mână prin Innere Stadt, intimidați de maiestuoasele clădiri baroce; acum suntem în fața unui birou de registratură dintr-o clădire murdară, într-o după-amiază ploioasă în Londra, iar Sophia e o nălucă în rochia ei albastră de nuntă, cu flori de câmp în păr, reflectând frumusețea sălbatică din inima ei; acum suntem în pat, pierduți în intensitatea momentului, cu lumina lumânărilor jucându-se pe pielea ei, cu picături de transpirație licărindu-i între sâni; acum îmi cântă, acompaniindu-se la pian, un cântec pe care l-a scris ea, iar versurile sunt în italiană, pentru că ea crede că e cea mai senzuală limbă din lume…

Atâtea amintiri…

Când mi-am dat seama ce era Sophia cu adevărat? O întrebare care nu are un singur răspuns. Când mă autoiluzionez, îmi place să fac pe victima unei mari conspirații. În momentele de sinceritate, aș recunoaște că am știut din prima clipă în care s-a așezat în fața mea în barul acela din Viena și mi-a

spus cum o cheamă. Am știut în subconștient. Latura conștientă a minții mele era cam surdă în clipa aceea… sau, mai precis, nu voia să audă.

Poate că o întrebare mai utilă ar fi: Când am călcat linia? A fost în noaptea aceea fatidică, în care i-am pus pe tavă toate secretele mele, sus, deasupra Vienei, învârtindu-ne pe cerul înstelat într-o roată gigantică? Sau a fost în ziua aceea, la o lună și ceva mai târziu, când Sophia a venit la mine cu caseta video? Am știut imediat că se petrece ceva. Avea o expresie îndurerată pe chip, de parcă s-ar fi dat o luptă în sufletul ei.

— Iartă-mă, Robbie, a spus ea, te rog, nu mă urî.

Azi e duminică, ceea ce înseamnă că mai am șase zile. Dacă te iei după povestea asta născocită, Dumnezeu a pus tot universul pe roate în șapte zile, deci îmi imaginez că și eu voi reuși să termin ce am de făcut.

— Gata, mă anunță Fogarty. Se dă un pas înapoi, precaut, și reflexia lui îngrijorată e distorsionată de umbre. Vezi cum ți se pare.

Nu mă grăbesc, îmi întorc capul în toate părțile. În timp ce examinez munca de maestru a lui Fogarty, îl bombardez cu întrebări despre cum e cel mai bine să-ți dai jos latexul, cum să-l îngrijești, cum să-l pui la loc, cum să faci retușuri. La început îmi răspunde reținut, dar până la urmă se lasă antrenat de subiectul lui favorit.

— Deci, întreabă cu prudență, cum ți se pare?

— Foarte impresionant, spun. La înălțimea priceperii tale.

Pe chipul lui Fogarty se citește ușurarea.

— Deci, Mac, cât timp plănuiești să mai stai prin zonă? spune el, și apoi adăugă grăbit: Firește, poți rămâne oricât dorești.

— Câteva zile, îi spun.

— Și banii?

— Bănuiesc că e în regulă să ți-i dau în numerar?

— Perfect, zice el.

Se poartă nervos, de parcă vrea să-și ușureze sufletul, dar nu știe cum să înceapă.

— Dă-i drumul, Fogarty!

— Știi, treaba asta cu legatul… ei bine, nu e nevoie s-o mai faci. Poți avea încredere în mine.

— Și iar o luăm de la capăt, spun către reflexia lui din oglindă, vorbești din nou de încredere. Știi în cine am eu încredere?

— În cine?

— În nimeni.

Îmi vâr mâna sub pânza roșie, scot arma. O mică gaură neagră apare în fruntea lui Fogarty, iar sunetul împușcăturii e absorbit de amortizor.

33.

Viena, 1993

Îi dădu caseta și îi spuse să n-o urască. Îi sugeră să se uite când are o clipă liberă, apoi plecă. Fără niciun sărut sau o îmbrățișare. Fără sex. Nici măcar nu și-a dat jos pardesiul. A intrat și a ieșit și mai repede. Îl lăsă cu ochii pironiți pe ușa pe care o închisese în urma ei, cu mâna încleștată pe caseta video și întrebându-se despre ce era vorba. O întrebare redundantă. După ce se gândi o clipă, îi deveni totul clar. Își turnă un pahar de vin, puse caseta în aparatul video și se așeză cu telecomanda în mână.

Viața lor sexuală se îndreptase cu repeziciune pe teritorii din ce în ce mai întunecate. Nu aveau nicio limită, nimic nu era tabu pentru ei. Ea era mai mult decât încântată să-i ofere tot ce-și dorea. Plăcere și durere. Supunere și dominare. Și totul se afla pe casetă, totul filmat în camera închiriată. Zâmbi în sinea lui când își dădu seama unde fusese ascunsă camera de luat vederi. Crucifixul de deasupra patului. Prins asupra faptului de însuși Iisus Hristos. Filmul nu era foarte clar, dar nu exista nicio îndoială asupra identității protagoniștilor. Nu exista nicio îndoială în mintea lui despre ce ar face Kinclave dacă ar pune mâna pe casetă. Chemat înapoi la Londra, un „regret, bătrâne, dar sunt sigur că înțelegi”, și apoi mutat într-un birou, acolo unde a înțărcat mutu’ iapa. Deci, cum fenta treaba asta? Luă o gură de vin, puse filmul pe pauză. Alter-egoul lui de pe ecran era legat de pat, cu fața încremenită în mijlocul unui geamăt, în timp ce ea îi picura ceară fierbinte de lumânare pe testicule. Putea să-și dea demisia, dar asta nu avea să se întâmple. Dacă pleca, atunci nenorociții câștigau, iar el nu avea de gând să-i lase. A doua variantă era să le facă jocul. Să vadă ce voia ea și apoi să întoarcă situația în propriul lui avantaj.

Porni din nou și filmul sărea la scena următoare. Acum ea stătea în patru labe, cu o curea de câine în jurul gâtului, și o mască pe față. Pe ecran, alter-egoul lui conducea mișcările, iar ea scâncea. Mamă, ce bună era! Una dintr-o mie. Acum că trecuse peste șocul inițial de a se vedea la televizor, trebuia să admită că exista o oarecare plăcere voyeuristă în asta.

Se întâlniră în seara următoare, iar ea se purtă ca un iepure orbit de faruri pe șosea. Nu voia să-l privească în ochi. În loc de asta, îi tot arunca ocheade pe furiș, de parcă ar fi fost cine știe ce criminal în serie. Ea spuse ce dorea, într-un discurs presărat de „ăăă”-uri și „îîî”-uri. Când termină, el izbucni în râs și îi zise că, dacă dorea ceva, trebuia doar să ceară. Apoi îi dădu câteva ponturi despre cum trebuia și cum nu trebuia să șantajezi.

— Și nu mă urăști? întrebă ea.

Întrebarea veni direct din suflet, iar asta îl luă prin surprindere. Răspunsul lui chiar conta pentru ea.

— De ce ai făcut-o?

Ridică din umeri.

— De ce o facem cu toții? Bani.

Era un motiv la fel de bun ca oricare altul. Și era cinstit. Nu se îndoi nici măcar o clipă de asta. Ea nu făcea parte din categoria idealiștilor. Era o realistă până la capăt.

— Deci, spuse ea, mă urăști?

— De ce ți-ar păsa?

Ea ezită, își mușcă buza.

— În mod normal nu mi-ar păsa. Dar tu ești altfel.

— Și de ce ar trebui să te cred? De ce ar trebui să am încredere în tine? Tocmai ai încercat să mă șantajezi.

— Robbie, ca regulă generală, eu nu cred că ar trebui să am încredere în cineva. Cum începi să ai încredere, o iei în freză. Dar…

— Dar eu sunt altfel, termină el propoziția în locul ei. Deci, cum jucăm jocul ăsta?

Mai ridică o dată din umeri.

— Asta e ceva nou pentru mine.

— Și pentru mine, spuse el. Ce-ar fi să mergem înainte și să ne prindem pe parcurs?

— Sună bine.

Se apropie de el, învăluită în mirosul de Opium. Își îngropă fața în umărul ei, inspiră adânc, trecându-i degetele în sus, pe șira spinării, spre gât. Îi prinse părul și-l răsuci în jurul mâinii, smucind tare. Ea îi inspiră ascuțit în ureche.

— OK, spuse el. Am vorbit destul. Hai să ne-o tragem.

Privind înapoi, poate că sărise calul în ziua aceea, cu filmul, sau poate că, la mai puțin de o săptămână, când el îi dădu o fițuică de hârtie cu un

nume pe ea. Sophia o luă fără niciun cuvânt, se uită la ea, o împături și o puse bine. Câteva zile mai târziu, ea îi înmână un plic. Înăuntru erau detalii despre un cont bancar elvețian, în care erau 50 000 de lire. Câteva săptămâni mai târziu, auzi că unul dintre informatorii MI6 din Egipt dispăruse în mod misterios. Dispărut, presupus mort. După acea primă dată, deveni mai ușor. Nu că și-ar fi asumat riscuri. Era întotdeauna atent cu ceea ce vindea, asigurându-se că nu va fi afectat în niciun fel. Și recompensele erau spectaculoase. Aduna numerar în conturi ascunse de parcă erau bani de Monopoly.

Află mai târziu că trecutul ei era departe de a fi atât de strălucitor precum i-l prezentase. Tatăl ei nu lucrase în armată; era pește. Mama ei fusese una din fetele lui. Nu existase nicio bunică de origine din Austria, care să-i fi spus povești romantice despre Viena.

Fusese ceva normal să urmeze tradiția de familie. Cu felul în care arăta și cu dispoziția ei de a face orice își dorea clientul sfârșise prin a lucra pentru una dintre agențiile de escortă de top din Londra. Christopher nu-i fusese niciodată client, dar asociați de-ai lui îi fuseseră. Când avuseseră nevoie de o fată care să se ocupe de o treabă specială, fusese menționat numele ei. O abordaseră și bătuseră palma. Pentru ea era mereu vorba de bani. Nu se sătura niciodată. Și nu-i cheltuia, îi aduna grămadă, undeva. Pentru el, banii erau o parte importantă, dar nu erau totul. Din întâmplare sau nu, își alesese perfect momentul. Ea apăruse în viața lui când avea nevoie să intre într-un joc nou, și jocul în care îl inițiase era perfect. Avea ocazia să se răzbune pe nenorociții care i-o trăseseră pe la spate. Iată-l, era chiar în mijlocul lor, vânzându-i din stânga, din dreapta sau din centru, și nu aveau nici cea mai mică bănuială.

34.

Patul vibră ușor, trezindu-l pe Aston dintr-un vis suprarealist în care alerga printr-un câmp plin de manechine, toate având chipul lui. Simți vibrația mai aproape, și o mână îl atinse pe picior, cu degetele croindu-și încet drum pe interiorul coapsei sale. Cu ochi somnoroși zări o ridicătură nedeslușită prin plapumă, deasupra bazinului său. Aston își lăsă capul înapoi în pernă și-și acoperi ochii cu dosul mâinii. Limba se jucă cu penisul

lui, încet, ațâțător, oprindu-se când ajunse la vârf. „Nu, nu. Nu”, îi sună în minte semnalul de alarmă.

— Nu, gemu somnoros, nu te opri. O pauză, în care el se gândi că nu va continua, însă ea îl prinse cu toată gura, acționând expert cu buzele și limba, înnebunindu-l cu căldura și umezeala ei. Era mai treaz acum, de fapt suficient de treaz să știe că n-ar trebui să facă asta, dar era deja prea departe ca să se oprească. Mmm, șopti, reacționând la o schimbare de ritm. Îl prinsese de baza penisului, strângând tare, și masându-i vârful cu limba. Menținu ritmul, provocându-i o plăcere din ce în ce mai intensă, mai repede, și mai repede, iar el lăsă orgasmul să se apropie, nu făcu nimic să se abțină, stârnit până la punctul de unde nu mai era întoarcere, iar geamătul îi scăpă de pe buze primitiv, jos și gutural, cuvintele ridicându-i-se din rărunchi, simple, cât se poate de simple.

— Doamne… George…

Ea se opri atât de brusc, încât primul lui instinct fu s-o ucidă. Nu era amuzant. Deloc. Apucă marginea pilotei și o trase la o parte cu o mișcare nervoasă.

Laura era îngenuncheată pe pat privindu-l furioasă.

Aston se trezi complet într-o clipită, penisul i se micșoră, și căută repede ceva cu care să se acopere. Laura nu părea conștientă de propria ei goliciune, nu părea conștientă de nimic în afară de persoana lui, și expresia din privirea ei era crâncenă. Ar fi apucat pilota să se acopere sau s-ar fi întins jos, lângă pat, după pantaloni, dar era complet paralizat. Laura nu rostea niciun cuvânt și, într-un fel, era mai rău decât dacă ar fi tunat și fulgerat. Își luă ochii de la el și se uită de jur împrejur prin cameră, catalogând dovezile.

— Ei bine… spuse într-un final.

Niciun alt cuvânt nu sunase vreodată mai rece, nu fusese rostit cu atâta asprime.

Cu ce cuvinte ai putea să te salvezi dintr-o astfel de situație? Orice ar fi spus ar fi fost deplasat. Asta era un exemplu clasic de situație fără ieșire. Pierdeai oricum.

— Ei bine, repetă ea, ai ceva de spus în apărarea ta?

Aston se frecă pe față, simțind barba nerasă zgâriindu-i palmele, și se rugă pentru o minune. Singurul lucru care-i trecea prin minte la ora asta era: „Nu e ceea ce crezi”. Dar asta ar fi fost ca și cum i-ar fi înmânat o armă, i-ar fi așezat degetul pe trăgaci și și-ar fi lipit fruntea de țeavă.

— Ei bine, spuse ea.

— Nu e ceea ce crezi, se auzi rostind Aston.

— Îți vine să crezi că am venit aici să-mi cer scuze? Scuze! Nu-i așa ce glumă bună? Să râzi, nu alta. Aveam de gând să-mi cer scuze. De la tine. Am avut timp să mă gândesc și mi-am dat seama că nu ai cum să ai o aventură cu George, că sunt eu paranoică și patetică. Se vede, nu-i așa? Adică, oare cum poți greși mai mult de atât?

Își feri privirea, cerându-și dreptul de a nu răspunde acuzațiilor, trase pilota cu grijă deasupra, conștient că orice mișcare ar putea-o scoate din nou din sărite. După toate care se petreceau, ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie. Nu și-ar fi putut alege un moment mai prost. Mac era liber, punând la cale Dumnezeu știe ce, iar el era aici, prins într-o ceartă conjugală. Asta îi oferea cumva o perspectivă asupra lucrurilor.

— Dumnezeule, Paul, ești așa un nenorocit! Laura își adună hainele de la picioarele patului și se îmbrăcă nervos, trăgând de chiloți, blugi, tricou.

Copia după Salvador Dali din capătul celălalt al camerei era cea mai fascinantă imagine pe care o văzuse vreodată. Felul în care ceasornicele acelea se topeau, prelingându-se pe ramuri – absolut fascinant. Laurei îi trecuse prima fază a furiei, dar nu terminase încă. Știa din experiență că erau prinși în vâltoarea unui uragan. Aceasta era o clipă de liniște, o singură clipă de calm, în care-ți puteai imagina că toate erau la locul lor.

— Cum de am putut fi atât de tâmpită! explodă Laura, punctând fiecare cuvânt cu o lovitură de papuc. Îl trânti pe marginea patului, spre el, și se încălță, murmurând în sinea ei, pregătindu-se pentru lovitura de grație. Termină de legat șireturile și se ridică în picioare. De când durează? întrebă ea. Haide, Paul, de când? Îmi datorezi măcar atât.

Cu fața împietrită, studia pictura lui Dali, căutând sensurile ascunse în liniile pensulei. Una dintre șmecheriile învățate în faza de interogatoriu a instrucției era detașarea. Uneori, era singura metodă prin care puteai fenta durerea, fie ea fizică sau mentală.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Paul, spune ceva! Ai vreo idee cât de tare mă scoate din sărite să mă tratezi așa, cu tăcere? O iau razna. O pauză, și apoi adăugă cu o voce nefiresc de calmă: OK, gata. Și de data asta vorbesc serios. Nu mai e cale de întoarcere de aici. Am terminat-o.

Aici era momentul în care ar fi trebuit să intervină și să-i dea o sută unu motive pentru care ar trebui să rămână. Mai ajunseseră în punctul acesta și altă dată, de nenumărate ori. Se putea auzi spunând toate platitudinile

obișnuite, dar nu avea chef. Nu și de data asta. Era cel mai bine așa, își spuse. Despărțirile erau triste, dar viața mergea înainte. Viața lor era, într-un fel confortabil, un clișeu de la un capăt la altul. Prea confortabil, poate. George îi spusese de mult că trebuia să o rupă cu Laura. Se pare că avusese dreptate. Totuși, nu ar recunoaște niciodată în fața ei. George ar fi fost mult prea încântată să-i scoată ochii.

— Bine, zise el.

— Bine? repetă Laura. Ce naiba vrei să spui cu asta?

— Înseamnă că sunt de acord cu tine. Ai dreptate, nu merge.

— A!

— Haide, Laura. Nu facem decât să ne certăm întruna, zise Aston. M-am săturat de atâta ceartă.

Laura nu spunea nimic. Îl privea doar, cu niște ochi mari și îndurerați.

— E cel mai bine așa, serios. Sigur vezi și tu asta. Dacă o ținem așa, o să sfârșim prin a ne omorî unul pe altul. Eu nu sunt fericit și, dacă ești cinstită cu tine însăți, nici tu nu ești fericită.

Tăcere…

— Sper că putem rămâne prieteni, adăugă el.

— Prieteni! izbucni Laura. *Prieteni*! Te urăsc, Paul! Ești atât de nesimțit! Mai bine nu te-aș fi cun…

Fu oprită în mijlocul perorației de sunetul ușii de la intrare deschizându-se și închizându-se, și al pașilor de pe hol.

— I-ai dat o cheie! șuieră Laura, nevenindu-i că creadă. I-ai dat o cheie de la apartamentul nostru, la naiba. Căminul nostru!

„Apartamentul meu”, gândi Aston, dar acum chiar nu era momentul pentru o dispută asupra teritoriului. Un alt moment de tăcere și pașii se apropiară ca pașii unui condamnat care se îndrepta spre spânzurătoare, în timp ce mulțimea de gură-cască își ținea răsuflarea.

— Haide, e timpul să te trezești. Avem treabă, strigă George în timp ce deschidea ușa dormitorului. Laptele din frigider se brânzise așa că m-am…

Se opri în ușă, cu un litru de lapte în mână.

— Curva dracului! strigă Laura. Se întoarse spre Aston. N-aveți decât să vă combinați! Sper că sunteți al naibii de fericiți împreună!

— Laura, zise George. Nu e ceea ce crezi.

— Ciudat că spui asta, comentă Laura, ștergându-și ochii umezi cu mâneca de la bluză. Exact așa a spus și el.

— *Nu e* ceea ce crezi, repetă George. Aveam nevoie să stau undeva și

Paul a spus că pot să stau aici.

— Ați dormit în același pat, spuse ea, și apoi adăugă încet: Patul nostru.

— Am dormit pe canapea, Laura!

— Da, și eu ar trebui să te cred. Ți se pare că sunt chiar atât de proastă? Vorbea pe un ton aspru, dar avea lacrimi în ochi. Auzea doar ce voia să audă, și ea voia să audă doar cuvintele care loveau în cele mai sensibile locuri; ca o călugăriță care se autoflagela pentru păcate reale și imaginare, avea nevoie de durere ca să poată obține mântuirea. Aston stătea pe pat privind această scenă de război cu un fel de fascinație morbidă. Simțea că ar trebui să spună ceva, dar nu-și putea imagina pentru nimic în lume ce anume.

— Laura…

— Adică îmi spui că ai dormit la Paul și nu s-a întâmplat nimic?

— Pentru ultima dată, nu am dormit împreună. Acum, nu știu ce tâmpenie îți trece prin cap la ora asta, dar ești foarte departe de adevăr.

— Ei bine, nu te cred, șuieră Laura. Asta e o mare aiureală!

— Nu am de gând să mă cert cu tine, zise George. Cred că ar fi mai bine să plec. Asta trebuie să o rezolvați între voi.

— Nu, spuse Aston încet, și ambele femei se întoarseră către el. George, tu rămâi, avem treabă. Laura, cred că ar trebui să pleci. O să te sun să stabilim o dată când poți să vii să-ți iei lucrurile.

Expresia Laurei era un amestec de resentiment și ură. Aston își dădea seama cât suferă, dar nu avea ce să-i facă. *Chiar* era cel mai bine așa, pe bune. Deschise gura să adauge ceva, apoi se gândi mai bine. Își luă geanta și, fără niciun alt cuvânt, ieși din cameră.

George așteptă să se trântească ușa de la intrare, apoi zise:

— Te ajută dacă-ți spun că ți-e mai bine fără ea?

Aston se aruncă pe spate pe pat și-și trase o pernă peste față, să țină departe de el lumea din afară. Evident că și ziua asta avea să fie una nebună.

35.

— De cât timp te vezi cu Mac?

George ridică ochii din monitor și expresia ei valoră cât o mie de confesiuni. Erau câteva întrebări care-i dăduseră bătaie de cap ieri. De ce

fugise așa ca să se întâlnească cu Mac? De ce nu-i spusese nimic? Și cel mai important: de ce se dusese singură? Nimic din toate astea nu avea nicio logică. Răspunsul îi veni în timpul scurtei călătorii cu taxiul spre Vauxhall Cross. Se uita pe geam, fără să se gândească la nimic deosebit, și vorbeau despre nimicuri când avu revelația. Era unul din acele gânduri răzlețe pe care la început fusese tentat să îl ignore. George nu avea cum să aibă o relație cu Mac. Asta era o nebunie. Dar gândul nu îi dădu pace și, cu cât se gândea mai bine, cu atât devenea mai plauzibil. Dacă George se culca cu Mac, asta ar explica o mare parte din ceea ce făcuse.

— E chiar atât de evident? spuse ea.

— Deloc, replică Aston.

— Ești surprins? Șocat?

— Da și nu, recunoscu Aston, sincer. Am știut mereu că viața ta amoroasă e o telenovelă.

George râse.

— Vrei să vorbești despre asta?

— Nu prea.

— O să-mi spui și mie?

În timp ce ea se gândea la asta, Aston se cocoță pe marginea biroului ei și se uită prin jur, în separeul lui George.

Direcția Orientul Mijlociu ocupa un spațiu deschis foarte larg, la etajul patru, și chiar dacă era duminică, biroul era încă destul de aglomerat. De când cu 18/8, toată lumea era pe poziții. Separeurile erau suficient de înalte încât să ofere o oarecare intimitate, dar nu prea multă. Până la urmă, aici era MI6, un loc unde erai cu siguranță urmărit de Big Brother. Aston observă micile amprente personale pe care le adăugase George pentru a umaniza locul atât de steril. Câteva poze de familie erau prinse pe peretele separeului, împreună cu un instantaneu albastru al lui Mel Gibson în *Braveheart*, un desen de copil. Desenul era abstract, în culori aprinse, primare: nuanțe de roșu, albastru, galben și verde. Putea să înfățișeze la fel de bine un bărbat, o femeie sau un extraterestru. Numele artistului era scris cu cariocă roșie în colțul din stânga-jos: Liz. Nepoata lui George, de la sora ei mai mare și perfectă, cu care mama ei o compara tot timpul. Aceeași soră perfectă care-și pierduse virginitatea la paisprezece ani și care fuma marijuana. Totuși, desenul și fotografiile erau dovada că, oricât încerca George să se dezică de familia ei, erau numai vorbe și fanfaronadă. În adâncul sufletului ei îi păsa cu adevărat de familie.

— Nu am plănuit asta, spuse George într-un târziu.
— De când vă vedeți? Aston își păstră o voce neutră, neacuzatoare. Dacă voia s-o facă să vorbească trebuia să o ia cu binișorul.
— De vreo șase luni.
— Așa mult?
— Dap.
— Ei bine, ai reușit să păstrezi secretul.
George încercă să zâmbească.
— Lucrez la MI6. Se presupune că mă pricep să țin secrete.
— Chiar și așa, nu-ți stă în fire. În mod normal, abia aștepți să oferi toate detaliile picante. De obicei, îmi spui mai mult decât pot eu cuprinde.
— De data asta, a fost diferit. Nu eram sigură cum vei reacționa, fiind vorba de Mac.
— Nu văd care ar fi fost diferența.
— Haide, Paul, ai fi stat îmbufnat o săptămână. Ai idee ce simț de proprietate ai când e vorba de Mac?
— Nu-i adevărat.
George îi răspunse ridicând dintr-o sprânceană.
— OK, poate puțin, cedă Aston.
— Paul, nimeni nu poate ajunge la Mac fără să treacă întâi pe la tine. Oricum, continuă ea, el a vrut să ținem legătura noastră secretă. Mi-a servit niște tâmpenii despre cum Mai-Marii noștri n-o să fie prea încântați. Că e mai bine să separăm plăcerea de afaceri… și asta e tot o replică pe care mi-a servit-o el întruna. Doamne, Paul, cum de am putut fi așa bătută în cap?
— Nu te judeca cu atâta asprime.
— Să nu mă judec cu atâta asprime! Haide, Paul, trebuia să-mi dau seama de la bun început ce urmărește. Acum e totul atât de limpede, nu? Motivul pentru care voia să păstrăm secretul era că era căsătorit, la naiba. Încă un bărbat căsătorit, în puii mei! Cum naiba reușesc, ai? Am cumva un magnet invizibil?
— Totuși, nu ăsta a fost singurul motiv, nu-i așa?
— Ajung și acolo. George aproape că zâmbi. Am nevoie să mă mai autoflagelez puțin… dacă nu te deranjează. Inspiră adânc. Își trecu mâna prin părul cârlionțat, își îndreptă elasticul de păr. Cu ochii închiși, își roti capul dintr-o parte într-alta și oasele gâtului îi pârâiră neplăcut. Mai inspiră o dată adânc. Gata, am terminat.
Aston nu spuse nimic. O cunoștea destul de bine pe George ca să știe ce

urmează. Cel mai bun lucru pe care putea să-l facă era să tacă din gură și s-o lase să vorbească.

— Ipocritul dracului! Avea vocea joasă, dar cuvintele se auziră suficient de tare, încât agentul de la al treilea separeu să se întoarcă și să se uite la ea. Îi aruncă o privire demnă de Medusa și îl făcu să se ascundă. Idiotul naibii a încercat să mă omoare. Îți vine să crezi?

Aston dădu din cap, dar nu spuse nimic.

— Chiar am crezut că o să mor. În viața mea n-am fost atât de speriată. Și pentru ce toate astea, Paul? Mă folosea ca să ajungă la tine. Pentru el, totul a fost doar un joc bolnav. Nu i-a păsat de mine nici cât negru sub unghie. Nenorocitul! Oftă, apoi clătină din cap cu un zâmbet obosit. Îmi spunea cât sunt de frumoasă. Tot timpul. La început nu l-am crezut, dar mi-a tot spus-o, de atâtea ori, de parcă nu înțelegea cum de nu văd și eu același lucru. Știi cum e, Paul? Cât poate fi de convingător? Ei bine, ia ghici? În cele din urmă, chiar am început să-l cred. Ce gâsculiță am fost! Cât de naivă!

— Păi, nu ești tocmai urâtă, nu?

— Drăguț din partea ta, Paul! Mulțam. Știi cum să faci o fată să se simtă specială.

— Nu așa am vrut să sune. În capul meu suna mai bine.

George se aplecă și-l mângâie pe mână.

— Stai liniștit. Știu ce ai vrut să spui.

— Dar de ce Mac? E destul de bătrân să-ți fie tată. Poate despre asta e vorba. O chestie paternă. Te-ai gândit la asta?

— Ce-i, Paul, iar ai răsfoit manualele de psihologie?

— Ei?

— Nu știu. E greu de explicat. Are prezența asta, știi, impresionantă. O pauză lungă, și apoi adăugă: Nu vreau să mai vorbesc despre asta. Să nu uităm că nenorocitul a încercat să mă omoare.

George se roti în scaun și se uită la monitor. Conversația se încheiase. Aston prinse aluzia și nu forță lucrurile. Deschise un fișier care conținea o serie de e-mailuri de la aceeași adresă: blackbird343@yahoo.com.

— Asta e interesant, spuse ea. Se pare că Blackbird a fost ocupat în ultima vreme.

— Cine?

George deschise un document.

Aston se uită la fotografia de pe ecran. Era o imagine de pe o înregistrare

luată de o cameră de supraveghere, făcută dintr-un unghi prost și mărită. O față frumoasă de bărbat oriental, înalt și proaspăt ras, cu păr negru tuns scurt, între patruzeci și patruzeci și cinci de ani.

— Are nume? întrebă Aston, uitându-se la poză.

— Numele pe care-l folosește e Christopher Walker.

— Ce-i cu el?

— La suprafață, e un englez convertit. A studiat la Cambridge, unde și-a luat o diplomă în economie, joacă golf, conduce un Jaguar, are un apartament în Kensington. Are un harem de afaceri de succes, mai ales de import-export.

— La suprafață…

— Dacă sapi mai adânc, începe să devină interesant. Primul lucru pe care-l descoperi este că e fiul unui magnat al petrolului din Arabia Saudită. Ahmed Al Fagih e cât se poate de antiamerican, și există suspiciuni serioase că are legături cu terorismul. Walker a avut grijă să se distanțeze de tatăl său, dar nu suficient. I-am verificat conturile și afacerile lui nu merg atât de bine pe cât pare. Sentimentul general, aici la etajul patru de la MI6, e că tăticul îi dă căruțe întregi de bani ca să se mențină pe linia de plutire. Îl urmărim de ceva vreme și, de când cu Leicester Square, îl monitorizăm atent. Are legătură cu asta, sunt convinsă.

— De ce n-ați pus să fie ridicat?

— Așteptăm să vedem ce face mai departe.

Aston încuviință. Asta era o tactică obișnuită. Datorită felului în care erau organizate grupurile teroriste, dacă tăiai capul, rareori se întâmpla să ucizi și șarpele. Celulele operau independent și de cele mai multe ori avea mai mult sens să lași un jucător major în joc, ca să vezi unde te conduce.

George deschise ultimul e-mail. Avea puține detalii, dar era, fără îndoială, interesant. Vorbea despre o lovitură masivă împotriva necredincioșilor. Sângele va curge pe străzi și aerul otrăvit le va îneca plămânii, așa promitea. Mai deschise câteva e-mailuri și toate urmau aceeași temă.

— Și nu numai Blackbird dă din gură în ultima vreme, spuse George. Peste noapte, s-a înregistrat o creștere a traficului de e-mailuri în conturile pe care le monitorizăm. Cineva are cărți mari de jucat.

— Deci, unde suntem? întrebă Aston. Ce știm de fapt? OK, Mac a fost implicat în explozie. Cât e de importantă implicarea lui rămâne de văzut, dar cred că putem presupune că e destul de importantă.

— Ai grijă cu presupunerile, spuse George, uitându-se în ochii lui. Tot ce avem sunt dovezi circumstanțiale. Avea clipul acela video pe laptop. Și ce? Asta nu înseamnă nimic.

— Practic, a recunoscut totul când am vorbit la telefon.

— A recunoscut sau nu?

— Mai mult sau mai puțin.

— Mai mult sau mai puțin nu e suficient.

— Ei bine, pentru mine e suficient. Mac e băgat până-n gât în asta.

— De ce te grăbești atât de tare să-l condamni?

— Și tu de ce te grăbești să-l aperi?

George dădu să spună ceva, apoi ezită.

— În clipa asta aș fi foarte încântată să-l văd pe Mac crucificat pentru ce mi-a făcut mie. Crede-mă, aș fi prima la coadă să-l bat în cuie.

— Dar…?

— Dar încă nu îmi vine să cred că e implicat în explozia de la Leicester Square. E prea greu de înghițit.

— Știu ce vrei să spui, George, dar trebuie să punem dovezile cap la cap. Iar dovezile arată că Mac e implicat. Și dacă Mac e implicat, poți fi sigură că Mac e șef de trib, și nu un indian oarecare. Mac e obsedat de control. Când l-ai văzut tu să cânte vioara a doua?

— Da, presupun că ai dreptate. E greu să te detașezi de situație, totuși. Nu poți să faci sentimentele să dispară pur și simplu.

— Dar asta e tocmai ceea ce trebuie să faci în meseria noastră.

— E cam nasol, nu-i așa?

— Da, e nasol, aprobă Aston. OK, înapoi la treabă! Mac spune că plănuiește ceva care va pune complet în umbră Leicester Square. Primul lucru pe care trebuie să-l căutăm e motivația.

— Păi, cauzele obișnuite sunt credința, banii, șantajul sau răzbunarea, enumeră George.

— Taie credința de pe listă. Nu prea-l văd eu pe Mac musulman convertit, nu?

— Nu prea.

— Și sub nicio formă nu e Mac atât de prost să se lase șantajat. Următorul lucru pe listă sunt banii.

— Posibil.

— Dar nu ești convinsă, spuse Aston.

— Nu îl văd eu pe Mac să facă asta doar pentru bani. Banii s-ar putea să

fie o parte din motiv, dar nu pe de-a-ntregul.

— Ce zici de răzbunare?

— Răzbunare pe cine?

Aston ridică din umeri.

— Știu și eu tot atâta cât știi tu.

— Dacă vrem să-l prindem, Paul, trebuie să știm ce-l motivează.

— OK, deci o să-l prindem, nu-i așa? De când?

— Haide, Paul, poți să te gândești la cineva mai potrivit pentru slujba asta? Dacă poate pricepe cineva ce e în capul lui, noi suntem aceia.

— Exact la asta mă gândeam și eu, spuse o voce molcomă din spate.

Aston se întoarse și rămase surprins să-l vadă pe Kinclave în încăpere. Nu-l auzise pe șef furișându-se și se întrebă de când stătea acolo și cât de mult auzise. George se uita la fel de perplexă ca și el, fară îndoială întrebându-se același lucru.

— Vreau ca voi doi să lucrați împreună ca să-l găsiți pe Mac, zise Kinclave. Șeful vorbea încet, să fie sigur că nu-l mai aude și altcineva. Mai mult ca sigur prezența lui la etajul patru nu trecuse neobservată, și toate urechile erau ciulite. Până când va fi prins, aceasta este prioritatea voastră numărul unu. Îl cunoașteți mai bine decât oricine. Desigur, e de la sine înțeles că vreau să nu răsufle nimic.

— Și cât timp credeți că o să putem face asta? spuse George.

— *Trebuie* să nu răsufle nimic.

— Dar cum ar trebui să facem asta? întrebă Aston. După cascadoria lui Mac de ieri, băieții de la Poliția Metropolitană adulmecă peste tot, ca să nu mai vorbim de întrebările pe care le pune presa.

— Sunt sigur că veți găsi o modalitate, spuse Kinclave cu calm. Am toată încrederea în voi. Își lărgi privirea, ca s-o includă și pe George. În amândoi.

— Ce resurse avem la îndemână?

— În ce sens?

— Păi, să începem cu resursele umane.

— Nu ai fost atentă? Trebuie să ținem un capac peste această oală. Un capac bine închis.

— Suntem doar noi doi, spuse Aston, nu-i așa?

— Doamne! exclamă George. Ați văzut câți au murit la Leicester Square. Știți de ce e în stare Mac. Ar trebui să sunăm și poliția, și MI5. Dacă Mac nu e găsit, și încă repede, vor muri și mai mulți oameni

nevinovați.

Kinclave se apropie de ei.

— Acum, ascultați-mă, șopti el pe un ton aspru. O să faceți exact ce vă spun eu să faceți, și veți face asta pentru că eu sunt cel care dă ordinele pe aici. Acum, se prea poate să vă fi scăpat din vedere, dar MI6 are de-a face cu cea mai de rahat situație din istoria lui. Nu *vreau* ca lumea să-și amintească de mine ca despre omul aflat la cârmă când MI6 s-a scufundat. Am fost cât se poate de clar, ați priceput, e limpede?

Kinclave se îndreptă și-și aranjă nodul de la cravata de mătase albastră.

— Găsiți-l pe Mac, le ordonă el. Găsiți-l până când situația nu se agravează.

Se răsuci pe călcâie și plecă.

— Ei bine, am fost informați, spuse George când șeful fu suficient de departe încât să nu-i mai audă.

— Îmi spui și mie ce a fost asta? întrebă Aston.

— Mie mi se pare destul de limpede, zise George. Își apără fundul, Paul. Vrea ca Mac să fie găsit, și asta să se întâmple în liniște. Cine crezi că și-o ia în freză dacă se află că un om din MI6 a fost implicat în explozia de la Leicester Square?

— Dar n-o să meargă. Trebuie să se afle, în cele din urmă. Din orice unghi ai privi, Kinclave e terminat.

— Eu și cu tine știm asta, dar disperarea îi determină pe oameni să recurgă la soluții disperate. Nu mai e loc pentru logică aici.

— Suficient de disperate, încât să lase să moară oameni nevinovați.

— Hei, eu doar încerc să-l înțeleg. Asta nu înseamnă că sunt de acord cu el.

Aston oftă și clătină din cap.

— Situația asta se complică de la o clipă la alta.

36.

Spuneți-i instruire, spuneți-i paranoia, cum vreți, dar nu mă duc direct la întâlnire. Merg cu metroul o vreme, bucurându-mă de anonimatul pe care mi-l oferă noua mea înfățișare. Cobor la o stație, schimb linia, mă urc în alt tren, mă arunc încă o dată în abis. Urc în vagoanele pe jumătate goale;

suficient de pline ca să mă ascund, dar nu prea aglomerate, ca să pot respira. Vezi câte o față-două speriate, câteva figuri curajoase… de-ar ști ei cu cine călătoresc… Priviri furișe să mă asigur că nu mă urmărește nimeni. Bineînțeles că nu e cazul. De ce ar fi? Chipul pe care îl am nu se află pe nicio listă de infractori căutați.

Cobor la Bank și îmi croiesc drum prin labirintul de tuneluri, urmând indicatoarele spre suprafață. Sus, soarele strălucește, iar clădirile înalte aruncă umbre subțiri, de amiază. Mă îndrept spre Cheapside, extrem de vioi și implicat în ceea ce fac, observând fiecare detaliu. Zgomotul mașinilor și al autobuzelor, culorile, aglomerația, mizeria și praful. Trec pe lângă una dintre Invizibile. Zornăie o cană de tablă, iar ochii ei mă urmăresc, dintr-odată sunt convins că știe cine sunt. Imposibil, dar îmi ia ceva până reușesc să scap de senzație. Rezist pornirii de a întoarce capul, merg mai departe, iar inima parcă îmi bate mai repede. Merg în spatele unui om de afaceri cu mobilul lipit de ureche, trag cu urechea preț de o secundă, prinzând fragmente de conversație. Vorbește urât, uitând că se află într-un spațiu public. O fi nevastă-sa? Amanta? Probabil a doua. Pare genul. Un pic prea bine făcut, un pic prea frumos ca să fie adevărat. O ultimă privire în jur. Pentru întâlnirea asta trebuie să fiu sută la sută sigur că nu sunt urmărit.

Ies din lumina zilei și intru în întunericul sacru. Catedrala St. Paul mă înghite pe de-a-ntregul. Pantofii îmi bocănesc pe pardoseala tare, ca niște gloanțe răsunând în spațiul vast și cavernos. Găsesc un loc liniștit în umbră, un loc de unde pot vedea cine intră și cine iese, și-l aștept pe Nicolai. Câțiva turiști, majoritatea japonezi și americani, se plimbă de colo-colo. Interesant câte lucruri poți spune despre cineva din felul în care se îmbracă și după cum își poartă părul. Japonezii sunt plini de mărci din cap până în picioare – Nike, Adidas, Sony, Panasonic – chiar și cei mici au camere de filmat în mână. Și aceștia sunt cu siguranță japonezi, foarte deosebiți de alte nații de asiatici. Se presupune că albii nu sunt în stare să facă diferența, dar eu pot. Americanii poartă haine lăbărțate ca să-și ascundă kilogramele în exces: cămăși hawaiiene țipătoare, și pantaloni trei sferturi, tricouri și pantaloni de trening. Câțiva bărbați au mustață răsucită, ca-n San Francisco, unele femei au părul tapat ca în serialul *Dynasty.*

Nicolai e fost KGB-ist de școală veche. Suntem o specie pe cale de dispariție. Cât am stat în Moscova, treaba lui era să-mi țină urma. Știa că sunt din MI6, eu știam că el e KGB-ist, dar asta făcea parte din joc. Practic, dacă îmi făceau felul, MI6 ar fi trebuit să mă înlocuiască, și KGB-ul ar fi

trebuit să o ia de la capăt cu agentul nou. Câteodată e mai bine să rămâi în joc cu cei pe care-i știi.

Când URSS-ul s-a destrămat, Nicolai a pornit pe cont propriu. Și-a câștigat existența vânzând arme: puști, rachete sol-aer, putea să-ți facă rost și de un tanc dacă aveai bani; toate lucrurile astea stăteau abandonate pe undeva, așteptând să fie ridicate, iar el a ajuns la ele al naibii de repede. În prezent, Nicolai trăiește ca un țar. Are un apartament de lux în Moscova, un mic palat în St Petersburg, o vilă de lux pe coasta Mării Negre, încă o vilă în Cipru. Toate amantele lui au sub douăzeci de ani, cazi pe spate de frumoase ce sunt, toate cu trupuri de zeiță. Este plimbat peste tot cu un Rolls Royce Silver Shadow – blindat, cu geamuri antiglonț, piele roșie și interior de nuc. E uimitor cât de ușor a făcut tranziția de la stilul „protector al comunismului” la cel de capitalist hedonist. Ascultați la mine: principiile n-o să vă aducă pâine pe masă – o concluzie la care ar fi trebuit să ajung mai devreme. M-ar fi scutit de o grămadă de suferință și de ani pierduți. Și aș fi fost și mult mai bogat. Poate la fel de bogat ca Nicolai.

Ori de câte ori facem afaceri, pun accentul pe legătura personală, și datorită istoriei noastre împreună, Nicolai e încântat să mă servească. Atunci când ești mai bogat decât Dumnezeu, nu prea ai ocazii să ieși din birou; succesul are, în felul său, dezavantajele lui, și am impresia că și lui Nicolai îi e dor de zilele bune, la fel de mult ca și mie. În ciuda banilor pe care îi are, nu se dă în lături să își murdărească mâinile – chiar îi place și pot depune mărturie pentru asta, căci nimic nu se compară cu a-ți sufleca mânecile și a face tu însuți ceva.

Pietrele bătrâne ale catedralei îmi stârnesc fantezii gotice, așa că încerc să nu mă uit prea mult în colțurile întunecate. Sesizez un freamăt cu coada ochiului și trebuie să zâmbesc. O singură persoană în toată viața mea a fost cât pe ce să mi-o ia înainte. Mă întorc și studiez silueta masivă din umbră. Întrebându-mă de când stă acolo, mă ridic și mă îndrept spre el, apoi mă așez alături. Nu se întoarce să se uite, nu pare să mă bage în seamă, dar știu că deja a remarcat fiecare detaliu. Stăm așa, în liniște, o bucată de timp, amândoi cu privirea ațintită înainte.

— Încă mai folosești aftershave-ul acela îngrozitor, spune el.

Engleza lui e excelentă, elegantă și educată, cu o ușoară urmă de accent. Se întoarce și-mi zâmbește. Rubinul incrustat în dintele din față e nou; traiul bun i-a mai adus câteva kilograme în plus. E îmbrăcat ca un turist american – tricou gri cu sigla NYU pe el, pantaloni de trening gri – părul ăsta urât

trebuie să fie o perucă.

— Și eu mă bucur să te văd, îi spun.

— Îmi place deghizarea ta, apropo. M-a păcălit… puțin.

— E a naibii de incomodă.

Nicolai îmi studiază înfățișarea.

— Frumos lucrat, zice el cu admirație. Și fără lifting facial. Întâi am crezut că ți-ai făcut operație. Dar apoi m-am gândit că n-ai fi tu atât de prost. Îmi mângâie obrazul de latex. Am fost vreodată atât de tineri, prietene?

Nicolai se ridică, iar eu îi urmez exemplul. Mă cuprinde cu brațele într-o îmbrățișare de urs, căutând să vadă dacă am arme. Fac și eu la fel. O formalitate; niciunul din noi nu poartă armă. Nu sunt scund, dar Nicolai mă face să mă simt mic. Am văzut de curând un mandat în care se spunea că MI6 nu mai angajează agenți peste un metru optzeci, o tâmpenie care spune că nu se pot pierde în peisaj așa cum ar trebui să facă spionii. Idiotul care a venit cu ideea, cu siguranță nu l-a cunoscut pe Nicolai. E încă cel mai bun spion pe care îl cunosc. Dacă vrea să fie invizibil, atunci a dispărut.

— Cum a fost călătoria? întreb.

Se zguduie de râs din cap până în picioare.

— Te ții mereu de glume, nu? spune el. O săptămână blocat pe vasul acela nenorocit, bând votcă ieftină și legănat de valuri mari cât casa. N-a fost o croazieră în Caraibe, trebuie să recunosc. De fapt, am fost bucuros să văd Irlanda, îți vine să crezi?

— Frumoasă țară, Irlanda.

— Vezi ce fac pentru tine, prietene? Clatină din cap și fălcile de buldog i se bălăbănesc. Scoate un mobil cu cartelă preplătită și îl flutură în fața mea. Îi dăm drumul?

Ne așezăm amândoi deodată. Îi dau lui Nicolai o fițuică cu un număr de cont și cu un număr de telefon internațional. Rusul sună și bancherul de la celălalt capăt al firului îi confirmă că banii au fost transferați, toate cele zece milioane. Nicolai închide telefonul, zâmbind. Se întinde sub strană și scoate o geantă de voiaj. Trebuie să-i admir simțul umorului. E albă, cu toarte groase și cu o hartă a metroului pe ea. Îi desfac fermoarul, număr șapte tricouri cu „I Love London” îndesate deasupra, câte unul pentru fiecare culoare a curcubeului. Dedesubt, zăresc o sclipire de plumb. După greutate îmi dau seama că geanta conține ceea ce vreau. Nicolai nu m-a tras pe sfoară până acum, și nu văd de ce ar începe acum.

— S-ar putea să fie o idee bună să ne evităm o vreme, zice Nicolai.

— Ți-e jenă să fii văzut cu mine?

— Vorbesc serios. Arată cu capul spre geantă. Nu vreau să se întoarcă și să mă muște de coadă.

— Fii fără grijă, îl asigur.

— O fac ca pe o favoare.

— Aiurea! O faci pentru bani.

— Și pentru asta. Zâmbește, și rubinul din gură scânteiază. Omul de la care am luat asta a murit. Iar persoana de la care a luat-o el moare de cancer într-un spital siberian murdar, atât de plin de morfină că nu știe nimeni ce are. Nimeni din organizația mea nu știe despre această tranzacție, în afară de mine. *Nimeni* nu știe despre asta, în afară de mine și de tine. Aș vrea să rămână așa.

— Îți faci prea multe griji, îi spun.

— Așa facem noi, rușii. Purtăm greutatea lumii de la începutul timpurilor. De aceea avem umerii atât de lați. Se ridică de plecare, își așază mâna cărnoasă pe brațul meu. Mult noroc, prietene!

Nu mă grăbesc să plec și mai stau o vreme în locul gol și răcoros, privind în jur la artefactele și tablourile religioase, uitându-mă în sus la cupola goală, uriașă. Geanta e așezată pe strana de lângă mine și mă trag câțiva centimetri mai în spate, ca să nu stau prea aproape de ea.

37.

— Ai zis că e urgent.

— Poate că e, poate că nu.

Coborâseră în Ireal, la subsol, plutind în derivă în lumea crepusculară a vizuinii lui Mole. Becurile din tavan erau stinse, și singura lumină venea de la monitoare, ale căror screensavere aruncau modele psihedelice pe pereți și fețe. Se auzea muzică încet, în fundal, Aerosmith și cântecul lor despre tipul care arată ca o fată. Mole se apropia de sfârșitul turei lui și o ceață groasă de fum de țigară și parfum de patchouli umplea atmosfera. Aparatele puternice de aer condiționat de la MI6 își găsiseră nașul cu hackerul nostru. Cum pompau fumul afară, el se asigura că îl pompează la loc.

— Ei bine, e sau nu e important? întrebă Aston.

— Hai s-o luăm așa: dacă ți-aș fi zis că am ceva relativ interesant ai fi sărit din pat ca să vii să mă vezi?

— Firește că nu.

— Păi, vezi? Mi-am încheiat pledoaria.

— Ce pledoarie? Despre ce naiba vorbești? George stătea cu brațele încrucișate, iar Aston îi recunoscu expresia. Nu era una dintre cele mai prietenoase. Lui George îi plăcea să-și facă somnul de frumusețe și ca s-o scoli din pat la ora șase dimineața trebuia să ai un motiv al naibii de bun.

— Uite cum stă treaba, Georgie…

— Să nu-mi mai spui așa niciodată, se răsti George. Ai timp până număr la trei. Treci la subiect sau am plecat în secunda următoare.

— Bombe murdare, spuse Mole cu o voce mai mult decât șoptită.

Asta îi atrase atenția lui Aston.

— Unde vrei să ajungi cu asta? întrebă Aston.

Inima i-o luase deja la goană, dar părea calm.

Mole le făcu semn lui Aston și lui George să se apropie și apăsă pe câteva taste. Apăru un articol de știri, întins pe toate cele trei monitoare ale lui Mole. Aston parcurse repede articolul, oprindu-se la punctele principale și sărind peste detaliile neinteresante. Era datat din martie 2002. Conform raportului, în decembrie 2001, trei tăietori de lemne georgieni sfârșiseră otrăviți de radiații, în timp ce lucrau într-o pădure îndepărtată din Abhazia. Observaseră un cilindru de metal care topise toată zăpada din jur și hotărâseră să-l ia înapoi la șantier, gândindu-se, fară îndoială, că vor câștiga niște ruble în plus vânzându-l la fier vechi. Au obținut mai mult decât ceruseră: arsuri severe și organe interne lichefiate. S-a dovedit că cilindrul era sursa de electricitate a unui generator radiotermic, după toate aparențele, o baterie nucleară. În timpul Războiului Rece, un șmecher pusese să fie construite câteva sute de generatoare termoelectrice cu radioizotopi – RTG-uri – ca să alimenteze niște balize de-a lungul căilor de navigație arctice și stații de comunicare din locații îndepărtate. O idee bună pe termen scurt – surse de electricitate care nu trebuiau întreținute și mergeau la nesfârșit – totuși, în confuzia care a urmat după prăbușirea Uniunii Sovietice, RTG-urile fuseseră uitate; niște rămășițe inutile ale Războiului Rece. Din păcate, rămășițele astea erau alimentate de o capsulă de stronțiu-90 de mărimea unei lanterne… o chestie periculoasă care trebuia învelită în plumb ca să fie în siguranță… O chestie periculoasă pe care i-ar plăcea să pună mâna oricărui terorist care se respectă. Și chestia asta stătea pur și simplu

așteptând să vină cineva să o ridice, gândi Aston. Aspectul cel mai îngrijorător era că în Rusia domnea o asemenea harababură încât nimeni nu putea spune cu exactitate dacă se ținea socoteala tuturor RTG-urilor. Credeau că le au pe toate, dar într-o situație de genul acesta „destul de sigur” nu era suficient.

Mole așteptă până când Aston și George îi acordară atenție deplină, apoi spuse:

— Mai știi când ți-am spus că bănuiesc că în laptopul lui Mac mai există niște fișiere ascunse.

— Da, îmi amintesc.

— Se pare că am avut dreptate. L-am recuperat pe ăsta azi-dimineață. Acum, s-ar putea să nu însemne nimic sau ar putea însemna ceva. Faptul că era atât de bine ascuns mă face să mizez pe a doua variantă. Mole făcu o pauză ca să tragă un fum lung, adânc, din țigara lui cu foi. Pentru prima dată în viață, mă rog la Dumnezeu să mă înșel. Imaginați-vă. Mac, liber cu o bombă nucleară. Nici măcar nu poți cuprinde cu mintea ce s-ar întâmpla.

Gândurile lui Aston se desfășurau pe aceleași coordonate, și o privire scurtă spre George îi confirmă că și ea se gândea tot în aceeași direcție. Hackerul avea dreptate. Nu puteai cuprinde cu mintea.

— Aveți idee cât e de simplu să construiești o bombă murdară? continuă Mole. Orice papă-lapte cu acces la internet poate pune mâna pe această rețetă. Tot ce ai de făcut e să pui un bulgăre de Semtex cu o chestie de-asta nucleară periculoasă, să le prinzi laolaltă, să dai foc unui fitil și să stai la distanță. Rahat. Nici măcar nu-ți trebuie Semtex! Am văzut odată o emisiune în care prezentau diverse scenarii posibile despre bombe murdare. Cel mai înfricoșător era cel în care răufăcătorii construiau o bombă folosind artificii. Artificii! Bomba e detonată dintr-un ungher liniștit al unui sistem subteran și explozia e atât de mică, încât nu se prinde nimeni până când teroriștii anunță ce au făcut douăzeci și patru de ore mai târziu. Până atunci, întreg sistemul sclipește verde fosforescent. Nu-i așa că e înfricoșător? Și de la niște artificii? *Artificii,* pentru numele lui Dumnezeu!

— Bineînțeles, spuse George. Stronțiul nu e ceva care se găsește de cumpărat la piață, nu-i așa? Fără el, nu ai o bombă murdară.

— Nu uita, spuse Aston încet. Mac e în breasla asta de ani întregi. Cine știe pe cine a întâlnit cât a fost în Rusia! Apoi a fost trimis la Viena… Sunt sigur că, dacă Mac s-ar strădui suficient, ar putea pune mâna pe orice are nevoie. Nu spun că i-ar fi ușor, dar este posibil. Și la ora asta, îmi permit să

vă spun că „posibil” mă îngrozește de moarte.

Căzură toți trei pe gânduri. Singurele sunete care se auzeau erau huruitul calculatoarelor și al aparatelor de aer condiționat, Mole trăgând din țigară și Aerosmith cântând o altă baladă de succes internațional.

— Mole, spuse Aston într-un târziu. Am o treabă pentru tine. E ceva important. Ceva pentru care e nevoie de talentul tău deosebit.

— Dă-i drumul. Nu promit nimic, dar am să fac ce pot.

— Ne trebuie mai multe informații despre Mac. Istorie personală, dosarul lui de personal, orice pe care ai putea pune mâna… Observă că Mole îl privea ciudat și se opri. Ce? De ce zâmbești așa? Oprește-te, te rog!

Mole se întoarse spre monitoarele lui, se împinse în scaunul cu rotile până la birou. Degetele sale rapide zburară peste tastatura ergonomică și undeva în spatele lui Aston o imprimantă se trezi la viață.

Povestea vieții lui Mac acoperea douăzeci de coli A4. Aston se așeză la cel mai apropiat birou să citească, folosindu-se de lumina monitorului să-i ilumineze paginile. Pentru început, le răsfoi repede, apoi o luă de la capăt și citi cu atenție părțile care-i captaseră atenția. Cea mai mare parte erau noutăți pentru el. Mole reușise să pună mâna pe dosarul personal al lui Mac. Asta nu era nicio surpriză. Toate arhivele MI6 se aflau într-un calculator în care Mole putea intra. Părți din povestea lui Mac păreau rupte dintr-un roman de spionaj. Mac pomenea întruna cât de diferit era pe vremea lui, dar până acum Aston nu înțelesese pe deplin cât de mare era diferența.

— Toate astea sunt pe bune? întrebă George, fluturând foile spre Mole.

— Bineînțeles, spuse Mole, jignit. Ce crezi? Că le-am inventat eu?

George se întoarse spre Aston.

— Știai ceva despre copilăria lui Mac? Că taică-su a fost ucis și că maică-sa a luat-o razna?

— Până acum treizeci de secunde, nu, recunoscu Aston.

— Trebuie să-i fi fost foarte greu.

— Și ar explica anumite lucruri.

George răsfoi înainte paginile, mâncând cuvintele cu ochii.

— Și știai că Mac a fost implicat în dezertarea lui Gordievski, Paul?

— Mai mult sau mai puțin. Dar nu am realizat că a fost *chiar atât* de implicat.

Toată lumea de la Vauxhall Cross știa despre dezertarea lui Gordievski; era lectură obligatorie în etapa IONEC. Ca tot ce se întâmpla în MI6, povestea era învăluită în mister și fusese împodobită fără milă de-a lungul

anilor, încât astăzi era imposibil să faci diferența între adevăr și ficțiune.

Timp de unsprezece ani, Oleg Gordievski oferise MI6 informații de top despre KGB. Într-o organizație care avea de a face cu secrete zilnic, Gordievski era un secret protejat de parcă ar fi fost incrustat cu diamante; numai cei câțiva aleși din cele mai înalte eșaloane aveau cunoștință de existența lui Gordievski. MI6 făcuse eforturi extraordinare pentru a-l proteja. Nu o dată lăsaseră agenții care nu „trebuiau să știe” să continue operațiunile pentru că, și dacă însuși Gordievski era anunțat că acestea erau compromise, dacă le-ar fi oprit ar fi însemnat ca suspiciunea să cadă asupra băiatului lor de aur.

Informațiile pe care le furniza erau atât de sensibile, încât era inevitabil să nu se ardă în cele din urmă. Acest lucru atrăgea atenția asupra scurgerilor din centrul fiecărei operațiuni de spionaj de nivel înalt, o problemă de care Aston era foarte conștient. Cu cât era mai sensibilă informația, cu atât mai mari erau șansele ca sursa să fie descoperită. Și aici apărea dilema. A folosi sau a nu folosi, iată întrebarea. Dacă folosești informația există riscul pierderii sursei. Dacă nu o folosești, care mai e rostul să ai o sursă? Era o decizie grea, și faptul că Gordievski rezistase mai bine de zece ani dovedea cât de atent fusese protejat.

Norocul i-a secat în 1985, când a fost arestat și interogat de KGB. În cele din urmă a fost eliberat, dar i-au confiscat pașaportul și a fost suspendat din serviciu. La vremea respectivă, Mac era MOS/1, agentul numărul doi în Moscova. Când Mac a aflat că Gordievski avea probleme, a pus la cale planul de contingență pentru a-l elibera.

Din rutina zilnică a lui Gordievski făcea parte o plimbare de seară prin Parcul Gorki, acompaniat, firește, de o echipă de supraveghere de elită a KGB-ului. Sincronizarea trebuia să fie perfectă. Exista un singur loc pe traseul lui unde era suficient timp ferit vederii și suficient de aproape de un drum. Extrem de stăpân pe sine, Mac a tras pe dreapta într-un Saab 90 și Gordievski a sărit în portbagaj. Până ca echipa de supraveghere să-și dea seama ce s-a întâmplat, Mac ieșea deja din Moscova, îndreptându-se spre Finlanda.

Oricât a fost de riscant, planul de salvare a mers ca pe roate și toată lumea l-a bătut pe umăr pe Mac. La scurt timp, Mac a fost promovat H/MOS, postul cel mai important din MI6 în timpul Războiului Rece, cu promisiunea unor recompense mai mari în viitor. Și dezertarea lui Gordievski a fost doar una dintre faptele mărețe din cariera lui Mac, își

dădu Aston seama, în timp ce răsfoia paginile. Mac fusese peste tot și făcuse tot ce se putea face, și nu o dată își riscase viața. Deci, ce nu mersese bine?

„Chestii nucleare periculoase… artificii… nu poți cuprinde cu mintea…”

În Ireal, la subsol, era cald, dar pe Aston îl treceau fiori reci pe șira spinării.

38.

Trei zile, și numărătoarea continuă. În a treia zi, Dumnezeu crease deja universul pe jumătate. Iau trenul spre suburbii, privind clădirile întunecate ce rămân în urmă. Soarele dimineții pictează clădirile în nuanțe de auriu, portocaliu și roșu. Însă umbrele tot negre sunt. Vagonul e gol, și asta e perfect. M-am mutat din casa lui Fogarty. Grăsanul nenorocit începuse să pută rău de tot. Nu mai durează mult până când o să observe cineva, iar eu vreau să fiu departe când se întâmplă.

Trenul se oprește, ușa se deschide. Mă uit pe peron, cu un aer relaxat. Fără mișcări bruște din cap, fără ochi ieșiți afară din orbite. Nu e nimeni prin zonă. Bun. Cu cât întâlnesc mai puțin oameni, cu atât mai bine. Ușile se închid și trenul pornește cu un bâzâit electric. Acum sunt cazat într-un loc ieftin în King’s Cross. Camera e cât se poate de simplă; un pat de o persoană, plin de cocoloașe, comoda e arsă cu țigara ici-colo, covoarele au pete întunecate, nedefinite. E genul de loc unde nimeni nu pune întrebări, iar acum prefer asta unui bideu și unui televizor cu antenă parabolică.

Cobor la capăt de linie, în High Barnet, și mă preumblu pe străzi liniștite locuite le poștași, băieți care vând ziare și navetiști care se scoală de dimineață ca să ajungă departe. Mă simt bine în pielea pe care mi-am ales-o, mă simt bine în pantofii pe care îi port. Ar trebui să nu uit asta; e atât de ușor să aluneci în paranoia când lucrezi sub acoperire… E bine să fii iar pe teren. Uitasem cât de mult mi-a lipsit. Adrenalina îmi curge prin vine, și fiecare terminație nervoasă vibrează. Nu că ți-ai da seama, dacă te uiți la mine. Din exterior sunt complet relaxat, respir normal, nu se vede niciun semn, cât de mic, niciun tic nervos. Dar asta înseamnă antrenament. Antrenament și ani întregi de exercițiu.

Mass-media încă nu a pus mâna pe poza mea, dar s-ar putea ca poliția să

o aibă deja. Nu vor avea chipul pe care îl am acum, dar asta nu înseamnă că o să mă culc pe o ureche. Niciunul dintre navetiștii harnici nu-mi acordă atenție, ceea ce e bine. Pășesc sigur pe mine, dar nu atât de sigur încât să ies în evidență. Sunt o persoană care știe încotro merge. Rezist pornirii de a mă uita peste umăr din două în două secunde și mă abțin să fixez cu privirea oamenii pe lângă care trec. Totuși, sunt conștient de tot ce se întâmplă în jurul meu. Nu-mi scapă niciun detaliu, cât de mic.

Am inspectat zona acum câteva săptămâni, așa că știu să merg direct unde trebuie. A fost mai greu să obțin cheia. A trecut ceva timp de când am furat ceva din buzunarul cuiva, dar a fost ca mersul pe bicicletă. Valul de adrenalină care-ți accelerează bătăile inimii, mergi grăbit, te ciocnești și apoi „îmi cer mii de scuze", strecori mâna în buzunar și simți atingerea rece a metalului, încă un „mă scuzați" și dispari. Am lăsat cheile într-un loc la vedere, lângă stratul de flori, ca să pară că-i căzuseră din buzunar când plecase de acasă în grabă. Probabil, și-a petrecut cea mai mare parte a zilei gândindu-se ce naiba făcuse cu ele, și se blestemase tot restul serii după ce le găsise.

Astăzi sunt atent. Fața mea adevărată e ascunsă sub latex și amprentele îmi sunt ascunse de mănușile de piele. Nu vreau să le fac viața prea ușoară băieților și fetelor de la criminalistică. Casa e în stil mediteraneean, aerisită, zugrăvită în alb și din lemn masiv, opera unui bărbat cu oarecare intuiție feminină. Are cam aceeași înălțime ca mine, cam aceeași construcție, aceeași culoare a ochilor. Perfect pentru ce-mi trebuie; nu mă deranjează faptul că e puțin mai efeminat. Mă interesează identitatea lui, și nu stilul de viață.

Îl aud sforăind la etaj și nu mă grăbesc. Mă plimb prin casă, absorbindu-i esența, încercând să mă familiarizez cu persoana lui. Atmosfera mediteraneeană există și în bucătărie, tot lemn proaspăt și podele de gresie. Camera de zi e conservatoare: o pianină așezată la perete, un violoncel pe un suport în mijlocul încăperii. Tema mediteraneeană a fost abandonată aici, și domină un lemn mai închis la culoare, mai sobru. Certificatul de absolvire de la Harvard atârnă într-o ramă scumpă în spatele plantei uriașe de plastic.

Urc scările cu pași ușori, pe margine, ca să reduc la maximum scârțâiturile. Nu mai sforăie. O fi dormind sau s-a trezit? Nu că ar conta. Scot arma, înșurubez amortizorul. Ușa de la dormitor e întredeschisă. Suficient cât să văd umflătura de sub pilotă. Cu vârful degetelor înmănușate

împing ușa la perete, apoi pășesc înăuntru. Dormitorul e drăguț și rafinat, în culori pastelate relaxante, pereți zugrăviți în bleu, perdele de culoarea perlei, lenjeria de pat de un verde-mentă. Tablouri impresioniste pe pereți și un pat matrimonial tronând la loc de cinste. Mobila de pin pare amplasată cu grijă, nimic la întâmplare, și nu mă surprinde să văd câteva cărți Feng Shui în bibliotecă.

Stau în ușă, privindu-l; îl las să se trezească singur. Se întoarce încet la început, și apoi dintr-o mișcare, când zărește cu coada ochiului silueta din ușă, cu arma îndreptată spre el. Se ridică în capul oaselor, târându-se înapoi și trăgând așternuturile după el. O să se liniștească imediat când o să-și dea seama că nu are unde să fugă.

— Fă ce-ți spun și n-o să pățești nimic, îi spun.

Tremură din tot corpul, cu spatele lipit de tăblia patului. E complet depășit de situație. Existența sigură pe care și-a construit-o e alcătuită din muzică și flirturi cerebrale, mâncare bună și vizite la galeriile de artă cu ultimul lui amorez. Nu include bărbați întunecați și înarmați, care apar pe neașteptate în budoarul tău în zori de zi.

— Ce dorești?

Abia reușește să articuleze cuvintele.

— Fă ce-ți spun și n-o să pățești nimic, repet eu. Totul e nou pentru el, așa că îi acord o secundă să înțeleagă ce se petrece. Acum, ce anume din enunțul de mai sus îți dă liber să pui întrebări? Îmi mut greutatea de pe un picior pe altul, ținând arma cu ambele mâini acum, uitându-mă de-a lungul țevii, cu degetele când relaxate, când încordate pe trăgaci. Înțelege ce-am vrut să-i spun. M-am repetat o dată, dar n-o mai fac a doua oară. Depinde de tine să asculți și, în locul tău, aș asculta foarte atent. Nu mă face să mă repet.

— Scuze.

Cuvântul e un amestec de silabe precipitat rostite.

— Acum, îi spun. Trebuie să te liniștești. Nu vreau să-ți fac rău, dar am nevoie să te concentrezi. Crezi că poți?

Dă din cap ca un cățel de jucărie. În clipa asta ar fi de acord cu tot ce spun.

— Bun. Zâmbesc liniștitor. Vezi că n-a fost așa de rău?

Scutură din cap surescitat, privindu-mă cu ochi mari și rugători ca să se asigure că a spus ce trebuia.

Îi spun ce vreau să facă, subliniind faptul că va fi acolo sâmbătă.

— Ai înțeles? O să fii bine sâmbătă.

— D-d-dar, se bâlbâie, chinuindu-se să găsească puterea să rostească propoziția până la capăt. Dar n-o să fie nimeni acolo până la nouă.

— Nu-i nimic, îi spun. Mut scaunul de lemn de la fereastră la căpătâiul patului și mă pregătesc să aștept, cu arma așezată în poală. Chiar nu mă deranjează asta.

Minutele care urmează trebuie să fie cele mai lungi din viața lui, timpul dilatându-se la infinit și contractându-se din nou. Nu-mi dezlipesc ochii de la el și, în timp ce îi privesc fața îngrozită, mă întreb la ce se gândește. Cum să scape, fară îndoială. Cum să se răzbune. În timpul acelor lungi secunde, a avut timp să-și pună întrebări asupra adevăratului sens al vieții sale, să cântărească binele și răul și să vadă dacă și-a păstrat demnitatea. Ca o ironie a sorții, în clipele acestea, înainte de a muri, e probabil mai viu decât a fost vreodată.

La nouă fix îi spun că a sosit timpul.

— Ai de gând să mă omori?

— Nu, dacă faci ce-ți spun.

Se gândește la asta.

— Bine, o să fac ce vrei, zice în cele din urmă, de parcă ar avea de ales în ecuația asta.

— Ai auzit vreodată de Stanislavski? întreb.

Dă din cap că da, apoi că nu, disperat să dea răspunsul corect.

— Constantin Stanislavski s-a născut pe la mijlocul secolului nouăsprezece și a murit în 1938. Mi-am păstrat vocea calmă, melodioasă. A fost actor și regizor. Rus, dar probabil că ai ghicit deja. A conceput o tehnică de interpretare a personajului, numită, destul de ironic, Metoda Stanislavski. Aceasta a pus bazele tehnicii unor actori, de care ai auzit fără îndoială. Printre discipolii lui se numără Robert de Niro și răposatul Marlon Brando. Toți actorii mari de azi îi datorează foarte mult lui Stanislavski. I-a învățat ce înseamnă cu adevărat să intre în pielea personajului pe care îl joacă, să se intereseze în același timp și spațiu, să respire același aer. Pielea altcuiva, papucii altcuiva.

O privire scurtă îmi dă de înțeles că nu are nici cea mai vagă idee unde vreau să ajung. Nu-i nimic. O să înțeleagă în curând.

— Dustin Hoffman – uite un actor care va merge mereu dincolo de limită ca să intre într-un rol. Dacă într-o scenă trebuie să plesnească o femeie, nu se va gândi mult înainte s-o facă de-adevăratelea. Dacă într-o

scenă trebuie să gâfâie, atunci va alerga jumătate de kilometru înainte să filmeze. De ce să te prefaci că nu poţi respira, când ai realitatea la dispoziție? E drept că a tras linie când a fost să i se scoată dinții în *Maratonistul*, deși, îndrăznesc să cred că i-a trecut prin minte și asta. Deci, vezi unde vreau să ajung? Înțelegi?

Clatină din cap, exact cum mă așteptam. Uneori iluminarea poate fi un proces dureros. Mă ridic, mă îndrept spre pat, pun arma pe noptieră. Ochii îi sclipesc, de la mine la armă și înapoi la mine, iar imaginația îl trimite cu gândul la scene hollywoodiene de eroism și de salvare. Scutur din cap. Nu e o idee bună. Mă așez pe marginea patului, îi zâmbesc. Înainte să-și dea seama ce se întâmplă, sunt în spatele lui, cu mâna înmănușată peste gură. Desfac briceagul la un centimetru de ochiul lui drept. Se zbate și îi ating obrazul cu lama, și trag o dâră subțire de sânge. Ca un băiat deștept ce e, pricepe repede. Nu se mai zbate. Își ține respirația. Tremură din tot corpul.

Îl înjunghii în coapsa stângă, răsucesc cuțitul și îl scot afară. Mâna înmănușată încleștată peste gura lui prinde strigătul. Asta e faza cu casele astea terasate, au pereții subțiri, ca de carton. Scâncește în mănușa groasă și o umple de salivă. Lacrimile i se îmbină cu sângele de pe obraz.

— O să-mi iau mâna la o parte, îi spun. Niciun sunet, bine?

Iau cu grijă mâna și reușește să nu facă gălăgie.

— Durerea pe care o simți nu se compară cu cea pe care ai putea să o simți. Ai înțeles?

Tremură, dar încuviințează din cap.

— Bun. Uite ce o să se întâmple. O să suni acum și o să-i convingi că ești mai bolnav decât ai fost vreodată în viața ta. Ești pe moarte, da? Acum, vreau să iei durerea și să te folosești de ea. Îl plesnesc jucăuș pe obraz. Haide, fă-l mândru pe Stanislavski!

— Ai de gând să mă omori, nu-i așa?

— Și văd că nu te concentrezi. Îi prind iar gura cu mănușa și îi strâng coapsa. Fața i se schimonosește de durere; îl strâng încet, cu mai multă putere. Bun, spun. Ascultă cu atenție. Dacă mori sau nu, asta e ultima ta grijă în momentul de față. Tot ce contează e ce se întâmplă în următoarea secundă. Dacă vine secunda următoare și tu încă mai trăiești, atunci, hei, ia-o ca pe un premiu. Mulțumește-I Dumnezeului la care se roagă ai tăi și apoi treci la secunda următoare. Viața e un dar și trebuie să trăiești ca și cum fiecare secundă ar fi ultima. Pentru că acesta e singurul lucru pe care îl putem face. Să luăm secundele pe rând. Ai înțeles?

Iau mobilul de pe noptieră și i-l întind.

Joacă teatru extraordinar, demn de Oscar. Chiar și pe mine mă convinge. Suferința și durerea reies din fiecare cuvânt. „Îmi pare atât de rău, dar nu pot să vin diseară la repetiții, nu mă simt prea bine.” Îi asigură că vine sâmbătă, de-o cădea cerul și de-o fi înghițit de ape. „Dintotdeauna am visat să fac asta… Nu, n-o să vă trag clapa sub nicio formă. Nu, nu trebuie să puneți pe altcineva în loc.” I-au apărut alte lacrimi în loc când închide telefonul.

— Te-ai descurcat de minune, îi spun în timp ce iau arma de pe noptieră.

Apăs de două ori pe trăgaci. O bătaie dublă. Gloanțele îi ies prin spatele capului și zugrăveala bleu se umple de un desen abstract cu negru și stacojiu.

Înainte de plecare, scot mănușa de piele și mă apropii de el. Întind vârful degetului arătător și-i ating lacrimile.

39.

— M-am gândit eu că te găsesc aici!

Aston își întoarse ochii încețoșați din monitor și o văzu pe George stând la marginea separeului său, ținând într-o mână două căni, și în cealaltă o sticlă de JD. Se uită la ceas. Aproape miezul nopții. Când trecuse ziua?

George își făcu loc pe birou și se așeză. Dădu să toarne de băut, dar Aston ridică mâna.

— Pentru mine, nu, spuse el. Nu beau.

— Dar e joi seara.

— Nu-mi pasă.

George ridică din umeri și-și turnă ei un strop.

— Păi atunci, cu atât mai bine pentru mine.

Aston nici nu voia să se gândească la cum arăta, cum mirosea. Era aici de la prima oră, spetindu-se degeaba. George, pe de altă parte, arăta minunat. Cum reușea? Unora stresul le face bine, își imagină.

— Cum a fost ședința? întrebă el.

— Lungă. Ascultă, dacă am înceta cu toții să mai dăm vina unii pe alții, atunci, poate am avea o șansă să ajungem undeva. Ai aflat ceva de Mac?

— Nu. Nu mai era nimic de spus. Nu mai vorbiseră despre nimic altceva

în ultimele cinci zile și epuizaseră subiectul. Revizuiseră toate informațiile de nu știu câte ori, amintindu-și conversații și puricându-le, căutând cel mai subțire fir de care s-ar fi putut apuca și realizând că nu duce nicăieri și nu avea nicio relevanță. Făcuseră și refăcuseră ipoteze peste ipoteze. Le era greu să recunoască, dar nu aveau nimic.

Aston scoase un oftat lung și-și frecă ochii cu dosul mâinilor. Dacă ar fi avut de ales, ar fi preferat să fie acasă, cu ochii lipiți de televizor. Nu avea nici cea mai vagă idee ce punea Mac la cale și asta îl rodea teribil. Nu avea idee ce, nu avea idee când, nu avea idee unde. De fapt, nu avea nicio idee despre nimic. Și avea senzația că ar fi trebuit să aibă. Nu mai aveau vești de la Mac de sâmbătă, iar Aston se îndoia că șeful lui avea să-l contacteze prea curând. FANTOMA dispăruse în ceață.

— Cred că ar trebui să închei pe ziua de azi.

George își goli cana și se dădu jos de pe birou.

— Nu te contrazic. Aston se ridică și-și luă jacheta. Hai să ne cărăm!

Umbrele așteptau afară. Îl urmăreau de duminică, și nu o făceau prea bine. Sau poate că voiau să fie văzuți. Întorcându-se acasă de la Vauxhall Cross, duminică, zărise imediat echipa de doi bărbați de pe urmele lui. Pic îl urmărise spre stația de metrou Vauxhall și Poc îl preluase pentru călătoria de o stație pe linia Victoria. Pentru scurta plimbare pe jos spre casă, Pic își întorsese geaca pe dos. Aston se gândise să scape de ei, printr-o evadare simplă – să sară într-un metrou chiar când se închideau ușile sau clasica fentă cu schimbatul direcției de mers –, dar era un efort mai mare decât merita. O sunase pe George când ajunsese acasă și descoperise că și ea fusese urmărită. Nu o enervase atât de tare faptul că era pusă sub supraveghere; nu, o enervase că el meritase o echipă pe când ea avusese un singur urmăritor.

Un BMW negru mare cu geamuri fumurii aștepta lângă trotuar, în fața stației Vauxhall. În timp ce treceau, ușa din spate se deschise.

— Treceți înăuntru, le ordonă o voce răgușită. Capul oval și chel al lui Fielding se iți din interiorul întunecat. Ar fi timpul ca noi trei să stăm puțin la taclale, nu credeți?

— Ne arestezi?

Aston observă cele două umbre postate în așa fel încât să le blocheze orice cale de scăpare.

— Dacă vreți, spuse Fielding. Sau am putea să nu ne complicăm. E alegerea voastră.

Aston se uită la George, iar ea ridică din umeri. Se strecură în BMW, iar ea îl urmă. Una din umbre păși înainte și trânti ușa după ei.

— Unde mergem? întrebă Aston, fară să aștepte un răspuns.

Fielding tăcea. Umerii lui lați erau îndreptați amenințător spre ei; Inspectorul privea pierdut peisajul citadin iluminat de neoane, iar luminile colorate îi desenau forme caleidoscopice pe pielea groasă.

După o vreme, Fielding se întoarse și zise:

— Am început cu stângul zilele trecute. Toată lumea era surescitată și s-au spus lucruri care n-ar fi trebuit spuse. Dacă nu mă înșală memoria, nu am făcut prezentările cum se cuvine. Sunt inspectorul superintendent Harry Fielding. Lucrez la SO13, departamentul antitero a Poliției Metropolitane.

Aston și George știau deja asta. După întâlnirea lor de sâmbătă îl puseseră pe Mole să facă niște săpături. Cunoaște-ți dușmanul, cum ar spune Sun Tzu.

Fielding își întoarse privirea spre George și Aston, pe rând.

— Tu ești Georgina Strauss. Iar tu ești Paul Aston. Lucrați amândoi în clădirea aia urâtă ca naiba de pe malul celălalt al râului, unde vă petreceți ziua vânând teroriști. Acum, am putea intra în alte detalii – hobby-uri, interese, detalii de cont bancar –, dar cred că ne putem folosi timpul mai bine, nu-i așa?

Aston observă că Fielding nu face niciun gest să le întindă mâna. Nu era genul acela de prezentare. Aici era vorba despre stabilit pozițiile, încordarea mușchilor, chiar dacă era vorba de mușchii cerebrali. Fielding își delimita teritoriul, avertizându-i că ar fi o greșeală să nu-l ia în serios.

— Singura cale de a-l prinde pe Macintosh e să lucrăm împreună, spuse inspectorul.

Asta îi captă atenția lui Aston. De unde naiba avea Fielding numele lui Mac? O privire scurtă înspre George îi dădu de înțeles că și ea gândea același lucru.

— Nu e invincibil, știți? continuă Fielding. A făcut deja niște greșeli. Unele de-a dreptul prostești. Se poartă de parcă am fi incompetenți și asta înseamnă că o să-l prindem. Îi prindem întotdeauna pe cei aroganți.

Aston nu spuse nimic. Nici George. Fielding se pregătea să le țină o prelegere. Îl văzuse de destule ori pe Mac în postura asta, ca să nu priceapă semnele.

— Luați drept exemplu locul crimei lui Clive Denning. Era plin de amprente. O cârcă de dovezi. Chiar și cel mai incompetent procuror ar

trebui să muncească din greu ca s-o dea în bară. Totuși, am impresia că o să reușească în vreun fel sau altul. Oftează. Asta e faza cu meseria asta; te dai peste cap să-i prinzi pe răufăcători și apoi un avocat tâmpit îi scoate basma curată din cauza unui detaliu tehnic. Ajungem și noi ca americanii, serios.

Fielding trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, înainte să continue:

— Deci avem locul crimei cu o mulțime de amprente, amprente ce sunt împrăștiate și prin tot apartamentul dumneavoastră, domnișoară Strauss. Verificăm la SNEA, și nu găsim nimic. SNEA e Sistemul Național de Evidență Amprente, în caz că vă întrebați; ne plac și nouă acronimele la Scotland Yard, aproape la fel de mult ca și vouă, băieților de pe malul celălalt.

Aston știa ce e SNEA. Dacă Fielding voia să fie un nesuferit condescendent, n-avea decât.

— Uite ce e, spuse el, vrei să ajungi undeva cu asta, pentru că am alte lucruri mai importante de făcut.

— Crede-mă, răspunse Fielding, nu ai. În clipa asta, sunt singura persoană care stă între tine și închisoare. Slavă lui Dumnezeu drăguțul pentru Legea Antiterorism. Idioții ăia de la Westminster au nimerit-o de data asta.

Aston se întoarse și se uită pe geam, întrebându-se dacă mașina avea microfoane ascunse. Probabil că da. El așa ar fi procedat, dacă rolurile ar fi fost inversate.

— Ne-am înțeles? întrebă Fielding.

Aston se uită la el.

— Perfect, spuse el.

— Bun, zise Fielding. Oricum, iau legătura cu MI5, să văd dacă au ei ceva, și de data asta, dau dovadă de calități nebănuite. Reușesc să-mi dea un nume și să mă îndrepte în direcția bună. Așa că i-am pus pe IT-știi noștri să-și vâre puțin nasul pe la voi… nu te uita așa la mine, Aston. Voi vă băgați mereu nasul în calculatoarele noastre, și așa e frumos, să întorci o favoare.

— Ați spart serverele MI6? Prostii! „Se pare că Mole își cam pierdea îndemânarea, gândi Aston. Mole o să facă o criză când o să afle.”

— Deci acum, nu numai că avem un nume, continuă Fielding, dar IT-știi noștri ne-au dat și o poză. O poză care e acum în mâinile fiecărui redactor-șef de la fiecare cotidian din țară, o poză care a fost trimisă tuturor canalelor mari de televiziune. Până mâine la micul dejun, mutra lui Robert Macintosh o să fie una dintre cele mai populare din țară… sau să zic mai degrabă

nepopulare?

— *Ce* ați făcut? spuse Aston. Nu puteți face asta.

— Pot și am și făcut-o deja, spuse Fielding. Am uitat cumva să menționez că vrem să vorbim cu Macintosh în legătură cu bomba de la Leicester Square?

Aston simți cum îi pică fața. Fielding arunca bombă după bombă. Îl subestimase extrem de mult pe inspector. Kinclave avea să fie extrem de încântat. Ce să mai faci să nu răsufle nimic? Și cât de multe știa Fielding? Aston se abținu cu greu să înceapă să-i pună întrebări inspectorului. Să-l treacă printr-un interogatoriu dur. Dar trebuia să rămână calm. Să nu intre în panică. Limitarea daunelor era pe primul plan. Pe cine naiba se chinuia să mai păcălească? Dacă mass-media avea poza lui Mac, atunci totul se sfârșise. De mâine-dimineață va trebui să-și caute altă slujbă; slabe șanse ca Kinclave să fie dispus să-l ierte. Și poate că asta nu era un lucru atât de rău. Dacă se întâmpla așa, atunci furtuna asta de rahat devenea problema altcuiva… treaba lor. Și faptul că Fielding făcuse legătura între Mac și bomba de la Leicester Square era dovada ultimă, realiză Aston. Până acum se mai amăgise că ar putea exista o șansă cât de slabă ca Mac să nu fie implicat. S-a zis cu asta. Faptul că auzea cuvintele rostite de gura lui Fielding făcea totul să pară concret.

— O să vă placă asta, continuă detectivul. Explozibilul prins de domnișoara Strauss se potrivește perfect cu explozibilele folosite la Leicester Square. C4 militar, calitatea întâi, din Rusia. Contrar credinței populare, e relativ ușor să-ți dai seama de proveniența explozibilelor. În primul rând, nu se fabrică în prea multe locuri. În al doilea rând, fiecare producător trebuie să adauge câteva chimicale inofensive ca să se știe unde sunt făcute. În felul acesta, dacă ajung în mâinile cui nu trebuie, criminaliștii pot să afle de unde provin. Inteligent, nu-i așa? Privirea lui Fielding se muta de la Aston la George și invers. Firește, voi doi știați deja că Macintosh e implicat, nu?

Niciunul nu spuse nimic. Întrebarea era retorică.

— Faza e, continuă Fielding, că îmi închipui că n-am decât o parte din poveste și habar n-aveți ce tare mă scoate asta din sărite. Deci, ce fac mai departe? Vă las pe voi doi să alergați cu mingea zilele astea, în speranța că descoperiți ceva ce mi-a scăpat mie. Nu trebuie să vă mai spun că v-am ținut sub observație.

— Ne-am dat seama, spuse George.

— Nici nu mă așteptam la altceva. Până la urmă, voi, băieții și fetele de pe malul celălalt al râului, sunteți experți în supraveghere. Ne-ați putea învăța vreo două-trei chestii pe noi, amatorii, n-am dreptate?

— Firește că v-am ajuta dacă am putea, zise Aston. Dar se pare că știți ce știm și noi. Probabil, chiar mai multe.

— Ah, așa stau lucrurile?

Fielding tăcu.

Șoseaua huruia sub cauciucurile BMW-ului. Aston privea luminile orașului, simțind că detectivul ascunde ceva. Se vedea pe toată fața lui încrezută.

— Deci, reluă Fielding într-un târziu, dați-mi un motiv pentru care să nu vă prind cătușele la mâini, să vă bag la răcoare și să arunc cheia.

— Amenințarea asta s-a cam răsuflat, spuse George.

— Poftim?

— Dacă aveați de gând să ne arestați, ați fi făcut-o deja.

Fielding se uită perplex la George – un bărbat neobișnuit să i se răspundă cu aceeași monedă. „Bravo, George", gândi Aston.

— Deci, adăugă George, numai lapte și miere, despre ce e vorba, de fapt?

Fielding nu spuse nimic, iar Aston se gândi că s-ar putea ca ea să fi întins coarda prea tare. Se întreba cum ar fi să petreacă o noapte într-o celulă de închisoare, când Fielding începu să vorbească.

— Am mai găsit un cadavru. Împușcat de două ori în cap, executat, de fapt. Macintosh a făcut-o, deși, în faza asta, nu știm de ce. Poate a prins gustul omorului și acum își găsește victimele la întâmplare. Ce mă îngrijorează cel mai mult e că și-a schimbat modul de operare.

— Sunteți siguri că a fost Mac? Chiar dacă știa răspunsul, Aston trebuia să întrebe. Cu toate câte se întâmplaseră în ultima vreme, revelația asta nu-l mai șoca. Mac era de vină pentru sute de morți, ce mai conta unul în plus.

— Fără nicio urmă de îndoială. A fost mult mai atent de data asta, dar e clar vorba de el. La locul crimei Denning era plin de amprente. De data asta avem doar o amprentă latentă, pe obrazul stâng al cadavrului. Ticălosul naibii nu s-a putut abține. A trebuit să atingă victima după ce a omorât-o.

„Prea deplasat", gândi Aston. Cu discursul lui despre „moduri de operare" și „găsit victime", Fielding încerca să-l încadreze pe Mac în profilul unui criminal în serie, căutând numai ce voia să vadă și găsind exact acele lucruri. Dar asta era prea simplist. Mac nu era un Hannibal

Lecter. Singurul motiv pentru care ar atinge cadavrul ar fi să anunțe că el l-a omorât. Întrebarea pe care trebuia să și-o pună Fielding era de ce ar face Mac asta.

— Ce ne puteți spune despre victimă? întrebă George.

— Îl chema Mark Parson. Un metru șaptezeci și ceva, blond cu ochii albaștri, treizeci și trei de ani, constituție medie. Un băiat frumos, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Și mai ce? întrebă Aston.

— Era american, s-a mutat aici acum cinci ani. Nu are rude în viață, nici aici, nici în America. Lucra în oraș. În asigurări. La Lloyds. În timpul liber era membru al Corului BBC Symphony. Ei ne-au anunțat. Parson a sunat miercuri dimineața că îi e rău și că nu ajunge la repetiții. Când au încercat să dea de el azi-dimineață să-l întrebe cum se simte, n-a răspuns nimeni. Păruse destul de bolnav cu o zi înainte și voiau să vadă dacă putea să vină în week-end. Sâmbătă e concertul.

Stomacul lui Aston se strânse când pricepu ce însemna asta.

— Vorbești despre Ultima Noapte a Concertelor, nu-i așa?

— Da. Răposatul domn Parson trebuia să cânte acolo.

— Dumnezeule, murmură Aston pentru sine, cu mintea deja surescitată. George arăta palidă, așa cum se simțea și el, cu siguranță gândindu-se cam la același lucru. Fielding întrebă: „Ce?” de câteva ori, dar Aston îl ignoră. Era mai rău decât credea, mai rău decât își putuse imagina vreodată „chestii nucleare periculoase… artificii”. Mac promisese ceva grandios și asta cu siguranță intra în această categorie. Era și prestigios, pe deasupra. Un atac cu bombă asupra unuia dintre reperele turistice ale Londrei. Era mult prea înfiorător și să te gândești la așa ceva. Aveau să fie mii de oameni înghesuiți în Albert Hall, sâmbătă noaptea. Dacă exploda o bombă acolo, avea să fie o baie de sânge. Vor fi cadavre peste tot. Sute de morți, chiar mii. Și apoi mai erau și radiațiile. Câte alte mii de oameni vor fi expuși? Iisuse, exista posibilitatea ca 18/8 să pară o nimica toată în comparație cu asta. Marc Parson avea aceeași înălțime, aceeași constituție. Asta punea Mac la cale? Se deghizase ca să arate mai bătrân, putea la fel de ușor să dea ceasul înapoi; după spusele lui George, persoana care îl machiase făcuse o treabă remarcabilă.

Și apoi, un gând și mai îngrijorător îi trecu prin minte. Mama lui mergea la concert. Aston se întinse după mobil. Ezită. Se uită la Fielding, și apoi la George. O s-o sune mai târziu, cu prima ocazie. Dacă ar fi fost rănită sau,

mai rău, ucisă, nu și-ar fi iertat-o niciodată. Existau sute de motive să n-o sune – faptul că, dacă vestea asta se afla, ar fi creat panică generală – primul pe listă, al doilea: putea să-și piardă slujba dacă făcea așa ceva – dar era vorba de mama lui; dacă era concediat, mare scofală. Orice s-ar întâmpla, trebuia s-o împiedice să se ducă la concert. Nu avea să fie prea ușor. Era deja stresată crezând că teroriștii vor s-o omoare. Cum ar reacționa să afle că lucrurile stăteau întocmai?

— Bine, inspectore, spuse George, cum am putea face să anulăm Ultima Noapte a Concertelor?

— Glumești, nu?

George clătină din cap.

— N-am vorbit niciodată mai serios.

40.

De pe bancă am o priveliște vastă asupra Debarcaderului, cu Acul Cleopatrei chiar în mijloc, și cu apa maronie, noroioasă a fluviului curgând încet. Blocurile Lego care alcătuiesc Royal Festival Hall se înalță în spatele meu, un monument neinspirat de beton care e pur și simplu urât. În stânga mea, Ochiul Londrei se mișcă în cercuri leneșe, ridicându-se până sus la cer și amintindu-mi de Riesenrad, în noaptea aceea îndepărtată din Viena, când i-am povestit Sophiei totul.

Meteorologii au prezis ploaie. Se pare că n-au nimerit-o. Cerul e albastru, soarele de un portocaliu tulbure și în aerul umed se simte o oarecare răcoare ce adie dinspre râu. Strâmb din nas la mirosul neplăcut al vreunei mortăciuni care plutește pe apă. Mă uit la ceas. Mai am încă douăzeci și trei de minute înainte să apară Cristopher. Mă așez comod să privesc și să aștept.

În cele din urmă s-a întâmplat: numele și fața mea sunt peste tot. Mă privește din televizorul portabil din camera de hotel, din standurile de ziare, din ziarele lăsate pe scaunele uzate ale metroului. Am fața mea nouă și mă simt mai mult decât bine cu ea. Nu tresar ori de câte ori îmi zăresc poza pe undeva, nici nu sufăr de paranoia când cineva se uită la mine mai mult de o secundă. La ora asta, Robert Macintosh nu mai există.

Mi-e extrem de ușor să mă pun în pielea cuiva. Fac asta de când mă știu.

Când eram mic, mă prefăceam mereu să sunt altcineva, orice ca să scap de plictiseală. Stăteam ore întregi în fața oglinzii din dormitorul bunicii și mă uitam pierdut. Uneori eram soldat luptând în tranșee, alteori, spion care lupta împotriva naziștilor. Și uneori eram milionar cu multe castele și mașini fițoase și iahturi și femei frumoase la braț. Fantezia asta era extrem de departe de realitate: o casă prăpădită pe domeniul primăriei în Watford, unde nu existau niciodată destui bani pentru mâncare, pentru că draga de bunica îi bea pe toți. Măcar atunci când era comatoasă nu mă mai bătea. Îmi promiteam de fiecare dată că am s-o omor într-o zi, când o să cresc mai mare și o să am mai multă forță. Și eram serios. La scurt timp după aniversarea mea de șaisprezece ani, a venit acasă beată mangă și a leșinat pe canapea. I-am rupt mâna cu un ciocan. I-a spus doctorului că alunecase pe scări, iar minciuna nu l-a făcut pe acesta nici măcar să ridice din sprânceană. În zilele acelea, multe femei cădeau pe scări. După asta, i-am făcut viața un calvar. Am avut totuși grijă să n-o omor. Era mult mai distractiv să o țin în viață. Răzbunarea îți aduce mult mai multe satisfacții când o faci cu sânge rece.

Cristopher mi-a lăsat detalii despre locul întâlnirii în punctul obișnuit de la stația Paddington. Firește, voia să ne vedem tot în Richmond. Am lăsat semnul de cretă pe cutia poștală din Kensington, am lăsat mesajul de răspuns la punctul din Parcul Regent. Locul întâlnirii noastre între patru ochi a fost schimbat la Acul Cleopatrei. Câteodată trebuie să iei frâiele în mâini.

Atmosfera de pe străzi s-a schimbat. Teama înlocuită de speranță. Chiar și jos, la metrou, nu prea sunt semne ale fricii care pusese stăpânire pe oameni după atentatul de la Leicester Square. Monstrul responsabil pentru 18/8 are acum o față și, după conversațiile care au alcătuit fundalul sonor al călătoriei mele, este doar o chestiune de timp până când voi fi prins. Mă întreb ce ar spune dacă ar ști că monstrul pășește în spatele lor sau stă pe scaunul alăturat, sau că vine în urma lor pe scările rulante. Ar mai fi oare la fel de curajoși?

Mai sunt puțin peste zece minute până să ajungă Christopher. Nu văd nimic pe apă care să mă îngrijoreze. Nicio poliție riverană, nimeni nu se poartă suspect, doar traficul obișnuit: câteva bărci cu turiști, o șalupă fluvială învolburează apa în urma ei. Îmi îndrept atenția spre celălalt mal. Turiștii se adună în jurul monumentului, pozând pentru fotografii, râzând și făcând glume. De aici nu aud ce spun, dar dacă aș auzi, probabil ar fi un

amestec de limbi. Îmi plimb privirea de la stânga la dreapta și înapoi, căutând ceva ieșit din comun, sau prea comun. Nu văd nimic din ce nu m-aș aștepta să văd.

Mă ridic și mă îndrept spre balustradă, îmi întind picioarele, îmi pun mușchii în mișcare. Privesc cum trec minutele. Cristopher apare la 2.30 fix, nicio secundă mai devreme sau mai târziu. Privește melancolic dincolo de apă, dar, de fapt, se uită drept spre mine. Firește, el n-are de unde să știe asta. N-a mai văzut niciodată această față a mea. Cristopher încearcă să pară relaxat, cu o mână așezată pe balustradă și se uită nepăsător în jur. Aparatul foto atârnat de gât este menit, fără îndoială, să-l facă să pară turist. Bună încercare, dar pare stingher. Trebuie să zâmbesc când ridică aparatul și începe să facă poze. De unde stau eu, e clar că aparatul nu e îndreptat spre nimic interesant.

E o zi frumoasă să ieși la plimbare să vezi orașul, și în preajma monumentului s-a adunat destul de multă lume. Un amestec multicultural de fețe, tinere și bătrâne, albe, negre și galbene. Aparatele foto fac clicuri după clicuri, și camerele de luat vederi sunt pornite. Vin oameni, pleacă oameni. E un loc perfect de întâlnire. Încă o privire furișă în jur și apoi pornesc.

41.

— Uite-l, spuse George.

Aston urmări degetul lui George spre fața de pe ecran. Un bărbat de origine arabă îi fixă o clipă, apoi se întoarse să privească apa.

— Ești sigură? întrebă Fielding.

— Sută la sută. Acesta e Christopher Walker.

Fielding apucă microfonul, apăsă pe buton.

— OK, oameni buni, avem un personaj identificat. În spatele monumentului, lângă râu. Vreau să fiți toți cu ochii în patru, atenți.

Erau într-o dubiță de supraveghere parcată pe Terasa Adelphi, la o aruncătură de băț de Acul Cleopatrei. Cu ei trei în mașină, cu inginerul de la butoane și cu o grămadă de echipament hi-tech, nu mai rămăsese mult loc. Aston era ghinionistul care stătea în picioare; Fielding și George ocupau cele două scaune din dubiță înghesuiți unul în altul. Vehiculul venise prin

bunăvoința lui Fielding. Încheiaseră un armistițiu incomod cu inspectorul, iar detaliile fuseseră expuse în timp ce erau plimbați prin Londra în spatele BMW-ului, noaptea trecută. Avea logică să lucreze împreună, își spuse Aston pentru a suta oară; să-și coordoneze resursele, cel puțin să pară că există cooperare. Rahat! Nu aveau nicio altă opțiune. Atât Fielding, cât și Kinclave fuseseră absolut tranșanți în această privință.

Aston se simțea claustrofobic, asfixiat de spațiul îngust din dubă, încorsetat de atitudinea lui Fielding. Dar Kinclave le ordonase să coopereze, și Kinclave era în Scaunul Înalt. Purtaseră o conversație de-a dreptul încântătoare. Se întorseseră în apartamentul lui Aston la orele mici ale dimineții și dăduseră cu banul. Firește, a căzut pajura. Pusese telefonul pe speaker și sunase. Kinclave se înfuriase că era trezit în miezul nopții, dar asta n-a fost nimic în comparație cu furia care îl cuprinsese când află de ce fusese sunat. Șeful turbase când auzise că mass-media știa de implicarea lui Mac în 18/8, se făcuse livid când aflase că și poliția era implicată. În ceea ce-l privea pe Kinclave, asta era apocalipsa, lovitura loviturilor pentru imaginea lui, și nu te puteai înțelege cu omul. Pentru că Aston era mesagerul, mare parte a furiei sale fusese îndreptată spre el. Simțea că Kinclave nu era drept; nu el era de vină. George ar fi putut interveni să-l ajute, dar n-o făcuse. Vorbise doar când cineva i se adresase și se limitase la atât. Așa cum i-o spusese de atâtea ori, era destul de mare să-și poarte singur bătăliile. În cele din urmă, Kinclave hotărâse că singura cale prin care se putea limita răul era să demonstreze că MI6 făcea tot ce putea să colaboreze cu Poliția Metropolitană. Erau trei camere ascunse în jurul monumentului. Mai aveau imagini și de la o cameră de luat vederi cu care filma un detectiv sub acoperire care făcea pe turistul. Aston îi studia pe toți cei care apăreau pe ecran, căutând să descopere pe cineva care se mișca precum Mac, avea constituția și aerul lui. Până acum, nimic.

— Tu chiar crezi că Macintosh o să apară? întrebă Fielding.

— Da! Aston nu intenționase să se răstească, dar nu se putuse abține. În spatele dubei era sufocant, și asta îi trezea amintiri neplăcute de când săpase prin tunelurile acelea cu mâinile goale și despre bebelușul rănit și mutilat din brațele lui. Cu o clipă mai devreme totul părea să se fi întâmplat atât de demult, unei alte persoane, într-o altă viață, iar în clipa următoare senzația era imediată și reală și retrăia fiecare secundă îngrozitoare. Trebuia să învețe să trăiască cu asta, se gândi.

— Ce te face să crezi că va apărea? întrebă Fielding.

Nu era prima dată când inspectorul îl întreba același lucru. Îl obosea cu interogatoriul, căuta breșe în logica lui, abordându-l din unghiuri diferite. Așa făceau toți detectivii, se gândi Aston, dar tot îl scotea din sărite.

— Păi, Walker e aici, nu? spuse Aston, cu privirea fixată pe ecran.

— Păi de ce să nu aranjeze transferul de bani prin computer sau mobil. În ziua de azi așa face toată lumea. Dacă mă întrebi pe mine, toată chestia asta mi se pare puțin cam riscantă.

— Lui Mac îi plac la nebunie jocurile de capă și spadă, cu întâlniri secrete, mesaje cifrate, tot ce face sângele să curgă mai repede, orice îi oferă ocazia să arate cât de deștept e.

— Sper că ai dreptate în această privință. Fielding își miji ochii, cu pupilele imense și negre ce absorbeau lumina difuză din dubiță. Reamintește-mi de unde ați știut că Walker plănuia să se întâlnească aici cu Macintosh.

Fielding pornise iar la vânătoare. Aston ținuse această carte anume foarte aproape de piept. Obișnuința, se gândea. Informația i-o dăduse George. Colegii ei de la etajul patru descoperiseră recent banca din Parcul Regent pe care o folosea Christopher să lase bilețele codate. Orice mesaj nou care apărea în micul suport magnetic ascuns sub scaun era luat, copiat repede și trimis echipei de decriptare. Originalul era înapoiat cât se putea de repede și Christopher habar nu avea. Aston nu știuse nici el nimic despre asta, dar nu era un lucru surprinzător. MI6 era atât de compartimentat încât nu era neobișnuit ca diversele departamente de la Vauxhall Cross să nu aibă habar despre ce se întâmpla în altă parte a clădirii. Evident, nici Mac nu știa despre asta… și motivul pentru care Aston părea atât de sigur se datora faptului că mesajul era scris de mâna lui Mac.

— Trebuie să știu, spuse Aston.

— Să-ți amintesc oare că se presupune că lucrăm împreună?

— Iar eu trebuie să-ți reamintesc Legea Secretelor de Stat? N-ai vrea să mă faci să încalc vreo lege, nu-i așa?

Fielding tuși afectat, iar Aston zâmbi în sinea lui, păstrând o mină indiferentă. Armistițiul incomod funcționa. Cel puțin deocamdată. Se concentră asupra turiștilor de pe ecrane, ignorându-le fețele; Mac ar fi putut avea orice față. Dacă voia să-l vadă, trebuia să fie atent la limbajul trupului, la felul în care se mișca. Mac n-ar fi putut să ascundă și asta, nu era un actor atât de bun… oare? Chiar în clipa în care-i trecea acest gând prin minte, Aston realiză că Mac era un astfel de actor.

Pe teren erau trei polițiști sub acoperire. George voise să fie acolo și oameni din MI6, dar Fielding câștigase această dispută pe motiv că Mac i-ar putea recunoaște. Pe unul dintre ecrane, Cristopher încă făcea poze la întâmplare. Unde naiba era Mac?

Fielding se întoarse către George.

— Dacă peștele ăsta e atât de mare pe cât spuneți, atunci ar trebui să-l prindem acum. E clar că Macintosh nu are de gând să apară. Se întinse spre butonul microfonului care făcea legătura cu polițiștii sub acoperire de pe teren.

George așeză o mână calmă pe încheietura groasă a inspectorului, alegându-se cu o privire urâtă.

— Încă nu, spuse ea. Doar câteva minute…

— În niciun caz nu-l las să-mi scape printre degete.

— Nici noi. Dar asta ar putea fi cea mai bună șansă a noastră să-l prindem pe Mac.

Fielding oftă.

— Bine, încă două minute și apoi intervenim.

Aston auzi conversația doar pe jumătate, concentrat la maximum pe monitoare. Ceva îi atrase atenția și se aplecă înainte sprijinindu-se cu o mână de umărul lui George. Un bărbat intrase în raza vizuală, se uită scurt la Cristopher. Încă o privire spre unul dintre polițiștii sub acoperire și apoi trecu mai departe, mișcându-se de parcă ar fi vrut să dispară cât mai repede. Avea înălțimea și constituția lui Mac.

Aston se repezi spre ușa dubiței, o deschise și sări afară. În spate, îl auzi pe Fielding strigând:

— Dați-i drumul! Dați-i drumul! Dați-i drumul!

George striga după el. Mac se îndreptase în direcția Podului Waterloo. Acum că îi zărise pe polițiștii sub acoperire sigur intenționa să ajungă într-un loc aglomerat, unde s-ar putea pierde în mulțime. Aston scoase metroul din calcul. Ar însemna ca Mac să rămână în spațiu deschis prea mult timp. Nu, s-ar îndepărta de râu, și-ar pierde urma în labirintul străzilor care șerpuiau spre Covent Garden. Aston alergă pe lângă Grădinile Debarcaderului, simțind că picioarele și plămânii îi iau foc. Trecu de fațada extravagantă de la Savoy, o luă pe o stradă laterală, se uită înspre râu.

Mac stătea lângă Podul Waterloo încercând să traverseze strada. Cu capul întors într-o parte, încercând să-și ascundă fața. Aston o luă spre pod. Acum Mac era în mijlocul străzii, așteptând o breșă în trafic. În spatele lui,

Aston era conștient de agitația din jurul Acului Cleopatrei. Mac reuși să ajungă pe partea cealaltă și Aston o rupse la fugă. Patruzeci de metri, treizeci, douăzeci. Deodată, Mac se uită în direcția lui și începu să fugă și el. Alergă pe Savoy Street în sus, mișcându-se cu repeziciune. Mac ajunse la The Strand, ezită suficient de mult cât să-i permită lui Aston să se mai apropie cu încă zece metri, și apoi se repezi în stradă într-o încercare sinucigașă de a ajunge pe partea cealaltă. Scârțâiră frâne, se auzi scrâșnit de metal pe metal când un taxi se ciocni de un Porsche, o altă bubuitură când un Ford lovi din spate un autobuz. Alte scrâșnituri metalice pe când strada se transforma într-o cursă infernală. Aston își făcu drum prin carnagiu, cu privirea fixată pe Mac care acum ajunsese pe partea cealaltă. Doamne, da' chiar avea condiție fizică bună. Pe Burleigh Street, Aston se forță cât putu, conștient că nu va reuși să țină pasul cu el prea multă vreme. Își dădea sufletul. Își simțea picioarele ca de gelatină, avea plămânii plini de cenușă albă și fierbinte. Distanța se micșora, opt metri, șapte, șase. Aston se întinse și atinse cu degetele spatele lui Mac. Apucă materialul, dar Mac nu se dădea bătut așa ușor. Se scutura, ca să-și dea jos haina. Aston plonjă înainte folosindu-și toată greutatea să-l doboare pe Mac pe trotuar. Se auzi o bufnitură și un sunet neplăcut de os rupt. Aston rămase locului o clipă, respirând cu greutate. Se adunară câțiva oameni în jur, dar majoritatea treceau mai departe, prefăcându-se că nu se întâmplase nimic. Când aerul încetă să-i mai înțepe plămânii, Aston se dădu jos și-l întoarse pe Mac. Fața fostului său șef era acoperită de sânge, avea nasul rupt. Masca era extraordinar de bine făcută. Atât de reală! O atinse. Chiar și la atingere părea adevărată. Mac se uita la el prin niște lentile de contact căprui.

— Îmi pare rău, Mac, spuse Aston. Așa trebuie să fie.

— Ce naiba vorbești acolo? Cine puii mei e Mac?

Cuvintele nu erau mai deloc inteligibile, cu accentul fals dintr-unul din statele acelea rusești. Aston se ridică și-l trase pe Mac în picioare.

— Gata, poți să lași teatrul deoparte. Chiar în timp ce rostea asta, avu senzația că ceva nu era în regulă. Ignorându-i protestele, Aston îl pipăi de sus până jos. În buzunarul interior al hainei lungi, maro, găsi trei portofele.

— Nu-mi vine să cred, spuse Aston. Ești hoț de buzunare!

Bărbatul ridică din umeri și făcu o mină confuză, evident neînțelegând sau prefăcându-se că nu înțelege.

Aston clătină din cap, furios pe sine, luă portofelele, apoi se întoarse și o luă înapoi spre The Strand.

— Ce? Nu arestezi la mine? strigă hoțul după el.
— Se pare că azi e ziua ta norocoasă, îi strigă Aston fară să se întoarcă.
— Ce țară aiurită mai e și asta, zise rânjind hoțul.
— Tu ai spus-o, amice, murmură Aston. Cu capul în pământ și obrajii arzându-i de furie și jenă, se îndreptă înapoi spre duba de supraveghere. Cum mama mă-sii putuse să fie atât de prost? Deja își imagina ce reacție urma să aibă Fielding. Probabil n-o să-i spună nimic, căci ar fi fost de prisos. O privire superioară face cât o mie de cuvinte. Se îndoia foarte tare că Fielding avea să-l mai ia vreodată în serios. Nu era o mare pierdere, totuși. De fapt Aston se îndoia că inspectorul îl luase vreodată în serios. Apoi mai era și George. Asta era cu totul altă problemă. Câtă apă la moară o să-i dea incidentul acesta? Nici nu voia să se gândească. Sau, poate va fi drăguță și înțelegătoare. Se mai întâmplă și lucruri ciudate. Aston reflectă la asta o clipă. Nu știa ce era mai rău. Ca George să fie furioasă sau plină de compasiune.

42.

Erau la sediul poliției Paddington Green și-l urmăreau pe Fielding interogându-l pe Christopher – cu toate că Fielding insistase să le explice că el preferă termenul „a chestiona”. Tot un drac, se gândise Aston. Bine, nu foloseau menghine, scaune de tortură și vătraie încinse, dar nu e cazul să despicăm firul în patru. Ei doi erau singuri într-un birou mic și cenușiu, în încăperea alăturată. Înăuntru se aflau două scaune, o masă cu un monitor și două pahare de unică folosință. Sunetul și calitatea imaginii erau excelente. Monitorul avea rezoluție suficient de bună încât să surprindă fiecare detaliu de pe fața lui Cristopher, fiecare linie și fiecare por. Nu ecrane alb-negru, de zece inchi și sunet lo-fi care suna de parcă ar fi fost transmis de pe o planetă îndepărtată. Nu, acesta era echivalentul CCTV al unei plasme de cincizeci de inchi cu Dolby Surround. Și dacă asta nu era suficient, puteai oricând să privești ce se întâmplă prin oglinda mare oarbă.
— Ce crezi? întrebă George. Are să vorbească sau nu?
— De unde dracu’ să știu?
— Nu fi așa, Paul! Am întrebat, n-am dat cu parul. Ce s-a întâmplat?
— Nimic. Aston optă să răspundă în codul preferat al celor care poartă

atât cromozomi X, cât și Y. În traducere liberă: totul merge aiurea, dar probabilitatea de a găsi cuvinte pentru a exprima măcar o idee din ce se întâmplă este nulă, așa că aș prefera, cu tot respectul, dacă ai lăsa-o baltă și m-ai lăsa dracu' în pace.

— Și? Ai făcut o greșeală, spuse ea. Mare brânză. Treci peste asta.

„Ție ți-e ușor să vorbești, gândi el, dar nu tu ai fost aia care a sfârșit prin a arăta ca un găgăuță." Când s-a întors la dubă și a explicat ce se întâmplase, Fielding clătinase din cap și-i aruncase o privire dezaprobatoare care se putea compara cu tot ce și-ar fi putut imagina Mac. Ceilalți polițiști nu spuseseră nimic, dar era ușor să-și dea seama ce gândeau, pentru că, dacă rolurile ar fi fost inversate și el ar fi gândit la fel: „Ce amator!" Penibil era puțin spus!

— Chiar nu e așa mare brânză, spuse George.

— Poate nu pentru tine.

— Haide, Paul, ești prea dur cu tine însuți. Toți mai greșim.

— Dacă spui tu, se răsti el, și regretă imediat. George încerca doar să-l ajute. Aston se întoarse și se uită în monitor, într-o încercare de a încheia conversația. Las-o baltă, bine? adăugă el mai blând.

— Bine, oftă George. Făcu o pauză și apoi adăugă: Deci ce crezi? Are să vorbească sau nu?

Aston studie fața lui Cristopher prin oglinda oarbă în timp ce-și sorbea cafeaua din paharul de plastic care îi fusese adus de un polițist la scurt timp după ce ajunseseră aici. În drum spre ieșire, ofițerul îi aruncase o privire care parcă-i spunea: „Știu cine ești", și asta îl enervase și mai tare pe Aston. Ca parte a armistițiului, Fielding era singurul care trebuia să știe că sunt de la MI6. Bineînțeles, realitatea era că toți cei de la Paddington Green știau cine sunt. Când era vorba de secrete interne, Poliția Metropolitană era la fel de permeabilă la informații ca și MI6.

Fielding și Cristopher erau singuri în încăpere. Cristopher renunțase la reprezentare legală, pe motiv că nu făcuse nimic rău, deci de ce ar avea nevoie de un avocat. Fața arabului era pasivă și nu trăda nicio emoție, cu aceeași expresie neschimbată, de statuie. Uite cineva care fusese implicat în uciderea a mii de oameni, cineva care avea toate șansele să-și petreacă restul vieții în spatele gratiilor și, cu toate acestea, era complet netulburat. Aston se uită în ochii de culoarea cafelei, așteptând să înghețe de la răceala ce se revărsa prin ei din sufletul bărbatului. În mod surprinzător, ochii erau calzi și blânzi, aproape prietenoși. Cristopher era proaspăt ras, avea părul

negru, tuns scurt, ca un bancher. Arăta cu cel puțin zece ani mai tânăr decât vârsta lui oficială. „Fiindcă se îngrijea, și nu datorită operațiilor”, își imagină Aston. Doar Fielding vorbea, abordându-l pe terorist din toate unghiurile posibile. Dar Cristopher nu spunea nimic. Stătea și se uita direct la cameră, cu o figură de om plictisit de moarte.

— Deci, îl întrebă George, ce crezi?

— N-o să vorbească, spuse el.

George sorbi din paharul ei de plastic și rămaseră tăcuți. De partea cealaltă a geamului, Cristopher își păstra secretele pentru el. Fielding îi punea întrebări-capcană despre Albert Hall, dar teroristul nu lăsa să-i scape nimic. Nu arunca priviri furișe spre ușă căutând o cale de scăpare, nu clipea prea des, nu transpira, nimic care să arate că minte sau că e stresat. Nici postura lui nu avea nimic defensiv: nu stătea cu brațele încrucișate sau cu mâinile în buzunar. Și nici nu existau alte semne de agresivitate: nu se apleca înainte în spațiul lui Fielding, nu avea pumnii strânși. Christopher ședea complet relaxat, sprijinit de spătarul de la scaun, picior peste picior, cu mâinile așezate calm pe masă, zâmbind plăcut și fără să spună nimic. Se vedea că la un moment dat în viață fusese instruit să facă față unor astfel de situații. Aston recunoștea semnele din proprie experiență. Și acest fapt în sine era grăitor. De ce ai avea nevoie de instruire, dacă n-ai avea nimic de ascuns? Cristopher se comporta mult prea calm. Chiar și o persoană nevinovată pusă într-o astfel de situație ar fi agitată, simțindu-se probabil puțin vinovată, chiar și fară să aibă un motiv. Era ceva normal. Faptul că se comporta atât de relaxat era dubios. Dacă voiai să se creadă că nu ai nimic de ascuns, atunci trebuia să lași ceva de la tine… șmecheria era să știi cât trebuie să lași.

Pe ecran Fielding spunea:

— Știm cum aveți de gând să procedați. Știm totul despre Mark Parson.

Nimic, nici măcar o mică tresărire pe fața lui Christopher la auzul numelui lui Parson.

— Asta e, nu-i așa? Faceți pe cineva să arate ca Parson ca să duceți bomba pe furiș înăuntru. Până la urmă, securitatea din jurul instrumentiștilor nu va fi sub nicio formă la fel de strictă ca în cazul celorlalți participanți, nu-i așa? Toți fraierii sunt percheziționați înainte de a intra, în buzunare și în genți. Dar nu și instrumentiștii. Adică, cine i-ar putea suspecta, nu? Deci bomba ajunge înăuntru pe ascuns, începe spectacolul, și apoi bum! Carnagiu absolut – sute de morți, mii de morți. Inspectorul cu

capul ca un glonț zâmbi și dădu admirativ din cap. V-ați gândit la toate, nu-i așa?

Tot nimic de la Cristopher. Se uita la Fielding, peste masă, cu o figură impenetrabilă.

Fielding se lăsă în scaun și-și încrucișă brațele; expresia lui sugera că descoperise în sfârșit cheia universului. Când vorbi, avea un ton relaxat, nepăsător:

— Întâmplător, am uitat să menționez, motivul pentru care știm cum merg lucrurile e că-l avem pe Macintosh în încăperea alăturată, și el ne-a spus totul.

Și atunci Aston primi confirmarea de care avea nevoie. Un scurt moment de panică ce dură mai puțin de o milisecundă. Puteai rata momentul, dacă clipeai chiar atunci. Fața lui Cristopher deveni din nou ca de marmură șlefuită, de neclintit, dar Aston înțelese ce era de înțeles.

— Ai prins? întrebă Aston.

— Da, cu siguranță.

— E ca și cum nenorocitul ar fi ridicat mâinile sus și ar fi recunoscut totul. Nu-mi place să recunosc, dar Fielding chiar e bun la asta. E la Albert Hall. La Albert Hall, clar.

43.

Toată după-amiaza au venit unii după alții, stând răbdători la coadă în speranța că vor prinde locurile cele mai bune, cu stegulețe de toate formele și mărimile oriîncotro te uitai. Aceștia erau fanii înrăiți, cei care mai târziu aveau să stea îngrămădiți în spațiul din fața scenei, țipând din toți plămânii și fluturându-și steagurile, făcând cunoscut tuturor ce înseamnă să fii britanic. Aston, care stătea cu George într-o dubă de supraveghere parcată la marginea Grădinilor Kensington, vedea doar sicrie de toate formele și mărimile; mari, din mahon lăcuit pentru adulți, mici și albe pentru copii. Stătuse cu ochii pe ei toată după-amiaza, holbându-se la ecrane până începuseră să-l doară ochii, căutându-l pe Mac. Nicio urmă de el, încă. Nici măcar o adiere. Era haos peste tot: gălăgia pe care o făcea mulțimea afară, polițiști care intrau și ieșeau din dubiță să afle noutăți, transmisii radio huruind în telefoanele colegilor și undeva în mijlocul întregii nebunii, Aston

căuta punctul nemișcat, liniștea care prevestea furtuna. Ceva nu se brodea, ceva nu era în regulă, dar nu putea spune exact ce. În minte i se rostogoleau mii de gânduri, însă doar la unul se întorcea mereu. Trebuia să se concentreze, să blocheze ce nu era relevant și să fie atent la ceea ce conta cu adevărat.

Sala Albert gemea de polițiști sub acoperire; mișunau peste tot. Iar Mac i-ar fi descoperit într-o clipită. Aston insistase asupra unei operațiuni discrete, argumentând că aceasta era singura modalitate de a-l prinde pe Mac. Cuvinte aprinse fuseseră schimbate când încercase să-l facă pe Fielding să înțeleagă, dar detectivul cu cap oval ca un glonț nu se lăsase convins. Dorise o demonstrație de forță și adusese fiecare om disponibil la fața locului; la fel ca și cu polițiștii sub acoperire, exista o armată de poliție în uniformă înăuntrul și în jurul sălii.

Din punctul de vedere al lui Aston, aceasta era o strategie de protecție din toate părțile, o specialitate MI6. Dacă se întâmpla nenorocirea și bomba exploda, nimeni nu avea să se întoarcă spre Fielding să-i spună că nu făcuse tot posibilul ca să o împiedice. „Păi, uite, ar spune el, ce-aș fi putut face mai mult decât atât, în afară de a anula evenimentul, și hai să fim serioși, asta nu era o opțiune.”

George ceruse politicos ca evenimentul să fie anulat, dar răspunsul fusese tot un „nu” răspicat. Aston înțelegea motivul, dar asta nu însemna că era de acord cu el. Una era să anulezi un zbor pentru că exista „o amenințare credibilă”. Câteva sute de oameni erau ușor afectați, iar presa petrecea o zi pe teren, speculând dacă era sau nu vorba de o „amenințare credibilă”. Marea diferență în acest caz era că exista o singură Ultimă Noapte a Concertelor; în fiecare an erau mii și mii de zboruri cu avionul, deci, dacă anulai unul sau două nu era așa mare scofală. De asemenea, Ultima Noapte era și o celebrare a tot ce era britanic, un eveniment unde cinci mii cinci sute de patrioți cu steaguri fluturânde aveau ocazia să strige în gura mare cât de minunată era țara lor. Fielding nu putea anula evenimentul. Avea mâinile legate. Cu câteva luni în urmă, o mână de teroriști care plănuiau să atace Old Trafford fuseseră băgați la pușcărie. Meciul din acea sâmbătă se jucase pentru că, amenințare sau nu, agitația ar fi fost monumentală. Iar aici era la fel. Aston își imagina editorialele: zeci de referiri la eveniment și la spiritul de buldog neîmblânzit. Toate bune și frumoase, dar ce-ar fi dacă, în ciuda faptului că fiecare polițist disponibil din oraș era la Albert Hall, că fiecare persoană care intra era percheziționată

cu mare atenție, că vechea și eleganta clădire fusese verificată de jos până sus de câini dresați să descopere explozibile, că fiecare centimetru pătrat fusese verificat de tehnicieni cu dispozitive Geiger, ce-ar fi dacă, în ciuda tuturor acestor precauții, Mac ar fi reușit cumva să introducă bomba murdară înăuntru?

Nimic nu era bine. Ca să-l prindă pe Mac trebuiau să intre în mintea lui, să descopere ce și cum gândește. În loc de asta, Fielding îl trata pe Mac ca pe un mardeiaș oarecare, care ar intra în Albert Hall cu bomba la subraț. Inspectorul își închipuise probabil că tot ce trebuiau să facă era să-l identifice, și apoi tot ce le rămânea era să-l aresteze, să-i lege la mâini cătușele și să-l ia pe sus. Habar n-aveau de nimic.

— Vreau și eu să știu, spuse George.

— Ce? răspunse Aston.

— Erai tare departe cu gândurile. Iar. Poate ar trebui să ieși la o plimbare. Du-te și mai dezmorțește-te. Rămân eu pe poziții.

— Nu, sunt în regulă. Mă gândeam doar la ceva ce m-a învățat Mac. O numea asociere prin disociere. Indiferent ce naiba înseamnă asta. Ideea de bază e că te detașezi de propria persoană ca să intri în pielea persoanei care te interesează. Zâmbi crispat. Intri în pielea cuiva, te pui în papucii lui.

— Funcționează?

Ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Dar clar nu are cum să strice, nu? Poate ar trebui să încerci și tu. Până la urmă, l-ai cunoscut destul de bine, nu? Ultima propoziție nu sunase la fel de dur în mintea lui, dar în aerul stătut din dubița de supraveghere, țâșnise ca un spiriduș răutăcios. Iartă-mă, George, adăugă repede, încercând să îndrepte răul. A sunat altfel decât intenționasem.

Ea îl concedie cu un „Mă rog” ferm și cu o privire goală, care ar fi putut însemna orice. Rămaseră amândoi tăcuți, studiind monitoarele. Erau camere peste tot, înăuntru și afară, și imaginile erau transmise în cele două dubițe de supraveghere pe care Fielding le obținuse pentru operațiune. Bineînțeles, Poliția Metropolitană avea duba mai nouă, înțesată cu echipament de ultimă oră, în timp ce ei trebuiau că se mulțumească cu asta, veche de zece ani, care mirosea a șosete vechi și dotată cu echipament care cunoscuse și timpuri mai bune.

Fielding îi lăsase aici cu instrucțiuni precise să urmărească ecranele în căutarea lui Mac și să-l contacteze dacă vedeau pe cineva care semăna câtuși de puțin cu el. Asta fusese în urmă cu două ore și de atunci nu-l mai

văzuseră pe inspector. Era cu siguranță pe teren, organizând trupele, stresat la maximum și rugându-se ca Mac să fie lovit de un autobuz sau trăsnit de fulger, orice. Pe post de „babysitter” a lor era un polițist de douăzeci și unu de ani, cu o uniformă îngrijită și cu obraji rozalii, proaspeți, care nu rostise nici două cuvinte. Dacă era din cauza timidității sau a ordinelor primite, asta nu mai știa, și nici nu-i păsa lui Aston. Armistițiul lor fragil era pe punctul de a se rupe. Era clar că sunt ținuți la distanță, iar prezența lor era mai degrabă tolerată decât binevenită. Aici Fielding le permisese o cooperare simbolică, ținându-i la îndemână în caz că veneau cu ceva util.

Poliția făcuse o descoperire majoră. Pe la prânz, Fielding apăruse ținând în mână un plic cafeniu. Înăuntru se aflau fotografii ale unui bărbat care părea să aducă puțin cu Mac, doar că mai tânăr cu douăzeci de ani, păr negru, un alt nas și o altfel de bărbie. Era greu de spus de unde știa Aston că era Mac. Și apoi înțelese. Era din cauza ochilor. Pozele erau generate pe calculator și erau genial executate – îți dădeai seama că nu sunt fotografii adevărate doar dacă te uitai la ele de aproape – toate, mai puțin una singură. Fotografia diferită era a lui Mark Parson. Asemănarea dintre Parson și versiunea mai tânără a lui Mac, făcută pe calculator, era uimitoare. Ar fi putut fi gemeni.

Fielding păruse extrem de mulțumit de sine când le spusese cum obținuse fotografiile, și Aston se ofticase că nu-i venise lui ideea mai întâi. Mac nu se pricepea să creeze măștile sub care se ascundea, deci cu siguranță i le confecționase altcineva. Fielding făcuse investigații și ajunsese la micul atelier de costume din East End, deținut de Joe Fogarty. Defunctul Joe Fogarty, după cum descoperiseră. Cadavrul lui mătăhălos răspândea un miros îngrozitor în apartamentul de deasupra atelierului. Fotografiile fuseseră prinse în rama oglinzii de machiaj, iar amprentele lui Mac erau împrăștiate peste tot.

Spectatorii se adunau rânduri-rânduri înăuntru, un șuvoi unduitor de roșu, alb și albastru, îmbulzindu-se la intrări.

După părerea experților, bomba murdară era mai degrabă o armă de distragere în masă, decât o armă de distrugere în masă, un joc de cuvinte savuros bazat pe speculație și ipoteze. Ascunzându-se în spatele științei și statisticilor, experții erau cu toții de acord că probabilitatea ca să fie afectat cineva de radiații sau să se îmbolnăvească de cancer era neglijabilă atâta timp cât erau decontaminați suficient de repede. Totuși, Aston se îndoia că părerile câtorva experți ar fi putut opri haosul și spaima. Ei spuneau că

mediul înconjurător ar fi avut cel mai mult de suferit. Odată ieșită din „cutie”, chestia asta nu dispărea pur și simplu; particulele radioactive s-ar combina cu oțelul, cărămida și lemnul, și singura modalitate să scapi de ele era să demolezi orice clădire afectată cât de puțin și să îngropi rămășițele în cea mai adâncă groapă care se putea face.

Ceea ce experții omiteau să spună, în mod convenabil, era că nimeni nu declanșase vreodată o bombă murdară până atunci, deci era imposibil să știi care ar fi efectul propriu-zis.

Mai era și faptul că orice bombă detonată în mijlocul mulțimii de la Ultima Noapte ar fi fost devastatoare; mărimea și tipul de bombă nu contau. Învălmășeala de la ieșire ar omorî mai mulți oameni decât explozia. Brutal, dar eficient. Când își închidea ochii, Aston aproape că vizualiza carnagiul. Luminile principale stingându-se, sclipirea roșie a luminii de urgență, trupuri călcate în picioare, apelurile la calm înecate de urletele celor răniți și muribunzi; copii smulși din brațele părinților și striviți de pereți; pensionari aruncați fară milă la pământ; toată lumea condusă de instinctul de supraviețuire, șansa fiind numai a celor mai în formă, mormane de trupuri crescând la ieșiri, munți de carne și de oase ce trebuiau escaladate ca să ajungi la siguranța lumii exterioare; țipete și gemete; scrâșnet de oase; sunetul panicii totale și îngrozitoare și o claustrofobie paralizantă care ar fi întrecut orice trăise el în tunelurile acelea întunecate și înăbușitoare de la Leicester Square.

Spectacolul trebuia să înceapă în mai puțin de o oră. Încă mai era timp să se anuleze evenimentul, să se evacueze sala și să fie pusă toată lumea la adăpost. Totuși, ar fi trebuie să se miște repede. Șansele scădeau cu fiecare clipă care trecea. Trebuia să-l convingă pe Fielding să ia decizia, să-l facă pe idiotul ăsta încăpățânat să înțeleagă că era cea mai bună soluție. Se jucau cu viețile unor oameni adevărați, nevinovați precum aceia care fuseseră uciși în Leicester Square. Dacă urma încă un 18/8, iar el nu făcea nimic să împiedice acest lucru nu și-ar putea-o ierta niciodată.

— Poate că o să ies totuși la o plimbare, îi spuse el lui George.

Ea îi aruncă o privire ciudată, de parcă i-ar fi citit gândurile, dădu să spună ceva, apoi se uită la „babysitter”.

— Dacă găsești cafea pe undeva, aș da orice pentru o cană.

44.

— Fielding, trebuie să vorbim, spuse Aston năvălind în duba de supraveghere principală.

Polițistul care încercase să-l oprească stătea atârnat de brațul lui, iar Aston se scutură ca să scape de el. Spre el se întoarseră o mulțime de ochi suspicioși.

— L-ai identificat pe Macintosh! spuse inspectorul.

— Nu. Încă nu.

— În cazul acesta, ce cauți aici?

— Trebuie să vorbim. Acum.

— Uite, Aston, acum chiar nu e momentul, ripostă Fielding. În caz că n-ai observat, aici ne aflăm în mijlocul unui posibil eveniment terorist major, spuse Fielding.

— Am informații noi, minți Aston.

— Doamne, Aston, chiar nu am timp de toată secretomania asta idioată!

— Fă-ți timp, rezistă Aston, uitându-se în jos la inspector.

Preț de o clipă, păru că Fielding are de gând să-l contrazică. Apoi își scoase căștile, le trânti pe birou și se ridică.

— Două minute, bine? Niciunul în plus.

Aston se dădu la o parte să-l lase pe detectiv să treacă, apoi îl urmă afară din dubă. Găsiră un colț retras, departe de mulțime.

— OK, Aston, sper că merită.

— Trebuie să anulați concertul.

— Glumești, nu-i așa?

Dădu să plece.

— Nu! Așteaptă!

— Am chestii mai importante de făcut decât să-ți ascult tâmpeniile.

Aston îl apucă de umăr pe inspector, îl întoarse cu fața la el.

— Uite ce e, Fielding. Tot ce-ți cer e să mă asculți. Ai spus două minute. După calculele mele, mi-a mai rămas măcar un minut. Ascultă-mă doar, OK?

— Ia mâna de pe mine! Fielding se scutură din strânsoarea lui Aston, cu sângele urcându-i-se în obraji. Am trecut prin asta deja de o mie de ori. Concertul merge înainte.

— Dacă se întâmplă, mii de oameni o să moară.

— Nu, asta n-o să se întâmple. Nimeni nu are cum să strecoare o bombă în sala aia. Sub nicio formă!

— Nu ai cum să garantezi sută la sută. Ai ceva experiență în poliție ca să știi asta. Chiar dacă există doar o șansă minusculă ca Mac să ducă o bombă înăuntru, ești dispus să-ți asumi acest risc? Nu uita că avem de-a face cu vieți omenești aici.

— Și tu crezi că eu nu sunt conștient de asta?

— Atunci, anulează naibii concertul!

Aston se străduia din răsputeri să nu țipe. Nu era simplu. Ar fi vrut să îl apuce bine pe inspector și să-l scuture până-i intră mințile în cap.

— Nu pot.

Fielding vorbise atât de încet, încât Aston nu era sigur dacă auzise bine. Cercetă chipul inspectorului. Părea mai bătrân; i se citea și o urmă de nesiguranță pe figură.

— Nu poți sau nu vrei? întrebă Aston încet.

Oftă lung.

— Asta rămâne între noi doi, da? Nu merge mai departe.

— Bine, aprobă Aston.

— Tu crezi că n-aș anula totul dacă aș putea? Ăsta e un coșmar înfiorător, pe cale să devină realitate. Poate Macintosh e pe aici prin zonă cu o bombă, sau poate că nu. Dar noi trebuie să presupunem că e. Și după cum ai spus și tu, există o posibilitate să o introducă în sală. O posibilitate infimă, dar, fără îndoială, ea există. Inspectorul se uită înspre mulțimile care încă așteptau să intre. Toți oamenii ăștia… Îți dau dreptate, Aston, singura modalitate de a le asigura siguranța e să-i trimiți pe toți acasă.

— Și atunci, de ce nu o faci?

— Politică. Aici nu e decizia mea.

— Atunci, a cui?

— A prim-ministrului. Doar că merge chiar și mai sus de atât.

— Mai sus decât prim-ministrul?

— Gândește-te puțin. Cine dictează politica noastră antitero la ora actuală?

— America.

— Te-ai prins din prima, spuse Fielding. Și politica generală e că nu cedăm sub nicio formă în fața terorismului. Dacă anulăm, atunci teroriștii câștigă un punct, și nu putem permite să se întâmple așa ceva.

— Chiar de-ar fi să moară oameni nevinovați?

— Ei bine, de-aia suntem aici, nu-i așa? Să ne asigurăm că acest lucru nu se întâmplă.

— Punctul acesta de vedere e complet greșit.

— Aici nu te pot contrazice. Mie personal mi-ar fi mult mai simplu dacă am anula totul. Fielding zâmbi silit. Știi cine e țapul ispășitor dacă merge prost chestia asta?

— Tu?

— Păi, doar n-o să fie prim-ministrul, nu? Fielding clătină din cap. Situația asta e mai mult decât nasoală. Tot ce putem face e să speram că avem noroc.

Aston îl urmări în timp ce se întorcea înapoi la dubă, cu umerii lăsați. Se opri la capătul scărilor o clipă, se îndreptă de spate și intră înăuntru stăpân pe sine.

— Cum a fost? întrebă George când Aston reveni și se așeză pe scaunul de lângă ea.

— Îmi pare rău, n-am găsit nicio cafea.

— Știi că nu la asta mă refer.

— Ce crezi? Aston era conștient că urechile tânărului polițist erau ciulite, atent, fară îndoială, la orice informații care i-ar fi fost utile lui Fielding. Șeful cel mare îi dăduse această sarcină; dacă făcea o impresie bună, asta l-ar ajuta în carieră. Și Aston fusese odată la fel de ambițios… acum i se părea că trecuse mult de atunci.

— Aa, chiar așa de bine? spuse George. Cel puțin ai încercat.

— Și la ce naiba folosește?

— Și ce a spus?

— A spus că urmează la rândul lui alte ordine de sus.

— Ale cui ordine? Credeam că el e șeful.

Aston se uită la tânărul polițist până acesta își întoarse capul și se prefăcu a fi ocupat.

— Prim-ministrul, mimă Aston.

— Aaa, făcu George.

— Am o presimțire proastă în legătură cu povestea asta.

— Nu ești singurul.

Se uitară în liniște la ecrane o vreme, căutându-l pe Mac, apoi George spuse:

— Așteptarea asta mă omoară.

— Și pe mine. Am urât dintotdeauna să aștept. De când eram copil.

— Da, da, se vede, spuse George. Pun pariu că îți căutai cadourile de Crăciun înainte să le primești.

— Da, și le și găseam!

— Ți-ai luat din nou mina aia meditativă. Îmi spui și mie ce-ți trece prin cap?

— E chiar așa de vizibil?

— Numai când știi unde să cauți.

Aston zâmbi.

— Unul dintre primele lucruri pe care mi le-a împărtășit Mac a fost să învăț răbdarea. Când e vorba de așteptat, călugării budiști ar putea învăța vreo două lucruri de la Mac.

— Unde vrei să ajungi cu asta?

— Nu sunt sigur.

Și acesta era adevărul. Acel „ceva” care nu-i dăduse pace toată după-amiaza nu voia să dispară, dar încă nu putea spune cu exactitate despre ce era vorba. Încercă o abordare dintr-un alt unghi.

— Oare nu cumva ne concentrăm prea mult pe „acum”? spuse el.

— Și ce vrei să spui cu asta?

— OK, spuse Aston. Să ne întoarcem la Leicester Square. A fost o țintă la întâmplare. Fără niciun avertisment. Un mare bum… și gata treaba. Acum uite ce avem aici. Locul ăsta geme de poliție.

— Crezi că o să apară?

— Bineînțeles că o să apară.

— Dar Mac nu are cum să ajungă aici. Locul e bine păzit.

— Da, atât de bine păzit, că cinci mii de oameni tocmai au intrat înăuntru.

— Dar nu transportă bombe.

— Și cine spune că Mac aduce bomba personal? Asta presupunem noi, dar nu asta a făcut la Leicester Square. Amintește-ți că a folosit un sinucigaș cu bombă în cazul acela.

— Fielding s-a asigurat, spuse George. Oricine aduce cât de departe a oriental va fi verificat cu mare atenție. Mac nu are nicio șansă să introducă vreo bombă înăuntru. E imposibil.

— Imposibil e doar o scuză pentru incompetență, spuse Aston. Gândește-te că la fel au spus și despre *Titanic*.

O altă privire spre pozele lui Mac/Parson generate pe calculator. Aston o apucă pe cea mai apropiată și o studie îndeaproape. Firește, se putea foarte

bine ca Mac să nu folosească figura din poze. Poate că era un hering roșu, poate că lăsase pozele acolo știind că vor fi găsite și avea altceva în minte, oricare ar fi fost acel lucru. Sau poate că planul lui era într-adevăr să-i fure identitatea lui Mark Parson. La ordinele lui Fielding, detaliile morții lui Parson fuseseră ținute secrete. Inspectorul încă mai spera că Mac va apărea în culise deghizat ca Mark Parson. Dacă se întâmpla așa, era așteptat de o mână bună de polițiști ca să-l aresteze.

Și dacă, nu cumva, ambele planuri erau reale? Planul A și planul B. Dacă Mac se afla prin zonă și ținea situația sub observație, așteptând până în ultima secundă înainte de a se decide pe care să-l aplice?

Și dacă, nu cumva, mai exista și un plan C…?

Îl apucă durerea de cap încercând să-l înțeleagă pe Mac. Se uită tăcut la oamenii de pe ecran. Sala se umplea și Aston simțea cum le crește exaltarea. Oamenii aceștia așteptau noaptea vieții lor. Aston spera că așteptările lor nu le vor fi înșelate. Privea ecranul în timp ce mii de gânduri îi alergau prin minte, dorindu-și în zadar să aibă mintea limpede, și continuând să se întoarcă la acel gând răzleț care nu-i dădea pace, cu o încăpățânare nebătută, ideea că îi scăpa din vedere ceva evident.

Nu arma e importantă, ci felul în care o folosești.

Pe urmele primului gând se repezi altul, care-i șoptea cu o voce îndepărtată. Vocea lui Mac. Venea din neant și era suficient să-i facă pielea ca de găină de sus până jos.

Nu face presupuneri. Pentru că atunci când faci presupuneri faci un prost din mine și din tine.

45.

Victor Cope traversează Podul Vauxhall cu pași mari și sigur pe sine, confortabil în pielea și în papucii săi. În față, clădirea MI6 se înalță pe malul râului la fel de impunătoare ca un coșmar orwellian. Poliția Gândirii[11] s-ar simți ca acasă aici, în siguranță în spatele geamurilor antibombă și al pereților groși, inventând metode crude și neortodoxe de a-i ține pe proletari la respect. Costul oficial al clădirii era optzeci și cinci de milioane de lire. Dar prietenul nostru Victor știe mai bine. Oricine a lucrat pentru MI6 atât cât a lucrat Vic știe că ea a costat de trei ori mai mult. Prețul final era mult

mai aproape de limita de două sute cincizeci de milioane de lire sterline. Un sfert de miliard cheltuiți pe cărămidă și beton, sticlă și oțel. Să nu uităm și de marmură și de celelalte mici detalii gândite pentru a face clădirea mai prietenoasă. Mici detalii care scoteau în evidență cât de dezgustătoare era văgăuna asta de rahat. La ce dracu' le trebuia spionilor teren de squash? În trecut, spionii nu aveau nevoie de niciun rahat de teren de squash. Pe vremea lui, operau în Century House, clădire de birouri cu douăzeci de etaje, anonimă și murdară, în cartierul Lambeth, unde ferestrele-oglindă reflectau fețele trecătorilor curioși, protejând secretele dinăuntru. După umila părere a lui Vic, aceea era într-adevăr un cămin potrivit pentru spioni.

Vic înaintează drept spre cea mai apropiată capsulă, trece cardul de securitate prin fantă, introduce PIN-ul din patru cifre: 6-5-1-3. Nici nu se gândește că aparatul l-ar putea respinge. Până la urmă, computerele știu cu exactitate cine e el. Victor Cope, în vârstă de treizeci și opt de ani, un funcționar inferior care lucrează pentru Direcția Orientul îndepărtat. Nu e nimic neobișnuit nici în faptul că se află aici sâmbătă noaptea. MI6 nu e o un serviciu cu program fix.

Se aprinde o lumină verde, ușa de deschide cu un zgomot șuierat și se închide în urma lui cu o absorbție de vid. Un prag de presiune din podea confirmă că el este Vic, cel care lucrează acolo. Ușa din față se deschide și, gata, a intrat.

Totul e atât de familiar, atât de modern, de secol douăzeci și unu. Senzația de hotel din zona de recepție, lumina blândă ce se revarsă de sus, pardoselile de marmură, pereții faianțați și cerul plin de vânătăi, vizibil prin luminatoarele înalte. Firește că Vic a mai văzut toate acestea înainte și nu le dă prea mare atenție.

Se îndreaptă spre cele două coloane masive din apropiere, apăsă un buton și așteaptă ascensorul expres. Un șuierat fin, ușa se deschide și Victor pășește înăuntru. Apasă alt buton și privește în jur nonșalant, în timp ce ascensorul începe să coboare. Oricine ar urmări camerele de luat vederi și-ar putea da seama că e de-al casei. Totul se rezumă la felul în care te miști, cum te porți, cum gândești. Cât timp te comporți de parcă ești de acolo, toată lumea te va lăsa în pace. Iar lucrul acesta e la fel de adevărat în MI6, ca și oriunde în altă parte.

Patru etaje în jos, apoi ascensorul se oprește cu o bufnitură ușoară. Ușa se deschide și Vic își face drum prin labirintul de coridoare identice. Nu ezită la niciuna dintre intersecții; știe exact încotro se îndreaptă. Ușa se

deschide când încă mai are jumătate de metru până acolo. Vic pășește în beznă fară să își încetinească pașii.

— Și cu ce te pot ajuta în această plăcută seară, domnule Cope? Mole se rotește în scaunul cu rotile și zâmbește din spatele unui nor de fum de țigară. Fața îi e iluminată de monitoare, și o mie de stele îi brăzdau lentilele groase ca fundul de borcan, de la screensaverele reflectate în ele.

46.

— OK, strigă George ca să acopere zgomotul sirenei, explică-mi încă o dată. Pentru ce, mai exact, am furat noi o mașină de poliție?

— Știi tu o metodă mai bună să traversăm Londra?

Aston smuci tare de volan să iasă de pe Vauxhall Vectra la stânga și viră până pe partea cealaltă a drumului, călcând accelerația ca să depășească un taxi negru și evitând la mustață un scuter ce venea din direcția opusă. Lumina albastră intermitentă se reflecta în vitrinele magazinelor pe lângă care zburau.

— OK. George lăsă cuvântul să iasă cu un oftat. Dar asta nu explică de ce l-ai lovit pe polițistul ăla mic și drăguț din duba de supraveghere.

— Aveam nevoie de uniforma lui, zise Aston simplu. Crezi că dau cheile de la mașinuțele astea, așa, oricărui nea' Gheorghe?

Un at „OK" indulgent – apoi George spuse:

— Dă-mi voie să mă asigur că am înțeles, Paul. Până acum ai agresat un polițist și ai furat o mașină de poliție. Și putem adăuga și conducere imprudentă pe listă, nu-i așa? Corect?

— Pe scurt și detaliat cam asta e ideea. Și nu uita, ești complice.

— Crede-mă, sunt foarte conștientă de asta.

Aston mai execută o mișcare care nu se regăsea în codul rutier. Aceasta presupunea o frână de mână ca să ia un viraj. Apăsă accelerația până la capăt și acul trecu de optzeci la oră, lăsând în ceață magazine și clădiri. Cu coada ochiului o zări pe George fixându-și centura de siguranță.

— Stai liniștită, Mac m-a pus să fac un curs de șofat pentru avansați. L-am luat cu brio. Se întoarse spre ea, iar ea scoase un țipăt ascuțit, rostind trei cuvinte într-unul singur:

— *Ochiipeșosea*!

— George, de ce a reușit Mac să fie mereu cu un pas înaintea noastră? Gândește-te puțin! Până acum n-am făcut decât să ne dăm cu presupusul. Mole află toate chestiile alea cu bomba murdară din laptopul lui Mac, deci noi presupunem că asta are de gând să folosească. Cadavrul lui Parson e găsit în Barnet și noi presupunem că ținta lui e Seara Concertelor. Până la urmă, se potrivește la fix, nu-i așa? O țintă importantă, sute de morți și de

răniți.

— Un pic prea la fix, aprobă George.

— Și totul construit pe supoziții. Care sunt datele reale?

— Păi, Mac ne-a spus că plănuiește ceva mai răsunător decât 18/8. Acesta e un fapt.

— Nu, acesta nu e un fapt, e doar o altă supoziție. *Presupunem* că spune adevărul. Haide, George, asta e o supoziție a naibii de mare. Poate plănuiește să plece din țară, și tot restul e o diversiune.

— Ah, replică George, dar asta e doar o altă supoziție.

Aston răsuci capul spre ea.

— Acum te-ai prins.

— *Ochiipeșosea*! țipă George din nou. Trase adânc aer în piept, apoi: Deci, avem totuși ceva solid de la care să pornim? Ceva, cât de mic?

— Da, spuse Aston. Laptopul.

— Da, am aflat destule chestii utile de pe el, recunoscu George… Oh, băga-mi-aș! Mac a vrut ca noi să găsim laptopul, nu-i așa?

— De fapt, a vrut să ne conducă într-o anumită direcție, iar noi, nu numai că am luat-o pe unde a vrut el, ci am mai și alergat în salturi într-acolo. Ne-a dus de nas din punctul zero. Făcu o pauză ca să vireze la stânga, schimbând viteza cu o mână și cu cealaltă învârtind ușor de volan. OK, George, care e cea mai mare supoziție pe care am făcut-o noi în cazul acesta?

— Habar n-am – dar am o presimțire că ai să-mi spui tu.

Așadar, îi spuse, și din felul în care ochii ei căprui se măreau din ce în ce mai tare, își dădu seama că era pe drumul cel bun. În mintea lui, ideea păruse nebunească. Rostită cu voce tare, prinzând suflu și viață, suna atât de evident încât nu putea înțelege cum de-i scăpase până atunci. Fotografiile generate pe calculator îi arătaseră soluția în cele din urmă. Ce-l enerva cel mai tare era că se holbase la pozele acelea toată după-amiaza și nu făcuse legătura.

— Atunci, ce mai aștepți? spuse George când Aston termină. Apasă naibii accelerația aia odată!

47.

— E vreo problemă? întreb eu simțindu-mă mai în largul meu.

— Bineînțeles că nu au fost deloc probleme. Altfel, aș mai sta eu aici liniștit?

Trebuie să-i dau dreptate hackerului.

— Iar domnul Cope ți-a făcut treaba bine? întreabă el.

— Perfect, îi spun.

Vic a fost creat de Mole. Complet real pentru computerele MI6, dar la fel de nesubstanțial ca o fantomă în toate celelalte privințe.

— Deci, unde e?

Un semn din cap spre biroul central din încăpere, pe care era așezată geanta de laptop strălucind în lumina celor trei monitoare. Mă îndrept spre ea și desfac cu grijă curelele. Ușor, scot bomba din geantă și o așez pe birou.

— Nu-mi vine să cred cât a fost de ușor să o aduc înăuntru. Când ești într-un scaun cu rotile, nu mai vede nimeni nimic, în afară de scaun, știi?

Știu prea bine, dar mă interesează prea puțin.

Hackerul trage un fum din țigareta lui puturoasă.

— Cei de la securitate nici nu se mai deranjează să mă verifice când declanșez detectorul de metal. Asta vreau să spun. La început veneau imediat ce încercam să trec de ușile de la intrare, fluturându-și baghetele lor magice de jur împrejur, dar în curând s-au săturat de asta. E doar un infirm prost, ce rost mai are? Ascultă-mă pe mine, aș putea veni aici cu destule arme și grenade cât să pornesc un război și ei m-ar lăsa să trec. „Bună seara, și putem să vă dăm o mână de ajutor cu această bazooka?” Tușește horcăit și plin de flegmă, mai trage un fum șuierat. Iar în ceea ce privește scannerele de izotop radioactiv și filtrele olfactive și tot restul de tâmpenii high-tech, mai scutește-mă, tată! Ai idee cât de multă încredere au oamenii în computere în zilele noastre?

Hackerul nu așteaptă un răspuns. E în formă, turuie o grămadă de tâmpenii, iar eu nu ascult nimic din ce spune. Mimează cum că ar aprinde un bec, și îi cade scrum pe jos din țigara atârnată între degetele pătate de nicotină.

— Detectorul se aprinde, detectorul se stinge, chicotește el, mimând în timp ce rostește cuvintele. Se aprinde, se stinge, se aprinde, se stinge. Rahat! Nu, cât de fain e că totul e controlat de computere în zilele noastre?

— Da, aprob eu, simțind că e cazul să am și eu o contribuție la conversația noastră. Cât timp hackerul și-a ținut discursul, eu m-am uitat

țintă la bombă, complet hipnotizat. Pe ecrane sar tot felul de mingi, pictându-l în culori luminoase și calde. E mai mică decât îmi aminteam. O festă a memoriei. Culorile o fac să arate ca o jucărie de copil – o festă a luminii. Cilindrul de Stronțiu 90, de mărimea unei lanterne, e înconjurat de un strat gros de plumb. De jur împrejur, patru cărămizi de C4, de calitate superioară, pentru armată. În niciun caz porcăria aia de mâna a doua pe care o poți cumpăra de oriunde la negru. Nicolai are grijă de fiecare dată să primesc tot ce e mai bun. Declanșatorul e simplu, luat de la un video player standard, pe care-l poți cumpăra de la orice magazin din centru. Bineînțeles că hackerul a vrut să folosească un computer, dar cui îi pasă că un computer poate calcula totul la nanosecundă? Acuratețea la minut e suficientă. Atâta timp cât face bum, altceva nu mă interesează. Bomba asta e cât se poate de simplă. C4 explodează, distrugând carcasa de plumb, și toată bunătatea aia se revarsă afară. Aerul condiționat o prinde, și până să apuci să-ți dai seama, radiația se întinde de la subsol până la apartamentul de lux de sus. Chiar și dacă o curăță imediat, tot va fi prea târziu. Hai să recunoaștem, chiar dacă ar zice ei că totul e în regulă, că riscul e zero, ai mai vrea să lucrezi aici? Când e vorba de radiații, atitudinea noastră e de-a dreptul medievală. N-o vedem, n-o putem atinge, n-o înțelegem. Radiație înseamnă cancer, înseamnă moarte.

— Să înțeleg că e aranjat cu banii? spune Mole, când, în sfârșit își stinge țigara puturoasă.

— Ah, fac eu. E o mică problemă aici, din păcate.

— Problemă? se miră el, cu sprâncenele mari, ca niște omizi, ondulându-i-se neplăcut deasupra ochelarilor groși ca fundul de borcan. Tre' să-ți spun, Mac, mie nu-mi plac problemele. Așa cum văd eu lucrurile, eu mi-am făcut treaba și aștept să fiu plătit.

— Și vei fi, îl liniștesc eu.

— Am nevoie de banii ăștia, Mac.

— Liniștește-te. O să primești tot ceea ce ți se cuvine.

— Singura cale să ies din groapa asta de rahat e să-mi cumpăr scăparea. Știi asta. Ăsta e motivul pentru care am fost de acord să te ajut. O față nouă și un pașaport costă bani, știi și tu.

Hackerul se întinde după cutia lui de tutun. Îi arunc o privire sfredelitoare, iar el închide capacul la loc și așază cutia înapoi pe birou. Mă întorc cu spatele și vâr mâna în buzunar. Plasticul e rece. Fin pe o parte și zimțat pe cealaltă. O scot încet. Nici asta n-a fost greu de strecurat înăuntru.

Detectoarele de metal n-au văzut-o. Nici măcar un singur clic de la scanerele izotope radioactive.

Mole se uită la monitoarele care delimitează o latură a încăperii, pierdut în spațiu, cu pete de lumină brăzdându-i lentilele groase. Mă duc lângă el, îmi așez prietenește mâna pe umărul lui. „Liniștește-te, totul se va rezolva cu bine”, spune privirea mea. Aștept să se relaxeze, monitorizându-i starea după încordarea mușchilor de pe spate, prin tricoul lui murdar cu Aerosmith. Mă mișc cu repeziciune, înfășurându-i în jurul gâtului cealaltă mână. Se aude un clic atunci când piedica de la cablu se strânge. Smucesc cu putere, și se mai aud vreo câteva clicuri, răsucesc scaunul cu rotile în mijlocul încăperii, unde nu poate strica nimic.

Preț de o secundă e prins ca într-o animație suspendată, cu expresia uimită care reflectă faptul că i-a trebuit ceva timp creierului său să se adapteze la evenimentele prezente. Și apoi începe să se zvârcolească, un personaj epileptic de desen animat, cu brațele mișcându-i-se în toate părțile, cu degete puternice de pianist luptându-se să desfacă cablul de la gât. E straniu să vezi că picioarele îi stau complet nemișcate. Scaunul se răstoarnă pe stânga, aruncându-l pe hacker pe jos. Zbătându-se ca un pește pe uscat, unghiile degetelor lui disperate sapă în pielea fină de la gât, zgâriind și trăgând, lăsând dâre însângerate. Buzele i se învinețesc, pătate ici-colo cu sângele țâșnit când și-a mușcat limba. Ochii, deja măriți de lentilele groase, se fac tot mai mari, de parcă s-ar decomprima prea repede. Încetul cu încetul, sforțările lui slăbesc. Văd cum îl conștientizează ceea ce i se întâmplă. Ăsta nu e un joc video, unde tot ce trebuie să faci e să apeși butonul „Undo”, și s-o iei de la capăt. Nu, acesta este „Game Over” de-adevăratelea. Un spasm al brațului, apoi al piciorului, și s-a sfârșit. Acum Mole stă întins pe o parte, complet nemișcat. Ochi mari, de pește mort, ațintiți în gol.

Caut prin sertare și am noroc a treia oară. Unelte de toate formele și mărimile. Mole a fost dintotdeauna îndemânatic, la fel de priceput atât cu hardware-ul cât și cu software-ul. MI6 avea o reținere să-și trimită calculatoarele la reparat în afară, de teamă că vreun inginer fară scrupule ar putea să dea din întâmplare peste ceva nepotrivit pe care să-l vândă apoi dușmanului. Pun șurubelnița în spate, la brâu. Simt mânerul rece pe piele. Sunt distras de sunetul unei uși care se deschide. Trag adânc aer în piept ca să mă adun, scutur din umeri ca să alung tensiunea. De mult aștept momentul acesta.

48.

— OK, Aston. Am ajuns aici cât am putut de repede. Ce-ai aflat? Vocea de fost student la Eton care străpunge întunericul e tăioasă și autoritară, o voce obișnuită să fie ascultată. Și putem aprinde și niște lumini aici, te rog?

O mișcare de mouse și un clic, și încăperea se umple de o lumină orbitoare de scenă de teatru. Alt clic și ușa se blochează. Kinclave mă privește, apoi se uită la hackerul mort, și din nou la mine.

— Cine ești? spune el. Ce naiba se petrece?

Se îndreaptă spre telefon.

— Nu!

Asta îl face să se oprească. Se uită din nou la mine, de data asta mai de aproape. Când vorbește pare calm, fără nicio urmă de tensiune în voce. E stăpân pe sine, foarte încrezător în propriile forțe, la comandă. Trebuie să recunosc. Dintotdeauna a fost abil.

— Mac, spune el, cu cel mai frumos zâmbet amical. Te pricepi de minune să-ți alegi momentele, așa-i? Ai idee ce seară am? Aș prefera să fiu undeva în oraș la masă sau la teatru. În loc de asta, lumea pare să o fi luat razna.

În timp ce vorbește, ochii cercetează totul în jur, iar mintea îi aleargă cu milioane de kilometri la oră.

— Poți oricând să dai o fugă la Albert Hall, îi sugerez eu. Sunt sigur că pot să mai găsească un loc și pentru tine. O seară de bătăi patriotice de inimă – te-ai distra de minune.

Ochii i se opresc pe bombă.

— Albert Hall n-a fost niciodată ținta ta, nu-i așa?

— Nu, aprob eu.

— Putem discuta despre asta, spune el, și în vocea lui detectez primul semn de nesiguranță.

— Discuțiile sunt utile, zic eu. Despre ce vrei să discutăm?

— Nu trebuie să faci asta, Mac.

— Să nu fac ce?

— Iisuse Hristoase, Mac!

Kinclave se neliniștește, și broboane de sudoare i se adună pe față. Totul merge conform scenariului. Am purtat această conversație în minte de mai multe ori decât îmi pot aduce aminte.

— Pari puțin încordat, observ eu.
— Ce dracu' înseamnă asta, Mac?
Fac o pauză scurtă să mă bucur de moment.
— De unde să încep? meditez eu. Păi, ce-ar fi să începem cu faptul că mi-ai tras-o sublim și absolut!
Încerc să-mi păstrez tonul vocii, dar nu e ușor. În toți anii ăștia mi-am ținut furia sub control, iar acum abia așteaptă să scape și să distrugă.
— Ce tot bâigui acolo, Mac?
— Nu face pe nevinovatul, Grant. Știi foarte bine despre ce vorbesc.
— Mi-e teamă că nu știu. Va trebui să mă luminezi tu.
E o sugestie bună. După trei pași, sunt în fața lui. Anii de stat în birou l-au înmuiat și i-au slăbit reflexele. Reacționează cu întârziere când îl apuc cu mâinile de reverele hainei de la costum, și îl lovesc cu fruntea în față. Sângele îi țâșnește din nasul spart în timp ce se prăbușește la pământ. Primul șut îl face să se încovrige, al doilea îi rupe o coastă sau două.
Îl răsucesc pe spate, aștept să-și recapete suflul. Asta nu făcea parte din scenariu, dar cui îi pasă? M-am simțit bine. Iar improvizația e marca oricărui rol măreț.
— Te simți suficient de luminat? Mă prefac că îi mai trag un șut și e o plăcere să-l văd cum se ferește. Pe pantalonii lui de la costumul Savile Row a apărut o pată umedă, mai închisă la culoare, și se simte o urmă de amoniac în aer.
— Nu înțeleg.
Are vocea slabă și patetică, iar cuvintele sunt înăbușite din cauza nasului spart; se aude un șuierat distinct când respiră. Cu iluzia măreției spulberată, chiar e un nimeni.
— O să înțelegi, îl asigur eu.
— Ce ți-am făcut eu ție?
— Chiar nu știi?
— Nu. Credeam că suntem prieteni.
— Prieteni! În breasla asta? Să fim serioși! Mă las în jos, mai aproape de el. Eu trebuia să fiu Șeful, îi șoptesc.
În ciuda rănilor, reușește să scoată un râset slab, același râset pe care l-ar scoate un pacient în stadiu terminal când își dă seama cât de lipsită de sens e viața de fapt și cum totul e o imensă glumă proastă. Râsetul său declanșează ceva în mine. Înainte să-mi dau seama, l-am apucat de sacou și îi izbesc fața slugarnică, deformându-i trăsăturile până la punctul în care

chiar și propria mamă l-ar privi cu oroare. Cumva, reușesc să mă stăpânesc ca să nu-l omor. Trebuie să trăiască încă puțin. Kinclave se răsucește pe o parte și tușește, o tuse umedă și emfizemică. Scuipă un dinte afară și se uită la mine cu ceva ce seamănă a milă. Aproape că e destul să izbucnesc din nou.

— Eu trebuia să fiu Șeful, îi repet.

— Asta nu avea cum să se întâmple, spune el, făcând un efort să articuleze cuvintele. Ai fost dintotdeauna prea de școală veche. Se prea poate ca toate chestiile alea de capă și spadă să fi funcționat în Războiul Rece, dar lumea s-a schimbat.

— Aveam idei. Aveam de gând să duc MI6 în mileniul următor, îi zic, și mă urăsc pentru asta.

Kinclave m-a prins în defensivă, iar asta *cu siguranță* nu făcea parte din scenariu.

— Mac, tu ai fost un excelent ofițer de teren, unul dintre cei mai buni. Dar hai să recunoaștem, pur și simplu nu aveai ce trebuia. Nu erai din clasa potrivită.

Și la asta se reducea totul. Nu aveam cravata de la școala potrivită, care să-mi coloreze garderoba.

— Nu e vina ta, spunea Kinclave, rostind cuvintele cu mai multă milă decât pot înghiți.

Încă nu s-a prins, încă nu înțelege. Rănit, bătut și însângerat, labagiul egocentrist încă se crede stăpân pe situație.

Scot șurubelnița din spatele pantalonilor și, în ciuda furiei care mă orbește, ținta mea e exactă. Ochii i se bulbucă și scoate un țipăt înecat. Înfig șurubelnița mai adânc, o răsucesc. Nu e departe de moarte – mai are vreo douăzeci de minute, presupun.

— Secrete, spun. Toți avem secretele noastre. Chiar și tu.

Preț de o secundă, frica de pe figură e înlocuită de înțelegere. Și apoi frica revine.

— Credeai că pe acesta ai reușit să-l ții ascuns, așa-i? Sunt deasupra lui, aproape, atât de aproape că îi simt strălucirea metalică a sângelui. Nu răspunde, pentru că nu e nimic de spus. Îmi dau seama după expresia din ochii lui că știe exact despre ce vorbesc. Câteodată, îi zic, viața ne pune exact în locul potrivit, la momentul potrivit. Eu am fost cel care a primit telefonul de la Whitehall. „Ne pare foarte rău că trebuie să te deranjăm, bătrâne, dar a venit o fătucă frumușică aici cerând să vorbească cu Jeff

Salter. Nu e angajatul nostru, așa că ne întrebam dacă nu cumva e de-al vostru.” I-am spus că o să verific și am verificat. Știi, Grant, a fost destul de crud din partea ta, s-o lași așa în beznă. Dar pot să înțeleg de ce ai făcut-o. Dacă rolurile ar fi fost inversate, aș fi făcut la fel. Până la urmă, n-ar fi arătat bine pe vechiul CV, nu-i așa? N-ai fi ajuns niciodată Șef cu așa ceva atârnat de gât. Mai bine să bagi totul sub preș și să te prefaci că nu s-a întâmplat niciodată, ai?

Un braț slăbit și însângerat se întinde să mă prindă de încheietura mâinii.

— Te rog, nu-i face rău.

— Din nefericire, asta e o promisiune pe care n-o pot face, Grant.

Scutur mâna să mă eliberez și îmi întorc atenția spre bombă; fixez ceasul pentru șapte treizeci. Ora la care începe concertul. N-au decât să se spele pe cap cu el. Pun pariu că la Albert Hall e haos total.

Mă uit la ceas, apoi micșorez luminile.

49.

— Deci, ce pune la cale Mac? George scoase un sunet gutural frustrat, ceva primar, care avea prea multe consoane. Simt că-mi plesnește capul, Paul!

— Nu mă întreba, spuse Aston. Ar fi trebuit să îmi dau seama ce făcea Mole. Trebuia să văd de la o poștă.

— Da, așa ar fi trebuit, aprobă George.

— Hei, aici ar fi cazul să mă susții… Să-mi spui că n-a fost vina mea… și toate prostiile alea.

— Am spus doar ce cred.

Se năpustiră prin ușile din față, cu legitimațiile pregătite, și se îndreptară spre capsule diferite. Ambii aruncară un val de înjurături colorate în timp ce computerul îi verifica, o sarcină ce dură o veșnicie. Scuipați în partea cealaltă, goniră în salturi prin zona vastă de recepție, spre ascensoarele expres. Chiar și sâmbătă seara erau destui oameni ce se învârteau de colo-colo. Aston îi examină scurt pe toți, în timp ce trecea pe lângă ei, căutându-l pe Mac și știind că șansele erau mici. Mac nu avea cum să fie acolo, în niciun caz. Rămas fără suflare și cu inima ieșindu-i din piept, apăsă nerăbdător butoanele ambelor lifturi.

— Hai odată, hai, hai, hai… murmură el.

George îi opri mâna nerăbdătoare.

— Asta n-o să le facă să ajungă mai repede.

Secundele se scurgeau unele după altele, și parcă trecu o viață până să ajungă liftul. Ușile se deschiseră, iar ei pășiră înăuntru. Aston trimise ascensorul prăvălindu-se în adâncuri, și-și simți stomacul suspendat în aer când se opri. Și apoi, alergau din nou, cu mâinile și picioarele obosite, după ritmul stabilit de George. Ajunseră la biroul lui Mole și George își trecu cardul prin fantă. Ușa hidraulică se deschise cu un șuierat și înaintară prudenți din lumina sterilă a coridorului în bezna obscură a Irealului.

Lui Aston îi trebuiră câteva secunde să i se acomodeze ochii. Se uita spre contururile umbrite de pe podea și, când mintea și ochii i se sincronizară într-un final, primul lui gând fu acela că hackerul avusese un atac de cord. Cu dieta, stilul de viață și greutatea în exces, era inevitabil. Apoi văzu cablul de la gât și orice gând că Mole ar fi avut parte de o moarte naturală se evaporă.

George era în genunchi, verificând dacă avea puls. Trase scaunul cu rotile din drum, îi apăsă degetele pe gât, clătină din cap. Îi prinse încheietura mâinii și clătină din nou din cap. Nicio surpriză. Pentru Aston, moartea avea o față care începuse să-i devină prea familiară. O privire scurtă, nu-i trebui mai mult: ochii larg deschiși și ficși ai lui Mole, ochelarii groși atârnând de o ureche, pe jumătate căzuți, lentila spartă… toate detaliile morții erau evidente.

— Mac? întrebă George.

— Cred că suntem pe teren sigur cu această supoziție, răspunse Aston.

— Încă e cald, Paul. Asta nu s-a întâmplat demult.

„Băga-mi-aș, gândi Aston, Mac a reușit iar să fie cu un pas înainte.” Poate că trecuseră pe lângă el când intraseră – probabil că așa se întâmplase iar el fusese atât de nerăbdător să ajungă aici că fugise chiar pe lângă el. Aston se muștrului în tăcere, mai rău decât ar fi putut-o face Mac.

— Cine-i acolo? Vocea era slabă, fiecare cuvânt, un chin. Aston se întoarse și reuși cu greutate să întrezărească conturul unui trup întins pe jos; era parțial ascuns de unul din birouri. Chipul frumos era zdrobit și însângerat, dar îl recunoscu imediat. Se repezi într-acolo și se ghemui lângă el, cu George alături.

— O să fie bine, spuse el. Aducem ajutoare. Încercați să rezistați, bine? Era sânge peste tot. Negru și purpuriu, înflorea din gaura din cămașa de

mătase a lui Kinclave. Era înconjurat de o baltă întunecată și lipicioasă. Aston nu era doctor, dar era clar că prognosticul nu era deloc bun. Cu grijă, George începu să-i descheie nasturii. Kinclave îi îndepărtă mâinile.

— E în regulă, zise ea. Trebuie să văd unde sunteți rănit.

— Ascultă, șopti Kinclave șuierat.

— Nu vorbiți, spuse Aston. Menajați-vă.

— Trebuie să mă asculți, Paul.

— O să sun la securitate, spuse George. Să aducă un doctor încoace.

— Nu. Cuvântul fusese rostit plin de autoritate, oprindu-i pe Aston și pe George din drum, ordonându-le să fie atenți.

— Nu, repetă Kinclave mai încet. Nu este timp.

Șeful închise ochii și dădu drumul unui oftat lung. Preț de o clipă, Aston crezu că gata, Kinclave murise, dar apoi pieptul i se ridică și coborî din nou. Când șeful deschise ochii, avea lacrimi în ei. Una scăpă și îi alunecă pe obraz, lăsând o dâră curată prin petele de sânge. Apoi râse tăcut, ca pentru sine, cu râsul cinic al cuiva care s-a prins într-un final de o glumă.

— Îmi pare atât de rău, Paul!

— Pentru ce?

— E ciudat. Îți faci o imagine în minte despre cum vor evolua lucrurile, dar foarte rar se întâmplă așa cum îți imaginezi.

— Nu înțeleg, zise Aston. Kinclave vorbea aiurea, era probabil în stare de șoc. Tocmai se pregătea să-i spună din nou lui George să sune medicul, când Kinclave vorbi:

— Sunt tatăl tău, Paul.

Aston se uită uimit la Kinclave, plin de sânge și muribund. Nu avea nicio îndoială că auzise bine, dar cu toate că recunoștea cuvintele, acestea nu aveau niciun sens.

— Ce tot spuneți acolo?

— O lume tâmpită, nu-i așa? Un zâmbet fugar i se ivi pe buze, și apoi fu brusc lovit de un atac de tuse. Pieptul i se agita umed, stropi de sânge îi picurau de pe buze și din nasul strivit. Aston îi înălță capul și i-l prinse în mâini, încercând să-l ajute să stea mai confortabil, și să poată respira mai ușor. Ochii îi licăriră închizându-se și pieptul îi coborî pentru ultima dată. Aston îngenunche acolo, încremenit, ținând în brațe capul lui Kinclave. Era doar vag conștient de mâna lui George pe umărul său. Îi spunea ceva, dar el nu auzi.

— Paul, zise ea răspicat, și asta îi atrase atenția. Asta e ceea ce cred eu că

e?

Aston îi urmări privirea, dar nu văzu nimic. Ea privea înspre umbrele întunecate de sub unul dintre birouri.

7.26

Cifrele verzi atârnau în aer, de parcă nu erau atașate de nimic, malefice și rău prevestitoare. Așeză capul lui Kinclave ușor pe podea și-și șterse sângele de pe mâini. Se ridică și merse ca hipnotizat spre numere, ca să se uite mai bine.

„Sunt tatăl tău.”

Încercă să-și scoată din minte cuvintele șefului. O să aibă timp să se gândească la asta mai târziu. Acum trebuia să se adune și să se concentreze. Nu era simplu, dar trebuia. Închise ochii și numără încet până la zece, concentrându-se să respire. Când deschise ochii, numerele erau tot acolo, licărind verde și sinistru.

Deci așa arăta o bombă murdară. Era mult mai mare decât bomba lui George – destul de mare cât să provoace o explozie serioasă. Mac reușise să planteze o bombă în inima sediul MI6. Cu siguranță că asta ceruse ceva planificare. Sediul MI6 nu era o simplă clădire veche de birouri, ci era una dintre cele mai securizate clădiri din țară; un simbol recunoscut de forță și siguranță, ca și Pentagonul din Statele Unite. Iar aceasta nu era o bombă ca oricare, nici ea. Nu mai fusese detonată o bombă nucleară, la furie, de la Nagasaki încoace. Când Mac spusese că plănuiește ceva mai mare decât 18/8, nu glumise deloc.

— N-o atinge, șopti George panicată. Ar putea avea un mecanism-capcană.

— Stai liniștită, șopti Aston, întrebându-se de ce vorbeau atât de încet și dându-și seama că din cauza bombei. Le cerea un anume respect. Pe asta o las pe seama experților. Nu mă pricep la asta.

Numerele clipiră: 7.27.

— Acum ce facem? întrebă Aston.

— Chemăm securitatea și ne cărăm naibii de aici, spuse George.

— Pare un plan bun. Aston se întinse iar după telefon, se uită la numere. Mac nu le dădea niciun fel de indiciu. Ar fi fost utilă o numărătoare inversă, dar nu, nu voise să-i ajute cu nimic. Ceasurile aparatelor video erau niște cronometroare perfecte. Exacte și sigure, și, pentru că erau produse în masă și se găseau pe toate drumurile, imposibil de urmărit.

— Cât timp crezi că mai avem? întrebă George, citindu-i gândurile.

— Habar n-am. Dar cred că ar trebui să ieșim de aici cât putem de repede.

Aston puse telefonul jos.

— Ce faci? Sună la securitate.

— Și dacă bomba e programată să explodeze într-un minut-două? Securitatea ajunge aici și detonează. Nu. Au murit prea mulți oameni deja.

— Dar, Paul, dacă explodează…

— Dacă explodează, o companie de asigurări o ia rău în freză, dar cel puțin nu moare nimeni. Numerele verzi arătau 7.28, dar nu pentru multă vreme. Eu bănuiesc că a fost programată să explodeze la și jumate.

— Și te bazezi pe faptul că…

— Concertul începe la această oră. E ceva ce Mac ar face.

— OK, în cazul acesta, am face bine s-o ștergem de aici.

George o luă înainte, și Aston o urmă. De data asta, liftul era acolo, așteptând, și ei săriră înăuntru. Aston apăsă butonul pentru parter și liftul o luă în sus. După ceasul lui, mai era un minut. Își dădu dintr-odată seama că George se uita fix la el.

— Ce? întrebă el.

— N-aș vrea să faci o prostie, spuse ea.

— Cum ar fi?

— Vorbesc serios, Paul…

Ușile se deschiseră și o luară iar la fugă, îndreptându-se spre ieșire.

— OK, spuse Aston. Eu mă duc după Mac, tu du-te și cheamă securitatea.

George deschise gura să protesteze; Aston își dădu seama că avea de gând să protesteze după poziția maxilarului și a buzelor, care i se încordaseră. Înainte să apuce să rostească ceva, pământul se zgudui sub picioarele lor și alarmele începură să urle. Toată lumea din recepție încremeni, cu capetele ridicate, toți cu expresii șocate pe chip. Confuzia se transformă repede în teamă; simțiseră explozia, știau că nu era un exercițiu. Aston o luă la goană în salturi și se îndreptă spre ieșire.

— Cheamă securitatea, îi strigă lui George peste umăr. Mac e al meu.

50.

Victor Cope trecu de controlul de securitate fară nicio problemă. Confortabil în pielea și în papucii săi, computerele nu-i dădură atenție și, pentru că acestea erau mulțumite, nici gărzile de securitate nu-i dădură nicio atenție; continuară să soarbă din cafele, discutând despre fotbal și văicărindu-se că trebuiau să lucreze sâmbătă seara. Se îndreptă spre râu, găsi un loc liniștit și se uită pierdut peste apă. Toată atenția lui era concentrată pe ceea ce se întâmpla în jurul său. Cu o mișcare a capului spre stânga vedea cine intra și cine ieșea din clădire. Privi duoul dinamic repezindu-se înăuntru de parcă ar fi alergat pe jar și se simți nevoit să zâmbească. Oh, să fii atât de tânăr, să-ți pese atât de mult! Și sigur că sunt extrem de mulțumiți de propria lor persoană. Cum au reușit ei să își dea seama! Cât sunt ei de super deștepți! Și apoi așteptă. Firește, pe prietenul nostru Vic nu-l deranjează să aștepte; e mai mult decât antrenat în așteptare. Se simțea în siguranță în pielea lui de împrumut și voia să fie în apropiere când se întâmpla totul. Până acum nu-l deranjase nimeni, și existau puține șanse să fie deranjat și de acum înainte. Nu părea periculos, nu arăta a terorist, nu părea a reprezenta vreo amenințare. Era doar un individ mediocru, ieșit de unul singur la plimbarea de sâmbătă seara, un singuratic cu nimic altceva mai bun de făcut. Ceasul îi sună o dată. O privire scurtă să vadă dacă limba mare stătea pe șase. O secundă mai târziu, simți bubuitura surdă sub picioare. Alarmele abia se auzeau, înăbușite în spatele a tone de beton, cărămidă și sticlă antibombă.

Cu clădirea MI6 înălțându-se în spatele lui, amicul nostru Vic se îndepărtează, rezistând pornirii de a privi înapoi și de a grăbi pasul. Un om alergând ar atrage atenția, așa că se mișcă firesc, dar cu un mers energic. Din când în când, capul i se rotea imperceptibil dintr-o parte într-alta, în ritm cu picioarele, nimic ieșit din comun, puțin la stânga, apoi la dreapta. Suficientă mișcare cât să-i dea o acoperire de 360 de grade. Studiază fiecare trecător, fiecare mașină ce trece pe lângă el, scrutându-le cu atenție. Când calci atât de aproape de buza prăpastiei, totul este fie alb, fie negru; fără nuanțe de gri. Prieten sau dușman, câștigi sau pierzi, moarte sau viață. Simplu ca bună ziua. Nuanțele de gri dau naștere la îndoială, și îndoiala te ucide.

În timp ce merge, fluieră unul din acordurile de pe albumul *Old Blue Eyes*. „*Come Rain or Come Shine*[12]”. Sophiei îi plăcea foarte mult să-l cânte, acappella, cu o voce dulce ca mierea. Și foarte potrivită; tocmai a început să picure, o ploaie ca o ceață ușoară, delicată ca un voal.

Încă o privire scurtă să se asigure că nu e urmărit. Se pare că norocul nu l-a părăsit. Amicul nostru Vic nu e prea superstițios, dar în clipa asta, nu i-ar strica puțin noroc.

În depărtare se aud sirene: poliție, salvare, pompieri. Fără să piardă niciun moment, Vic dispare în stație și găsește pe cineva de la care cumpără un bilet. Când e vorba de planificare, micile detalii contează. Trebuie să te asiguri că toate rotițele sunt bine unse și funcționează perfect. Fluierând ușor, pentru sine, se îndreaptă spre peron.

51.

Aston se strecură în pielea lui Mac, în pantofii lui și își puse o întrebare simplă. Ce aș face acum? *Aș vrea să mă duc în oraș, să mă pierd în mulțime, iar asta înseamnă să traversez râul. Dacă aș traversa podul Vauxhall pe jos, asta m-ar lăsa prea expus, așa că asta iese din discuție. Dacă sunt prins la mijloc, nu mai am cum să scap. Nici să sar într-un autobuz nu e o soluție, pentru că asta înseamnă să stau pe o stradă deschisă și să aștept până când vine unul. Din nou, mult prea expus. Metroul e cea mai logică opțiune*; *nenumărate umbre după care să te ascunzi în stație, și odată ajuns acolo, aș putea merge oriunde.*

Da, aș vrea ca toată lumea să creadă că merg cu metroul. M-aș îndrepta spre peroane, probabil prin bariera de lângă cabina gardianului, poate m-aș plimba de colo-colo fluturând biletul într-o mână ca să atrag atenția, fără să ies în evidență, doar șovăind dintr-o parte într-alta ca să mi se rețină figura. Aș pleca după un minut sau două, apoi m-aș întoarce afară și de data asta m-aș strecura prin bariere ca o fantomă.

Și din acest motiv, Aston se îndreptă direct spre șirul de taxiuri din gară. Își găsi propriile umbre unde să se ascundă și așteptă. Nu se putu apropia suficient de mult încât să vadă parcarea de taxiuri, dar reuși să găsească un colț de unde ar fi putut auzi tot ce se întâmplă; taximetriștii plictisiți vorbind despre nimicuri, huruiala trenurilor care soseau și plecau.

Pași. Aston se trase mai adânc în despărțitura unde se ascundea. Norii de ploaie furaseră cea mai mare parte din lumină, pictând cerul de seară într-un gri mohorât, de apă ce se scurge dintr-un canal ruginit. Pașii se apropiară și reuși să discearnă două perechi de picioare mișcându-se împreună, cu

precizie militară. Zgomotul ritmat al unor tocuri feminine și bătaia greoaie a unor pantofi bărbătești, aparținând unui ins probabil supraponderal. Sunetul scârțâit al unei uși de taxi care se deschide. Câteva secunde mai târziu, ușa se trânti. Pufăitul unui motor care devine mai zgomotos pe măsură ce taxiul trece prin fața lui, înainte de a se pierde în celelalte zgomote ale nopții.

Secundele treceau fară nicio urmă de Mac, și Aston era sigur că o dăduse în bară, adunase doi cu doi și-i dăduse cu virgulă. Poate că analizase prea mult situația. Aceasta era una din criticile lui Mac la ordinea zilei de ani întregi; încă una din răutățile care-l enervaseră atât de tare pentru că el se străduia de fiecare dată să facă ce trebuia. Îi dăduse întotdeauna lui Mac o sută zece la sută și nu fusese niciodată suficient. Nici măcar o singură dată. Exista de fiecare dată ceva care ar fi putut fi făcut altfel, sau mai bine. De câte ori îi spusese Mac asta? Nici măcar nu era nevoie să deschidă gura. O privire dezaprobatoare rezolva problema de cele mai multe ori.

Se mai auziră niște pași în noapte, îndepărtați și ușori ca aerul, cu tălpile fine mângâind asfaltul. Aston se trase mai în umbră și-și ținu respirația. Nu avea nevoie de confirmare vizuală să știe că era Mac. De câte ori nu fusese la birou, îngropat în hârtii, și auzise acei pași? Mac se opri, iar Aston și-l imagina rotindu-se de jur împrejur, cu nările fremătând ca să prindă vreun iz de pericol. Doar când pașii se auziră din nou, avu Aston curaj să respire.

Numără încet pâră la trei, apoi păși pe aleea acoperită, cu ploaia căzând în fâșii lungi în spatele lui, și cu tunelul lung, bine luminat, întinzându-i-se în față. Deasupra, trecea un tren hodorogind. Străinul se opri la jumătatea drumului și rămase locului suficient de mult ca Aston să creadă că nu era persoana pe care o căuta. Un rânjet șiret, apoi Mac își continuă drumul spre el.

— Măi să fie, cred că ești foarte încântat de propria persoană. Să reușești tu să-ți întreci șeful!

Nu avea cum să confunde vocea aceea domoală, lipsită de inflexiuni. Nici sarcasmul. Creierul lui Aston îi spunea că acesta era Mac, dar ochilor le venea puțin mai greu să creadă. Persoana asta nu semăna cu Mac, nu se mișca, și nici nu se purta ca el. Nu semăna deloc nici cu defunctul Mark Parson. Această incarnare a lui Mac avea douăzeci de ani mai puțin decât originalul; părul blond acum era negru și brăzdat de fire cenușii. Mac avea vedere de șoim, dar bărbatul ce stătea în fața lui purta ochelari cu ramă groasă. Nasul avea altă formă, la fel și bărbia. Avea fruntea mai lată și sprâncenele mai stufoase. Arăta ca un tocilar bleg.

Totuși, era clar că avea vocea lui Mac. Era aceeași voce care-l muștruluia întruna pe Aston în minte, vocea pe care o adoptase conștiința lui. Și, cu toate că ochii lui albaștri erau căprui acum, erau și ei imposibil de confundat. Aprigi și vigilenți, ochi cărora nu le scăpa nimic.

Mac se apropie de Aston și-l plesni ușor pe obraz de câteva ori.

— Mă bucur să te văd. Ți-a fost dor de mine?

Aston nu spuse nimic, se uită doar fix la el, dându-se un pas înapoi, pentru că nu voia să-l lase să se apropie prea tare. Mac îi înfruntă privirea.

— Trebuie să-ți spun că sunt dezamăgit. Nu m-ai văzut când te-ai năpustit pe ușile de la intrare mai devreme? De fapt, e o întrebare prostească. Erai în mijlocul acțiunii, pornit să salvezi lumea. Nu vedeai decât ce se afla direct sub nasul tău și îndrăznesc să cred că și asta era tot în ceață. Totuși, eu te-am văzut pe tine. Mi-am găsit un loc drăguț, lângă râu, de unde puteam privi cum se desfășoară lucrurile. Și tu nu m-ai văzut. Așa cum n-ai văzut-o nici pe femeia aia care își plimba câinele. Nici vaporul acela restaurant, kitschos și puternic iluminat, alunecând pe apă. N-ai văzut nici pe dracu', nu-i așa? Haide, Aston! Chiar n-ai învățat nimic de la mine? Vigilență sută la sută, o sută zece la sută din timp. Astea nu sunt simple cuvinte, ele chiar înseamnă ceva.

Aston nu putea articula niciun cuvânt. Mac reușise din nou să-l facă să se simtă ca o furnică. Auzea în minte vocile fantomatice din anii de școală, bântuindu-l din nou. „Fraiere! Fraiere! Fraiere!” Simți o pornire irațională de a se apăra, de a-l convinge pe Mac că nu era un fraier. Era patetic, și se ura pentru că simțea asta, dar nu se putea abține.

— Deci, unde ți-s întăririle? întrebă Mac studiindu-l îndeaproape pe Aston. Ah. N-ai niciuna. Suntem doar noi doi, nu-i așa? Clătină din cap, și apoi: Ești cam tâmpit, pe bune. Faci umbră pământului degeaba. Adică, ce? Te-ai gândit că mă poți prinde de unul singur? Credeai că, dacă faci asta, o să te creadă cineva vreun erou, ceva? Că o să-ți apară poza în toate ziarele? Că o să-ți cadă toate domnișoarele la picioare? Doamne, câtă inconștiență! Nu așa merg lucrurile. Lucrezi la MI6. Ești o umbră, o non-persona. Nu exiști! Cretinii ăia de sus o să te sece de toate resursele și când vor termina, scapă de tine cât ai zice pește.

— De-aia ai făcut toate astea?

Mac rânji.

— Asta o să-i învețe minte pe idioți pentru că și-au bătut joc de mine. Clădirea lor nouă și frumoasă, transformată într-un loc pustiu. Un sfert de

milion de lire sterline pe apa sâmbetei. Abia aștept să văd prima pagină a ziarelor. MI6 o să ajungă de râsul lumii. Să-i văd eu cum o să reușească să țină asta departe de urechile presei.

— Și cum rămâne cu oamenii care au murit la Leicester Square?

— Fiecare război cu pierderile sale. Asta e viața. E foarte trist, dar, hei, ce pot face eu?

O pauză.

— Și Kinclave? întrebă Paul.

— Cretinul ăla a primit ceea ce merita.

— Ai știut de la început că e tatăl meu.

— Bineînțeles.

— Te-ai folosit de mine.

— O să-ți treacă. Mac îl împinse pe Aston deoparte, îndreptându-se spre șirul de taxiuri. Aston se luă după el, și-i puse o mână pe umăr, ca să-l facă să se întoarcă. În clipa următoare se trezi chircit de durere, chinuindu-se să respire, iar buzele lui Mac îi atingeau urechea: Nu știu când m-am mai distrat atât de bine. Vrei să ne jucăm, atunci să ne jucăm. Dacă te crezi atât de deștept, hai să vedem cât de deștept ești de fapt.

Lovitura îl năuci pe Aston și-l făcu să vadă stele verzi. În timp ce se ridica sprijinindu-se de perete, auzi pașii lui Mac îndepărtându-se cu repeziciune. Se luă după sunet spre șirul de taxiuri și, chiar când dădu colțul, văzu ușa unui taxi negru trântindu-se. Aston alergă spre taxi, dar nu fu destul de rapid. Se auzi un scârțâit de roți când porni din stație, cu Mac rânjind în spatele volanului. Șoferul era prăbușit pe scaunul din dreapta, cu gâtul răsucit într-o poziție nenaturală. Aston alergă la următorul taxi din rând și deschise ușa șoferului. Taximetristul se întoarse cu o expresie uimită, iar Aston își deschise legitimația, vârându-i-o în față.

— Poliția! Am nevoie să vă împrumut mașina.

Închise portofelul înainte ca taximetristul să apuce să vadă bine. Poza era a lui, dar singura legitimație pe care o avea la el era de la MI6.

— Și tu îți imaginezi că o să-ți dau pur și simplu mașina? Fii serios!

Nu avea timp pentru așa ceva. Aston îl apucă de braț pe taximetrist și-l trase afară. Era slab, cu ochelari de intelectual, slab ca un ogar, deci nu întâmpină nicio rezistență. Șoferul se luptă și strigă după ajutor, dar Aston îl puse la pământ cu ușurință. Sări în scaunul șoferului și trânti ușa, conștient că vreo câțiva taximetriști din zonă se îndreptau spre el, niște bărbați duri care păreau că știu să se descurce în situații de genul acesta.

Unul dintre ei se întinse spre portieră, dar Aston băgă într-a-ntâia și își apăsă piciorul în pedala de accelerație. Aerul se umplu de miros de cauciuc ars când taxiul porni în trombă, lăsându-l pe taximetrist învârtindu-se. Îl vedea pe Mac; nu avea un avans atât de mare. Începuse să toarne cu găleata și Aston porni ștergătoarele la maximum. Viră la dreapta și acceleră de-a lungul Debarcaderului Albert, îndreptându-se spre Lambeth, strecurându-se printre mașini. Se uită în stânga și zări o coloană de lumini roșii și albastre traversând Podul Vauxhall.

Acul urcă mai sus, iar distanța dintre mașini se scurtă. Ținând volanul cu o mână, Aston găsi centura și o fixă în locul ei. În față, Mac viră la stânga pe Podul Lambeth, alunecând la viraj, pe șoseaua scăldată de ploaie. Aston schimbă în viteză inferioară, motorul urlă, și mașina se aplecă pe dreapta când luă curba. Mac încetini să intre în giratoriu, rugându-se să prindă o breșă în trafic și reușind s-o găsească. Casa Parlamentului se contura în depărtare, întunecată și amenințătoare, prin ploaia londoneză deasă. Aston nu scăpa din ochi taxiul lui Mac, care era suficient de aproape cât să nu-i mai trebuiască mult să-l atingă. Mac viră neașteptat la stânga, iar Aston se luă după el, cu fundul mașinii legănându-se incontrolabil. Mai erau opt metri, și distanța se micșora. Aston își strânse centura. Trebuia să-l scoată pe Mac de pe șosea înainte să apuce să se avânte mai adânc în oraș. Ar fi fost imposibil să urmărească un taxi negru prin centrul Londrei.

Acum erau bară în bară. Într-o intersecție, într-o fracțiune de secundă, Aston se încordă și apăsă accelerația, încercând să obțină cei câțiva centimetri care-i mai lipseau. Cele două taxiuri se ciocniră violent, metalul scârțâi și se sfâșie. Aston nu se retrase. Înfipse iar piciorul în pedala de accelerație, intrând cu mașina într-a lui Mac. Acul coborî de la șaptezeci la oră. Mac frânase, și singurul stop rămas nepulverizat clipi roșu. Iar el acceleră în continuare, împingând taxiul lui Mac din ce în ce mai aproape de intersecția în T, cu vitezometrul arătându-i patruzeci la oră, apoi douăzeci, apoi zece. Aston împinse centimetru cu centimetru până auzi scârțâit de frâne de mașini ce se izbeau una într-alta pe partea cealaltă. Trâmbițară claxoane și se revărsară înjurături din toate părțile. Aston își deschise ușa și observă că și Mac făcea același lucru. Își desfăcu centura și până reuși să se elibereze, Mac dispărea deja pe o stradă lăturalnică. Aston era la doar câteva secunde în spatele lui, dar când ajunse la cotitură, Mac se evaporase. Aston se roti de jur împrejur, cu picurii de ploaie scurgându-i-se din păr, și se uită spre Westminster Abbey, spre Parlament…

Aston nu-l văzu pe Mac, și nici nu-l auzi. Îl avertiză cel de-al șaselea simț și se mișcă fără să se gândească, ridică brațul, își răsuci trunchiul. Brațul lui Mac se lovi de al lui cu o bufnitură grea. Profitând la maximum de acest mic avantaj, Aston se lăsă pe vine și-și răsuci piciorul. Simți că se oprește în ceva solid și Mac se prăbuși cu zgomot la pământ, și lăsă să-i scape un „ușș”, odată cu aerul din plămâni. O ceață roșie se înălță umplându-i capul, mintea, sufletul. Mac nu mai era un om. Era un nimic. Încercă să se ridice, iar Aston îi trase un șut în vintre, cu vârful pantofului. Lui Mac îi scăpă un țipăt de animal rănit și se strânse în poziție fetală. Până să apuce să-și recapete respirația, Aston îl trase pe bordură. Îi îndreptă piciorul drept și îl lovi cu putere în rotulă. Mac țipă de durere și își smuci piciorul, implorând. Aston nu-i dădu ascultare. Îi întinse piciorul din nou, și-l imobiliză, apoi îl lovi din nou. Fu nevoie de trei încercări până să îi spargă rotula, și atunci când cedă, pocnetul se auzi distinct deasupra țipetelor. Satisfăcut că Mac nu avea cum să mai plece de acolo, Aston îl încălecă. Mac își întinse mâinile și-i apucă jacheta cu degete neputincioase.

— N-ai destul curaj să mă omori, șopti el, rostind fiecare cuvânt cu efort.

— A zis cineva că vreau să te omor? Nu vreau decât să suferi.

Aston îi dădu la o parte degetele, îi smulse peruca, rupse latexul. Îl apucă pe Mac de păr și-i trase un pumn în față. Ud leoarcă, dar neluând în seamă ploaia, Aston îl lovi cu pumnii până când îi dădu sângele la încheieturi și nu-și mai simți mâinile, multă vreme după ce Mac leșinase. Se opri doar când o mână delicată îl apucă de braț. Aston se întoarse și o văzu pe George.

— S-a terminat, îi spuse ea cu blândețe.

Îl ajută să se ridice și el îi căzu în brațe, îngropându-și capul în umărul ei și strângând-o tare. Cuvintele ei îi răsunau în urechi: „S-a terminat” – dar asta nu avea să se termine niciodată; în tot ceea ce conta pentru el, acesta era doar începutul. Și peste tot în jurul lui se lăsase întunericul, orașul mișcându-se în propriul lui ritm, cântându-și propriul cântec: murmurul insistent al mașinilor, scrâșnitul aspru al sirenelor de urgență, sunetul distant al unei alarme izolate care pornise brusc și, umplând golurile acestei simfonii urbane, șoaptele, și strigătele și plânsetele atâtor suflete pierdute.

EPILOG

Era numai vina lui George. El dorise să facă asta la telefon, să scape ușor, dar ea avusese altă idee.

— Există anumite discuții care nu se pot purta la telefon, îi spusese ea. Crede-mă, asta e una dintre ele.

El încercase să o contrazică, dar ea deja luase hotărârea pentru el. Și ca să se asigure că nu va da înapoi, îl însoțise.

Luaseră trenul de 10.07 din Paddington și au ajuns la Great Bedwin o oră și douăzeci de minute mai târziu. Fusese cea mai lungă călătorie din viața lui. Ca atunci când îți aștepți rândul la dentist, sau chiar mai rău. Pe drum încercase să se gândească la ce avea să spună, dar mintea îi era goală. Amorțită. Acesta era singurul cuvânt care putea descrie cât de cât cum se simțise zilele acestea și chiar și așa, era departe de a exprima noțiunea. Ceea ce simțea era mai mult decât amorțeală.

Ultima Noapte a Concertelor fusese cu o săptămână în urmă și deja părea că se întâmplase într-o altă viață. Și acoperirea mergea ca pe val. Tot personalul de urgență implicat fusese obligat să semneze Actul Oficial Secret. Firește, existau zvonuri, dar acestea fuseseră repede dezmințite. Versiunea oficială era că izbucnise un mic incendiu, care fusese repede înăbușit, în ceea ce privea publicul larg, atentatul de la Vauxhall Cross nu se produsese niciodată.

Aston fusese obligat să își ia câteva săptămâni libere. Concediu pentru motive personale, așa se numea. Un fel de tortură care contravenea Convenției de la Geneva, așa îl numea el. Petrecuse săptămâna din urmă în apartamentul său, urcându-se pe pereți. Câteodată ar fi vrut s-o ia la goană, să prindă primul avion și să se facă un surfer hoinar în Oz, sau călugăr tibetan… sau orice. Ideea era să fugă cât de departe putea de viața lui nenorocită. Totuși, nu mergea așa. Oriunde s-ar fi dus, viața lui nenorocită i-ar fi suflat în ceafă. Fuga nu era deloc o soluție. Deci, ce ar trebui să facă? Răspunsul ușor era să încerce să meargă mai departe, cum făcuse până atunci. Problema era că nu știa dacă mai putea continua să lucreze pentru MI6. În momentul de față, nu prea îl mai trăgea inima.

În afară de George, care practic se mutase cu el, singurul său vizitator în ultima săptămână fusese psihiatrul de la MI6. Dormea, când Katrina venise

la el luni. Interfonul din hol cârâise și când răspunse cu un „daa” pierdut, ea se prezentă, iar el nu avu încotro. Aston încercă niște scuze ca să scape de ea, dar nu-i mersese. Îi dădu drumul înăuntru, ocărându-se, și petrecu următoarea oră și jumătate ocolindu-i întrebările. Ea insistase să-i spună că se afla acolo să-l ajute. În cele din urmă, Katrina fu cea care vorbi mai mult. El nu avea nicio tragere de inimă să-și „exploreze sentimentele” nici cu ea, nici cu oricine altcineva, mulțumesc frumos, dar nu. Se prea poate să-l mai fi vizitat de vreo câteva ori în timpul săptămânii, dar își învățase lecția și nu mai răspunse la ușă; oricum nu voia să vadă pe nimeni. Îl prinsese pe mobil miercuri seara, iar el se prefăcuse că se afla în Spania. După asta, vizitele încetară, ceea ce îi conveni de minune.

Se duse cu George pe High Street. Era o zi minunată. Cer albastru și soare strălucitor. Ultima răsuflare a verii. Ajunseră la locuința mamei lui, o căsuță drăguță cu trandafiri în grădină, și George se întinse spre el și-l sărută pe obraz, apoi îi îndreptă gulerul.

— O să fie bine, Paul.

— Ușor de zis.

— O să fiu în bar, când termini. Mă găsești tu.

Aston trase adânc aer în piept și împinse de poartă. Mama lui apăru în prag înainte să apuce să bată. Îl trase înăuntru și-l îmbrățișă cu căldură.

— Paul, ce surpriză! Nu mă gândeam că vii. De ce n-ai sunat? N-am avut timp nici să fac curat. Îl împinse puțin, ținându-l la un braț distanță și-l studie din cap până în picioare. Ai slăbit.

— N-am slăbit, mamă.

— Atunci, cum de ești mai subțire? E clar că nu mănânci cum trebuie.

— Ba mănânc.

— Mai bine haide, intră. O să-ți fac un sandvici.

— Nu mi-e foame, mamă.

— Cu șuncă sau cu brânză? îi strigă peste umăr în timp ce se îndrepta spre bucătărie.

Aston nu răspunse. Deschise ușa de la camera de zi și se făcu comod. Casa era mică, dar era suficient spațiu pentru Roy și pentru mama lui. Totul era imaculat, fără niciun fir de praf, pe nicăieri. Tavanul era jos, cu bârnele la vedere, și parfumuri florale umpleau încăperea. La ferestre atârnau perdele de dantelă și fiecare locșor liber era plin de ornamente și de fotografii înrămate. I se strânse inima când văzu câte poze erau cu fața lui zâmbitoare. Nu asta era casa în care crescuse, aceea se afla la marginea

satului, o construcție mare și veche, probabil de trei ori cât căsuța asta. Din câte știa, Brian încă mai locuia în casa aia mare și veche. Brian era un alt subiect despre care ea nu vorbea.

— Tocmai l-ai ratat pe Roy, îi spuse mama lui în timp ce se întorcea cu o tavă.

Așeză o farfurie de sandviciuri pe măsuța de cafea. Iar ceaiul era servit în cel mai bun serviciu de porțelan.

— Ce păcat!

— N-o spune pe tonul ăsta.

— N-am spus-o pe niciun ton.

— Oricum, sunt un pic supărată pe tine.

Aston avea o idee destul de clară de ce era mama lui supărată pe el. Îi lăsase câteva mesaje telefonice în timpul săptămânii, la care nu răspunsese pentru că nu avusese chef să vorbească cu ea.

— Am văzut concertul la televizor, dar nu e același lucru ca atunci când ești în sală, nu? Și când te gândești că aveam bilete.

— Ce i-ai spus lui Roy?

— Exact ceea ce mi-ai zis tu să-i spun, Paul. Că nu mă simt suficient de bine să mă duc pentru că am stomacul deranjat. A fost atât de dezamăgit!

— Sunt sigur că are să-i treacă.

— Dar nu asta e ideea, Paul. Nu s-a întâmplat nimic.

— Și ai fi preferat să se întâmple?

— Bineînțeles că nu.

— Aș vrea să-ți pot spune ce s-a întâmplat de fapt, mamă, dar nu se poate.

— Din cauza slujbei tale. O spuse de parcă era ceva de care trebuia să-ți fie rușine. Își dorise dintotdeauna să se facă medic.

— Din cauza slujbei mele, aprobă el. Uite, am încălcat regula ca să te avertizez. Nu ar fi trebuit s-o fac, dar nu puteam risca să pățești ceva.

— Știu, Paul.

— Nu ai voie să spui nimănui.

— Buzele mi-s pecetluite.

— Nici măcar lui Roy. Mi-aș putea pierde slujba din cauza asta.

— Am priceput, spuse ea. Nu ți-ai mâncat sandviciul.

— Ți-am spus că nu mi-e foame.

— Dar le-am făcut special pentru tine.

Aston clătină din cap și ridică ceașca de ceai. Sorbi, întrebându-se cum

să înceapă discuția, întrebându-se iar și iar ce naiba să-i spună.
— Te frământă ceva, Paul.
— Ce te face să crezi asta?
— Ei bine, n-ai bătut tu tot drumul ăsta să bei un ceai cu mama ta, nu?
Aston mai luă o gură de ceai, apoi așeză ceașca și farfurioara înapoi pe măsuță.
— Vreau să-mi vorbești despre tatăl meu. Și de data asta o să stau aici până când îmi spui tot. Fără să schimbi subiectul, fără minciuni. Vreau să știu adevărul.
— Ah, fu tot ce-i putu spune, în timp ce culoarea îi dispărea din obraji.
— Am dreptul să știu.
— Dar, Paul, asta a fost atât de demult. Ce rost mai are? Se ridică și se îndreptă spre ușă. Mă duc să pun ibricul pe foc. Mai vrei niște ceai?
— Stai jos! zise Aston, iar cuvintele îi ieșiră mai dure decât intenționase.
— Nu striga la mine, Paul!
— Nu strig. Se străduia din răsputeri să rămână cât de cât rezonabil. Haide, te rog, stai jos.
Se lăsă în fotoliu, cu umerii căzuți.
— Dar de ce tocmai acum, Paul? De ce nu poți s-o lași moartă, pur și simplu?
— Pentru că știu cine este tatăl meu.
Mai scăpă un „Aa” lung.
— Asta e tot ce ai de spus?
Ea făcu o pauză lungă, apoi zise:
— Deci, cine e?
Nu acesta era răspunsul pe care-l aștepta. Ezită, studiind-o atent.
— Cum adică, cine e? întrebă el. Vrei să spui că nu știi cine a fost tatăl meu?
— Nu e atât de simplu, Paul. Mi-aș dori să fie. Tu vrei lucrurile în alb și negru, și aș vrea să ți le pot oferi astfel, dar nu pot.
Îi dădeau lacrimile, iar cuvintele îi ieșeau pripit.
— Liniștește-te.
— Dar e atât de stânjenitor! Mi-e atât de rușine, mă simt ca o proastă.
— Trebuie să știu adevărul, rosti el cu blândețe.
Scoase o batistuță dantelată din mânecă și își tamponă ochii.
— Ai dreptate, zise ea.
Când în cele din urmă începu să-i povestească, n-o mai putea opri. Își

descărcă sufletul, vorbind cu o sinceritate de care nu o crezuse niciodată în stare. El era preotul, ea era păcătoasa, iar aceasta era o spovedanie. Nu lucrase într-un magazin de îmbrăcăminte trendy pe Carnaby Street, ci fusese dansatoare într-un club din Soho. Aston nu întrebă ce fel de dansatoare. Era tânără, de numai optsprezece ani, dar asta nu era o scuză, nu neapărat. Jeff era arătos și șarmant, și avea bani buni de făcut praf. Lucra la Ministerul de Externe, și ei nu i se păruse nimic în neregulă, pentru că veneau o mulțime de funcționari publici la club; era un loc pentru oameni înstăriți, serios. Dansatoarele nu aveau voie să se întâlnească cu clienții în particular, dar Jeff fusese foarte insistent și, în cele din urmă, se învoise să iasă cu el, cu condiția să rămână secret. O întâlnire fu urmată de alta, și de alta. El îi promisese câte în lună și-n stele, și ea înghițise tot. Urmau să se căsătorească, să aibă o casă mare și să întemeieze o familie, tot pachetul. Și astfel, îl lăsase să… ei bine… știi tu… și pentru că totul fusese atât de minunat, nu avusese grijă cum trebuie și s-a trezit că era însărcinată. Fusese atât de bucuroasă când îi spusese, pentru că acesta era începutul poveștii cu „au trăit fericiți până la adânci bătrâneți”. Bine, era un pic mai devreme decât plănuiseră, dar asta nu conta, pentru că se iubeau la nebunie. O strânsese în brațe, îi spusese din nou cât de mult o iubește, și ea știuse că totul avea să fie perfect… A naibii proastă a putut să fie!

Faptul că mama lui spusese „a naibii” trecu aproape neobservat. Acum părea lipsit de importanță că înjurase.

La scurt timp după aceea, Jeff Slater dispăru. Contactase Ministerul de Externe, dar acolo nu lucra nimeni cu numele acela. Apartamentul lui fusese abandonat, iar proprietarul era la fel de interesat să-l găsească, pentru că îi datora chiria. În cele din urmă ea își imaginase că sigur era căsătorit, și se agățase de povestea asta pentru că era mai bine decât nimic și îi oferise o țintă spre care să-și îndrepte furia. Iar apoi veni copilașul și nu mai avusese timp pentru ură, nici timp să se gândească la ce se putuse întâmpla. Erau lucruri mai importante de care trebuia să se îngrijească.

— Și nu l-ai mai văzut niciodată? întrebă Aston.

— Nu. O pauză. Cum l-ai găsit?

— Nu l-am găsit eu. El m-a găsit pe mine.

— Și cum e?

— Mort.

Își duse mâna la gură, trase adânc aer în piept.

— Când? Cum?

— Varianta oficială e că a avut un atac de cord.

— Varianta oficială?

— Îmi pare rău. Asta e tot ce pot să-ți spun.

— Și eu nu am dreptul să știu ce s-a întâmplat?

— Într-o zi, îi promise Aston.

— De ce nu acum?

— Știi de ce.

— Poți măcar să-mi spui care e numele lui adevărat.

Aston se gândi o clipă, clătină din cap.

— Îmi pare rău, mamă, îi spuse cu blândețe, nu pot.

— Nu ești drept, Paul. Trebuie să-mi spui.

Avea iar lacrimi în ochi, iar Aston știu că, dacă mai stătea acolo, se va înfuria și mai tare. Asta nu avea cum să le facă bine, nici unuia din ei. Se ridică amețit, îi spuse că o să o sune când ajungea acasă.

„Aa-ul” înlăcrimat îi dădu de înțeles că ea aștepta ceva în plus, deși el nu avea de unde să știe ce anume. Dezlegare, poate? Iertare? Ce naiba aștepta de la el? Credea cumva că, dacă se duce și spune câteva *Ave Maria* totul va fi în regulă? Pentru că nu era în regulă. Ascultând confesiunea mamei sale, își dăduse seama că singura persoană pe care toată viața crezuse că o cunoaște îi era complet străină. Îi dezvăluise mare parte din ceea ce era de spus, dar simțea că mai erau multe lucruri pe care nu i le spusese, lucru pentru care îi era recunoscător. Sufletul lui nu se simțea în stare să suporte mai mult de atât.

George îl aștepta la o masă de la geam, cu un pahar de Jack Daniel’s pe jumătate plin și cu o cola în față. Aston se așeză în fața ei. Paharul lui era plin. Sorbi îndelung, îndreptă suportul de pahare de pe masă și așeză paharul pe el, cu cuburile de gheață zăngănind înăuntru.

— Am o vagă idee că în paharul tău nu e numai cola, spuse ea. Chiar atât de bine a mers?

— Absolut minunat, răspunse Aston. Ce crezi?

— Cred că ar trebui să închei subiectul.

— Ești extrem de perspicace azi.

— Bine, când o să vrei să vorbești, știi unde mă găsești.

— Da, tolănită pe canapeaua mea, ca la tine acasă.

— Cineva tre’ să aibă grijă de tine, Paul. Oricum, dacă vrei să plec, e destul să-mi spui și am dispărut.

— Rămâi cât vrei. Adevărul e că îmi cam place să fii prin preajmă.

Aston mai luă o înghițitură. Era primul pahar de alcool pe care-l bea după câteva săptămâni de abstinență, și, Doamne, cât era de bun! Puse paharul la loc pe masă.

— Ceva nou despre Mac?

— Nimic ce nu știi deja.

— Fă-mi pe plac, OK? În clipa asta, tot ce mă interesează e să mă gândesc la altceva. Spune-mi ceva, orice. Te pricepi.

— Păi, începu George, fabrica de zvonuri de pe Vauxhall Cross lucrează intensiv. Până în clipa de față, se pare că Mac e responsabil de dispariția lordului Lucan și există mari șanse să fi ajutat la răpirea lui Shergar. Aa, și fii atent, Mac a avut de a face cu asasinarea lui Kennedy.

— Hai să ne rezumăm la fapte, te rog.

— OK, e tot în Belmarsh și nu cred să-i dea drumul prea curând. Psihiatrii s-au mai întâlnit o dată cu el vineri, dar toată lumea e de acord că n-o să poată să scape invocând nebunia.

— Și e nevoie de nu-știu-ce diplomă înrămată pe perete ca să-ți dai seama de asta? Sub nicio formă Mac nu e nebun. Dacă mă întrebi pe mine, perioada pe care o face Mac în închisoare, oricât de lungă ar fi, trebuie să fie și grea – cât se poate de grea. Sper ca nenorocitul să-și petreacă tot restul zilelor în Belmarsh. Având în vedere ce a făcut, e cea mai mică pedeapsă posibilă.

— Aici n-o să te contrazic.

— Câți bani s-au găsit?

— Până acum, câteva milioane. Dar sunt și mai mulți acolo, undeva, mult mai mulți. Bârfele spun că s-ar putea să aibă între zece și o sută de milioane, puși bine.

— Știi, aș fi vrut să-i văd fața.

— Și eu.

— „Să nu-ți dai niciodată cu presupusul”, spuse Aston, imitând vocea lui Mac.

— Pentru că asta ne face proști și pe mine, și pe tine, încheie George, cu toate că versiunea ei de „Mac” avea vocea prea ascuțită și-i lipsea basul de la sfârșit. Nu era nimic în carcasa de plumb. Nu-i așa că-i tare? A *presupus* că se află ceva înăuntru, dar nu se afla.

— Cu toate astea, bomba a provocat avarii serioase.

— Da, dar ar fi putut fi mult mai rău. Dacă ar fi fost pe bune o bombă murdară, Vauxhall Cross ar fi fost o zonă interzisă pentru un secol și ceva.

George se uită la ceas. Zece minute până la trenul următor. Ce zici?

Aston se uită la paharul pe jumătate plin de pe masă și hotărî că băuse destul.

După ce ieșiră din bar, George îl luă de braț.

— O să-ți fie mai ușor cu timpul, știi? spuse ea pe când se îndreptau spre gară.

— Da?

— Ascultă-mă pe mine.

— E o lume tâmpită… Ăsta e ultimul lucru pe care mi l-a spus. Pentru un sfat părintesc, e cam subțire, nu crezi?

— Nu chiar. Trebuie să recunoști, are dreptate.

— Nu e chiar la nivelul „nici creditor, dar nici dator să fii”, totuși.

— Și ce fel de sfat e ăsta? Aș spune meseria de creditor e una destul de bună. Poți să câștigi infinit mai bine decât lucrând pentru MI6.

— Trebuie să mă contrazici de fiecare dată, nu?

— E dreptul meu primit de Sus, Paul.

Aston se opri și-i zâmbi.

— Mersi.

— Mersi pentru ce?

El se aplecă, îi dădu o șuviță de păr de față și apoi o sărută pe frunte.

— Mersi și atât.

ÎN LOC DE ÎNCHEIERE

Am început să scriu *Mentorul* cu mult timp în urmă, în iulie 2003. Betty Schwartz, care la vremea aceea lucra pentru Hodder, luase legătura cu mine să vadă dacă am vreo idee pentru un mare thriller britanic. La data aceea eram doar un simplu autor nepublicat, luptându-mă să mă fac remarcat, așa că, atunci când îți bate la ușă cineva din liga întâi, sari și deschizi.

Fiecare roman are nevoie de un „ce s-ar întâmpla dacă…?” care să-i dea un impuls. Și în cazul acesta a fost vorba de ceva foarte direct. Ce s-ar întâmpla dacă… ar fi un atac gen 9/11 în Marea Britanie? Ar fi acesta un punct de pornire suficient de puternic pentru a începe un roman? M-am gândit că da. Aveam nevoie de un eveniment care să pună romanul pe roate. Ceva major, ceva cutremurător. Și, întâi de toate, trebuia să fie plauzibil. Un atentat sinucigaș cu bombă în metrou, la o oră de vârf părea să satisfacă aceste criterii. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că s-ar putea întâmpla cu adevărat.

Romanele de ficțiune sunt doar rodul închipuirii. Până la urmă, sunt doar niște cuvinte pe o pagină și nimeni nu are de suferit cu adevărat din cauza lor. Parte din misiunea mea e să mă aventurez în locuri întunecate și să relatez ce găsesc acolo; toți avem o fascinație morbidă pentru monștrii care se ascund în umbre. Deci o să vă port în mintea unui criminal în serie; o să vă șoptesc ceva în treacăt, cât asistăm împreună la ultimele clipe ale unei victime; o să vă duc într-o stație de metrou și o să vă arăt consecințele unei explozii teroriste.

Dar ce se întâmplă dacă ficțiunea devine realitate?

Pe repede înainte, spre 7 iulie 2005…

Ziua a început ca oricare alta; fac o baie, iau micul dejun, pornesc computerul și mă apuc de lucru.

Și apoi primesc un telefon.

Era Karen. Mi-a spus să deschid televizorul la știri, se întâmplase ceva la metrou. La ora aceea, reporterii erau convinși că avusese loc o cădere majoră de curent electric; nimeni nu pomenise nimic de teroriști încă. Pe măsură ce evenimentele se desfășurau, am avut cea mai urâtă senzație de déjà vu din viața mea. Imaginile de pe ecran, lucrurile pe care le descriau reporterii, totul mi-era foarte familiar. Petrecusem luni întregi scriind despre

asta, iar acum totul devenea realitate. Priveam uimit, fără să-mi vină să cred, complet îngrozit. Sigur că și Tom Clancy a simțit cam același lucru pe 9/11 – într-una din cărțile lui, un avion 747 se izbește intenționat în Capitoliul Statelor Unite ale Americii.

Povestea se derula, și era mai rău decât orice mi-aș fi putut imagina vreodată. Aici muriseră oameni cu adevărat. Oameni nevinovați a căror singură crimă a fost să se afle la locul nepotrivit în momentul nepotrivit. Nu avea cum să-ți treacă așa ceva prin minte. E o scenă aproape de începutul romanului, unde Aston schimbă canalele și concluzionează că reporterii nu au nici cea mai vagă idee, pentru că nu fuseseră cu adevărat acolo. Relatează despre evenimente de la distanță; toată informația pe care o au e la mâna a doua. M-am putut identifica total cu ceea ce simțea el.

După 7/7 n-am mai putut lucra la roman timp de luni bune. Aveam nevoie să mă distanțez de el; aveam nevoie de spațiu. Când, în cele din urmă, l-am recitit, era clar că mai era mult de lucru la el. În primă fază, cartea fusese scrisă din perspectiva a „ce-ar fi dacă s-ar întâmpla ceva inimaginabil?” În versiunea finală, am schimbat ușor unghiul: ce-ar fi dacă s-ar întâmpla din nou?

Trăim vremuri nesigure; terorismul face parte din viața noastră. Atâta timp cât există undeva în lume un nebun cu o bombă și o cauză de urmat, nu avem cum să schimbăm asta. Totuși, ceea ce putem controla e felul în care privim amenințarea. La câteva luni după 7/7 am vizitat Londra. Ceea ce m-a șocat cel mai mult a fost că nimic nu se schimbase propriu-zis. Da, erau niște postere în metrou avertizându-i pe oameni să fie vigilenți, anunțurile despre bagajele nesupravegheate, o prezență mai vizibilă a poliției, dar, în afară de asta, toată lumea își vedea de treabă ca de obicei. Și așa trebuie să fie. Să-și vadă fiecare de treabă, ca de obicei.

Steve Jackson
Ianuarie, 2006

MULȚUMIRI

Un mulțumesc uriaș următorilor:

Betty Schwartz mi-a deschis ușa și mi-a ținut-o multă vreme deschisă ca să trec pragul înăuntru cu bine. Ce pot să spun? Ești o stea!

Agenta mea minunată, Veronique Baxter, este, fără îndoială, cel mai muncitor agent din branșă. Mulțumesc pentru că te-ai chinuit să citești toate ciornele acelea… cu siguranță ai avut răbdare de sfânt. Intuiția și entuziasmul tău mi-au fost neprețuite.

Fabulosul Wayne Brookes, redactor extraordinar, a realizat o muncă spectaculoasă conducând acest roman prin apele furtunoase ale lumii editoriale. Ai transformat un vis în realitate. Mulțumesc.

Familia și prietenii mei mi-au fost alături prin toate suișurile și coborâșurile. Aș vrea să mulțumesc în mod special mamei și tatălui meu; surorii mele, Anne; fraților mei, Mike și Paul; Kenny și Maureen Studsrud; Candice Williams, Ken Crouch și Nikki Searle.

mastică

[1] Acronim de la Intelligence Officer's New Entry Course (engl.). (n.tr.).

[2] Jane Moneypenny – personaj din romanele și filmele cu James Bond, secretara lui M, șeful lui James Bond și comandantul MI6. (n.tr.).

[3] H – de la Head – Șef (n.tr.).

[4] Ofițer Britanic Senior.

[5] Introduceți parola.

[6] Un backdoor (ad. lit. „ușa din spate) este o caracteristică a software-ului care ocolește mecanismele normale de securitate; poate fi instalat în scopuri de mentenanță.

[7] Constantin Sergheevici Stanislavski (5 ianuarie 1863-7 august 1938) a fost un inovator în teatrul și arta actoricească rusești. (n.tr.).

[8] B&H – țigarete Benson & Hedges (n.tr.).

[9] În orig. s*nuff movie* – filmări care înfățișează moartea sau omorârea reală a cuiva, fără efecte speciale. (n.tr.).

[10] Joc de cuvinte intraductibil: „Never assume or you'll make an ASS of YOU and ME". (n.tr.).

[11] Poliția Gândirii (Thought Police) era poliția secretă din romanul *1984* de George Orwell care printre altele avea ca scop arestarea tuturor celor găsiți vinovați de crima-gândit (thoughtcrime). (n.tr.).

[12] „Vină ploaie sau soare" – melodie a lui Frank Sinatra de pe albumul *Old Blue Eyes*.